

4

PHI
TƯỢNG
QUẢ
HÀ

PHẦN
LẠC

ƯƠNG
BẤT
KIẾN
ƯƠNG

DỊCH GIẢ:
OÀI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

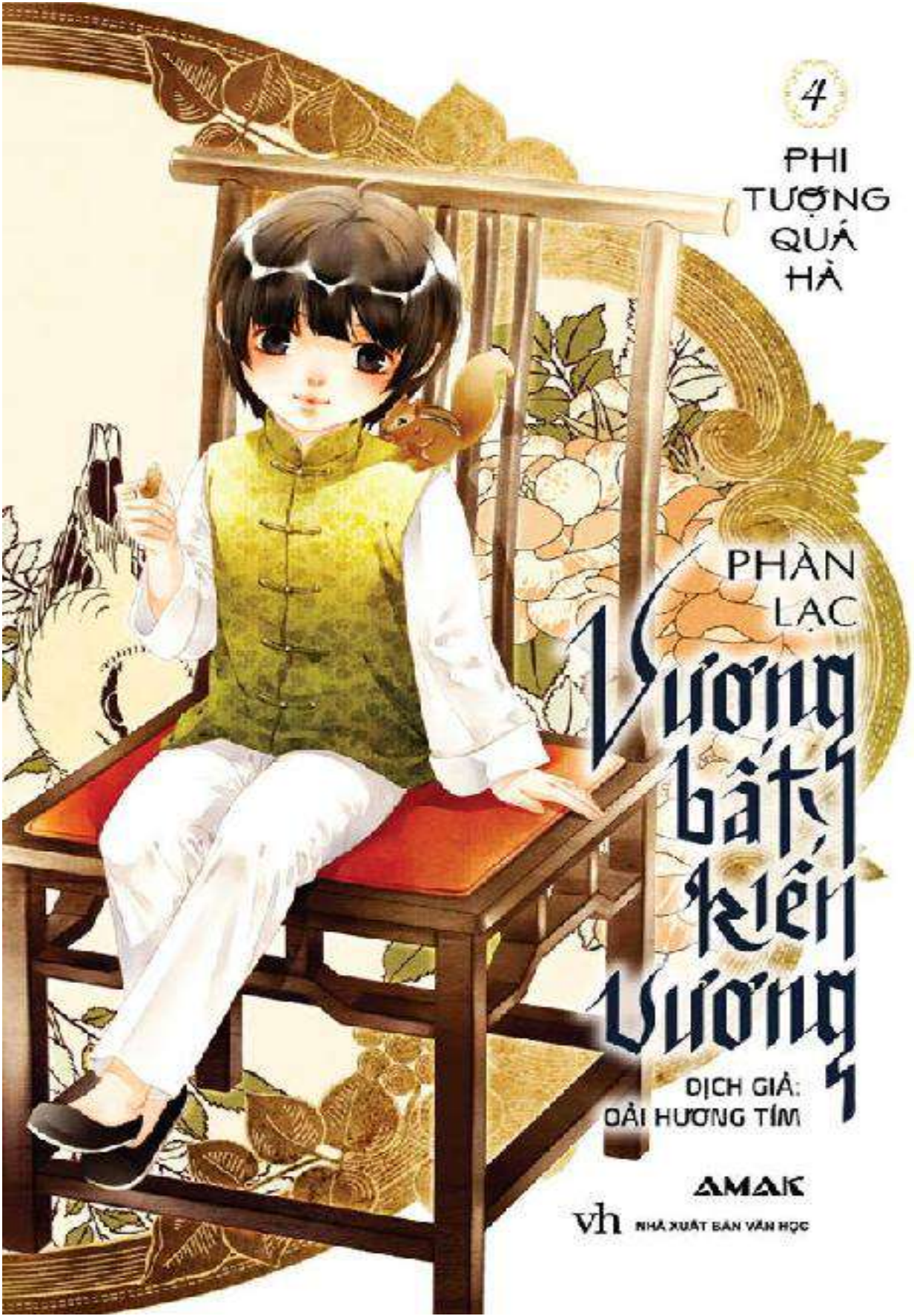

Tập 4: Phi Tượng Quá Hà

Văn phòng thám tử Vạn Năng dạo này vắng khách, vì kẻ sinh nhai, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư "đánh liều" cử Trường Sinh đi thi đấu cờ tướng hòng giành về một ngàn đồng đại dương tiền thưởng. Không phụ mong đợi của hai người, Trường Sinh tuổi nhỏ tài cao, chẳng mấy khó khăn đã tiến thẳng vào chung kết.

Thế nhưng không ngờ, chỉ vài phút trước khi trận chung kết diễn ra, Trường Sinh đã bị ai đó ra tay hãm hại, thập tử nhất sinh. Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư vừa đau lòng vừa căm giận, quyết tâm tìm bằng được hung thủ.

Không ngờ khi bọn họ lôi được kẻ thủ ác ra ánh sáng thì cũng là lúc đẩy bản thân vào thế nguy hiểm. Mọi chuyện diễn biến phức tạp, lần đầu tiên Thẩm Ngọc Thư ném trái thất bại cay đắng. Hẳn nhận ra bản thân mình và Tô Duy đang phải đối đầu với một thế lực nguy hiểm khôn lường ra sao. Tai họa không dừng ở đó, mọi chuyện rẽ hướng bất ngờ khi Tô Duy trở thành đối tượng tình nghi của một vụ án mạng khác...

4

PHI
TƯỢNG
QUÁ
HÀ

PHẦN
LẠC

ƯƠNG
bất
kiến
ƯƠNG

DỊCH GIẢ:
DÀI HƯƠNG TÍM

AMAK

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mở đầu

Đã nửa đêm, thế nhưng tại một góc nào đó của Bến Thượng Hải, người vẫn chưa ngủ.

Ngoại trừ những chốn phồn hoa, còn có một chỗ nữa, về mặt nào đó mà nói cũng náo nhiệt.

Trong hành lang âm u vọng tới tiếng xích sắt va vào nhau loèng xoèng từ phía xa, phạm nhân hai bên buồng giam quá ồn ào, gần như không nghe thấy âm thanh ấy, mãi đến khi những người đó đến gần, tất cả mới biết hóa ra là có phạm nhân mới được giải tới.

Hai tay người đó bị còng, chân còn đeo cái xiềng rất nặng, tiếng vang phát ra từ xiềng chân của hắn.

Người nọ mặc áo vạt ngắn đơn giản và một cái quần cùng màu, trên quần áo có rất nhiều chỗ rách, loang lổ vết máu, tóc tai bù xù che khuất đôi mắt, nhưng xuyên qua khe hở giữa những sợi tóc, có thể nhìn thấy đôi mắt sắc bén như của dã thú bị kiềm nhốt.

Dáng người khá cao khiến người nọ trông càng gầy, trên mặt cũng dính đầy vết máu, có điều như vậy cũng không che đi được nét thanh tú vốn có.

Không biết có phải bởi xiềng chân quá nặng hay không mà bước chân tên phạm nhân có chút liêu xiêu, trong nhà giam toàn những tay trọng phạm này, một miếng thịt tươi như vậy có thể nói chính là món đồ chơi mới của cả bọn. Có kẻ đã không chịu được, hai tay nắm lấy song sắt buồng giam, dán mặt vào đó nhìn ra, không che giấu nổi sự thèm thuồng.

"Lại có thịt mới tới à?"

Câu nói thô bỉ kiểm về một cái đập vào đầu, quản ngục cầm côn gõ gõ vào song sắt để cảnh cáo, đổi lại là những tiếng kêu gào còn nhiều hơn.

"Mặt mũi được đấy, ê thằng ọ, người ở đâu thế..."

"Qua chỗ đại ca đây này, đại ca bảo vệ mày..."

"Đem nó nhốt vào buồng bọn này đi, thời tiết vừa khô vừa nóng thế này, anh em ai cũng thèm đến phát rồ rồi..."

"Câm hết miệng lại, chúng mày muốn ăn đòn đúng không?!"

Cai ngục rống lên, đem hết oán khí trút lên đầu tên phạm nhân trẻ, đẩy lưng hẳn một phát: "Đồ ngu, ở phòng giam riêng thì không chịu ngoan ngoãn, lại còn muốn làm loạn. Bây giờ bị nhốt vào đây, có bị lột da thì cũng đừng có oán trách."

Tên phạm nhân bị đẩy ngã dúi về phía trước, khó khăn lắm mới đứng vững, hẳn hất đầu, để lộ khuôn mặt dính máu và cả khóe môi hơi nhếch lên dưới đám tóc che khuất tầm mắt. Bị nhốt vào một nơi kinh khủng như thế này mà hẳn còn đang mỉm cười.

Gã cai ngục thấy vậy càng khẳng định đầu óc tên này có vấn đề, nếu không thì nhìn phản ứng của đám trọng phạm đó, hẳn nên đoán được số phận của mình.

Có điều đây không phải là chuyện gã quan tâm, hiện tại gã chỉ muốn mau chóng quay lại đánh bài với các anh em, thế nên rảo bước nhanh hơn, cùng đồng sự đưa phạm nhân tới một buồng giam, mở khóa ra, đẩy hẳn vào trong.

Buồng giam này rất lớn, bên trong còn u ám hơn ngoài hành lang, lại giam đến mười mấy người. Tất cả đều đã như hổ rình mồi, chưa đợi cửa mở ra hết đã đồng loạt xô tới tên phạm nhân mới này.

Hai gã cai ngục khác lập tức vung dùi cui lên, đánh gục mấy tên xông lên đầu tiên rồi vội vàng đóng cửa lại, phớt lờ đám phạm nhân như hổ đói vồ mồi, quay đầu đi thẳng.

Hơn nửa đêm có đồ ngon tới, tất cả đều sôi sùng sục, trong phòng giam chỉ có một người không bị ảnh hưởng, hẳn dựa đầu vào tường, hai tay gác lên đầu gối, dưới ánh đèn tù mù có thể nhìn thấy bàn tay nổi đầy gân xanh.

Hắn có thân hình cao to, cả người hệt như một dã thú khổng lồ, cho dù ngồi đó không nhúc nhích, luồng khí lạnh lẽo toát ra từ người hắn cũng đủ khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Cai ngục liếc một cái, vừa đúng lúc hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua mái tóc rối bời, thâm trầm và lạnh ngắt, khiến gã cai ngục nhớ tới những con sói đói lâu ngày ở quê già. Ánh mắt ấy lộ ra sự tàn bạo và hung ác của dã thú, mặc dù đã cách khung thép của nhà lao, gã cai ngục vẫn không kìm được rùng mình.

"Kim Lang." Gã cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Chơi thì chơi, nhưng đừng để anh em chơi quá đà, làm chết người."

Kim Lang không đáp, ánh mắt nhìn gã lạnh lẽo mà sắc bén, cai ngục không nói thêm gì nữa, kéo hai đồng sự vội vã rời đi.

Dù sao những gì cần nhắc đã nhắc rồi, nếu có chết người thật thì cũng bởi tên đó xúi quẩy. Vốn đã nhận tiền của người ta, cũng muốn chiếu cố hãn một chút, nhưng ai bảo hãn không ngoan ngoãn ở trong phòng giam riêng, lại làm loạn để vào đại lao.

Có câu gì ấy nhỉ... "Nước đổ lá khoai". Gã cai ngục lăm bằm rời đi xa, phía sau vọng tới tiếng phạm nhân huýt sáo, la hét ầm ĩ, còn cả tiếng cười hưng phấn... Cai ngục vội vàng lắc đầu, ném những gì có thể sẽ xảy ra ra khỏi đầu, gã chẳng hơi đâu mà lo nhiều thế.

Nếu bây giờ tên phạm nhân mới mở miệng cầu cứu, nể mặt tiền bạc, gã không chừng sẽ giúp, nhưng tên kia chẳng thèm nói gì, dường như vì quá sợ hãi nên không há nổi miệng. Nhìn những tay trọng phạm đó vây lấy mình, hãn cúi đầu, không ngừng lùi về phía sau, cho đến lúc chạm vào vách tường.

"Tiểu tử, mà không có đường nào để chạy đâu, ngoan ngoãn chịu trận đi."

Một gã đại hán mặt dài như mặt ngựa tiến đến, đưa tay sờ lên mặt hãn.

"Nhìn mặt ngon lành thế này, da mỏng thịt mềm, không chịu nổi giày vò đâu. Chi bằng theo tao, ít ra có thể giúp mày đỡ phải chịu hành nhiều quá."

Thấy mấy ngón tay bẩn thỉu sắp chạm vào mặt mình, tên phạm nhân mới nghiêng sang một bên, không ngờ lại né thành công, còn nhanh hơn trạch.

Hắn ngẩng đầu lên, đám trọng phạm kia kinh ngạc phát hiện hắn cúi đầu không phải vì sợ hãi, bởi vì lúc này trên mặt hắn hoàn toàn không có một chút hoảng sợ nào hết. Bỏ qua vết máu và bùn đất trên mặt, vẻ mặt hắn hoàn toàn bình thản, thậm chí còn hơi mỉm cười, khóe môi bên phải nhếch lên khiến nụ cười ấy nhìn đầy gian tà.

"Ông chú, đừng trách tôi không nể mặt, nhưng thực sự là chú xấu quá."

Giọng điệu cũng ngả ngớn như cơ thể hắn, đôi mắt phượng nheo nheo, bộ dạng như kẻ trên nhìn xuống, hắn nói với gã mặt ngựa: "Tôi không ngại vấn đề tuổi tác, có điều xấu quá thì không được."

Buồng giam chợt yên tĩnh. Lần đầu thấy một kẻ không biết sống chết như vậy, tất cả đều khựng lại, có điều rất nhanh đã phản ứng. Có kẻ cười nhạo, có kẻ chửi tục, gã mặt ngựa thì tức sùi bọt mép, xông lên túm cổ áo người mới tới, tay kia nắm lại định vung về phía hắn.

"Thằng lỏi dám cười nhạo ông, ông cho mày biết tay!"

Tên phạm nhân mới không tránh, bởi vì khi nắm đấm của mặt ngựa đang tới thì bị một bàn tay to nắm lấy. Mặt ngựa khó chịu nhìn kẻ ngăn cản mình.

Đó là một người đàn ông râu ria xồm xoàm, thân hình cường tráng, cánh tay để trần xăm kín, cộng thêm khuôn mặt dữ tợn, vừa nhìn đã biết là không dễ chọc, phía sau còn mấy người nữa, hóa ra chính là tên cầm đầu hắc bang thường ngày vẫn đối đầu với mặt ngựa.

Mặt ngựa nổi đóa, người khác sợ tay này chứ gã thì không, gã gào gầm lên: "Vương Râu, đừng tưởng mày có Thanh bang che chở thì tao sẽ sợ. Thằng

lỗi này nhất định tao phải xơi trước, mày muốn thì phải chờ lượt sau!"

Vương Râu sắc mặt rất khó coi, trầm giọng: "Ai bảo tao muốn tranh thắng lỗi này với mày?"

"Hóa ra là mày đang bảo vệ nó?"

"Ai nói tao bảo vệ nó?"

"Thế là mày đang giỡn tao à?"

"Đều không phải!"

Vương Râu đẩy mặt ngựa ra, quay qua phạm nhân gầy gò mới tới, cười khẩy: "Lỗi con, tao định làm gì, mày hiểu rất rõ."

Phạm nhân mới nhìn gã từ đầu đến chân, sau đó hỏi một câu nhẹ tênh: "Ông là ai thế?"

"Mày! Mày không nhớ tao?"

"Ồm xin lỗi, phải nhớ một kẻ xấu xí đúng là thử thách lớn với tôi."

"Mày!"

Vương Râu nổi giận vung nắm đấm, tên phạm nhân hơi né, nói: "Nhắc cái đi."

"Được, tao nhắc lại để thằng ranh mày chết tâm phục khẩu phục. Năm ngoái, chính trong vụ chúng mày bắt sống Ôn Nhã Quân đó, tao và các anh em trên thuyền cũng bị bắt theo, bọn tao bị phán án giam trong này đến mấy năm, tất cả đều là nhờ ơn mày và bạn mày. Món nợ này không tính với mày thì tính với ai?"

"Ồm, hình như là có chuyện đó."

"Thằng khốn, thế là mày còn nhớ đấy!"

"Có điều ông nói sai một điểm, Tô Thập Lục tôi không có bạn bè."

"A, còn muốn giả vờ giả vịt? Mày tưởng cho tao vào tù thì tao không biết chuyện của mày với tên Thẩm Ngọc Thư đó à?"

Nhớ tới vụ lọt hố đó, Vương Râu lại nổi cơn lôi đình, gãi chỉ vào mặt Tô Duy: "Cậy mở văn phòng thám tử phá được vài vụ án bèn cho rằng mình là đại thần thám à? Không ngờ vật đổi sao dời đúng không? Mày cũng có ngày hôm nay nhỉ, Tô... Tô..."

"Tô Duy."

Phạm nhân mới tốt bụng nhắc gã: "Tuy biết ở cạnh Thẩm Ngọc Thư thì cảm giác tồn tại của tôi không được lớn lắm, nhưng vẫn hy vọng lần sau chạm mặt, ông có thể nhớ được tên tôi."

"Không có lần sau nữa đâu, đêm nay không giết được mày, ông đây không phải họ Vương!"

Vương Râu giơ tay lên định đánh, lần này gã mặt ngựa lại cản, khó chịu nói: "Thằng nhóc này là của tao, mày đánh nó tàn phế rồi, tao còn chơi làm sao được?"

"Tao sẽ để cho nó thoi thóp, lúc đó mày muốn chơi thế nào thì chơi!"

Mặt ngựa còn định ngăn cản nhưng Vương Râu đã hất tay với đám đàn em.

"Các anh em, trước tiên đập gãy chân tay nó, sau đó từ từ xử lý..."

"Đợi đã!"

Tô Duy giơ tay lên ngắt lời Vương Râu, cười hì hì: "Đều là dân trong nghề với nhau, không cần đuổi cùng giết tận chứ?"

"Nhóc con, không phải ông đây muốn đuổi cùng giết tận, mà là Trần lão gia đã ra giá cao, để chúng tao chăm sóc mày chu đáo."

"Trần lão gia nào nhỉ?"

"Chính là chú của người bị mày giết ấy, mày không quên nhanh như vậy chứ?"

Vương Râu kinh ngạc nhìn Tô Duy, rất muốn hỏi trí nhớ của mày kiểu gì thế? Trên đời này mày rốt cuộc nhớ được ai?

"Ờ, là hử à, tôi giết quá nhiều rồi, nhớ không hết."

Tố Duy vừa dứt lời, tất cả đều cười âm lên, dường như không tin tên nhóc trói gà không chặt này lại có thể giết được nhiều người vậy.

Vương Râu nói: "Mày đúng là quý nhân hay quên việc, nhưng có người thì nhớ rõ lắm, đã bị đưa đến đây rồi tốt nhất hãy ngoan ngoãn nghe mệnh trời đi."

Gã nói xong hất tay một cái, đám đàn em phía sau lập tức xông lên, vây lấy Tô Duy, bắt đầu tay đấm chân đá.

Tô Duy cả tay lẫn chân đều bị xích, không thể chống cự, đành ôm đầu, cong người như thể muốn trốn, ngặt nỗi đối phương quá đông, lại toàn những kẻ to cao, quây chặt lấy góc tường. Đừng nói là chạy trốn, ngay cả không gian để né cũng không có.

Những kẻ không liên quan khác trong phòng giam đều tránh rõ xa, sợ rước họa vào thân, có mấy kẻ nhát gan đến nhìn cũng chẳng dám nhìn.

Ngay cả gã mặt ngựa cũng choáng váng, chửi thề định nhảy vào giải cứu đồ chơi của mình, nhưng người vây quá kín, chỉ nghe thấy tiếng tay đấm chân đá không ngừng, gã đến chen cũng chẳng chen vào nổi.

Mặt ngựa tức quá, gào vào bên trong: "Vương Râu, nếu mày giết chết nó, tao liều mạng với mày đấy!"

Không biết có phải Vương Râu còn bận đánh người hay không mà chẳng thèm để ý, mặt ngựa điên tiết, xông lên túm lấy cổ áo một tên trong đám ném sang một bên, đang định đi kéo những kẻ khác nữa thì dưới chân chợt

có bóng người lướt qua, có kẻ lách ra từ khe hở vừa rồi, cả tay và chân cùng hoạt động, vô cùng linh hoạt.

Kẻ đó chui ra xong phúi tay, đứng lên, không ngờ lại là tên trói gà không chặt đang bị vây đánh. Mặt ngựa trợn tròn mắt, lại quay sang đám người đang ra sức quyền đấm cước đá, rất muốn biết kẻ hiện tại bọn chúng đang đánh là ai.

"Thank You."

Tô Duy lên tiếng trước, lại quơ quơ còng tay. Mặt ngựa nhìn thấy còng tay còng chân trên người cậu không biết đã được mở ra từ khi nào, giờ bị cậu cầm lắc lư trên tay hết như đang biểu diễn xiếc.

"A, không ngờ thằng nhóc này lại cũng có chút tài, tao càng thích này rồi đấy..."

Mặt ngựa nhanh chóng định thần lại, nở nụ cười dâm dăng, nhìn Tô Duy từ đầu đến chân, đưa tay định sờ lên mặt cậu, ai ngờ giây tiếp theo ngón tay đau buốt, cái còng sắt đã đập mạnh vào tay gã.

Lúc mặt ngựa ôm tay rú lên đau đớn thì cổ tay đã bị còng lại, Tô Duy bồi thêm một quyền vào đầu gã, tiếp đó tung cước đạp gã bắn ra xa.

"Mặt xấu thì thôi, nhưng đã xấu còn chạy đến làm người khác nhức mắt thì có lỗi đó."

Mặt ngựa chẳng có chút phản ứng nào với câu châm biếm của Tô Duy, bởi gã đã bị đánh ngất rồi.

Những tù nhân khác đều tròn mắt há mồm, không ngờ cái tên có vẻ trói gà không chặt này lại xuống tay tàn nhẫn như vậy. Thần kỳ nhất chính là đám người đang đánh hội đồng kia còn chưa dừng tay, giữa đám đông thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết, rất dễ tưởng tượng kẻ bị đánh thê thảm đến mức nào.

Có điều chuyện này không liên quan tới bản thân nên chẳng ai tốt bụng nhắc nhở hết, tất cả đều tò mò nhìn Tô Duy, muốn biết tiếp theo cậu sẽ làm gì.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tô Duy phúi đám bụi trên quần áo, đảo mắt quanh phòng giam, cuối cùng dừng lại trên người Kim Lang đang thu lu một góc.

Kim Lang vẫn giữ tư thế như cũ, dường như đã thiếp đi, chẳng mảy may quan tâm đến những gì xảy ra trước mắt.

Ánh đèn yếu ớt ngoài hành lang chiếu vào, hắt lên nửa bên mặt của hắn, có cảm giác trắng nhợt, mái tóc rũ xuống gần như che hết khuôn mặt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của khuôn mặt góc cạnh từ giữa những sợi tóc..

Tô Duy đi qua, đầu tiên là đứng trước mặt hắn, sau khi phát hiện hắn hoàn toàn thờ ơ, bèn dựa vào tường, cùng ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Hi, đã lâu không gặp."

Tô Duy chào hỏi như thể người quen cũ.

Kim Lang không mở mắt, nhưng đáp lại cậu.

"Chúng ta quen nhau sao?"

"Hiện tại thì quen rồi, tên của anh như sấm bên tai, có thể nói anh chính là thần tượng của tôi, chỉ tiếc chỗ này không có bút, nếu không tôi nhất định sẽ xài chữ ký của anh."

Kim Lang cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, xuyên qua mớ tóc rối bời, nhìn cậu một lúc lâu rồi phì cười.

"Hóa ra là tên điên."

Tô Duy không để bụng, nhìn đám người còn đang ẩu đả ở phía đối diện, bình tình nói: "Đúng vậy, trong mắt đa số những người có mặt trên đời này, tôi là kẻ điên, có điều điên không có nghĩa là ngốc, ít nhất tôi biết năng lực của anh."

Kim Lang lại không nói.

Tô Duy tiếp tục lầm bầm.

"Vụ án gần nhất anh làm ngoài kia lợi hại thật đấy."

Đôi mày Kim Lang nhíu lại.

"Tôi không phải đang nói bừa đâu, nhà giam này tuy canh phòng nghiêm ngặt, nhưng cũng không nhất được sói đói. Anh cứ đi hỏi thăm cai ngục một chút là biết, tin rằng họ sẽ nói tỉ mỉ cho anh."

"Đều là tin đồn thôi, từ lúc vào đây tôi không ra ngoài nửa bước."

Dường như không nghe thấy hẳn nói gì, Tô Duy tự mình nói tiếp.

"Anh tên Kim Lang, là một trong mười sát thủ hàng đầu trên giang hồ, đồng thời cực kỳ có uy tín. Năm ngoái anh bị bắt trong một lần hành động, đây là thất bại duy nhất kể từ khi vào nghề."

"Thăm dò cũng kỹ thật đấy, cậu là vì muốn gặp tôi nên mới cố ý vào đây?"

"Nói chuyện với người thông minh đúng là dễ chịu, tiến độ đúng là nhanh vùn vụt."

Tô Duy vỗ đùi một cái, nhìn Kim Lang: "Tôi có một khoản tiền gửi ở ngân hàng Trung Nam, khoảng năm nghìn đồng đại dương, chỉ cần cầm sổ và giấy ủy thác có dấu vân tay của tôi là có thể rút được. Đồ tôi để ở chỗ này."

Cậu xòe bàn tay ra trước mặt Kim Lang, viết mấy chữ trong lòng bàn tay.

Kim Lang lạnh lùng nhìn, Tô Duy viết xong, lại nói: "Đây là tiền đặt cọc, sau khi thành công, tôi sẽ nhờ người nói cho anh biết số tiền còn lại ở đâu."

"Nói với tôi những cái này làm gì?"

"Anh là sát thủ, đưa cho anh tiền cọc đương nhiên chỉ có một nguyên nhân."

Tô Duy thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: "Tôi muốn anh giúp tôi giết một người."

"Hừ, tôi là tội phạm tử hình, chẳng bao lâu nữa sẽ thụ án, cậu muốn quý giúp cậu giết người sao?"

"Anh sẽ không chết, bởi vì anh là Kim Lang."

Đây không phải lời khen tặng hoa lệ gì, nhưng lại đánh đúng vào lòng người, Kim Lang nhướn mắt lên, đánh giá Tô Duy.

Mặt cậu đầy vẻ cợt nhả, khóe môi còn mơ hồ có một nụ cười, kinh nghiệm nói với Kim Lang, nụ cười ấy không tử tế chút nào.

Đó là nụ cười đầy điên cuồng, máu lạnh và ngập sát ý.

Hắn không nhìn lầm, đây là một kẻ điên.

Sự điên cuồng lạnh đến tận xương tủy, ngược lại sẽ khiến con người ta bình tĩnh đến dị thường.

Ít nhất một người bình thường sẽ không dùng cách này để gặp hắn.

Có điều hắn không có hứng thú với thân phận và mục đích của đối phương, hắn chỉ quan tâm đến nhiệm vụ mình sắp tiếp nhận.

Cuộc ẩu đả phía đối diện cuối cùng cũng dừng lại.

Đánh mãi đánh hoài, tất cả đều đã thấm mệt, từ từ tản ra, chỉ để lại kẻ nằm giữa đang cuộn mình.

Tên kia bị đánh đến bầm dập mặt mũi, cuộn mình trên đất không ngừng rên rỉ, dáng người kẻ này khác hẳn với phạm nhân mới, có tên đàn em thấy có gì đó không đúng mới lật người kẻ đó lại, lúc này mới phát hiện nãy giờ ăn đòn chính là Vương Râu.

Không biết từ khi nào, chân của Vương Râu đã bị xiềng lại, miệng cũng bị nhét giẻ, thế nên gã mới không thể thốt nên lời, càng không thể phản kháng, bị đập cho một trận tơi bời.

Không ngờ người bị đánh lại là lão đại của mình, đám đàn em hoảng hốt, vừa vội vàng tiến lại kiểm tra thương thế của gã, vừa nhìn xung quanh. Rất nhanh, bọn chúng tìm thấy Tô Duy đang ngồi góc tường xem trò vui.

Một tên cầm đầu đám đàn em xông tới, nhưng nhìn sắc mặt của Kim Lang thì lại do dự một lát, không tiến gần hơn nữa.

Kim Lang nhìn bọn chúng bằng ánh mắt lạnh băng, đột nhiên hỏi: "Muốn giết gã không?"

"No no no, gã không đáng giá năm ngàn."

Tô Duy giơ ngón trỏ lên lắc lắc. Nhìn đám lưu manh rõ ràng vừa thờ phào, cậu phì cười, nhưng nụ cười ấy rất nhanh đã biến mất. Trong nhà tù âm u,

nét mặt Tô Duy trở nên nham hiểm, đôi mắt nheo lại, khiến người ta không thể nhìn thấy cảm xúc bên trong.

"Người tôi muốn anh giết đáng giá hơn nhiều. Anh nghe cho kỹ, tôi chỉ nói một lần thôi."

Một tia lạnh lẽo lướt qua đáy mắt, Tô Duy chậm rãi nhả từng chữ một: "Hắn là ông chủ của văn phòng thám tử Vạn Năng ở Tô Giới Pháp, tên Thẩm Ngọc Thư."

Chương 1: Cuộc thi cờ giải thưởng khổng lồ

Qua Tết Đoan Ngọ, tiết trời đột nhiên nóng lên, cửa sổ của Văn phòng thám tử Vạn Năng mở tung, gió nhẹ thổi vào, bên trong rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vang lên âm thanh lạch cạch giòn trong.

Một bộ cờ tướng được đặt giữa bàn, Thẩm Ngọc Thư ngồi nghiêm chỉnh một bên, Tô Duy gác chân, nghiêng người ngồi lên bàn. Trong tay hai người cầm mấy quân cờ, đang nghiêm túc đánh. Theo bước di chuyển của quân cờ làm bằng gỗ hoàng dương, âm thanh trong trẻo vang lên.

Đã nửa năm từ khi vụ án lớn lần trước kết thúc, thời gian này văn phòng thám tử thật yên ắng, những vụ linh tinh vụn vặt thì nhận khá nhiều, về phương diện làm ăn coi như ổn. Đối với một văn phòng mới mở mà nói thì đây thực sự là một chuyện may mắn, dùng cách nói của Tô Duy thì là: Lính mới ra trận mà có thành tích này thì nên cảm thấy thỏa mãn đi.

Mấy ngày hôm nay quá nhàn nhã, nhàn nhã đến nỗi khiến người ta có cảm giác mố meo đến nơi, Tô Duy bèn lôi từ trong tầng hầm một bàn cờ làm bằng gỗ hoàng dương cũng sắp mố meo, kéo Thẩm Ngọc Thư cùng chơi để giải khuây.

Bàn cờ này đã có từ rất lâu, vừa dày vừa nặng, có điều tiếng quân cờ hạ xuống bàn cờ nghe rất vui tai, việc đánh cờ vì thế còn thêm hưởng thụ về thính giác.

Trình độ đánh cờ của Tô Duy cũng chỉ ở mức thường thường bậc trung, nhưng ở cái thời đại chín mươi năm trước này, không có máy tính, không có ti vi, đương nhiên càng đừng nói đến chuyện vào wifi mà chơi điện thoại, đã nghe chán đĩa hát với loa phát thanh thì ngoại trừ hoạt động giải trí vô cùng lành mạnh này còn lựa chọn nào khác sao?

Bên cạnh vang lên âm thanh nhí nhách nhí nhách, Củ Lạc đang cắn hạt dưa, trước mặt nó chất một đống vỏ hạt, cắn được một lát lại quay đầu qua nhìn cả hai, dường như cũng thấy nhàm chán, bèn quay lại chăm chú chiến đấu cùng đống đồ ăn của mình.

Lúc đầu Tô Duy mở cửa sổ để thông gió, còn sợ nó sẽ chạy ra ngoài mất, nhưng không bao lâu sau cậu đã phát hiện chú nhóc này rất thông minh, hình như nó biết ra ngoài sẽ không có cái ăn, thế nên ngoại trừ theo Trường Sinh về nhà ngoại thì tuyệt đối không rời nơi này nửa bước.

Nhắc đến Trường Sinh, tranh thủ lúc Thẩm Ngọc Thư còn đang cúi đầu ngắm nghĩ nước cờ, Tô Duy nhìn về phía nó.

Trường Sinh ngồi ở trên ghế sofa ở phía đối diện đọc báo, tờ báo nằm trong đôi tay nhỏ bé của nó nhìn lại càng lớn. Trường Sinh đọc có vẻ rất hào hứng trên báo có rất nhiều chữ khó, thật khó tưởng tượng một cậu nhóc làm sao có thể đọc được lưu loát đến thế.

Việc này cùng với thân phận của Trường Sinh đều là những câu đố khiến người ta không thể giải đáp.

Hồi cuối vụ án Hồ Phù Lệnh, Tô Duy rất cuộc cũng chú ý tới một số điểm nhỏ khác thường ở Trường Sinh. Từ ngôn ngữ cử chỉ, quan niệm và cách tư duy, còn cả những gì cậu bé đã gặp phải... đều khiến Tô Duy khẳng định chắc chắn rằng Trường Sinh và mình giống nhau, đều là từ xã hội hiện đại xuyên thời gian tới đây.

Thảo nào mà Lạc Tiêu Dao nhờ nhiều người đi hỏi thăm thân thế của cậu bé như vậy mà không hề có manh mối gì, đó là bởi vì Trường Sinh căn bản không phải người của thời đại này!

Có điều Tô Duy không truy hỏi về những gì cậu bé đã trải qua.

Bởi vì cậu sợ rằng Trường Sinh sẽ không chịu nổi cú shock khi ký ức hồi phục.

Lúc mới theo bọn họ, đêm nào Trường Sinh cũng gặp ác mộng, có những lúc còn không ngừng kêu lên sợ hãi, tình dưỡng hơn nửa năm tình trạng này mới giảm dần.

Tuy rằng Tô Duy không thể biết được trước kia Trường Sinh đã trải qua những gì, nhưng chắc chắn là những ký ức rất tàn khốc, cho nên tiềm thức

cậu bé mới lựa chọn lãng quên.

Tô Duy hiểu trạng thái tâm lý này của Trường Sinh, vì thế cậu cố tình không hỏi nhiều, ngoài việc lo rằng cậu bé sẽ không chịu được, thực ra còn một nguyên nhân nữa, đó là Tô Duy không dám hỏi.

Cậu sợ biết được quá nhiều thì những chờ mong và nhiệt tình ban đầu sẽ bị tiêu tan, có thứ gọi là không biết thì không sợ, cậu lo lắng sự thật đó không phải là kết quả mà cậu muốn biết.

Thế nên đến đâu hay đến đấy, tùy duyên thôi, nếu Trường Sinh có thể nhớ ra, đó đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu cậu bé cứ thế này mãi thì Tô Duy cũng sẽ chấp nhận.

Đối với những việc này, Thẩm Ngọc Thư dường như cũng cảm thấy gì đó, có điều không hiểu tại sao hẳn lại không chủ động hỏi như trước kia nữa, Tô Duy cũng vui vẻ giả bộ không biết gì.

Đến nơi này chớp mắt đã gần một năm, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, cậu cảm thấy bản thân như đã trải qua một giấc mộng dài, nói không chừng ngày nào đó mở mắt ra đột nhiên phát hiện mình đã trở về rồi.

Thẩm Ngọc Thư cầm quân xe nhưng không hạ xuống, tựa như cảm giác được những dao động trong cảm xúc của Tô Duy, hẳn ngẩng đầu lên.

Tô Duy định thần lại, vội vàng chỉ vào cờ của Thẩm Ngọc Thư, nói: "Ai da, nguy rồi kìa, binh đã tiến sát thành rồi, cẩn thận đi sai đấy."

"Chơi cờ không nói mới là người quân tử thực sự."

Thẩm Ngọc Thư đặt quân xe xuống, ăn một quân tốt của Tô Duy: "Tới phiên cậu."

"Ăn có con tốt bé tí cũng phải suy nghĩ lâu như vậy, đúng là thua cậu luôn."

"Ha ha."

"Cậu có thể đổi cách cười khác không? Cậu cười như vậy cứ khiến người khác có cảm giác cậu đang âm mưu gì đó."

Tô Duy nhanh chóng nhảy mã, ăn mất quân tốt của đối phương, sau đó vung tay giáo huấn.

"Chơi cờ và ăn trộm có cùng một đạo lý, tinh túy nằm ở ba từ: nhanh chóng, chuẩn xác, tàn nhẫn, nghĩ nhiều quá chỉ lãng phí thời gian."

"Xin đừng coi thường tinh hoa văn hóa của đất nước ta."

Phong cách chơi cờ của Thẩm Ngọc Thư tương phản hoàn toàn với Tô Duy, hần nhìn cục diện, sau đó thông thả ung dung cầm chén trà bên cạnh lên định nhấp một ngụm, không ngờ Tô Duy nửa đường cướp đồ, giành lấy chén trà uống trước.

"Đó là của tôi, Tô tiên sinh."

"Tôi biết, tôi mượn uống một chút thì có vấn đề gì sao?"

"Có vấn đề rất lớn, cậu uống vào chỗ tôi vừa chạm môi vào."

"Tôi không để ý đâu."

Thẩm Ngọc Thư cầm một quân cờ nhìn qua, vẻ mặt không chút bận tâm của Tô Duy khiến hẳn rất muốn nói: Tôi rất để ý.

Đáng tiếc lại bị giành nói trước, Tô Duy đổi tư thế ngồi, ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, cảm thán: "Tôi cảm thấy chúng ta ngồi đây chơi mãi, hình như rất lãng phí cuộc đời."

"Đúng vậy, nhưng ra ngoài chơi thì ngoài lãng phí cuộc đời ra còn lãng phí tiền nữa."

Tô Duy phì cười, cảm thấy bọn họ hợp lại, không những có thể cùng phá án, mà còn có thể diễn Tướng Thanh nữa.

(Một hình thức hài kịch)

Chỉ tiếc là liên quan đến vấn đề tiền bạc, vợ Tướng Thanh này chẳng hề buồn cười chút nào.

Mặc dù nhờ phá được mấy vụ án lớn, bọn họ đã kiếm được một số tiền khá khá, nhưng không phải ngày nào cũng xảy ra án, càng không phải vụ nào cũng có thể kiếm được mấy ngàn.

Trên cơ bản một vụ có thể kiếm được mấy đồng là đã phải lấy làm mừng rồi, hầu hết thù lao của họ chỉ được trả bằng xu, nhưng lại không thể vì ủy thác

nhỏ mà không nhận, như thế thì bằng tự tuyệt đường sống của mình.

Thực ra đây không phải vấn đề lớn nhất, vấn đề lớn nhất ở chỗ Tô Duy thường ngày hưởng thụ quen rồi, tiêu tiền không biết chừng mực.

Thẩm Ngọc Thư lại càng tệ hơn, hẳn xuất thân thế gia, phương diện sinh hoạt và ăn uống hàng ngày có yêu cầu rất cao. Không có tiền thì thôi, có tiền là hẳn đặt việc hưởng thụ lên hàng đầu, cho nên nhiều khi tiền thù lao họ có thể kiếm được không bù nổi chi tiêu. Hơn nữa văn phòng thám tử không có kế toán, thế là chờ đến khi cả hai phát hiện ra sổ sách liên tiếp thâm hụt thì số tiền trước kia kiếm được đã sắp cạn đến nơi.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, hai người cũng sẽ chẳng ở nhà hưởng thụ loại hình giải trí lành mạnh này.

Nghĩ đến vấn đề hiện thực, Tô Duy thở dài.

"Nhàm chán không sao, nhưng nhàm chán mà đồng nghĩa không có tiền để kiếm thì rất có sao. Trước kia ít nhiều gì còn nhận được mấy vụ án bắt mèo bắt chó bắt gian phu dâm phụ gì đó, mấy hôm nay thì bắt cái quái gì cũng không có."

"Cái quái là cái gì?"

"Ở chỗ này không dùng từ này nhỉ, nó có nghĩa là bất cứ sự vật sự việc gì."

Cạch một tiếng, Thẩm Ngọc Thư hạ cờ đáp lại.

"Chiếu tướng."

Tư duy của Tô Duy đã bay xa tít tắp, tùy tiện dịch quân tướng của mình sang bên cạnh, thở dài: "Không có ủy thác thì không có thu nhập, nếu kỹ năng đánh cờ của chúng ta cao siêu một chút thì nói không chừng còn có thể tới hội quán bày cờ kiếm tiền."

"Với tâm tính này, cả đời cậu cũng đừng mong đánh giỏi được."

"Nói cứ như cậu đánh giỏi lắm ấy."

"Chê tệt thì cậu có thể đi tìm người khác chơi cùng."

"Chẳng có cách nào khác, chỗ này trừ cậu ra thì còn ai nữa đâu."

"Còn có Trường Sinh."

Thẩm Ngọc Thư cũng dịch một quân cờ, thấy Tô Duy không nói gì, hần nhướng mày nói: "Cậu sợ tới lúc đó đánh không lại Trường Sinh, bị chê cười chứ gì?"

"Nói đùa cái gì vậy? Sao tôi lại đánh thua một đứa bé được chứ? Tôi chỉ là không muốn bắt nạt trẻ con mà thôi."

Tô Duy nói chẳng có chút tự tin nào.

Thẩm Ngọc Thư nói đúng, Trường Sinh thông minh một cách kỳ lạ, dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói thì chỉ số thông minh của nó phải hơn 200, Tô

Duy đúng là không chắc mình có thể thắng được nó nên tốt nhất là chẳng việc gì phải tự rước lấy xấu hổ.

"Cậu giỏi thì đi mà đánh với nó."

"Tôi có thích chơi cờ giống cậu đâu. Chiêu tướng."

"Ai bảo tôi thích chơi cờ? Là tôi bất đắc dĩ thôi, nếu chỗ này có wifi thì... Đệt!"

Mãi nói chuyện, Tô Duy đã quên mất chiến sự trước mắt, mãi đến lúc nguy cấp mới phát hiện tình hình không ổn.

Do cậu vừa rời tấn công quá nhanh, để trống phía sau, quân xe của đối phương chiếu thẳng quân tướng của mình.

Tô Duy vội vàng dịch quân tướng sang bên cạnh.

Thẩm Ngọc Thư đưa tay đề lên tay cậu.

"Cậu chắc chắn là muốn đi như vậy chứ?"

"Hử?"

"Luật cờ tướng là vương bất kiến vương, cậu di chuyển như thế thì sẽ mất đối mặt với quân tướng của tôi, nói cách khác, ván này vẫn là cậu thua..."

"No!"

Hôm nay thua liền ba ván, quả là mất mặt chết được, mặc dù thực ra ngoài trừ chính Tô Duy thì chẳng ai để ý đến chuyện nhỏ nhặt này.

"Để tôi nghĩ lại chút."

Tô Duy đưa tay giả bộ di chuyển một quân cờ khác, thực tế là ngón út dưới ống tay áo khẽ ngoắc một cái, dịch quân mã của mình đi một bước, vừa đúng chỗ có thể ăn được quân xe của đối phương.

Động tác này được làm một cách vô cùng ảo diệu, có điều không đợi Tô Duy nhắc tay về thì Thẩm Ngọc Thư đã lên tiếng.

"Tô tiên sinh, lén di chuyển quân cờ như vậy, có thắng cũng không phải anh hùng đâu."

"Tôi có di chuyển quân nào đâu? Cậu hoa mắt nhìn lầm rồi."

"Nhân lực của tôi đúng là không bắt kịp tốc độ của cậu, nhưng trí nhớ của tôi thì rất tốt."

Thẩm Ngọc Thư đặt quân mã của Tô Duy về vị trí cũ, mỉm cười nói: "Muốn lừa được trí nhớ của tôi, trừ phi là tôi bị mất trí nhớ."

"Wow, đến cái từ như 'mất trí nhớ' cậu cũng học được rồi à."

"Quên nói với cậu, tôi ngoài việc có trí nhớ tốt ra thì còn rất ham học hỏi nữa."

Nhìn vẻ mặt vừa ảo não lại vừa tức giận của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư lần đầu cảm thấy trên đời này có chuyện còn thú vị hơn trình thám và khám nghiệm tử thi.

Hắn lại cố tình nói: "Dù sao cũng thua liền ba ván rồi, còn để ý chuyện thua thêm một ván làm gì?"

"Ai nói tôi thua? Tôi cũng chiếu tướng!"

Tô Duy nói lớn, cầm quân tượng cho băng qua sông, lao thẳng sang phần sân của đối phương, quát: "Chiếu tướng!"

"Chiếu... tướng?"

Thẩm Ngọc Thư ngẩn ra ba giây, sau khi định thần thì hỏi lại lần nữa: "Chiếu tướng?"

"Đúng vậy, chiếu tướng cậu."

Nhìn vẻ mặt dương dương tự đắc của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư dờ khóc dờ cười.

"Cậu có biết chơi cờ không thế? Tượng không được qua sông mà."

"Chiêu này gọi là phi tượng quá hà bình ngựa xe, cậu không cần quản tôi chơi thế nào, thắng làm vua thua làm giặc."

"Cậu thế này gọi là đánh bừa, cờ tướng không có quy tắc như vậy."

"Quy tắc là do người định, bây giờ tôi cho tượng bay thì tượng bay, có ý kiến gì không?"

"Có!"

"Phản đối bị bác bỏ, giữ nguyên phán quyết."

"Tô tiên sinh, cậu cứ nói thẳng ra là cậu không dám thua đi."

"Giờ là cậu thua, có phải cậu không dám thua không, Thấm tiên sinh?"

Hai người càng nói càng kích động, cuối cùng ai cầm quân cờ của người nấy đập càn cạch trên bàn, bàn cờ bị chấn động rung lên bần bật.

Củ Lạc giật cả mình, dừng việc gặm hạt dưa lại, tò mò nhìn về phía bọn họ.

Tô Duy lập tức cầm lấy một hạt dẻ, hỏi nó: "Củ Lạc, hai chúng ta ai thắng ai thua?"

Thấm Ngọc Thư không chút hoang mang cũng cầm lấy một hạt lạc, hỏi: "Là ai thua?"

Củ Lạc dịch về phía Thấm Ngọc Thư một chút, nhìn sang phía Tô Duy, lại dịch về phía bên kia, bộ dạng đầy đắn đo không biết nên chọn món nào.

Cuối cùng là Trường Sinh đi tới phá vỡ cục diện bế tắc, cậu bé đứng giữa hai người, cất giọng giòn tan: "Thực ra trong cờ tướng có một chiêu gọi là 'phi tượng'."

Tô Duy đắc ý, nhìn Thấm Ngọc Thư nhướng nhướng mày, ra vẻ "Thấy chưa, tôi có đi sai đâu?"

Đáng tiếc không đợi cậu đắc ý xong thì Trường Sinh đã nói tiếp: "Nhưng phi tượng không phải đi như vậy, cục diện phi tượng thực sự là lấy thủ làm công, bởi tác dụng chủ yếu của quân tượng là để phòng thủ, bảo hộ chủ tướng của chính mình, nó không thường được dùng để tấn công, càng không nói đến 'phi tượng quá hà'."

Nghe thẳng bé chậm rãi tuyên bố xong, Tô Duy cứng họng, Thấm Ngọc Thư nhún vai, đưa tay đánh văng quân tượng trên bàn cờ, mỉm cười nói: "Cậu thua."

Tô Duy không còn cách nào khác, khoanh tay trước ngực đánh giá Trường Sinh.

"Em rành cờ tướng nhỉ."

"Cũng không rành lắm, chỉ là gần đây trên báo hay đáng tin về cái này nên em tò mò nghiên cứu một chút, hiểu được phần nào."

Trường Sinh đặt tờ báo trong tay lên bàn.

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư cùng tò mò nhìn lại, thấy giữa trang báo là một bài đưa tin lớn, tiêu đề là: "Nam tài nữ kiệt cùng hội tụ, chiến sự ở Trường Xuân cực kỳ căng thẳng."

Đọc xong tiêu đề, phản ứng đầu tiên của họ chính là: "Gần đây có chỗ nào đang đánh nhau sao?"

"Không phải là đánh nhau thật, đây chỉ là ẩn dụ thôi, ý nói việc tranh giành ngôi vị quán quân cờ tướng rất kịch liệt."

Trường Sinh chỉ phóng sự phía dưới cho bọn họ xem.

Tô Duy chỉ đọc lướt qua, hóa ra là cuộc thi cờ tướng đã bắt đầu từ ba hôm trước, nhóm kì thủ sau khi trải qua các vòng đấu loại thì cuối cùng còn lại ba người, ba người này sẽ tiến hành đấu chung kết ở Trường Xuân quán vào ngày mai.

"Trường Xuân quán? Nghe như là đạo quán nào ấy nhỉ? Trận đấu này định cử hành trên núi sao?"

"Cậu đúng là không có thường thức, Trường Xuân quán là một hội quán cờ tướng rất nổi tiếng, nằm trên đường Avenue Eduard VII, bản thân quán chủ cũng là một danh thủ cờ tướng quốc gia."

"Không phải tôi không có kiến thức đời sống, chỉ là không có hứng thú với cờ tướng thôi."

Thẩm Ngọc Thư đáp lại bằng cách gõ gõ quân cờ lên bàn, ý bảo "Đã không có hứng thú còn suốt ngày rủ tôi chơi cờ".

Trường Sinh gật đầu, nói: "Đúng vậy, ông chủ hội quán đó tên là Liễu Trường Xuân, biệt hiệu là Trường Xuân cư sĩ, nghe nói tài đánh cờ của ông ấy hiện giờ không ai bì được, có thể nói là cao thủ trong cao thủ, có điều tính ông ấy thích nhàn tản, không ưa tranh đoạt, thế nên Trường Xuân quán trước giờ chỉ là nơi mọi người tới đánh cờ giải trí thôi, lần này đột nhiên tổ chức cuộc thi phô trương như vậy, thực sự khiến cho các kì thủ lâu năm kinh ngạc."

Trường Sinh đĩnh đạc nói xong, hai người trước mặt mãi vẫn không nói gì, hồi lâu sau Tô Duy mới ho khan mấy tiếng, hỏi: "Bạn nhỏ à, những chuyện này là em nghe được ở đâu thế?"

"Thầy giáo của em rất thích đánh cờ, em đi theo thầy vài lần tự nhiên biết thôi, những thứ khác là xem trên báo. Mấy bài gần đây đều là do Phi Dương viết, để ủng hộ anh ấy nên em đọc hết."

"Em nói Vân Phi Dương ấy hả? Cậu ta đổi sang viết mấy bài kiểu này từ khi nào vậy?"

Tô Duy cầm tờ báo lên nhìn, người viết tên Dương Phi, ừm, đảo lại chính là Phi Dương, rất dễ nhận ra.

"Anh ấy nói không muốn suốt ngày chỉ dựa vào trợ cấp của mẹ, muốn tự mình nuôi sống bản thân, nhưng nếu dùng tên thật thì bản thảo không thể được thông qua cho nên đành phải dùng tên giả viết bài, chờ có cơ sở kinh tế rồi thì tất cả sẽ dễ hơn."

"Nhưng em làm sao mà biết được chứ?"

"Bởi vì văn phong rất dễ nhận ra mà, em đã đọc tiểu thuyết trinh thám mà anh ấy viết, cả đọc bản thảo tin tức của anh ấy nữa nên đoán được thôi, có điều anh ấy không cho em nói với mọi người, sợ các anh cười nhạo... A!"

Nói tới đây, Trường Sinh mới phát hiện mình đã đem những việc mình không nên nói kể ra hết, vội vàng che miệng lại, lo lắng nhìn bọn họ.

"Nãy giờ các anh không nghe thấy gì hết, được chứ?"

"Đương nhiên là không được, bọn anh có bị chứng mất trí nhớ đâu."

Tô Duy mỉm cười nắm lấy tay Trường Sinh nói: "Nghe ra thì có vẻ kì nghệ của em cũng không tệ đúng không?"

"Ừm, chỉ là trước kia em có học một ít với ông nội..."

Trường Sinh nói xong, ánh mắt có chút mờ lung, mày hơi nhăn lại, rất rõ ràng là cậu vừa rồi cậu bé trả lời theo tiềm thức, trên thực tế cậu cũng không nhớ nổi mình đã học ở đâu, học với ai, người "ông" mà cậu nói cũng không thể là người đã bán cậu.

Có lẽ đó chính là ông nội thực sự của Trường Sinh.

Tô Duy phát hiện mình giẫm phải mìn, vò vò tóc, đang muốn tìm cơ để chuyển đề tài thì Thẩm Ngọc Thư lật báo, nói: "Thảo nào trên báo nói cuộc

thi cờ lần này là hoạt động lớn chưa từng có, hóa ra tiền thưởng cao đến vậy."

"Đưa tôi xem nào."

Tô Duy rất nhanh đã tìm thấy mấu chốt trong bài báo.

Hóa ra quán quân lần này không những sẽ có cơ hội trực tiếp đánh cờ với Liễu Trường Xuân mà còn có thể kiếm được một khoản tiền thưởng là một ngàn đồng đại dương, quả thực có thể nói danh lợi song thu, thế nên mới có nhiều người báo danh ứng chiến như vậy.

"Một ngàn đồng đại dương!"

Tô Duy gõ ngón tay lên đầu gối, hưng phấn nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Biểu hiện của Thẩm Ngọc Thư khá kín đáo, nhưng từ ánh mắt sáng rỡ của hần có thể thấy, với phát hiện ngoài ý muốn này, hần cũng kích động hết như Tô Duy.

"Chuyện tốt như vậy sao chúng ta lại không biết chứ?"

"Bởi vì cậu không đọc báo, mà tôi thì không xem những tin mình không có hứng thú."

"Có điều may là thời gian vẫn kịp, tham gia trận chung kết là có ba người, ba người lần lượt đánh với nhau thì thật là phiền toái, sao bằng bốn người chia làm hai đội được?"

Thẩm Ngọc Thư chìa ngón tay cái về phía Tô Duy, sau đó cả hai đồng thời quay đầu nhìn về phía Trường Sinh.

Tô Duy hỏi: "Này bạn nhỏ, em nói thật đi, em chơi cờ rất siêu đúng không?"

"Cũng không siêu lắm."

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé, chuyện này có thể hiểu được.

Hai người nhìn nhau, đang nghĩ thôi bỏ ý định này đi thì cậu nhóc lại nói tiếp: "Nhưng trong vòng mười bước ăn luôn các anh thì không thành vấn đề."

Sau ba giây im lặng, Trường Sinh nhìn trái nhìn phải quan sát sắc mặt Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư: "Em nói vậy có đả kích lòng tự trọng của các anh quá không?"

"Thực sự là không, dù sao thì ai cũng có thứ mà mình giỏi nhất mà."

Nụ cười của Tô Duy vô cùng gượng gạo.

Cậu thầm hít sâu một cái trong lòng, cũng may mà đã tính đến chuyện này, không thì Trường Sinh đánh cờ, nếu không bây giờ chắc chắn sẽ bị kẻ nào đó cười nhạo.

"Thế này nhé bạn nhỏ..." Tô Duy nở một nụ cười xán lạn: "Để báo đáp sự chăm sóc của bọn anh đối với em từ trước đến giờ, em có đồng ý thử đi khiêu chiến bá chủ lô đài lần này không?"

"Ý anh là muốn em giành lấy tiền thưởng lần này à? Các anh thiếu tiền vậy sao?"

"..."

Sau khi nhìn nhau một lần nữa, cả hai đồng loạt gật đầu.

"Vậy đến lúc có tiền rồi, có thể cải thiện thức ăn cho em với Củ Lạc một chút không?"

Nghe khẩu khí cứ như vị trí quán quân lần này đã nằm chắc trong tay nó vậy.

Tô Duy không biết nên tin vào Trường Sinh hay tin vào vận may của họ nhiều hơn, cậu hít sâu một hơi, vỗ vai cậu nhóc.

"Không thành vấn đề, đến lúc đó em muốn ăn cái gì cũng được."

"Oa, Củ Lạc chan, mà nghe thấy chưa? Mà muốn ăn gì tao mua cho mày."

Nghe nói có đồ ăn ngon, Trường Sinh lập tức hưng phấn, lao tới bên sóc con reo lên.

Như nghe hiểu bọn họ nói gì, sóc con cũng hơn hờ chạy vòng vòng trên bàn, rồi lao lên đầu Trường Sinh, bới xù cái đầu đã được chải gọn ghẽ của cậu bé.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của cả hai, Tô Duy cũng mỉm cười, ngâm nga một điệu nhạc, chuẩn bị thu dọn bàn cờ, bỗng nhiên bị Thẩm Ngọc Thư nắm cổ

tay kéo sang một bên.

"Tôi nói cho cậu biết, tôi là người rất đứng đắn, đừng tưởng cậu là ông chủ thì có thể quấy rối, có tin là tôi đập cậu không?"

Lờ đi vẻ cợt nhả của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nghiêm túc hỏi: "Cậu có thấy là chúng ta vui mừng quá sớm không?"

"Có, thực ra tôi cũng hơi lo, cậu biết đấy, không nên đặt tất cả trứng vào cùng một rổ."

"Cậu so sánh kiểu gì kỳ cục thế?"

"Ý tôi là muốn hai bút cùng vẽ, ngoại trừ việc đoạt giải quán quân thì còn phải tìm được án để làm nữa, không thể đặt hết hy vọng vào cuộc thi cờ này được."

"Cậu nghĩ chu đáo thật đấy."

"Tôi luôn nhìn xa trông rộng mà."

"Vậy thì Tô tiên sinh biết nhìn xa trông rộng, vào lúc cậu nghĩ rằng nhất định phải giành được một ngàn đồng đại dương đó, cậu hình như đã quên mất một chuyện vô cùng quan trọng: Ngày mai là chung kết rồi, chúng ta phải làm thế nào để nhét Trường Sinh vào?"

"À, ý cậu là hỏi chuyện này sao."

Nghe xong nổi lo lắng của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy cười hì hì, hỏi: "Nơi thi đấu được đặt ở đâu?"

"Trường Xuân quán."

"Ý tôi hỏi địa giới cơ, đừng quên chỗ này là Tô Giới Pháp, nói đến Cục Công Đồng Tô Giới Pháp, hình như một người bạn của chúng ta tiếng nói rất có trọng lượng, nhờ người đó ra mặt nói vài câu, ai dám không nể chứ?"

"Không phải cậu đang nói đến..."

"Đúng, chính là người đó đấy."

"Không."

Hiểu ra ngụ ý của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư phất tay áo bỏ đi, Tô Duy vội vàng đuổi theo, đến hành lang còn ra vẻ thân thiết khoác vai hấn.

"Đại ca, cậu phải hiểu một điều là đồng tiền đánh gục hảo hán, nhớ năm đó đến Tần Quỳnh cũng vì thiếu tiền mà phải bắt đả dĩ bán con ngựa yêu quý của mình, hiện giờ chúng ta chỉ đi nhờ trúc mã của cậu thôi, có vấn đề gì đâu chứ?"

"Không vấn đề gì thì cậu đi mà nhò."

"Người ta có phải là trúc mã của tôi đâu, sao có thể nể mặt tôi được chứ?"

Thấy Thẩm Ngọc Thư không đáp, Tô Duy bước lên trước hai bước, chặn trước mặt hẳn, nghiêm túc nhắc nhở: "Giá điện nước tháng sau lại tăng đấy."

Thẩm Ngọc Thư vô cùng kinh ngạc.

"Chúng ta đã nghèo đến mức phải cân nhắc giá điện nước rồi sao?"

"Tiếp theo còn phải cân nhắc cả củi gạo mắm muối tương trà nữa cơ, nhất là trà, cậu mà còn sĩ diện nữa thì sau này khỏi uống nhé."

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, khó chịu nhìn Tô Duy.

Tô Duy nói: "Tôi không phải là đang dọa dẫm, không tin thì cậu tự mở tủ ra mà kiểm tra."

"Vậy... Được, vì một ngày ba bữa cơm của Củ Lạc chan, tôi sẽ xem xét chuyện này một chút."

Chẳng lẽ không phải vì để sau này có thể tiếp tục mua mấy loại trà kỳ quặc đó sao?

Để đạt được mục đích, Tô Duy kìm nén ham muốn xỉ vả Thẩm Ngọc Thư xuống, nghiêm túc gật đầu với hẳn.

"Vây tất cả giao cho cậu, chàng trai, hãy tin vào chính mình, cậu nhất định có thể làm được!"

Thẩm Ngọc Thư đã nói chuyện với Đoan Mộc Hành thế nào, Tô Duy không biết, cậu chỉ biết kết quả là, trong trận chung kết cờ tướng được cử hành ở Trường Xuân quán, Trường Sinh là đấu thủ nhỏ tuổi nhất được tham dự.

Vì vấn đề có liên quan mật thiết đến cuộc số sau này nên Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư cũng tham gia, đây đều là nhờ đi cửa sau với Đoan Mộc Hành, nếu không thì với thân phận của họ, đến hội quán cờ tướng còn chẳng vào được.

Bởi vì quy tắc của cuộc đấu lần này vô cùng nghiêm khắc và phức tạp, ngoại trừ những người dự thi và một vài nhân sĩ có liên quan thì tất cả những người khác đều không được vào, mấy phóng viên lại càng không, cho dù có người chống lưng mạnh đến thế nào cũng bị ngăn ở bên ngoài.

Nói đơn giản, khi cánh cửa lớn của tòa lầu này đóng lại, thì bên trong sẽ trở thành một không gian kín, những người có thể tham gia đều là các thân sĩ hàng đầu của Bến Thượng Hải, có thể nói đây đều là những nhân vật có máu mặt cả.

Chính vì thế Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư coi như là ngoại lệ, cũng ngoại lệ giống họ còn có một người nữa, đó chính là phóng viên hiện trường đã đưa tin toàn bộ cuộc thi - Vân Phi Dương, có điều cậu ta cũng không dám đường đường chính chính vác máy ảnh đi chụp, mà mặc bộ đồ Âu chỉnh tề, ngồi ngay ngắn trong phòng khách, vừa đúng chỗ đối diện Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy.

Tên nhóc này nhất định là nhờ quan hệ của ông già mới chui được vào đây.

Tô Duy vừa nghĩ vừa vẫy tay chào Vân Phi Dương.

Vân Phi Dương cũng đã thấy bọn họ, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, miệng há to đến mức nhét vừa cả quả trứng vịt, đứng lên định đi qua chỗ họ, nhưng giữa đại sảnh lại bày các bàn cờ tướng, vòng qua thì khá phiền phức, vì thế cậu ta đành từ bỏ ý định, ngồi trở lại vị trí.

Trường Xuân quán vốn là nơi để những người yêu cờ tụ tập giải trí, thế nên diện tích sảnh chính rất lớn, dễ dàng chứa được năm, sáu mươi người. Hôm nay ngoại trừ bốn vị kì thủ còn có người chạy việc của hội quán, khách mời cùng tuần bộ phụ trách trị an, tổng cộng còn chưa đến bốn mươi người, đại sảnh nhìn lại càng rộng.

Cũng kinh ngạc như Vân Phi Dương còn có Lạc Tiêu Dao.

Liễu Trường Xuân và tổng thám trưởng của phòng tuần bộ Mạch Lan có giao tình đã lâu, Liễu Trường Xuân vừa ngỏ lời nhờ vả, tổng thám trưởng bèn điều động Lạc Tiêu Dao và mấy tuần bộ khác qua giúp, mọi người đều mặc thường phục, âm thầm bảo vệ trật tự cuộc thi.

Mấy hôm nay Lạc Tiêu Dao trực suốt ở quán cờ, không ngờ đến ngày cuối cùng Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư lại đột nhiên xuất hiện, còn ngồi ở hàng đầu tiên. Nên biết đó là vị trí đẹp nhất để xem thi đấu, vậy mà lại để cho hai kẻ đánh cờ dở tệ ấy ngồi, quả là phí phạm.

Đương nhiên, những lời này đánh chết Lạc Tiêu Dao cũng không dám nói ra, chỉ gãi gãi đầu, đang định mượn cơ hội đi tuần để qua chào hỏi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy đối thủ một mất một còn của mình đang từ bên ngoài đi vào - không phải là Đoan Mộc Hành thì còn ai vào đây nữa chứ?

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lạc Tiêu Dao không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ tên công tử nhà giàu bụng đầy xấu xa này. Vốn đang cảm thấy may mắn vì được trực ở đây, không phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của ai đó, chẳng ngờ Đoan Mộc Hành lại xuất hiện. Lạc Tiêu Dao quay ngoắt đi, ra vẻ không có chuyện gì, queo sang lối khác.

Đoan Mộc Hành nhìn thấy động tác của Lạc Tiêu Dao, có điều hôm nay có việc, không rảnh để đi trêu đùa cậu em họ bé nhỏ, bèn nhắc vạt áo bước nhanh tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, mỉm cười chào hỏi bọn họ.

"Xin chào, hai vị hài lòng với vị trí này chứ?"

Đoan Mộc Hành hôm nay mặc chiếc áo dài màu xanh lá cây, đầu đội mũ dạ, lại thêm thân hình gầy gầy cao cao, nhìn rất ra dáng một công tử lịch lãm. Tô Duy thấy ánh mắt của mấy vị tiểu thư danh môn đều hướng về anh ta, mặt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nếu mấy vị tiểu thư ấy biết thế gia công tử này chính là tên đạo tặc Câu Hồn Ngọc khiến mọi người khiếp sợ, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?

Ai da, hiện thực quả nhiên là tàn khốc.

Tô Duy bày ra khuôn mặt tươi cười, nói: "Hài lòng, hài lòng, không hổ danh là Đoan Mộc huynh, huynh đã ra tay thì quả nhiên không có chuyện gì không làm được."

"Nào có nào có, Tô huynh quá lời rồi."

"Đâu có đâu có, xin hãy nhìn vào ánh mắt chân thành của tôi, tất cả những lời này đều là xuất phát từ đáy lòng cả."

Nụ cười của Đoan Mộc Hành rất giả, nụ cười của Tô Duy cũng chẳng có chút chân thành nào, đưa tay lên ôm quyền thi lễ, màn khách sáo diễn đâu ra đấy.

Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng ngồi ngoài nghe, cuối cùng không nhịn được phải ngắt lời bọn họ: "Hai người đủ rồi đấy, tôi vừa mới ăn sáng, không muốn chưa gì đã phải ộc hết ra ngoài đâu."

Tô Duy ở dưới gầm bàn đập Thẩm Ngọc Thư một cái.

Đoan Mộc Hành có phải người tốt hay không tạm thời chưa nói, nhưng vừa mới nhờ người ta giúp, kiểu gì cũng phải nể mặt một tẹo chứ.

Đoan Mộc Hành không thấy động tác dưới gầm bàn của Tô Duy, chẳng chút để bụng nói với Thẩm Ngọc Thư: "Có phải dạo này thời tiết hanh khô nên dễ bị nóng trong người không? Nếu thấy không khỏe thì nhất định phải đi khám bác sĩ, tớ có quen một bác sĩ Tây y rất tốt... À, tớ quên mất, Ngọc Thư cậu chính là bác sĩ."

Thẩm Ngọc Thư cầm chén trà, cúi đầu nhấp một ngụm, thái độ chẳng chút quan tâm.

Tô Duy cuối cùng cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Trước đây thái độ của Thẩm Ngọc Thư đối với Đoan Mộc Hành không đến mức nhiệt tình, có điều cũng không lạnh nhạt như vậy, để hòa hoãn bầu không khí, cậu vội vàng đổi đề tài.

"Nói đến cái này... Trường Sinh đi cùng cậu à? Nó thực sự không có vấn đề gì chứ?"

"Ấy, không phải các cậu tiến cử thẳng bé sao? Thế nên tôi mới nhờ Liễu quán chủ cho nó dự thi, tôi bảo Trường Sinh là thần đồng, muốn mượn cơ hội hiếm có này thử sức một chút, Liễu quán chủ bèn đồng ý."

"Thần đồng? Cậu đã từng thấy Trường Sinh chơi cờ rồi?"

"Chưa, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là hiếm lắm mới thấy Ngọc Thư nhờ vả, thế nên tôi kiểu gì cũng phải nể mặt cậu ấy."

Đoan Mộc Hành nhìn Thẩm Ngọc Thư cười híp mắt, nhưng Thẩm Ngọc Thư thì cúi đầu nhăm nháp chén trà, hoàn toàn làm lơ.

Tô Duy ghé lại gần, nhỏ giọng nói: "Cậu cũng chưa nhìn thấy Trường Sinh chơi cờ bao giờ, nếu nó thua thì..."

"Chỉ là đứa bé thôi mà, thua thì cũng là chuyện bình thường, có thêm nó thì vừa vặn có thể chia ra làm hai cặp, càng tốt, đúng không Ngọc Thư?"

Mở miệng ra là Ngọc Thư Ngọc Thư một cách đầy thân thiết, đáng tiếc là vị trúc mã kia chẳng hề để ý.

Tô Duy lại ngồi xuống, nhìn hai bộ bàn ghế tinh xảo được đặt ở giữa, cảm thấy có chút áy náy với chủ hội quán.

Có lẽ là vì đại công tử nhà Đoan Mộc đích thân mở lời nhờ vả nên Liễu Trường Xuân không thể không nể mặt, hy vọng Trường Sinh đánh khá một chút, một ngàn đồng đại dương đó không giành được cũng không sao, chỉ cần đừng vào trận đã thua là được. Nếu không thì tất cả sẽ cho là cậu nhóc này bị ai đó xúi giục tới phá rối.

Đang nói chuyện thì mấy vị kì thủ lần lượt đi ra, Đoan Mộc Hành không nói nữa, lúc rời đi còn hơi cúi người nói nhỏ với Thẩm Ngọc Thư: "Đừng quên chuyện cậu đã đồng ý với tớ."

Anh ta nói xong, đi tới ghế trống ở phía đối diện ngồi xuống, Tô Duy nhân cơ hội dịch dịch cái ghế, ghé tới gần Thẩm Ngọc Thư: "Hôm qua hình như cậu đã ra ngoài rất lâu..."

"Cậu ta là người bạn rộng, tôi tìm rất lâu mới gặp được."

"Nhìn bộ dạng của cậu, có vẻ như không được vui lắm."

"Phải đối mặt với một người lúc nào cũng ồn ào chộn rộn, làm sao mà vui được?"

"Đoan Mộc Hành là người nói nhiều như vậy sao?"

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, chỉ nhướng mắt nhìn về phía Tô Duy, ý bảo: "Người ồn ào là cậu."

Được rồi, so với người chỉ thích giao tiếp với xác chết thì đúng là cậu nói hơi nhiều một chút.

Tô Duy thầm kiểm điểm ba giây trong lòng, lại hỏi: "Cậu đồng ý chuyện gì?"

"Không có gì."

"Không có gì là cái gì?"

"Trao đổi bằng giá."

"Hả?"

"Cậu nói bí mật của cậu cho tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết."

"Tôi... nào có bí mật gì?"

"A." Thẩm Ngọc Thư nhấp trà, thong thả nói: "Ô Thập Lục, có phải cậu cảm thấy tôi rất dễ lừa không?"

"No, nếu cậu dễ lừa thì văn phòng thám tử của chúng ta đã phải hít không khí mà sống rồi."

Bị nói trúng tim đen, Tô Duy cười gượng gạo.

Thực ra cậu cũng biết những chuyện đó của mình không qua được mắt Thẩm Ngọc Thư, thế nên mới giữ cái suy nghĩ giấu được chừng nào thì giấu, đến lúc thực sự không giấu được nữa thì sẽ nghĩ đến chuyện giải thích.

Tô Duy len lén liếc Thẩm Ngọc Thư, cũng may là hắn không tiếp tục truy hỏi nữa, ánh mắt đã dán lên bàn cờ.

Cùng với bốn kì thủ lên sân khấu, trong đại sảnh khẽ vang lên tiếng xì xào, ba vị trong số đó mọi người đã rất quen thuộc, bọn họ là những người đã loại địch thủ ở vòng ngoài để tiến vào trận chung kết, nhưng Trường Sinh thì nửa đường xuất hiện, hơn nữa so với ba người còn lại thì nó quá nhỏ bé, những người ngồi sau nếu không đứng lên thì căn bản không nhìn thấy.

Những người ngồi hàng đầu thấy nó cũng không hiểu ra làm sao, tất cả nhìn nhau, mặt đầy vẻ tò mò.

Trường Sinh hôm nay được Đoan Mộc Hành đưa đến, dùng lời Tô Duy để miêu tả thì chính là: Đoan Mộc Hành đã tiến hành tân trang lại cho nó. Cậu nhóc hôm nay mặc một bộ vest đen rất vừa vặn, đeo nơ màu xanh nước biển, tóc vuốt sáp về phía sau gọn gàng, đứng trước ba vị kì thủ khác cũng chẳng hề bị khí thế của họ áp đảo.

Tục ngữ có câu "Người đẹp vì lụa lúa tốt vì phân", mặc một bộ đồ Âu bảnh như vậy, Trường Sinh nhìn có vẻ tràn đầy tinh thần, nó lễ phép cúi mình chào mọi người, không hề lúng túng sợ sệt chút nào.

Nếu nói có chỗ nào đó không được hoàn hảo, thì đó chính là cái túi áo phình phình. Quả nhiên trẻ con đúng là trẻ con, trong hoàn cảnh nghiêm túc như vậy mà nó vẫn phải mang thú cưng theo.

Mong là Củ Lạc chan ngoan ngoãn một chút, đừng có phá hỏng trận cờ này.

Tô Duy làm dấu chữ thập trước ngực, thở dài: "Thằng bé này rất can đảm, tương lai nhất định là không tầm thường."

"Nó không phải có can đảm, mà là..."

Thẩm Ngọc Thư trầm tư một chút, tìm từ thích hợp để hình dung: "Nhìn phản ứng của nó trước mắt mọi người, có lẽ là đã quen với những hoàn cảnh như thế này. Nó trước kia không phải thường xuyên tham gia mấy cuộc thi đánh cờ kiêu này chứ?"

"Không phải chứ...?"

Đối với vấn đề này, Tô Duy cũng hoàn toàn không chút tự tin, nhưng trong lòng lại có chút chờ mong, muốn xem kì nghệ của Trường Sinh rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Quán chủ Liễu Trường Xuân đi cuối cùng, nhìn chừng ngoài sáu mươi, sắc mặt hồng nhuận, mái tóc được vuốt chỉnh tề ra sau đã điểm một vài sợi bạc, dáng người cao gầy, rất có phong độ và khí thế của một danh thủ quốc gia.

Thấy phản ứng của mọi người, ông đặt tay lên vai Trường Sinh, đưa tay khác lên ra hiệu cho mọi người yên lặng.

"Anh bạn nhỏ này là kì thủ do một người bạn đề cử với tôi, cậu ấy tên Trường Sinh, từng theo học nhiều vị danh thủ, người bạn đó của tôi hy vọng

cậu ấy được tới đây để mở mang kiến thức, cũng mong mọi người cho vị tiểu tiên sinh này có cơ hội được cùng so tài với ba vị kì thủ khác."

Quán chủ đã nói như vậy, mọi người đương nhiên sẽ không có chuyện không nể mặt, hơn nữa cậu bé này dự thi sẽ khiến trận đấu thêm phần thú vị, thế nên tất cả rất chờ mong sự thể hiện của Trường Sinh, nếu nói bất mãn, có lẽ chỉ có ba người dự thi kia mà thôi.

Người mập mạp đứng ngoài cùng đã lên tiếng trước.

"Như vậy dường như không được công bằng, chúng tôi phải trải qua thi đấu sàng lọc rất gắt gao mới tới được trận chung kết, bây giờ có người chỉ đi cửa sau cũng vào được, vậy thì không ổn."

Anh ta nói rất có lý, Tô Duy gật đầu, cảm thấy nếu mình là người dự thi thì cũng sẽ không phục.

Liễu Trường Xuân vốn đi nhiều biết nhiều, đã chuẩn bị ứng phó từ trước, mỉm cười nói: "Là tôi đã suy xét không được chu toàn, về điểm này xin chừa vị thứ lỗi, có điều khi đánh cờ, luôn có một người phải quan chiến, cho nên xin các vị quan chiến hãy chỉ bảo cho cậu bé này một chút, để cho cậu ấy biết người tài còn có người tài hơn."

Những lời này rất kín kẽ thấu đáo, kì thủ mập kia tuy vẫn bất mãn nhưng cũng không tiện nói gì nữa, hướng ánh mắt về phía hai kì thủ còn lại.

Hai kì thủ còn lại một là ông chú trung niên, một là thanh niên tầm ngoài hai mươi, vị đại thúc nhún vai, nói: "Tôi không có vấn đề gì."

Người thanh niên mặt mũi khôi ngô, chiếc áo trường bào trên người khiến cậu ta nhìn càng có vẻ nho nhã phiêu diêu, cậu ta cũng mỉm cười nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy rất thú vị."

"Các người!"

Kì thủ mập tức giận chỉ tay vào bọn họ, người thanh niên vỗ vai ông ta, nói: "Dù sao cũng là rút thăm thi đấu, đến lúc đó không chắc ai sẽ đánh với đứa bé ấy đâu."

Thấy tất cả đều không đứng về phía mình, kì thủ mập tức giận phất tay áo một cái, không thềm nói gì nữa.

Hai người còn lại rất có hứng thú, ông chú trung niên cười híp mắt nhìn Trường Sinh, nói: "Ngựa non háu đá, có chí khí, nếu cháu được giải quán quân thì muốn có gì nhất?"

"Muốn có một ngàn đồng bạc kia nhất!"

"Hả? Ha ha ha!"

"Có tiền thì có thể giúp Tô chan trả phí điện nước tháng sau, có thể mua thật nhiều đồ ăn vặt mà Củ Lạc chan thích."

Những lời ngây thơ của cậu nhóc khiến mọi người bật cười, ông chú vỗ vai Trường Sinh, bảo: "Thật là một cậu bé thú vị, vậy thì cố lên nhé."

Bốn vị kì thủ đi theo Liễu Trường Xuân tới trước bàn cờ.

Bàn cờ đã được bày biện chỉnh tề, trên bàn có một ống thẻ, dựa theo quy tắc thi đấu ban đầu thì hai vị kì thủ rút được thăm màu đỏ sẽ thi đấu với nhau trước, nhưng sự tham gia bất ngờ của Trường Sinh đã khiến việc rút thăm trở nên tiện hơn rất nhiều.

Bốn người bọn họ lần lượt rút thăm, chàng thanh niên và đại thúc trung niên đều là thăm màu hồng, kì thủ mập và Trường Sinh cùng là thăm màu đen. Vừa thấy cây thăm trên tay Trường Sinh, kì thủ mập lập tức dài ngoẵng mặt, hậm hực ném thăm vào ống, tự ngồi xuống một bên bàn cờ.

Trường Sinh ngồi xuống đối diện với hắn, thân thiện nói: "Chú à, cháu là người mới, xin được chỉ giáo."

"Chú cái gì? Ta tên Bàn Quý, Bàn - Quý, không biết chữ à?"

Kì thủ mập chỉ vào thẻ bài ghi tên trên bàn, nói đầy bất bình.

Sóc con bị giật mình, từ trong túi áo Trường Sinh ló đầu ra, Trường Sinh vội vàng ấn nó vào lại, nhân tiện nhét cho nó hai hạt lạc, lại quay ra nói với Bàn Quý: "Bàn tiên sinh, xin hãy chỉ giáo."

Hai kì thủ còn lại không biểu hiện bất mãn rõ ràng như Bàn Quý, người thanh niên lúc đi qua Trường Sinh còn cổ vũ cậu bé: "Cố lên."

Trường Sinh lại liếc thẻ bài ghi tên của hai kì thủ còn lại, một người là Trần Phong, một người là Tạ Thiên Thước, ông chú trung niên ngồi bên phía thẻ bài có tên Tạ Thiên Thước, Trường Sinh liền nói với người thanh niên: "Cảm ơn Trần tiên sinh."

Bàn cờ đã được bày xong từ sớm, sau khi bốn vị kì thủ ngồi xuống, có người lần lượt dâng trà lên cho bọn họ. Liễu Trường Xuân làm động tác mời rồi tránh sang một bên để không làm phiền tới cuộc đấu, đứng ngoài cùng những người khác quan chiến.

Tạ Thiên Thước và Trần Phong đều là cao thủ cờ tướng, hai người ngồi xuống là bắt đầu đấu luôn. Bàn Quý thì không vội vàng như thế, hẳn thấy Trường Sinh nhỏ tuổi nên coi việc đánh cờ với cậu bé chỉ như một cách giết thời gian mà thôi. Hắn cầm lấy chén trà nhấp một ngụm rồi chủ động bỏ ba quân ngựa xe pháo của mình.

"Nhường chú mày ba quân, để mọi người đỡ bảo ta ý lớn hiệp nhỏ."

"Không cần đâu, như vậy là không công bằng với chú."

"Ta đã bảo nhường là nhường, nói nhảm ít thôi, mau bắt đầu đi, đánh xong sớm ta còn nghỉ ngơi."

"Vâng, cảm ơn chú đã nhường cháu."

Trường Sinh hơi cúi đầu xuống nói cảm ơn, sau đó cầm lấy quân pháo, dịch sang bên cạnh một bước.

Đây là nước năm sáu pháo mà người nhập môn thích dùng, cũng là cách thức bắt đầu thường thấy.

Bàn Quý cười lạnh, càng coi thường thằng nhóc này hơn, tùy tiện ăn quân mã, sau đó tiếp tục thưởng trà.

Sau đó Trường Sinh đẩy tốt, Bàn Quý lập tức tiến xe, nhìn về tùy ý nhân nhả của hần là biết căn bản không coi đối phương ra gì.

So với bên này thì thế cục của bàn cờ bên kia chắc chắn và dữ dội hơn nhiều, chỉ cần nhìn là biết cao thủ giao đấu, vì thế không chỉ có đông đảo quần chúng chăm chú theo dõi, ngay đến cả Trường Xuân và nhóm tuần bộ, thậm chí cả người bưng trà cũng bị cuốn vào đó, không dứt ra được.

Tô Duy ngồi phía trước, nhất cử nhất động của những người thi đấu cậu đều thấy rất rõ ràng, chăm chú đến nỗi trà cũng quên uống, lấy khuỷu tay huých Thẩm Ngọc Thư, thở dài: "Rõ ràng có thể dựa vào bộ mặt kiếm cơm, cậu ta lại muốn dùng thực lực."

"Ai?"

"Trần Phong, haizz, đáng tiếc chỗ này không được đánh cược, nếu không tôi nhất định sẽ đặt cược cậu ta thắng."

"Có đặt cược cũng phải đặt vào Trường Sinh chứ, cái đó mới có quan hệ mật thiết đến cuộc sống của chúng ta."

Giọng Thẩm Ngọc Thư quá nghiêm túc, Tô Duy không khỏi nhìn về phía hần, rất muốn nói, cậu vác cái khuôn mặt hệt như minh tinh này mà không thể nói ra mấy câu có nội hàm chút sao? Tại sao mà mở miệng ra là củi gạo mấm muối thế?

"Nhưng tôi vẫn hy vọng quán quân là Trần Phong, đây quả nhiên là thời đại của trai xinh gái đẹp."

"VẬY sao? Cậu ta còn chẳng đẹp bằng cậu."

"Thật sao?"

Bất ngờ được khen, Tô Duy rất ngạc nhiên, không khỏi vất chéo chân, đặc chí nhỏ giọng nói: "Đừng si mê anh, anh là trai thẳng, thẳng đến không thể thẳng hơn."

"Thẳng?"

"Chính là..."

Tô Duy đưa tay làm một động tác ái muội, không ngờ Thẩm Ngọc Thư thốt ra một câu nhẹ tênh: "Bẻ cong là được."

"Phụt!"

Phát ngôn của người nào đó quá hiện đại, báo hại Tô Duy phun thẳng ngụm trà vừa mới uống ra, khiến khách khứa xung quanh rất coi thường, đến Đoàn Mộc Hành ngồi bên kia cũng phải nhìn qua.

Tô Duy vội vàng làm động tác nhận lỗi, rồi giơ tay chùi chỗ nước trà bắn tung tóe trên mặt và trên quần áo. Thẩm Ngọc Thư híp mắt cười, nhìn cậu bị bẽ mặt, cảm thấy đã xả được cơn ầm ức trong lòng, lúc này mới móc ra cái khăn tay đưa cho Tô Duy.

Thực ra là hấn cố ý.

Bởi vì Tô Duy từ trước tới nay có rất nhiều chuyện giấu giếm khiến hắn không vui, Thẩm Ngọc Thư không đòi hỏi mọi việc đều phải thẳng thắn thành khẩn, nhưng cũng không thích cùng sống dưới một mái nhà mà người còn lại cứ giấu giếm, nhất là có những bí mật chỉ Tô Duy và Trường Sinh biết hắn lại không biết.

Loại cảm giác này thật chẳng dễ chịu chút nào.

Nhưng hắn cũng không muốn hỏi nhiều, hắn hy vọng Tô Duy có thể chủ động nói ra bí mật trong lòng, những thứ liên quan tới lai lịch của cậu, liên quan tới cái đồng hồ quả quýt, liên quan tới mục đích, và cả những gì mà Tô Duy biết được về Hồ Phù Lệnh và tấm bản đồ kia... Tất cả những chuyện này, Thẩm Ngọc Thư hy vọng Tô Duy thẳng thắn nói cho mình biết.

Nghĩ đến đây, cuộc đối thoại với Đoan Mộc Hành tối qua lại xẹt qua trong đầu hắn.

Với chuyện hắn nhờ vả, Đoan Mộc Hành rất sáng khoái đồng ý, nhưng lại đưa ra một điều kiện.

"Tôi muốn tấm bản đồ cơ quan kia, đừng giả bộ không hiểu, cậu biết tôi nói về cái gì mà."

"Cậu có thể làm ra một tấm bản đồ cơ quan giống hệt để gạt Ngô Mị, chứng tỏ cậu đã có chuẩn bị trước, cho dù không có, thân là thần trộm, cậu còn không tìm được nó ở nhà chúng tôi sao?"

"Không không không, trộm cũng có nguyên tắc của trộm, tôi không xuống tay với bằng hữu, nếu cậu cam tâm tình nguyện nhường nó, tôi sẽ rất vui."

"Vậy thì cậu từ bỏ đi."

"Vậy Hồ Phù Lệnh thì sao?"

"Cái đấy tôi càng không có, cậu nên đi tìm Thanh Hoa ấy."

"Đáng tiếc cô ta chỉ biết lơ mơ về Hồ Phù Lệnh, cho nên tôi nghĩ, cho dù Hồ Phù Lệnh không ở trong tay cậu, dựa vào trí tuệ của cậu, sớm muộn gì cậu cũng tìm được."

"A, cảm ơn cậu đã đề cao tôi như vậy."

"Ngọc Thư, cậu nên biết rằng, thất phu vô tội hoài bích có tội, bản đồ cơ quan cũng thế, Hồ Phù Lệnh cũng thế. Ở trong tay cậu, ngoại trừ mang đến nguy hiểm ra thì chẳng có tác dụng gì hết, nếu cậu muốn sinh sống một cách bình yên, tốt nhất hãy đem hết những bí mật ấy nói cho tôi. Cậu cứ nghĩ kỹ đi, tôi chờ hồi âm của cậu."

(Một người vốn không có tội gì nhưng vì giữ đồ quý mà rước họa vào thân)

Thực ra Thẩm Ngọc Thư không phải không muốn nói cho Đoàn Mộc Hành, mà là hẳn thật sự không biết.

Sau vụ Hồ Phù Lệnh, cuộc sống của bọn họ lại trở về bình thường, bão táp tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, những sát thủ đó biến mất, Frank vì có thân phận đặc biệt nên cuối cùng chỉ bị cưỡng chế về nước, Thanh Hoa cũng chỉ lĩnh án hai năm, bởi vì nhà giam nữ đã kín chỗ nên tới giờ cô ta vẫn bị giam giữ ở phòng tuần bộ Hà Phi.

Thanh Hoa chỉ thuộc loại tòng phạm, tội danh không nặng, hơn nữa gia đình cô ta giàu có lại có thế lực, hoàn toàn có thể tìm cách chạy tiền bảo lãnh để được tự do. Thẩm Ngọc Thư đoán cô ta cố ý không làm như vậy là vì sau khi bí mật Hồ Phù Lệnh bị công khai, cô ta lo rằng mình cũng trở thành mục tiêu, vì thế chọn cách ngồi trong nhà giam, ở đây an toàn hơn bên ngoài nhiều.

Thế nên Đoàn Mộc Hành nói vậy hoàn toàn không phải hù dọa, hiện tại người dễ gặp nguy hiểm nhất chính là hần và Tô Duy.

Văn phòng thám tử từ sau lần đó chưa hề bị trộm lần nào, có điều trực giác nói cho Thẩm Ngọc Thư biết, đây chỉ là sự bình yên trước cơn bão. Để an toàn thì hợp tác với Đoàn Mộc Hành là một sự lựa chọn thông minh.

Nhưng muốn hợp tác với một con sói dữ, nhất định phải có một quân át chủ bài có giá trị tương đương mới được.

Tiếng ồn ào vang lên xung quanh ngắt đứt mạch suy nghĩ của Thẩm Ngọc Thư, hần định thần lại, phát hiện trong mấy phút thất thần này, cục diện trận đấu trên kia đã thay đổi, giờ đã tới thời điểm phân định thắng bại.

Đây cũng chính là nguyên nhân quan khách không tìm được mà phát ra tiếng trầm trồ kinh ngạc.

Trình độ của Trần Phong và Tạ Thiên Thước mọi người sớm đã biết từ trước, nhưng trận đấu của Trường Sinh và Bàn Quý lại khiến mọi người tròn mắt ngạc nhiên.

Tuy rằng mọi người đoán thắng nhỏ này có thể tham gia trận chung kết, chắc hẳn là cũng có chút bản lĩnh, nhưng không ngờ mới đi được mười mấy bước, binh mã tốt của nó đã vây sát lấy thành, lạng lẽ công chiếm thế cục.

Thẩm Ngọc Thư kì nghệ thường thường, nhìn cục diện cũng không thấy có gì hung hiểm, nhưng thái độ của Bàn Quý đã nói lên tất cả, từng hạt mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán, hẳn không màng đến thưởng trà, nghiêm túc nhìn chăm chú vào bàn cờ, suy nghĩ cách phá giải.

Có thể vào đến trận chung kết, chứng tỏ kì nghệ của Bàn Quý không phải hạng thường, nhưng cũng không chọi nổi với cách đánh cổ quái của Trường Sinh, có thể nói là từng bước chiếm hết tiên cơ. Bàn Quý chưa đánh kiểu như vậy bao giờ, rất nhanh đã rơi vào thế bị động.

Có thể nói Bàn Quý thua là vì không kịp trở tay.

Điều này chỉ có thể trách vận khí của hẳn không tốt, Tô Duy đoán trước kia ở xã hội hiện đại, Trường Sinh nhất định hay chơi cờ tướng với máy tính, nói cách khác kì nghệ của thằng bé không chắc đã là giỏi thật, nhưng nó có một bộ não với trí nhớ siêu phàm, nhớ được hết các thế cờ và diễn biến, sau đó dựa vào tình hình thực tế để đưa ra nước đi tiếp theo.

Đoan Mộc Hành nói không sai, thằng bé này là một thiên tài.

Cho nên việc nó không nhớ nổi quá khứ trước kia, chỉ có một cách giải thích: Nó cự tuyệt nhớ lại.

Trận đấu đã vào đến nửa sau, Trần Phong và Tạ Thiên Thước bên kia đi rất chậm, Bàn Quý bên này đi càng chậm hơn, mười lăm phút sau, Bàn Quý

vẫn không quyết được bước tiếp theo hạ cờ vào đâu, người xem đã có chút mất kiên nhẫn, bắt đầu rì rầm to nhỏ.

Cuối cùng là Trường Sinh không kìm được, nói: "Củ Lạc chan... À không, cháu đói rồi, chúng ta có thể kết thúc sớm một chút được không?"

Bàng Quý không nói gì, chỉ ngẩng đầu trừng mắt nhìn nó một cái.

Sóc con ở trong túi Trường Sinh đến phát chán, không ngừng chộn rộn, Trường Sinh đành phải ra sức đè lại nó, nói với Bàng Quý: "Chú phải lùi mã từ sáu về năm, xe của cháu sang bốn, thúc lại từ bốn lên năm, mã của cháu sang tám, rồi lùi về sáu..."

Trường Sinh càng nói càng nhanh, Tô Duy lúc đầu còn hiểu được, về sau thì hoàn toàn không theo kịp, nướng mày hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cậu hiểu không?"

"Không hiểu lắm, có điều Bàng Quý hình như hiểu."

Bởi vì theo lời miêu tả của Trường Sinh, sắc mặt Bàng Quý tái dần, cuối cùng đứng lên trầm giọng nói: "Ta nhận thua."

"Cảm ơn!"

Trường Sinh lập tức nhảy xuống khỏi ghế, định đem sóc con ra ngoài, Bàng Quý đưa tay giữ nó lại, hỏi: "Rốt cuộc cháu tên gì? Sư phụ là ai?"

"Cháu tên Trường Sinh, sư phụ... Ừm, không nhớ được."

Trường Sinh nghiêng đầu, vẻ thất thần, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đều biết thắng bé không phải cố ý không nói mà là thực sự không nhớ. Bàn Quý lại không nghĩ như thế, thấy nó trả lời như vậy bèn nghĩ rằng nó không coi mình ra gì, cả giận nói: "Có phải cháu nghĩ rằng ta là bại tướng dưới tay cháu, không xứng hỏi nhiều?"

"Không phải mà, chú nhường cháu ba quân thực ra rất lợi hại."

Trường Sinh dù sao vẫn chỉ là một đứa bé nói năng không suy nghĩ kiêng kị gì, nghe trong tai Bàn Quý thì lại như nó đang sỉ nhục mình, đang định nổi giận thì Trường Sinh thấy Củ Lạc từ trong túi thò đầu ra, bèn vội vàng che túi chạy ra ngoài, không màng đến chuyện ở lại cùng Bàn Quý nói chuyện.

Bàn Quý sắc mặt tái mét, phẩy tay áo một cái, nghênh ngang đi ra, Liễu Trường Xuân đứng lúc tiến lên ngăn hãm lại.

Tô Duy không nghe được bọn họ nói gì, chỉ thấy Liễu Trường Xuân an ủi một lúc, sắc mặt Bàn Quý cuối cùng cũng trở nên dễ chịu, cùng ngồi xuống với ông ta, làm quần chúng xem cờ.

Không bao lâu sau, trận đấu của Trần Phong và Tạ Thiên Thước cũng có kết quả, Trần Phong dùng một nước hiểm để thắng, có điều khí độ của Tạ Thiên Thước so với Bàn Quý thì tốt hơn nhiều, hoàn toàn không để bụng chuyện mình thua cuộc, ngược lại còn chúc mừng Trần Phong.

Vì thế hai kì thủ cuối cùng đấu với nhau là Trần Phong và Trường Sinh.

Bây giờ đã vào giữa trưa, Liễu Trường Xuân mời mọi người tạm nghỉ, chờ nghỉ trưa xong lại tiếp tục trận cuối cùng.

Chương 2: Là tai nạn hay là mưu sát?

Mọi người dùng bữa trưa ở tiệm cơm Quảng Đông đối diện hội quán, Đoan Mộc Hành là người chủ trì, Thẩm Ngọc Thư vốn không muốn ăn cùng hẳn, có điều lần này ít nhiều cũng là nhờ hẳn giúp, quần áo của Trường Sinh cũng là hẳn một tay chuẩn bị, hơn nữa cậu em họ Lạc Tiêu Dao không ngừng dùng ánh mắt khẩn cầu hẳn đi cùng, thế nên Thẩm Ngọc Thư đành phải đồng ý.

Trong bữa ăn, Đoan Mộc Hành vừa gắp đồ ăn cho Trường Sinh, vừa không ngừng khen ngợi kĩ nghệ của nó, sau đó lại hỏi sư phụ nó là ai, nhìn thấy trong mắt Trường Sinh lộ vẻ sợ hãi, Tô Duy sợ sẽ khiến nó bị kích động, vội vàng chen lời.

"Não bộ của Trường Sinh đã từng bị tổn thương, không nhớ nổi những chuyện trước kia, cậu đừng có hỏi nhiều nữa."

"Thật đáng tiếc, thằng bé này thông minh trời sinh, chỉ cần vài nước đơn giản đã đánh bại đối thủ, quả là một hạt giống tốt."

Lạc Tiêu Dao không kìm được gõ vào bát chằm chọc: "Nói cứ như anh chơi cờ giỏi lắm ấy."

"Em họ, thực ra anh khá rành về cờ tướng."

Đôi mắt phượng của Đoan Mộc Hành khẽ di chuyển, nhìn về phía Lạc Tiêu Dao.

Lạc Tiêu Dao giật bản mình, đột nhiên có cảm giác như một con thú nhỏ bị dã thú nhắm vào, bèn không dám nói gì thêm nữa, cúi đầu và cớm.

Vân Phi Dương cũng tò mò nhìn Trường Sinh, hỏi: "Trường Sinh, sau trận đấu anh có thể làm một bài phỏng vấn với em không?"

"Nhưng mà em còn chưa thắng mà."

"Anh tin em nhất định sẽ thắng!"

"Anh cũng tin em." Đoan Mộc Hành xoa xoa đầu Trường Sinh: "Thiên tài thường thông thạo rất nhiều thứ, em đánh dương cầm hay như vậy, anh tin rằng kĩ nghệ của em cũng rất cao siêu."

Dương cầm?

Trong lòng Tô Duy thót lên một cái, cứ cảm thấy có người từng nhắc tới từ này, không phải là đàn dương cầm bình thường, mà có liên quan đến một sự việc vô cùng quan trọng...

Đúng, này hai chữ này chính là mấu chốt, có điều lúc cần thì cậu lại không thể nhớ ra, linh cảm chỉ thoáng đến rồi đi, không kịp nắm bắt điều gì.

Thẩm Ngọc Thư chú ý tới thay đổi rất nhỏ trên nét mặt đỏ của Tô Duy, gấp một cái đũa gà bỏ vào bát cậu, ý bảo cậu hãy tập trung ăn cớm, sau đó lại

gặp một cái đùi gà khác cho Trường Sinh, nói: "Anh cũng tin vào em."

Bị tất cả nhìn tha thiết, Trường Sinh hơi xấu hổ, cầm lấy một cái chân của Củ Lạc giơ lên, làm động tác thắng lợi, cất giọng trong trẻo: "Em hiểu rồi ạ, nhất định em sẽ giành giải quán quân, kiếm một ngàn đồng đại dương!"

Hết giờ nghỉ trưa, mọi người quay lại Trường Xuân quán.

Trường Sinh vẫn còn tâm tính trẻ con, vô cùng tò mò với những thứ trang trí bày biện trong kì quán, cậu nhóc nói với Thẩm Ngọc Thư, đem sóc con ra ngoài chơi.

Trường Sinh chạy quá nhanh, thiếu chút nữa là va phải Liễu Trường Xuân ở cửa, vội vàng xin lỗi rồi chạy đi, Thẩm Ngọc Thư nhắc nhở nó đừng quên trận cờ chiều nay, chỉ nghe thấy tiếng nó đáp cùng với tiếng bước chân chạy xa dần trên hành lang.

Đoan Mộc Hành bước tới xin lỗi Liễu Trường Xuân, ông chủ Liễu phì phì vạt áo, lắc đầu cười nói: "Hội quán cờ tướng này ngày thường toàn là người già, khó khăn lắm mới thấy được một cậu bé hoạt bát lanh lợi như vậy, cảm giác tinh thần cũng hưng phấn hơn, hai vị này là..."

Ánh mắt ông chuyển sang Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, Đoan Mộc Hành giới thiệu tên bọn họ, nói: "Bọn họ mở văn phòng thám tử ở đường Bối Lạc, là những thần thám đỉnh đỉnh đại danh của Bến Thượng Hải, Trường Sinh hiện đang ở với họ, thế nên tôi mời họ tới đây để xem thi đấu."

"Thám tử?"

Liễu Trường Xuân rất kinh ngạc, nghiêm túc đánh giá cả hai.

Tô Duy khiêm tốn nói: "Nói là thám tử, thật ra chỉ là giúp mọi người tìm mèo tìm chó gì đó để kiếm bát cơm thôi."

"Thất kính thất kính."

Liễu Trường Xuân cung tay chào hỏi, Tô Duy đáp lễ, Thẩm Ngọc Thư lại đưa tay ra, ông chủ Liễu sững sốt một chút rồi cũng bắt tay với hắn.

Đoan Mộc Hành ở bên cạnh cười nói: "Trước mặt Liễu quán chủ, các cậu không cần phải khiêm tốn. Liễu quán chủ, tôi kể cho ngài nghe nhé, hai vị này nhưng đều là những người đã từng du học ở nước ngoài, nhất là Thẩm huynh đây, xuất thân y học thế gia, thông thạo cả Đông y và Tây y, có thể nói là đứa con cưng của trời đất đấy."

Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy đồng loạt quay đầu nhìn về phía anh ta.

Ba hoa mạnh miệng thì bọn họ đã gặp nhiều, nhưng có thể nói đến thân nhiên như thế thì đúng là hiếm thấy, biết một chút y thuật đã là con cưng của trời đất, vậy thì vị huynh đài thân là con trai của Viện Phán Thái Y Viện, lại còn văn võ song toàn này chẳng phải là thánh nhân rồi sao?

Liễu Trường Xuân không chú ý tới phản ứng của bọn họ, chỉ thấy rất hứng thú nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

"Quả là tuổi trẻ tài cao, chỉ không hiểu Thẩm tiên sinh từ nhỏ học y, vì sao giữa đường lại đổi nghề đi mở văn phòng thám tử?"

"Chủ yếu là vì thích cùng người chết..."

"A hèm!"

Tô Duy ho khan thật lớn, át đi lời giải thích của Thấm Ngọc Thư.

Tên này thỉnh thoảng dây thần kinh bị chập, để cho hắn nói tiếp, không biết sẽ còn phát ngôn ra những câu khiến người ta thất kinh nào nữa.

Tô Duy giơ tay đẩy Thấm Ngọc Thư sang một bên, lại đưa tấm danh thiếp, cười hì hì với Liễu Trường Xuân: "Sau này nếu có việc cần, xin hãy liên lạc với chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ có mặt ngay tức khắc."

"Dĩ nhiên dĩ nhiên."

Liễu Trường Xuân nói cảm ơn rồi cầm lấy tấm danh thiếp, lại bảo người làm đi chuẩn bị trà nước, mời bọn họ ngồi xuống thưởng trà.

Thấm Ngọc Thư từ chối, hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều với Đoàn Mộc Hành, viện cớ khó có dịp được tới đây nên muốn đi xung quanh thưởng lãm một chút.

Liễu Trường Xuân vui vẻ đồng ý, còn định tự mình dẫn họ đi xem, có điều trùng hợp lúc đó lại có một vị khách bước tới chào hỏi, Đoàn Mộc Hành thì không rõ chỗ này lắm, thế nên người đưa bọn họ đi ngắm cảnh được đổi thành Vân Phi Dương.

Lạc Tiêu Dao cũng muốn đi theo nhưng bị Đoan Mộc Hành ngăn lại, bảo cậu ở lại phòng khách bảo vệ khách khứa.

"Đây là kì quán, không phải võ quán, anh muốn tôi bảo vệ ai chứ?"

"Bảo vệ tôi này, thân phận của tôi rất đặc biệt, nhất định có rất nhiều người muốn gây khó dễ cho tôi."

"Có người muốn vì dân trừ hại à? Tôi thật muốn cảm ơn người đó quá."

"Em họ này, cậu nên cẩn thận lời nói của mình, tôi có thể khiến cậu mất chén cơm chỉ với một câu nói thôi đấy."

"Đồ sói già, anh nghĩ tôi sợ anh chắc!"

Tranh thủ lúc bọn họ cãi nhau, ba người còn lại rảo bước rời đi, đã đi rất xa vẫn còn nghe thấy tiếng đấu võ mồm. Vân Phi Dương lắc đầu thở dài: "Cũng không hiểu quan hệ giữa bọn họ là tốt hay là xấu, hễ gặp là cãi vã mà cuối cùng cứ phải dính lấy nhau mới chịu."

Diện tích của kì quán rất lớn, tòa lầu phía trước dành cho khách yêu cờ tới tiêu khiển, đi xuyên qua hành lang là tới hậu viện của Liễu gia, trong vườn trồng các loại hoa cỏ theo mùa, vừa thanh nhã lại vừa độc đáo.

Liên với hậu viện còn có mấy tòa lầu, tuy bên ngoài nhìn đã nhuộm màu thời gian nhưng rường cột được chạm trổ nhìn vẫn rất khí phái, Vân Phi Dương nói cha cậu ta cũng thích chơi cờ, trước kia thường tới đây đánh cờ

với Liễu Trường Xuân, có điều mấy năm gần đây công việc nhiều quá nên rất ít tới.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cha cậu thân với Liễu tiên sinh lắm à?"

"Nói thân chi bằng nói là bạn cò, có điều cha tôi hiện giờ còn bận kiếm tiền, mấy chuyện tao nhã này không hợp với ông ấy, Liễu bá bá nửa năm trước gặp phải vụ bắt cóc tổng tiền, từ đó như chim sợ cành cong, cũng rất ít chơi cò, mọi việc đều giao cho người bên dưới xử lí, lần này ông đích thân chủ trì cuộc thi, quả là khó gặp."

"Bị bắt cóc?"

"Đúng vậy, ông ấy bị bắt cóc khi đi dâng hương ở miếu, bọn bắt cóc nắm rõ lịch trình của ông ấy như lòng bàn tay, tất cả mọi người đều nói là trong ngoài cấu kết, cũng may về sau dùng tiền giải quyết được. Liễu bá bá cũng không báo cảnh sát, chỉ đuổi hết người làm trước kia đi thôi, kết quả là thiếu nhân lực, việc làm ăn của Trường Xuân quán cũng vì thế mà thu hẹp lại."

"Ông ấy biết một chút công phu quyền cước chứ?"

"Biết, ông ấy rất thích Thái Cực quyền."

Vân Phi Dương nói xong, lúc này mới phát hiện ra có gì đó không đúng, dừng lại quay đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư.

"Thần thám, không phải anh muốn xem phong cảnh ở đây sao? Sao tôi cảm thấy anh còn có hứng thú với chủ nhân nơi đây hơn vậy?"

"Tùy tiện hỏi vậy thôi, cậu nghĩ nhiều quá rồi."

Đây nào phải tùy tiện hỏi, căn bản là thẩm tra mà.

Tô Duy mỉa mai: "Đại thám tử, cậu làm sao mà biết người ta luyện công phu quyền cước?"

"Vừa rồi lúc bắt tay, tôi phát hiện trên tay ông ấy có rất nhiều vết chai nhưng lại không phải do cầm cờ nhiều mà thành, vì thế mới tò mò hỏi một chút thôi."

"Trí tò mò của cậu tốt nhất nên dành vào việc làm thế nào để kiếm được tiền."

Ba người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đi hết hậu viện, nhìn thời gian không còn sớm, Tô Duy đang định bảo quay lại thì bỗng có âm thanh cãi vã vọng tới từ tòa lầu trước mặt.

Tiếp theo, cửa phòng bị mở tung, một người đàn ông cạo tóc húi cua lão đảo ngã trên hành lang, hăn bám lấy lan can, quay đầu định chửi bậy thì nhìn thấy bên dưới có người, bèn vội vàng đứng thẳng dậy, gật đầu chào hỏi.

Vóc người hăn to cao thô kệch, mặc một bộ đồ của người ở, nhìn tướng mạo có chút chậm chạp, không được lanh lợi lắm.

Vân Phi Dương nhỏ giọng: "Hăn tên Liễu Nhị, là phụ tá của Liễu bá bá, hiện tại mọi chuyện ở hội quán đều do hăn xử lý."

"Một người ở mà lại ngang nhiên cãi nhau với người khác trong phòng của chủ nhân, có chút kỳ lạ."

"Đúng vậy, tôi hơi tò mò người còn lại là ai, muốn đánh cuộc một chút không thần thám?"

Tô Duy hứng chí bưng bưng quay đầu nhìn lại, nhưng người còn lại không đi ra, sau đó Liễu Nhị cũng về phòng, đóng cửa lại.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Liễu tiên sinh có người thân nào khác không?"

"Trước kia có vợ, nhưng đã qua đời rồi, con cái thì tôi không biết, Liễu bá bá không nhắc tới chuyện này... Sắp tới giờ thi đấu rồi, chúng ta mau quay về đi."

Sợ bọn họ tiếp tục hỏi tận gốc rễ, Vân Phi Dương túm lấy họ kéo đi luôn.

Tô Duy tiếc nuối nói: "Thật đáng tiếc, không đánh cược được."

"Cược sau đi, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta hiện giờ là cố vũ Trường Sinh giành được thắng lợi!"

Thẩm Ngọc Thư bị Vân Phi Dương kéo đi một mạch, mãi đến chỗ ngoặt mới có cơ hội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cánh cửa phòng kia vẫn đóng chặt, không biết có phải người bên trong đang quan sát bọn họ qua bức màn không.

Ba người mất một lúc mới về tới đại sảnh vì Tô Duy dẫn đường nhưng lại là một kẻ mù đường thế nên cả bọn vòng vèo mãi mới quay lại được chỗ cũ.

Chờ đến lúc về tới nơi thì các kì thủ và khách khứa gần như có mặt hết, Bàn Quý và Tạ Thiên Thước ngồi trên ghế khán giả thưởng trà, Trần Phong ngồi ở một bên bàn cờ, dáng vẻ như lão tăng ngồi thiền.

"Chuyện này không liên quan đến tôi, ai bảo các người bắt tôi dẫn đường."

Ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn lại khiến Tô Duy chột dạ, bước nhanh về phía chỗ ngồi, nhỏ giọng nói.

Vân Phi Dương lắc đầu: "Tôi không ngờ bệnh mù đường của anh lại nguy kịch như thế."

"Đó là bởi vì thời đại cổ lỗ sĩ này của các người chưa có bản đồ quả táo."

(Apple map)

"Quả táo? Anh có thể vẽ bản đồ lên quả táo?"

Vân Phi Dương nghe không hiểu, Thẩm Ngọc Thư cũng không hiểu, trên đời này đại khái chỉ có Trường Sinh mới hiểu được ngôn ngữ kỳ quái của Tô Duy thôi.

Nói đến Trường Sinh, Tô Duy phát hiện cậu bé còn chưa quay lại.

Lạc Tiêu Dao đi qua đi lại gần đó, Thẩm Ngọc Thư bước tới hỏi, cậu ta nói không thấy Trường Sinh đâu, có lẽ là cậu nhóc ham chơi nên quên mất thời gian.

Tô Duy nhắc nhở: "Hội quán này rất rộng, nói không chừng nó cũng lạc đường."

"Em đi tìm xem sao."

Lạc Tiêu Dao đi không bao lâu đã trở lại, nhưng nhìn vẻ mặt cậu ta là biết không tìm được, lại gọi hai người anh em khác cùng tìm.

Tô Duy nhìn thời gian, nói: "Không biết anh bạn nhỏ này la cà ở đâu rồi, sớm biết thế đã không cho nó mang Củ Lạc-chan theo."

"Hy vọng nó về kịp giờ, nếu không..."

"Nếu không rất có khả năng sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi..."

Việc có liên quan đến cuộc sống sau này, Tô Duy đứng ngồi không yên, loi loi đi tìm, Thẩm Ngọc Thư đưa tay ấn cậu lại.

"Cậu đừng có đi đâu hết, tôi sợ đến lúc đó đến cậu cũng không thấy đâu luôn."

Vừa ngồi vừa nói chuyện, kim đồng hồ đã lại xoay nửa vòng, thời gian thi đấu đã qua, mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, Tô Duy cũng phát hiện ra có chuyện không ổn, ngày thường Trường Sinh mặc dù ham chơi

nhưng cũng không đến mức không biết chừng mực như vậy, hơn nữa lại là trong trường hợp quan trọng như thế này.

Liễu Trường Xuân cũng phái người của quán đi tìm, nhưng Tô Duy vẫn không yên tâm, cũng chạy ra ngoài tìm, lần này Thẩm Ngọc Thư không ngăn mà đi cùng cậu.

Mọi người phân công nhau tìm hết cả trong lẫn ngoài hội quán, nhưng vẫn không thấy người vào lúc bọn họ tưởng chừng như bó tay thì trên hành lang đột nhiên vang lên tiếng chít chít, Tô Duy quay đầu nhìn lại, thấy sóc con đang lao thẳng một mạch dọc theo hành lang tới trước mặt bọn họ.

Nó dường như đã bị kinh hãi tột độ, lông trên cái đuôi dựng đứng hết lên, phần cuối đuôi đỏ sậm thẫm, Thẩm Ngọc Thư đang định nhìn kỹ thì nó đứng thẳng người, kêu lên hai tiếng rồi nhanh chóng quay đầu chạy đi.

Tim Tô Duy thót lên một cái, bao nhiêu năm đi lại bên bờ vực nguy hiểm, trực giác của cậu nhạy bén hơn người thường nhiều, lập tức cất bước đuổi theo Củ Lạc, thấy nó quẹo vào hành lang rồi chạy thẳng tới hậu viện, lại xuyên qua cái cửa bán nguyệt ở hậu viện đi vào một khuôn viên yên ắng.

Nơi này ngày thường có lẽ không có người ra vào, trên tường mọc đầy dây leo, giấy cửa sổ cũng đều đã rách, hai bên đường đi cỏ dại mọc thành cụm, bởi vì bóng cây quá nhiều nên cho dù là ban ngày, chỗ này cũng toát lên vẻ lạnh lẽo. Nếu là đêm khuya thì chỗ này chắc chắn là nơi rất tốt để rèn luyện sự gan dạ.

Củ Lạc sau khi chạy vào đây bèn vọt thẳng ra phía sau cầu thang, phát ra tiếng kêu chói lói.

Tô Duy chạy đến nơi, đầu tiên là nhìn thấy tảng đá bên cạnh dính máu, lại vòng ra phía sau, thấy toàn là cỏ dại và đá, Trường Sinh cuộn mình ở giữa, trên mặt đầy máu.

Lạc Tiêu Dao theo sát đằng sau, nhìn thấy Trường Sinh như vậy thì kêu lên thành tiếng, vội vàng bước tới định cùng Vân Phi Dương bế cậu bé lên, Thẩm Ngọc Thư ngăn lại.

"Đừng động vào, để anh xem thương thế của thằng bé thế nào đã."

Đầu tiên hắn kiểm tra hơi thở và mạch đập của Trường Sinh, hơi thở của thằng bé rất mỏng manh, trên đầu có hai vết thương, mất máu quá nhiều, hoàn toàn không có phản ứng khi bị gọi tên.

Thẩm Ngọc Thư lại kiểm tra phần đầu và đốt sống cổ của nó, tránh những chỗ dễ bị tổn thương, cẩn thận ôm nó ra đặt lên chỗ đất bằng, để Lạc Tiêu Dao chăm sóc.

Những người khác cũng theo sau chạy tới, Liễu Trường Xuân thấy cảnh tượng như vậy, cả người đờ ra, sửng sốt mất một lúc mới định thần lại, lập tức ra lệnh cho người ở: "Mau đi gọi cứu thương, nhanh nhanh cứu người..."

Đoan Mộc Hành gọi người ở lại, nói với Liễu Trường Xuân: "Tôi đã cho người gọi xe cứu thương rồi, gần đây có bệnh viện của giáo hội, xe cứu thương sẽ tới rất nhanh thôi."

Liễu Nhị nhìn hẳn, lại nhìn Liễu Trường Xuân, có vẻ không biết nên làm thế nào cho phải.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Liễu quán chủ, ngài cho người canh giữ cửa, ngăn không cho bất kỳ ai ra vào "

Tô Duy phối hợp với hắn, nói tiếp: "Còn nữa báo cho cảnh sát."

"Chuyện này..." Liễu Trường Xuân lộ vẻ khó xử, cẩn thận nhìn về phía khách khứa, do dự nói: "Chuyện này chỉ sợ không tiện..."

Những vị khách có thể được mời tới đây đều là những người có máu mặt cả, Liễu Trường Xuân hiển nhiên không muốn đắc tội với ai, nói: "Trẻ con nghịch ngợm, có lẽ là trượt chân ngã từ trên xuống, nếu vì lý do này mà báo cảnh sát, lại còn hạn chế không cho mọi người ra vào, tôi sợ..."

"Đây không phải sự cố, mà là mưu sát, nếu ngài biết rõ là mưu sát mà không phối hợp điều tra, đó chính là bao che tội phạm."

Thẩm Ngọc Thư sầm mặt hỏi lại: "Liễu quán chủ, tội bao che tội phạm ngài có gánh nổi không?"

"Đây... đây sao lại là mưu sát được?"

Liễu Trường Xuân vừa nghe thấy thế sắc mặt đã trắng bệch, những vị khách kia càng kinh ngạc hơn, mọi người bắt đầu bàn tán to nhỏ, nhưng khí thế của Thẩm Ngọc Thư lúc này quá lớn, nhất thời họ không dám mở miệng đặt câu hỏi.

"Nếu chỉ là trượt chân ngã, sao có thể lăn tới phía sau của cầu thang được chứ? Đây rõ ràng là hành vi của người không muốn bị phát hiện, cố tình lôi"

nó ra đằng sau. Chỗ này tường cao nhà sâu, người thường không tới được, thế nên thủ phạm chỉ có người ở đây."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, ánh mắt dừng lại trên người những vị khách đứng cách đó không xa, lớn tiếng nói: "Nếu đây là vụ án giết người, vậy thì để chứng minh sự trong sạch của mình, trước khi chân tướng được sáng tỏ, xin mọi người giúp đỡ. Đứa bé bị thương này là khách của Đao Mộc tiên sinh, mọi người ở đây đều là bằng hữu của Đao Mộc tiên sinh, chắc cũng không mong chuyện này khiến bạn mình khó xử chứ?"

Cái gì mà không mong bạn mình khó xử? Đây căn bản là giờ nhà Đao Mộc ra, khiến mọi người không thể không nể mặt.

Ánh mắt Tô Duy đảo qua Đao Mộc Hành, sắc mặt của Đao Mộc Hành xem ra có vẻ không được tốt lắm.

Cũng đúng, trước mặt mọi người bị chơi một võ trở tay không kịp, ở vào vị trí bị động thì chẳng ai vui vẻ được hết.

Có điều việc đã đến nước này, Đao Mộc Hành cũng không thể không phối hợp, đành khom tay hành lễ với mọi người, tỏ thái độ nhờ mọi người giúp đỡ.

Lúc này, trong đám đông cho dù có người thâm bất mãn thì cũng không thể nói thẳng ra, bị hoài nghi hay không bọn họ chẳng buồn để ý, nhưng lại không muốn vì chút chuyện con con này đắc tội với người nhà họ Đao Mộc.

Tình hình tạm thời được khống chế, xe cứu thương cũng đã tới rồi, Thẩm Ngọc Thư định bế Trường Sinh lên thì Tô Duy ngăn lại, nói khẽ với hẳn: "Trường Sinh để tôi chăm sóc, cậu ở lại kiểm tra hiện trường."

"Kiểm tra... hiện trường?"

"Đúng vậy, bảo vệ kỹ hiện trường, tìm ra chứng cứ phạm tội, đây là thế mạnh của cậu, nhất định phải tìm ra hung thủ."

Tô Duy vỗ vai Thẩm Ngọc Thư, lại đưa mắt ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao.

Lạc Tiêu Dao cũng từng học y, theo ý Thẩm Ngọc Thư bế Trường Sinh lên, cùng Tô Duy rời đi.

Sóc con Củ Lạc cũng muốn đi theo nhưng bị Tô Duy ngăn lại, đưa cho mấy hạt dẻ, nói: "Thú cưng không được vào bệnh viện, mày ở lại đây, có lẽ có thể giúp được Vạn Năng."

Củ Lạc nhìn chăm chăm Trường Sinh, cậu bé vẫn trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, nó dường như nghe hiểu, nhét hạt dẻ vào miệng, quấy quấy cái đuôi, nhảy lên vai Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy đưa Trường Sinh đi rồi, Liễu Trường Xuân lại cố gắng trấn an khách khứa, mời bọn họ quay lại phòng khách an vị.

Lần này cần phải cảm ơn tổng thám trưởng của phòng tuần bộ Mạch Lan - Phương Tinh Sanh, trong cuộc thi cờ lần này, để thể hiện khả năng của

mình, ông ta đã phải rất nhiều tuần bộ tới để giúp duy trì trật tự, lúc này vừa hay có thể phát huy tác dụng.

Nhóm tuần bộ chia ra lấy lời khai của mọi người theo phân công của Thẩm Ngọc Thư, bản thân Đoan Mộc Hành cũng đem theo tùy tùng, để tùy tùng hỗ trợ lấy lời khai, bản thân thì cùng Thẩm Ngọc Thư ở lại trong khu lâu hoang kiểm tra hiện trường.

Vân Phi Dương vừa rời thừa dịp hỗn loạn lôi máy ảnh ra chụp trộm vài tấm, giờ thấy mọi người đều đã đi rồi, cậu ta bèn giơ máy ảnh lên chụp một cách quang minh chính đại.

Suy xét đến việc những tấm ảnh của cậu ta sau này sẽ có ích cho việc điều tra, Thẩm Ngọc Thư không cản cậu ta, bắt đầu cẩn thận kiểm tra hiện trường chỗ Trường Sinh vừa nằm lúc nãy.

Đá và cỏ chỗ đó đều dính vết máu, trên mặt đất cũng có không ít máu vấy ra, hấn cúi người xuống, vạch đám cỏ chui vào.

Trường Sinh được phát hiện ra ở phía sau cầu thang, trong bụi cỏ thì có gì mà tìm?

Đoan Mộc tò mò định theo vào, nhưng chỗ đó quá hẹp, chỉ vào được vài bước đã phải từ bỏ, đứng tại chỗ đợi. Một lát sau Thẩm Ngọc Thư quay ra, trên lòng bàn tay trái một cái khăn tay, trên khăn tay là một viên đá to tầm trái dừa gang có một góc sắc nhọn, chỗ đó dính rất nhiều máu.

Đoan Mộc Hành hỏi: "Đây là..."

"Đây là hung khí, là chứng cứ thứ hai chứng minh có người muốn giết Trường Sinh."

Thẩm Ngọc Thư chỉ chỉ vào góc nhọn của viên đá, dẫn Đoàn Mộc Hành ra tới bên ngoài cho hẳn quan sát.

"Trên đầu Trường Sinh có hai vết thương, một chỗ xuất huyết rất nhiều, xem độ rộng của miệng vết thương thì có lẽ là bị vật nhọn đâm vào, xung quanh đầu tóc còn dính một chút đất cát, nhưng bên dưới sân thì không hề có chỗ nào gồ lên, hơn nữa mặt sân là đất nện, không có cát sỏi, cậu nhìn chỗ này nữa, chỗ này có dấu vết bị giật, chứng tỏ Trường Sinh khi bị tấn công đã giãy giụa tóm được."

Theo lời giải thích của Thẩm Ngọc Thư, Đoàn Mộc Hành nhìn hiện trường từng chút một, đúng như hẳn nói, cỏ dại bên cạnh chân cầu thang gập xuống, trên mặt đất cũng còn một vài cọng cỏ bị giật đứt.

Tất cả đều chứng minh Trường Sinh đã bị tấn công ở chỗ này.

"Ý cậu là có người từ phía trên đẩy Trường Sinh xuống, còn lo thẳng bé không chết nên lại lấy đá đập nó, tiếp đó ném hung khí vào bụi cỏ để giấu?"

"Đúng vậy."

"Tại sao hung thủ lại làm vậy?"

Đoàn Mộc Hành xuất thân thế gia, từ nhỏ ra vào trong cung, đã chứng kiến nhiều chuyện đấu đá một mất một còn, nhưng cho dù như vậy, anh ta vẫn

không thể lý giải nổi biến cố đột ngột xảy ra này.

"Trường Sinh chỉ là một đứa bé, chắc chắn không có khả năng gây thù kết oán với ai, nếu vì một ngàn đồng đại dương kia nên giết người thì ván cờ buổi chiều còn chưa bắt đầu, ai biết được kết quả của trận đấu giữa Trần Phong và Trường Sinh sẽ như thế nào. Vì một kết quả còn chưa biết mà giết người, hung thủ cũng quá ngu xuẩn."

"Đừng dùng chỉ số thông minh của cậu để phỏng đoán suy nghĩ của hung thủ, nếu tất cả hung thủ giết người đều lên kế hoạch chu đáo thì trên đời này sẽ không có nhiều án mạng như vậy."

Thẩm Ngọc Thư giao viên đá cho tuần bộ bên cạnh, bảo anh ta giữ vật chứng, hẩn xem xét phía dưới xong, lại đi lên trên cầu thang, tiếp tục kiểm tra hành lang bên ngoài.

Những phòng này có lẽ từ lâu đã không có người ở, trên khóa cửa là một tầng gỉ sắt, nhìn vào trong qua lớp giấy cửa loang lỗ thì thấy trong phòng ngoài bàn ghế và bàn cờ còn có rất nhiều thư tịch, trên tường còn treo mấy bức kì phổ.

Thẩm Ngọc Thư không hiểu kì phổ, chỉ thấy góc tường và bàn ghế đều giăng đầy mạng nhện, lại đi qua phòng bên cạnh xem xét, bên trong cũng tương tự như vậy.

Cùng với bước di chuyển của hẩn, ván gỗ dưới chân phát ra tiếng kẽo kẹt, nơi này ngoại trừ những thứ đồ cổ đã hỏng ra thì không còn gì đáng chú ý

Hai người đi một vòng men theo hành lang, lại quay về đầu cầu thang, Đoan Mộc Hành hỏi: "Sao Trường Sinh lại tới chỗ này?"

"Có thể ai đó đã hẹn nó tới đây, cũng có thể là chạy theo Củ Lạc nên đi lạc."

Thẩm Ngọc Thư nhìn con sóc đang ngồi trên vai mình, đoán rằng khả năng thứ hai cao hơn, Trường Sinh tính rất cẩn thận, nếu không phải là người quen hẹn tới chỗ hẻm lách này, cậu bé nhất định sẽ không chảng nói chảng rằng tự tiện chạy tới đây.

Dường như biết là mình có lỗi, Củ Lạc ngồi yên trên vai Thẩm Ngọc Thư không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng mới vẫy vẫy cái đuôi.

"Ngọc Thư, quần áo của cậu!"

Nhìn thấy vạt áo trước và cả cánh tay Thẩm Ngọc Thư đều dính máu đỏ, Đoan Mộc Hành vội vàng nhắc nhở.

Thẩm Ngọc Thư cũng phát hiện ra, hắn bắt lấy cái đuôi của Củ Lạc, phần chóp đuôi quả nhiên dính vết máu, có lẽ là bị dây vào khi nó tìm thấy Trường Sinh.

"Trên người hung thủ có thể cũng dính máu!"

Cùng lúc với Đoan Mộc Hành, Thẩm Ngọc Thư cũng thốt ra câu này, hắn xoay người vội vàng chạy về phía sân trước.

Đoan Mộc Hành theo phía sau, nhìn bóng lưng hắt, không khỏi lắc đầu thờ dãi.

"Có thể được đóng thế vai của Tô Duy, đột nhiên cảm thấy có chút vinh hạnh."

Việc điều tra vết máu đơn giản hơn nhiều so với tưởng tượng, tất cả là nhờ tiếng hét của một vị phu nhân. Trong lúc đội tuần bộ làm việc theo sự phân công của Thẩm Ngọc Thư, âm thầm đi kiểm tra từng người một, bà ta đột nhiên chỉ vào người nào đó hét lên, mọi người chạy tới thì thấy trên khuỷu tay phải của người đó có dính vết máu.

Tuần bộ giữ kẻ đó lại cẩn thận lục soát, phát hiện trên hông hắt cũng có hai vết máu, bởi vì hắt mặc một cái áo màu tối nên khó nhìn ra, nếu không phải vị phu nhân kia trong lúc vô ý đụng vào, chú ý trên người hắt có máu, nói không chừng hắt sẽ có thể thoát thân.

"Anh có thể giải thích chuyện này là thế nào không?"

Kẻ tình nghi được đưa tới phòng bên cạnh để thẩm vấn, Thẩm Ngọc Thư hỏi hắt.

Nghi phạm chính là người buổi sáng đã đánh cờ thua Trường Sinh - Bàn Quý, từ lúc bị áp vào đây đến giờ vẫn luôn giãy giụa kêu oan, nếu không phải bên ngoài còn chưa kiểm tra hết thì mấy tuần bộ ngoài kia chắc chắn sẽ đập cho hắt một trận rồi lôi thẳng đến phòng tuần bộ.

Nghe Thẩm Ngọc Thư hỏi vậy, Bàn Quý còn giãy giụa ghê hơn, hắt kêu lên: "Không liên quan gì đến tôi, tôi không biết gì hết!"

"Không liên quan đến anh thì liên quan đến ai? Trận thi đấu sáng nay mọi người đều đã chứng kiến, anh được xưng là danh thủ quốc gia mà lại bị đánh bại bởi một đứa bé trước mặt bao người, nhất định đã ghi hận trong lòng, cho nên mới thừa dịp nó ở một mình, hại nó đúng không?"

Một trong số tuần bộ cướp lời.

Những người khác, bao gồm Liễu Trường Xuân, Đoan Mộc Hành cùng người của anh ta đều đồng loạt gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Bàng Quý tức giận đấm xuống bàn.

"Đương nhiên không phải, chuyện như thế ai thua cũng sẽ không vui vẻ gì, có điều cho dù khó chịu thế nào đi nữa cũng không đến mức chỉ vì một ván bàn cờ mà giết người chứ, hơn nữa tôi lần đầu tới đây, làm sao biết đường tới hậu viện được?"

"VẬY TỪ SAU BỮA TRƯA ĐẾN TRƯỚC KHI VÀO THI ĐẤU BUỔI CHIỀU, ANH Ở ĐÂU?"

"Tôi thua cờ, trong lòng không thoải mái, lúc ăn cơm đã uống chút rượu, sau đó tìm một chỗ yên tĩnh ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy phát hiện sắp tới thời gian bắt đầu trận đấu nên vội vàng chạy về đại sảnh."

"CÓ NHÂN CHỨNG KHÔNG?"

"Lúc tôi ngủ không biết có ai đi qua không."

Bàng Quý nói ra chỗ hãn ngủ, là đình hóng mát trong hậu viện. Đình đó được xây giữa ao, xung quanh có không ít hoa cỏ cây cối, dù có người đi qua thì cũng rất khó biết bên trong có người hay không.

Nhìn thấy mọi người đều tỏ vẻ không tin, Bàng Quý cuống lên: "Tôi thật sự không giết người, Liễu quán chủ khuyên tôi ở lại quan chiến, tôi còn muốn xem thằng bé đó đấu với Trần Phong thế nào. Nếu nó thắng Trần Phong, chứng minh nó quả là có thực lực, nếu nó thua, chứng minh tôi không phải là đối thủ của Trần Phong, tôi thua cũng tâm phục khẩu phục. Thế nên cho dù thế nào, so với việc giết người, tôi muốn biết kết quả trận đấu hơn nhiều!"

Đoan Mộc Hành nói: "Những điều này đều chỉ là suy nghĩ của anh, không ai có thể chứng minh."

"A tôi nhớ ra rồi, sau khi tôi tỉnh lại thì vội vàng chạy đến đại sảnh, nửa đường có va chạm với một người, đúng đúng đúng, người kia chắc chắn chính là hung thủ, lúc hãn đụng vào đã dính máu lên người tôi!"

"Anh có nhìn thấy mặt mũi hãn thế nào không?"

"Hãn cúi đầu, tôi lúc ấy vừa mới tỉnh, còn mơ mơ màng màng nên không để ý."

"Vậ quần áo và chiều cao của hãn thì sao? Hay có điểm gì đặc biệt không?"

Thẩm Ngọc Thư hỏi một câu, Bàng Quý liền cúi đầu thấp hơn một chút, hỏi đến cuối cùng, điều duy nhất hãn có thể khẳng định là: Đó là một người đàn ông.

Thấy không hỏi ra được gì, Đoan Mộc Hành bèn cho người áp giải Bàn Quý tới phòng tuần bộ, Bàn Quý bị giải đi còn liên tục gào lên, khăng khăng nói hăn không giết người, hăn bị oan.

Bên ngoài khách khứa đã được thăm vấn xong gần hết, gần như tất cả đều có nhân chứng ngoại phạm ở thời điểm xảy ra sự việc, hơn nữa ngoại trừ Bàn Quý ra, trên quần áo của những người khác đều không có vết máu hay bụi đất hoặc cỏ bám.

Đây đều là những người có chút máu mặt, không giữ bọn họ mãi được, sau khi bàn bạc với Thẩm Ngọc Thư xong, Đoan Mộc Hành ra mặt nói xin lỗi với mọi người, nhờ Liễu Trường Xuân đưa bọn họ rời đi, cuối cùng kì quán chỉ còn lại những người có liên quan đến vụ án là mấy người làm của Liễu gia và hai vị kì thủ.

Có thể nắm được sơ đồ kiến trúc của Liễu gia, sau khi gây án lại thần không biết quỷ không hay trà trộn vào khách khứa, nhất định phải rất hiểu đường đi nước bước ở đây, hơn nữa vụ án này xảy ra vào giữa trận đấu, cũng có thể liên quan tới trận cờ chiều nay, thế nên Thẩm Ngọc Thư giữ hai vị kì thủ kia lại.

Tạ Thiên Thước và Trần Phong đều rất phối hợp, trả lời tất cả các câu hỏi của Thẩm Ngọc Thư. Về nhân chứng ngoại phạm, giờ nghỉ trưa Tạ Thiên Thước ở suốt trong căn phòng bên cạnh đại sảnh để nghiên cứu kì phổ, trong phòng đó treo rất nhiều kì phổ cổ, cùng ông ta nghiên cứu còn có hai vị kì hữu nữa, điều này cũng đã được xác nhận.

Còn Trần Phong sau bữa trưa ban đầu cùng Liễu Trường Xuân bàn luận về chuyện đánh cờ, sau đó Liễu Trường Xuân ra phòng khách, cậu ta bèn vào

phòng treo kì phổ ở bên cạnh, điều này Tạ Thiên Thước có thể làm chứng, cho nên cậu ta cũng không có thời gian gây án.

Thẩm Ngọc Thư trong lúc dò hỏi vẫn luôn lưu ý quần áo và thần thái của cả hai, không phát hiện ra điểm đáng nghi nào, hẳn liền nhờ Liễu Trường Xuân gọi Liễu Nhị tới, hỏi hẵn chuyện cãi nhau với người khác vào lúc trưa.

Bị hỏi đến, sắc mặt Liễu Nhị đầy sợ hãi, ngập ngừng không đáp, thi thoảng lại nhìn về phía Liễu Trường Xuân, vẻ không biết làm thế nào cho phải.

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Liễu Trường Xuân, nói: "Xem ra là có ân tình khác."

"Không phải, tôi chỉ là..."

Liễu Nhị không trả lời được, cuống đến mức cổ đỏ hết cả lên, cuối cùng vẫn là Liễu Trường Xuân đỡ lời, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Lúc ấy người ở trong phòng là tôi."

"Liễu bá bá, là bá bá sao?" Vân Phi Dương kinh ngạc: "Cháu nhớ là lúc chúng cháu từ đại sảnh rời đi, bá bá còn đang cùng nói chuyện với khách mà."

"Đúng vậy, có điều hàn huyên vài câu rồi bá liền về phòng, từ chính phòng ra tới hậu viện có một lối tắt, người ngoài không biết."

"Thì ra là thế, ừm ừm."

Vân Phi Dương gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Liễu Trường Xuân lại nói: "Tôi vội vàng quay về là vì nhớ ra đã quên chuẩn bị tờ ngân phiếu một ngàn đồng bạc kia, vốn là định chờ sau khi trận đấu kết thúc sẽ đưa thẳng cho kì thủ thắng cuộc, nhưng không hiểu sao tìm thế nào cũng không thấy tờ ngân phiếu đó. Tôi gọi Liễu Nhị tới hỏi thì mới biết, hóa ra là tên này cờ bạc, không có tiền trả nợ, đã tự tiện đem tờ ngân phiếu đó đổi tiền trả nợ rồi."

Nói tới đây, Liễu Trường Xuân mặt lộ vẻ xấu hổ, liên tục thở dài.

Liễu Nhị cúi gằm đầu xuống, nhìn hăn to xác như vậy, đứng trước mặt chủ nhân chẳng dám ho he một tiếng, đang định quỳ xuống cầu xin tha thứ thì bị Liễu Trường Xuân mắng cho mấy câu, đuổi ra ngoài.

"Việc xấu trong nhà không nên rêu rao ra ngoài, chuyện này tôi vốn dĩ không muốn để lộ ra, vốn định chiều nay cho Liễu Nhị tới ngân hàng lấy tiền, không ngờ bây giờ lại xảy ra án mạng thế này, haizz."

Liễu Trường Xuân nói xong, lại không kịp được thở dài, Vân Phi Dương nghe vậy, cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

"Một ngàn đồng đại dương không phải là một con số nhỏ, Liễu bá bá không chỉ không định báo cảnh sát mà còn định phái Liễu Nhị đi lấy tiền tiếp, bá không sợ hăn sẽ nhân cơ hội chuồn êm sao?"

"Việc đó thì không, Liễu Nhị theo bá đã lâu, bản tính không xấu, chỉ là có chút ham cờ bạc. Bá đã mắng nó rồi, tiền cũng không định bắt nó trả, cũng xin hai vị đại nhân giơ cao đánh khẽ, đừng làm khó nó."

Liễu Trường Xuân cung tay hướng về phía Đoan Mộc Hành và Thẩm Ngọc Thư, thể hiện rõ vẻ cầu khẩn.

Nếu đương sự đã nói như vậy, Đoan Mộc Hành cũng theo đó mà thuận nước giong thuyền, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư hiểu ý, hỏi Liễu Trường Xuân.

"Bây giờ chuyện đã xảy ra thế này, trận đấu có phải hủy bỏ không?"

Liễu Trường Xuân không lập tức trả lời, quay đầu nhìn về phía Tạ Thiên Thước và Trần Phong.

Tạ Thiên Thước nói: "Tôi đã bị loại rồi, hủy cũng không sao, có điều cuộc thi vì thế mà bị hủy bỏ, chỉ e ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của Liễu quán chủ, nói không chừng sẽ có người cho rằng Liễu quán chủ cố ý làm ra chuyện này để khỏi phải chi tiền thưởng."

"Chỉ là một ngàn đồng đại dương mà thôi, Liễu Trường Xuân tôi là loại người này sao?!"

"Tôi chỉ luận sự thôi, Liễu quán chủ xin đừng để tâm."

"Là một trong hai kì thủ lọt vào trận chung kết, tôi cũng không muốn hủy cuộc thi."

Trần Phong xen vào giữa bọn họ, nói: "Tiền thì tôi không quan tâm, nhưng tôi lần này vượt ngàn dặm xa xôi tới Thượng Hải, chỉ muốn được cùng Liễu

quán chủ đánh một ván cờ, cũng coi như đã thỏa nguyện. Cho nên dù thế nào, tôi hy vọng cuộc thi vẫn được tiếp tục, ít nhất tôi cũng phải đánh với Liễu quán chủ một ván mới được."

Liễu Trường Xuân không nói gì, nhìn Thẩm Ngọc Thư cùng Đoan Mộc Hành, ý là: Các vị thấy đấy, không phải tôi không muốn bỏ, mà là không thể bỏ được.

"Như vậy đi, các vị thương lượng xem tiếp theo sẽ đấu thế nào, tôi đi nói chuyện với tổng thám trưởng, tăng cường an ninh chỗ này."

Đoan Mộc Hành nói xong, Vân Phi Dương lập tức hỏi: "Hung thủ không phải là Bàn Quý sao? Hắn đã bị bắt, tiếp theo chắc không có việc gì đâu?"

Thẩm Ngọc Thư nói: "Tạm thời còn chưa thể chứng minh Bàn Quý là hung thủ, hắn chỉ là nghi phạm lớn nhất mà thôi, cho nên nếu các vị nhất định tiếp tục cuộc thi, tăng cường an ninh là rất cần thiết."

Hắn vừa nói vừa để ý quan sát phản ứng của mọi người, có điều ai nấy hoặc là kinh ngạc hoặc là khó hiểu, không biểu hiện gì khác thường.

Phân phó xong, Đoan Mộc Hành và Thẩm Ngọc Thư rời khỏi Trường Xuân quán, Thẩm Ngọc Thư lo lắng tình hình của Trường Sinh, Đoan Mộc Hành bèn cho tuần bộ về báo cáo tình hình vụ án với tổng thám trưởng hước, bản thân thì lái xe đưa Thẩm Ngọc Thư tới bệnh viện, Vân Phi Dương cũng đi nhờ xe, ngồi ở băng ghế sau.

Đoan Mộc Hành vừa lái xe vừa nói với Thẩm Ngọc Thư: "Hôm nay theo cậu điều tra án, tôi suýt nữa cũng nghĩ rằng mình là thám tử rồi."

Thẩm Ngọc Thư không đáp lại, mi mắt rũ xuống, đắm chìm trong thế giới suy tư của bản thân.

Đoan Mộc Hành nhìn hẩn một cái, lại nói: "Không cần suy nghĩ nhiều, hung thủ chắc chắn là Bàn Quý."

"Sao lại nói vậy?"

"Bởi vì động cơ và thời gian gây án hẩn đều có, không có nhân chứng chứng minh lúc đó hẩn đang ngủ, nhưng không ít người có thể làm chứng hẩn là người cuối cùng đến đại sảnh, hẩn còn quay lại muộn hơn cả các cậu."

"Nhưng có một điểm tôi còn không rõ."

"Điểm gì?"

"Từ hiện trạng của hiện trường mà nói, khả năng hung thủ có ý định giết người là rất lớn, nhưng tôi đã hỏi qua những vị kì hữu đó, Bàn Quý là người Tô Châu, đây là lần đầu tiên hẩn tới Trường Xuân quán, không am hiểu bố cục của kì quán, tại sao lại muốn giết người ở đó? Mặt khác, nếu Bàn Quý có đủ thời gian giết người, vậy tại sao hẩn lại dừng lại giữa chừng, đổi thành giấu Trường Sinh đi?"

"Có thể là trong lúc hẩn lượn lơ ngăm cảnh thấy Trường Sinh và Củ Lạc đang chơi với nhau liền đi theo, sau đó nghĩ đến việc vì Trường Sinh nên mình mới bị người ta chê cười, nhất thời lửa giận phùng phùng bèn động thủ, nhưng sau khi thấy máu hẩn lại sợ hãi, chạy tới đình hóng mát giả vờ ngủ, lại vì hoảng hốt quá nên không để ý dấu máu dính trên quần áo."

Thẩm Ngọc Thư không đáp, cúi đầu chẳng biết nghĩ gì.

Đoan Mộc Hành an ủi: "Ngọc Thư, đừng nghĩ hung thủ thông minh quá như thế, rất nhiều người khi giết người chẳng nghĩ ngợi quá nhiều, lại có nhiều người lúc đầu to mồm, nhưng khi thực sự nhìn thấy máu thì co rúm lại, hai loại người này tôi đều đã gặp qua, Bàn Quý chính là người như vậy."

Đoan Mộc Hành nói không phải không có lý, nhưng trực giác cho Thẩm Ngọc Thư biết, sự tình không đơn giản như vậy, có điều hiện tại bọn họ không có nhiều manh mối, cho nên hẳn không nhất định bảo vệ quan điểm của mình nữa, quay sang nói với Vân Phi Dương: "Ảnh rửa ra rồi nhớ gửi cho tôi một phần."

"Được!"

Ba người đi vào bệnh viện, Trường Sinh được cấp cứu xong, đã chuyển sang phòng bệnh.

Tô Duy yêu cầu một phòng đơn, lúc bọn họ tới nơi, cậu đang đi đi lại lại trên hành lang, nhìn có vẻ rất sốt ruột.

Nhìn thấy bọn họ, Tô Duy lập tức chạy tới hỏi: "Thế nào rồi?"

Không ngờ Thẩm Ngọc Thư cũng cùng lúc hỏi: "Thế nào rồi?"

Đoan Mộc Hành ở bên cạnh thấy thế, không kìm được nói: "Hung thủ không trốn thoát được đâu, hiện tại quan trọng nhất chính là thương thế của Trường Sinh."

Nghe hẳn nói vậy, Tô Duy vò vò mớ tóc xõa xuống trên trán, nói: "Bác sĩ nói Trường Sinh mạng lớn, vết thương chỉ cần sâu hơn một chút là sẽ rất nguy hiểm, có điều tình hình hiện tại của nó cũng không lạc quan, nó rơi từ trên cao xuống, có khả năng sẽ bị chấn thương sọ não, cộng thêm mất máu quá nhiều, có lẽ sẽ hôn mê rất lâu."

Xuyên qua cửa kính, mọi người nhìn cậu bé đang được truyền máu bên trong.

Tóc Trường Sinh đã bị cạo sạch, vết thương được khâu lại và băng bó, trên băng gạc vẫn còn lờ mờ thấy máu thấm ra. Cậu bé vẫn đang trong trạng thái hôn mê, sắc mặt tái nhợt, chỉ nhìn túi huyết tương to đùng kia thôi đã khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Vân Phi Dương không kìm được cắn đầu ngón tay, cậu ta không dám nhìn lâu, đưa ánh mắt sang chỗ khác, hỏi: "Nó bị thương nặng như vậy liệu có không tỉnh lại không?"

Những lời này khiến mọi người trừng mắt, Vân Phi Dương cũng phát hiện mình lỡ lời, vội vàng nói: "Ý tôi là sợ nó còn nhỏ vậy, liệu có chịu đựng nổi không... Không, tôi hy vọng nó có thể trụ được, nhưng lại lo lắng..."

"Cậu im đi, không ai bảo cậu câm đâu."

Tô Duy ghì đầu Vân Phi Dương, đẩy cậu ta qua một bên, sóc con lén chui ra từ túi Thẩm Ngọc Thư, nhìn xung quanh phòng bệnh, cũng bị Tô Duy ấn trở lại.

"Mày cũng ngoan ngoãn một chút cho tao, chính vì mày chạy lung tung nên Trường Sinh mới bị người xấu hại, mày mà còn lộn xộn tao sẽ phóng sinh mày luôn."

Không biết Củ Lạc có nghe hiểu những gì Tô Duy nói không, nhưng bản năng tự bảo vệ của động vật nói cho nó biết Tô Duy hiện giờ đang rất không vui, tốt nhất là cứ ngoan ngoãn một chút, không thiết đi đâu, thế nên nó chui lại vào túi Thảm Ngọc Thư, không động đậy lung tung nữa.

Để không quấy rầy Trường Sinh nghỉ ngơi, mọi người sau khi thăm cậu xong bèn đi ra chỗ khác nói chuyện.

Thảm Ngọc Thư kể lại những gì đã phát hiện được, Tô Duy vuốt cằm nghe xong, nói: "Tôi bảo Tiêu Dao quay về phòng tuần bộ rồi, hy vọng cậu ta có thể nhanh chóng tìm được manh mối."

Tô Duy vừa nói vừa nhìn về phía Đoan Mộc Hành. Đoan Mộc Hành nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ nói chuyện với tổng thám trưởng và Bùi thám viên, nhờ bọn họ chú ý vụ này."

"Tôi không phải lo lắng chuyện này, mà là lo bên dì út và Lạc thúc."

Nghe cậu nhắc nhở, mọi người lúc này mới nhớ tới chuyện quan trọng này...

Trường Sinh ở với chú dì của Thảm Ngọc Thư, buổi sáng đi vẫn còn khỏe mạnh lành lặn, chỉ qua mấy tiếng đồng hồ giờ đã hôn mê bất tỉnh, vợ chồng Lạc Chính yêu quý nó như vậy, không biết sẽ đau lòng thế nào, hơn nữa chuyện lớn như vậy không thể giấu được...

Đoan Mộc Hành rất thông minh, vừa nghe câu trên của Tô Duy đã hiểu ý, nói: "Có phải cậu muốn tôi đi báo tin này không?"

"Trừ cậu ra làm gì còn ai thích hợp hơn, Đoan Mộc công tử, cậu không ngại giúp chúng tôi việc này chứ?"

"Đương nhiên là không."

Đoan Mộc Hành nhìn Thẩm Ngọc Thư: "Phá án tôi không rành, nhưng chạy vật thì không thành vấn đề, tôi sẽ nghĩ cách nói với bá phụ bá mẫu."

"Vậy thì đa tạ."

Tô Duy nở nụ cười giả tạo, cảm ơn Đoan Mộc Hành, Vân Phi Dương vội đi rửa ảnh, thấy Đoan Mộc Hành định rời đi bèn nhờ xe, cùng anh ta đi luôn.

Thẩm Ngọc Thư gọi cậu ta lại, nhỏ giọng dặn: "Cậu hãy nhờ tai mắt đi điều tra về Trần Phong và Tạ Thiên Thước, xem lai lịch bọn họ thế nào."

"Thần thám, chẳng lẽ anh nghi ngờ bọn họ?"

"Chỉ là muốn biết thêm một chút thôi."

"Được, tôi đi làm ngay, có tin tức sẽ liên lạc với anh."

Vân Phi Dương vẫy tay chào bọn họ, theo Đoan Mộc Hành rời đi.

Nhìn bọn họ đi xa, Tô Duy thu lại nụ cười, ngồi xuống băng ghế dài.

Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống bên cạnh.

Trên hành lang không có bóng một ai, yên tĩnh đến mức khiến người ta phát hoảng. Im lặng trong chốc lát, Thẩm Ngọc Thư mới mở miệng hỏi: "Vừa rồi có phải cậu định nói gì với tôi không?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy Đao Mộc không có đạo lý, Trường Sinh chỉ là một đứa bé, bảo Bàn Quý vì thua cờ nên mới giết người, lý do này nghe thế nào cũng thấy miễn cưỡng."

"Cho nên cậu nghi ngờ có người dùng Trường Sinh để đối phó Đao Mộc Hành?"

"Cũng có thể là muốn đối phó với chúng ta. Trường Sinh là bị chúng ta liên lụy, cậu xem, đây đều là máu của nó, nó chỉ là một đứa bé, thật không hiểu rốt cuộc kẻ nào nhẫn tâm xuống tay tàn độc như vậy."

Tô Duy chỉ vết máu dính trên quần áo mình.

Thân là đạo tặc có tên trong danh sách truy nã quốc tế, Tô Duy đã chứng kiến vô số chuyện chém giết đẫm máu. Trải qua nhiều, trái tim cũng trở nên chai sạn, còn tưởng bản thân sớm đã quen với thế giới ấy, nhưng khi sự việc tương tự xảy ra với bản thân thì lại hoàn toàn khác, nhất là khi người bị tổn thương lại là một đứa bé, cậu không thể chấp nhận, càng không thể chịu đựng được!

Cảm nhận được dao động trong cảm xúc của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư vỗ tay cậu an ủi.

"Cậu yên tâm, cho dù hung thủ là ai, tôi nhất định sẽ tìm ra hắn, không để Trường Sinh phải chịu đau oan uổng như vậy."

"Nhưng hiện tại chẳng có manh mối gì, chúng ta thậm chí còn không biết kẻ đó hành hung Trường Sinh vì lý do gì."

Nghe bọn họ nói chuyện, Sóc con lại nhô đầu ra nhìn xung quanh, Tô Duy thấy vậy sờ đầu nó, nói: "Nếu mày phát hiện ra điều gì thì tốt rồi."

Sóc con nghe không hiểu, nghiêng nghiêng đầu nhìn cậu.

Tô Duy không nhịn được bật cười, lúc Trường Sinh gặp nạn, Củ Lạc có lẽ không có mặt ở đó, nếu không với sự nhanh nhẹn của mình, nó nhất định sẽ tấn công hung thủ, ít nhất có thể đánh hơi được mùi của hung thủ.

Chỉ tiếc là hôm nay khách quý quá nhiều, phụ nữ thì xịt nước hoa, đàn ông hút xì gà, ở không gian xa lạ thế này, cho dù là khứu giác nhạy bén đến mấy cũng không còn linh nghiệm nữa.

Tô Duy cảm hận: "Nếu Bàn Quý không phải hung thủ, vậy thì hung thủ nhất định là ở trong đám người đó."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng không có chứng cứ, không thể giữ bọn họ ở lại mãi được. Hung thủ rất giao hoạt, tất cả những chỗ dính máu hắn đều rửa sạch hết."

"Nếu ở thời đại của tôi, tìm ra hung thủ rất đơn giản."

"Thời đại gì của cậu?"

"À..."

Phát hiện bản thân thất thân nói hớ, Tô Duy vội vàng ngồi thẳng dậy, giải thích: "Ý tôi là ở quê tôi chỉ cần dùng một loại thuốc thử thì cho dù hung thủ có rửa tay sạch sẽ cũng vẫn có thể tra ra, sau đó tiến hành xét nghiệm DNA là có thể trở thành chứng cứ quyết định."

"Ý cậu là luminol?"

Không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại biết từ này, Tô Duy rất kinh ngạc, nhưng cậu cũng nhanh chóng thất vọng, vì khách khứa đã về hết, giờ muốn triệu tập để kiểm tra không phải là chuyện đơn giản, cho dù Đoàn Mộc Hành đích thân ra mặt họ cũng chưa chắc đã chịu.

Hơn nữa ở thời đại này cho dù có tra ra được dấu máu nhờ luminol thì cũng không thể xét nghiệm được DNA, cho nên cùng lắm chỉ có thể biết tay ai có dính máu, còn muốn chứng minh đó là máu của người bị hại thì còn phải tiến hành rất nhiều thí nghiệm nữa. Bọn họ không đủ nhân lực và phương tiện để kiểm tra tất cả mọi người trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Thẩm Ngọc Thư hiểu ý Tô Duy, nói: "Ngày mai còn có một trận đấu nữa, hẳn sẽ có không ít người tới quan chiến, khả năng hung thủ cũng đi là rất cao, chúng ta có thể tìm cơ hội làm xét nghiệm luminol."

"Cậu chắc chắn hung thủ sẽ tới?"

"Chắc chắn, đây tâm lý của kẻ phạm tội, vừa muốn thưởng thức kiệt tác của bản thân, vừa muốn xem tình hình diễn tiến thế nào, cho nên hẳn nhất định sẽ đi, có điều trước đó, tôi muốn làm giám định với Bàn Quý trước."

Thẩm Ngọc Thư đứng dậy định rời đi, được hai bước lại xoay người nhìn Tô Duy.

"Quê của cậu quả là một nơi thần kỳ, nếu có cơ hội, tôi muốn tới đó xem cho biết."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, tâm trạng Tô Duy có chút phức tạp, ngẫm nghĩ rồi nói: "Nếu thực sự có một ngày như vậy, tôi rất vui lòng làm hướng dẫn viên của cậu."

Chương 3: Quá nhiều điểm đáng nghi

Đến chạng vạng, Trường Sinh vẫn chưa tỉnh, vợ chồng Lạc Chính lại nhận được tin từ Đoàn Mộc Hành, vội vàng lao tới bệnh viện.

Nhìn thấy tình trạng của Trường Sinh, Tạ Văn Phương òa khóc, Lạc Chính cũng giậm đến liên tục siết nắm tay. Thẩm Ngọc Thư đã tới cục cảnh sát, Tô Duy đành phải một mình cố gắng an ủi chú dì, nói bọn họ hiện giờ đang nỗ lực truy tìm hung thủ, bảo chú dì đừng lo lắng.

"Dì mặc kệ hung thủ ra sao, dì chỉ cần Trường Sinh sớm tỉnh lại thôi, thằng bé đáng yêu nhanh nhẹn như thế, sao có người ra tay tàn nhẫn vậy được."

"Dì út đừng lo lắng, Trường Sinh mạng lớn phúc lớn, nhất định sẽ không sao đâu, nếu không dì về thắp hương khấn Bồ Tát, cầu Bồ Tát phù hộ cho nó?"

Lời nhắc nhở của Tô Duy đã có tác dụng, Tạ Văn Phương cuối cùng cũng nín khóc, lôi chồng đòi đi tới miếu cầu cho Trường Sinh, nhân tiện chuẩn bị quần áo tắm rửa cho nó.

Tô Duy thầm thở phào, tiễn chú dì đi xong định quay lại phòng bệnh thì có người vội vàng đi tới từ phía đối diện trên hành lang, thiếu chút nữa va vào cậu.

"Diêm Đông Sơn?"

Diêm Đông Sơn tuần bộ của phòng tuần bộ đường Hà Phi, trong vụ án Hồ Phù Lệnh từng giúp họ điều tra hung thủ, cho nên Tô Duy cũng coi như là quen, thấy ông ta bèn hỏi: "Chú tới khám bệnh à?"

"Hóa ra là Tô tiên sinh."

Diêm Đông Sơn chắp tay chào Tô Duy, tự giễu: "Cậu cứ nói đùa, người như chúng tôi làm sao có thể tới đây khám bệnh được? Tôi được phái tới đây để bảo vệ người bệnh."

"Bảo vệ người bệnh?"

Diêm Đông Sơn mặc thường phục, thêm vào khuôn mặt đầy vẻ lôi đời, hoàn toàn không nhìn ra ông ta là tuần bộ.

Bị Tô Duy hỏi, Diêm Đông Sơn bĩu môi: "Còn không phải là người nhà của cô Thanh Hoa kia sao? Con gái bị nhốt rồi, nhưng ông bố còn ở bên ngoài, bên trên nói những kẻ bắt cóc đó có khả năng sẽ gây khó dễ cho lão vương gia, thế nên bắt chúng tôi thay phiên nhau tới bảo vệ, có điều việc này cũng nhàn."

Trong vụ án Hồ Phù Lệnh, một trong những nghi phạm là Frank đã bị trục xuất về nước, tông phạm Thanh Hoa cũng bị nhốt lại, cha cô ta là Diệp vương gia tuổi đã cao, đầu óc có chút lú lẫn, hơn nữa sức khỏe không tốt, gần đây phải vào viện suốt đều là do chú Quỳ chăm sóc.

Diêm Đông Sơn không nói "bên trên" là ai nhưng nếu Hồ Phù Lệnh quan hệ đến Định Đông Lăng, Tô Duy đoán rằng những kẻ ngồi rình như hổ rình mồi mười đầu ngón tay đếm không xuể. Nói là phái tuần bộ bảo vệ vương gia, căn bản chính là giám sát, hy vọng mọi được manh mối có liên quan đến kho báu trong huyết mộ từ ông ta.

Đang nói chuyện, cánh cửa phía cuối hành lang mở ra, chú Quỳ đẩy lão vương gia từ bên trong ra, nhìn dáng vẻ có lẽ là muốn đi tản bộ.

Thấy Tô Duy, chú Quỳ lập tức căng thẳng, dùng ánh mắt tràn đầy địch ý trừng trừng nhìn cậu.

Tô Duy cũng không ngại, chờ bọn họ đến gần, chủ động chào hỏi lão vương gia, có điều lão vương gia đang cúi đầu chơi cúc áo, trong miệng ngâm nga kinh kịch, không để ý đến cậu.

Xe lăn đi qua bọn họ, Tô Duy nhìn thấy bím tóc của lão vương gia có chút rối, nút thắt trên dây buộc bị tung ra, quần áo cũng không chỉnh tề... Chuyện này cũng khó trách, chú Quý dù sao cũng đã có tuổi, chăm sóc lão vương gia đương nhiên không thể cẩn thận như Thanh Hoa.

Phát hiện ra Tô Duy đang nhìn, chú Quý trừng mắt lườm cậu, cất giọng hậm hực: "Gặp người chắc chắn là không có chuyện tốt."

"Nhiều người cũng nói vậy, đã lâu không gặp, tiểu thư và vương gia nhà chú có khỏe không?"

"Nhờ phúc của người, đều còn sống cả."

Tô Duy đưa tay định giúp lão vương gia thắt lại dây bện tóc, lại bị chú Quý gạt phắt đi, đẩy xe lăn đi thẳng tới chỗ thang máy không thèm nhìn lại.

Diêm Đông Sơn vội vàng xua tay với Tô Duy, nhỏ giọng: "Tôi cũng phải đi làm việc đây, hẹn gặp lại."

Ông ta đuổi theo chú Quý vào thang máy, Tô Duy dõi theo bóng dáng bọn họ, bỗng nhiên phía sau có người lên tiếng: "Cậu lại trộm cái gì thế?"

Tô Duy giật mình, quay đầu lại, thấy Thẩm Ngọc Thư không biết đã trở lại từ khi nào, cất tiếng lạnh băng, hết như được ướp trong tủ đá.

"Cậu hù chết tôi đấy, làm ơn đừng có suốt ngày đứng sau lưng người ta mà nói như vậy."

"Cậu làm chuyện trái với lương tâm nên mới phải sợ hãi, trộm cái gì thế?"

"Không có."

"Tay cầm cái gì kia?"

Được rồi, lần này Thẩm Ngọc Thư nói đúng, Tô Duy đành phải chìa tay ra.

Trong lòng bàn tay cậu là một lọ thuốc hít, lọ thuốc này được làm bằng ngọc thượng hạng, điêu khắc tinh xảo, trên đế có khắc một chữ "Trung".

Bị ánh mắt không hài lòng nhìn, Tô Duy có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: "Tôi thật sự không cố ý đâu, chỉ là thuận tay thôi, ai bảo chú Quý đến gần như vậy."

Cho nên cậu mới thuận theo thói quen, đợi đến lúc phát hiện mình vừa "tiện thể" thì đồ vật đã ở trong tay rồi.

"Đây chắc hẳn là của lão vương gia, nhìn ông ấy như thế mà còn có thể dùng thuốc hít, thật là kỳ lạ."

"Cậu quan tâm làm cái gì, mau đem trả đi."

Sắc mặt của Thẩm Ngọc Thư không được tốt cho lắm, Tô Duy cũng không muốn trong thời điểm này lại sinh chuyện rắc rối, bèn chạy tới phòng y tá, bịa rằng nhặt được một vật, nhờ họ trả lại cho chú Quỳ.

Chờ hẳn quay lại, Thẩm Ngọc Thư đã về đến phòng bệnh, đứng bên mép giường nhìn chăm chăm Trường Sinh.

Trường Sinh được truyền máu xong, hiện đang được truyền nước, sắc mặt vẫn tái nhợt, có điều ngủ khá yên lành, chỉ thỉnh thoảng nhú mày, không biết liệu có phải đang gặp cảnh gì đáng sợ trong mơ.

"Bên phía phòng tuần bộ có tiến triển gì không?"

"Có, nhưng không phải là điều cậu muốn."

Pháp y đã giám định viên đá được coi là hung khí, nhưng vì nó quá góc cạnh và gồ ghề nên rất khó lấy vân tay, chỉ có thể căn cứ vào dấu máu mà phỏng đoán Trường Sinh bị nó đập vào.

Thẩm Ngọc Thư tiến hành xét nghiệm luminol với Bàn Quý, kết quả trên tay hẳn không có phản ứng dấu máu, thế nên khả năng Bàn Quý không phải hung thủ là rất lớn, có điều để tránh rút dây động rừng, bọn họ quyết định tiếp tục giam giữ Bàn Quý một thời gian.

Vân Phi Dương đã rửa xong đồng ảnh, chia làm hai phần, một phần đem cho phòng tuần bộ, phần còn lại đưa cho Thẩm Ngọc Thư. Thẩm Ngọc Thư xem

qua, không phát hiện chỗ nào có vấn đề.

Thẩm Ngọc Thư nói xong, đưa đồng ảnh cho Tô Duy, cậu lật xem, nói: "Xem ra suy luận của chúng ta không sai, Bàn Quý là con cừu gánh tội, hung thủ thực sự còn ở kì quán, nếu đã loại trừ lý do báo thù, cũng không thể là giết người vì tình, vậy thì chỉ có một khả năng cuối cùng: Tiền."

"Tôi đã từng nghi ngờ Trần Phong, nhưng khi tai mắt của Vân Phi Dương tra ra lai lịch của Trần Phong thì tôi phát hiện có thể không phải cậu ta."

"Cậu ta rất giàu?"

"Đúng vậy, rất giàu. Cậu ta là người Sơn Tây, nhà làm nghề khai thác mỏ, cha mất sớm nhưng chú ruột là người giàu có nổi tiếng trong vùng, nghe nói có quan hệ khá gần gũi với quân phiệt. Cậu ta tới Thượng Hải lần này cũng là để giúp chú thúc đẩy tình cảm với mấy nhân viên chính phủ quan trọng. Cậu ta tới đây trước khi cuộc thi diễn ra, về sau tình cờ biết có thi đấu thì mới nổi hứng tham gia thôi."

Tô Duy kinh ngạc nhìn Thẩm Ngọc Thư, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi mà hẳn điều tra ra được nhiều thứ như vậy.

"Những tư liệu này có chính xác không?"

"Còn ở đang trong quá hình xác nhận, có điều chứng minh thư của Trần Phong là thật. Tôi bảo Vân Phi Dương điều tra hành tung của cậu ta sau khi tới Thượng Hải, cậu ta thực sự có biểu xén cho đám quan viên đó, chi tiêu ăn uống hằng ngày cũng rất hào phóng, cho nên ít nhất cũng chứng tỏ cậu ta không thiếu tiền."

Tô Duy chưa từ bỏ ý định, hỏi: "Vậy kì thủ còn lại thì sao, cái người tên Tạ Thiên Thước ấy."

"Ông ta là người Thượng Hải, có một quán trà ở đường Kim Thần Phụ, làm ăn rất ổn."

Cho dù việc kinh doanh không ổn, cần đến tiền, thì trong trận quyết đấu vào buổi sáng Tạ Thiên Thước đã bị loại, ông ta không có lý do để ra tay với Trường Sinh.

Nói cách khác, Tạ Thiên Thước và Trần Phong không có thời gian gây án, cũng không có động cơ gây án.

Tô Duy đau hết cả đầu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra nguyên nhân, thở dài: "Ba khả năng lớn nhất đều đã bị loại, chẳng lẽ là vì chuyện kia..."

Thẩm Ngọc Thư biết Tô Duy ám chỉ là chuyện gì, hãnh bảo: "Ngày mai tôi sẽ tới Trường Xuân quán một lần nữa, tôi cứ cảm thấy Liễu Trường Xuân còn có gì đó chưa nói."

"Tôi chỉ mong Trường Sinh có thể mau mau tỉnh lại." Nhìn đứa bé đang nằm trên giường, Tô Duy nói: "Có lẽ nó nhìn thấy hung thủ đang làm gì đó, hung thủ không muốn bại lộ nên mới giết nó diệt khẩu."

Câu nói này trùng hoàn toàn suy đoán của Thẩm Ngọc Thư, hãnh nhìn sắc mặt Tô Duy, đem những gì định nói nuốt lại vào trong.

Kế hoạch của Thâm Ngọc Thư không thực hiện được. Giữa đêm, đúng lúc hẳn định ra ngoài làm việc thì tình trạng của Trường Sinh đột nhiên chuyển biến xấu. Thằng bé không ngừng la hét giãy giụa trên giường, kim truyền dịch cũng bị nó giật tung, mấy cô y tá không giữ nổi, đành gọi bọn họ hỗ trợ.

Trường Sinh vẫn chưa tỉnh, nhưng nó giãy rất mạnh, trên trán lấm tẩm mồ hôi, tròng mắt chuyển động kịch liệt dưới mí mắt, dường như gặp phải chuyện gì đó rất đáng sợ trong mơ.

"Đừng giết tôi! Đừng giết tôi! Cứu với! Ba ơi, đừng chết! Ông ơi..."

Tiếng kêu của thằng bé thực sự rất thê thiết, các y tá đều vô cùng sợ hãi, mọi người càng ra sức giữ, nó càng giãy mạnh hơn, có lẽ trong tiềm thức đã coi bọn họ là những kẻ xấu đang hại mình.

Thâm Ngọc Thư sợ rằng Trường Sinh giãy mạnh như thế sẽ làm rách miệng vết thương, đành phải buông lỏng ra, cầm lấy tay thằng bé, để nó không quá sợ hãi.

Tô Duy ở bên cạnh cũng không ngừng an ủi, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán nó. Hai người trấn an rất lâu, Trường Sinh mới từ từ thả lỏng, sau đó lại thút tha thút thít khóc mãi, lẩm bẫm mấy câu ba ơi ông ơi, cuối cùng mới chịu yên tĩnh, bàn tay nhỏ nắm lấy tay Tô Duy buông ra, chìm vào giấc ngủ.

Tô Duy đứng bên mép giường không dám cử động, mãi đến khi xác định nó không sao mới buông tay ra, gọi y tá lại tiếp tục truyền cho nó.

Dịch truyền lại một lần nữa được đưa vào tình mạch Trường Sinh, nó hơi cau mày, nhưng may không có phản ứng gì quá khích. Y tá đặt kim xong, lúc rời đi vẫn liên tục dặn dò bọn họ phải chú ý bệnh nhân, có chuyện gì lập tức phải gọi họ.

Tô Duy cảm ơn, chờ họ đi rồi đứng bên mép giường chăm chú nhìn Trường Sinh. Thằng bé vẫn còn hôn mê, lông mi vương nước mắt, thỉnh thoảng lại mếu máo, đầy vẻ tủi thân.

Đứa bé này trước kia chắc chắn đã gặp rất nhiều chuyện buồn. Ngày thường nó lạc quan hoạt bát, Tô Duy thỉnh thoảng cũng quên mất lai lịch của nó, bây giờ nhìn nó thế này mới đột nhiên nhớ ra thằng bé vẫn rất nhỏ, bạn bè cùng trang lứa còn đang vô lo vô nghĩ tới trường, nó thì đã liên tục gặp phải những chuyện đáng sợ.

Nghĩ đến đây, ngực Tô Duy thấy nghèn nghẹn, một ngọn lửa vô danh cuộn lên trong lòng, cậu không kìm được nắm chặt hai bàn tay lại.

Luồng suy nghĩ bị gián đoạn, Thẩm Ngọc Thư nhẹ giọng nói: "Những gì nó mơ thấy chính là những chuyện nó trải qua trước khi quen chúng ta đúng không?"

"Sao cậu lại biết?"

"Trực giác, nó trước giờ chưa từng nhắc đến cha và ông nội bao giờ, nghe như có người từng muốn giết nó, khả năng cha nó cũng bị...."

Câu nói đó Thẩm Ngọc Thư bỏ lửng, nhưng cả hai đều biết đó không phải là một kết cuộc vui vẻ gì.

"Có tiền thì có thể giúp Tô-chan trả phí điện nước tháng sau, có thể mua thật nhiều đồ ăn vặt mà Củ Lạc-chan thích."

Giọng nói ngây thơ của cậu bé quanh quẩn bên tai, hồi tưởng lại tất cả những gì từ khi quen biết Trường Sinh, Tô Duy nheo mắt, hai tay nắm chặt, đột nhiên không nói năng gì xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư gọi lại: "Cậu đi đâu?"

"Đương nhiên là đi tìm hung thủ!"

"Đã khuya thế này, cậu đi đâu tìm hung thủ?"

"Cậu định đi đâu thì tôi đi đó."

Nhìn Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy cười lạnh: "Cậu đừng tưởng tôi không biết, đêm nay cậu vốn định tới hoa viên bỏ hoang ở Trường Xuân quán điều tra chứ gì?"

Bị Tô Duy đoán trúng, Thẩm Ngọc Thư không phản bác.

Tô Duy đẩy cửa định đi thẳng ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư liền chạy theo giữ lấy tay áo cậu. Tô Duy hơi bực mình, vung tay lên định đánh, Thẩm Ngọc Thư nói: "Không phải tôi muốn ngăn cậu, mà là tâm trạng hiện giờ của cậu không thích hợp mạo hiểm."

"Không..."

"Cậu là người trong nghề, chắc chắn hiểu rằng khi tâm trạng bồn chồn, tỷ lệ thất bại là vô cùng lớn. Hoa viên bỏ hoang còn đó, không chạy đi đâu được, thế nên không cần phải vội vã, chờ khi Trường Sinh ổn định, không cần cậu nhắc, tôi cũng sẽ đi điều tra."

"Cái tôi lo là để lâu, hung thủ sẽ tranh thủ tiêu hủy chứng cứ."

"Muốn tiêu hủy thì chỉ cần một ngày hôm nay là đủ rồi. "

Thẩm Ngọc Thư nói xong, kéo cậu ngồi xuống cái giường trống, mặc kệ Tô Duy phản đối, rót hai ly nước cho mỗi người một ly.

Tô Duy yên lặng uống nước, Thẩm Ngọc Thư lại bảo: "Tôi đột nhiên phát hiện, cậu bây giờ so với lúc mới gặp dường như chẳng hề giống nhau chút nào."

"Nói thế là sao?"

"Lúc mới biết cậu, tôi cảm thấy cậu rất giáo hoạt lời đời, cũng rất máu lạnh ích kỷ, nhưng sau này dần dần tiếp xúc, tôi phát hiện thực ra không phải thế, cậu rất quan tâm bạn bè."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Tô Duy quay đầu ra chỗ khác.

Bởi vì những lời này của Thẩm Ngọc Thư chạm đúng vào chỗ đau của cậu.

Sai lầm lớn nhất cậu đã mắc phải trong cuộc đời chính là quá tin tưởng bạn bè, nếu không dây thừng của cậu làm sao đứt vào đúng thời khắc mấu chốt như vậy chứ, hại cậu xuyên thời gian về Bến Thượng Hải chín mươi năm về trước.

"Tôi không biết trước kia cậu đã trải qua những gì, nhưng tôi tin rằng không phải người bạn nào cũng đều tính kế để hại bạn mình."

"Đã bảo cậu nghĩ nhiều quá rồi mà. Tôi quan tâm đến Trường Sinh bởi nó bị thương là do tôi, nếu người bệnh là cậu, tôi đã cuốn gói cao chạy xa bay từ lâu rồi."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy."

"Ha ha."

"Cậu phản ứng thế là ý gì?"

"Ý là: Cậu đang nói dối. Trong lòng cậu hiện giờ nhất định đang nghĩ rằng: Là lỗi của mình, nếu mình không bắt Trường Sinh đi tham gia thi đấu, thằng bé sẽ không bị thế này, nó trước kia nhất định đã chịu đả kích lớn, tại mình không nghĩ đến tâm trạng của nó, chỉ vì một chút tiền mà bắt nó liều mạng..."

"Thẩm Vạn Năng, tôi cảnh cáo cậu, đừng có dùng mấy cái lý thuyết tâm lý vớ vẩn đó suy diễn suy nghĩ của tôi!"

Tô Duy sảng giọng, có điều sự tức giận của cậu đã hoàn toàn chứng thực những gì Thẩm Ngọc Thư nói.

Thẩm Ngọc Thư đưa tay lên môi ý bảo cậu nhỏ giọng thôi, lại nói: "Tôi hiểu suy nghĩ đó của cậu, nhưng vì chuyện đã rồi mà dẫn vật, đó là hành động của kẻ ngu dốt."

"À, tôi biết cậu thông minh, cậu không cần gián tiếp khen chính mình như thế."

"Không, nếu thông minh lúc đầu tôi đã không đồng ý đề nghị của cậu. Chúng ta đều không ngờ kết quả lại thế này, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, có nói gì cũng là vô ích. Việc chúng ta nên làm nhất bây giờ chính là chăm sóc Trường Sinh thật tốt và tìm ra hung thủ."

Tô Duy im lặng, có điều nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, trong lòng cũng thấy dịu đi một chút. Cậu mỉm cười nói: "Cậu lắm nhảm nhiều như vậy, chỉ có một câu là đúng."

"Có phải lắm nhảm hay không, phải xem có người muốn nghe hay không."

"Hừ."

"Yên tâm đi, Trường Sinh sẽ không sao đâu, nó gặp ác mộng, phản ứng dữ dội như vậy, chứng tỏ ý thức đang khôi phục, có lẽ sáng mai nó sẽ tỉnh lại thôi."

"Hy vọng là như thế."

Ngày hôm sau Trường Sinh không tỉnh lại như bọn họ chờ-mong, nhưng cũng may qua một đêm, hơi thở của nó đã ổn định hơn rất nhiều, vẻ mặt cũng không đau khổ như hôm trước nữa. Nhịp thở đều đặn, sắc mặt hồng hào hơn.

Buổi sáng vợ chồng Lạc Chính đến thăm Trường Sinh, Tạ Văn Phương đưa cho thằng bé bùa hộ mệnh là chiếc túi thơm xin từ ở miếu, nó dường như cũng biết nên nắm rất chặt.

Đoan Mộc Hành và Lạc Tiêu Dao không tới, có điều Đoan Mộc Hành cử người đi mua hoa quả và đồ ăn bổ dưỡng đưa tới, nói đó là một chút tâm ý. Tạ Văn Phương bảo Đoan Mộc Hành hiểu chuyện, khen ngợi một tràng dài. Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nghe vậy thì nhìn nhau, cố gắng kiềm chế không vạch trần bộ mặt thật của Đoan Mộc Hành.

Bọn họ còn phải tới Trường Xuân quán quan chiến nên để Trường Sinh cho Tạ Văn Phương chăm sóc, ăn sáng xong bèn cùng Lạc Chính rời đi, sóc con còn muốn ở lại với Trường Sinh nhưng cũng bị Tô Duy nắm đuôi đem đi.

"Mày theo bọn tao tới kì quán, lập công chuộc tội."

Hai người đi vào Trường Xuân quán, ngoài dự đoán của họ, hôm nay khách tới quan chiến còn đông hơn hôm qua, chỗ ngồi ở đại sảnh gần như đã kín, hơn nữa khác với mấy hôm trước là phóng viên được phép vào trong.

Những phóng viên tin tức này đều rất nhanh nhạy, nghe nói hôm qua phát sinh sự việc là đều chạy tới ào ào, hy vọng có thể đưa được nhiều tin tức hấp dẫn người xem.

Để đảm bảo an toàn cho mọi người, trong ngoài hội quán đều tăng cường đề phòng, Liễu Trường Xuân xin tổng thám trường phái rất nhiều tuần bộ tới hỗ trợ, chờ tất cả mọi người đến đông đủ, ông ta bèn bảo người làm đóng hết các cửa, tránh có người tùy tiện ra vào trong quá trình thi đấu.

Thấy cảnh tượng tấp nập này, Tô Duy rất kinh ngạc. Nhìn bàn cờ được bố trí một cách hoa lệ, cậu không kìm được thốt lên: "Wow, không ngờ thời nào người ta cũng đều thích hóng!"

"Ý là thích nghe ngóng tin tức đúng không?"

"Đúng vậy, tôi cứ tưởng là sau vụ máu me hôm qua thì hôm nay sẽ rất vắng, không ngờ lại đông như vậy."

Chỗ của Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư vẫn ở hàng đầu tiên. Ngồi xuống là Tô Duy nhìn trái ngó phải, Vân Phi Dương cũng đã tới, đang ngồi đối diện bọn họ như lần trước, vẫy vẫy tay chào. Điểm khác biệt chính là hôm nay cậu ta đường đường chính chính cầm máy ảnh trong tay, sẵn sàng chụp bất cứ lúc nào.

Lạc Tiêu Dao và những tuần bộ khác đều mặc thường phục, phụ trách duy trì trật tự ở đây, có vẻ rất bận, chính vì thế sáng nay mới không có thời gian đi thăm Trường Sinh.

Đoan Mộc Hành ngồi cách bọn họ một bàn, gật đầu chào hỏi, Tô Duy nở nụ cười đáp lại, Thẩm Ngọc Thư cũng phối hợp với cậu, nhưng trong miệng lại dẫn từng tiếng: "Cậu có thể đừng cười giả tạo như vậy được không?"

"Cái này gọi là phép xã giao, đồ mặt đơ như cậu đương nhiên không hiểu rồi."

"Tôi hiểu nên làm gì để tìm hung thủ là được rồi, luminol đã thu hết chưa?"

"Thu rồi, có điều nhân số vượt ngoài dự đoán của tôi, e là không đủ dùng."

"Trước tiên tập trung vào những người có liên quan, nghỉ giữa giờ thì bắt đầu tiến hành."

"Nghe ý cậu thì, không phải là muốn tôi ra tay đấy chứ?"

"Chẳng lẽ là tôi? Tôi có biết mấy trò trộm cắp... mấy kỹ năng thần kỳ đó đâu, tôi sẽ phụ trách quan sát hành động của họ."

"VẬY... ĐƯỢC RỒI."

Thật ra, chuyện này mà giao cho Thẩm Ngọc Thư làm, cậu cũng không yên tâm.

Sờ sờ lọ thuốc trong túi, Tô Duy thầm cảm thán: cái này nếu là dạng xịt thì tiện hơn nhiều.

Hai vị kì thủ rất nhanh đã lên sân khấu, hôm nay Liễu Trường Xuân mặc một chiếc trường bào màu xanh lá, tay áo vắn lên, mỗi cử chỉ đều vô cùng nho nhã. Trần Phong thì mặc một bộ đồ Âu, tóc chải sáp, nhìn đầy hưng phấn.

Lúc cậu ta nhìn đồng hồ, Tô Duy phát hiện ra, chiếc đồng hồ mà cậu ta mang là hàng châu Âu, giá trị rất lớn.

Người này đúng là sẽ không giết người vì tiền, vậy thì có thể là vì danh không? Nên biết rằng nếu thắng được danh thủ cờ tướng quốc gia thì sẽ nổi danh chỉ trong một đêm.

Trong lúc Tô Duy đang miên man suy nghĩ, Liễu Trường Xuân và Trần Phong ôm quyền chào hỏi nhau, sau đó ngồi xuống hai bên bàn cờ, người làm đem hai tách trà thượng hạng đặt ở hai bên, khom người lui ra.

Trần Phong là quân đỏ đi trước, Liễu Trường Xuân đi sau, hai người đều có cách đánh chậm và chắc, thế nên lúc đầu ván cờ không có gì đặc biệt, ít nhất là Tô Duy nhìn không ra có nước gì hay. Cậu thường trà xem cờ, cảm thấy thật là nhàm chán, nhỏ giọng nói: "Chỗ này có phục vụ hạt dưa không."

"Đây là hội quán cờ tướng, không phải rạp chiếu phim, Tô tiên sinh."

Tuy nói như vậy, Thẩm Ngọc Thư vẫn gọi một người làm mang hạt dưa tới cho Tô Duy. Tô Duy đưa tay định tiếp, nhìn thấy sóc con đang chăm chăm nhìn mình từ trong túi áo, đành phải rụt tay về.

Dù thế nào thì cậu cũng không thể tranh đồ ăn với thú cưng được.

Sau một tuần trà, hai bên đã đi được mấy nước, tốc độ bắt đầu chậm lại.

Tô Duy cũng đã uống xong tách trà thứ hai, nhìn đồng hồ, thời gian còn nhiều, cậu bắt đầu lắc qua lắc lại cái cổ.

Thẩm Ngọc Thư đá Tô Duy một cái dưới gầm bàn.

"Động kinh à?"

"Sái cổ."

Tối qua vì chăm sóc Trường Sinh, hai người đàn ông cao hơn 1m8 chen chúc trên một cái giường bé tí, phải gập tay làm gối, bây giờ cả người đau nhức, trong lòng Tô Duy vô cùng hối hận. Biết thế này cậu đã ngủ trên dây thừng hoặc tấm ván gỗ còn hơn là đồng sàng dị mộng với Thẩm Ngọc Thư.

Đằng sau có tiếng ho khan vang lên, động tác của Tô Duy ảnh hưởng đến người xem cờ khác, cậu đành phải thôi không xoa cổ nữa, nói với Thẩm Ngọc Thư: "Tôi ra ngoài tản bộ một lát, cậu canh chừng chỗ này nhé."

Thẩm Ngọc Thư gật đầu, thừa dịp mọi người không chú ý đưa Củ Lạc cho Tô Duy, để cậu nhân tiện dẫn sóc con ra ngoài.

Tô Duy rời chỗ, khom lưng đi đến hành lang bên cạnh rồi mới đứng thẳng dậy bước ra ngoài, khách khứa xung quanh đều đang chăm chú xem thi đấu, không ai để ý đến cậu.

Có điều Tô Duy lại rất để ý tới những vị khách này

Nên biết rằng thân là thần trộm quốc tế, không phải chỉ có tìm con mỗi khi đi trộm đồ, mà là lúc nào cũng phải chú ý quan sát mục tiêu. Đối với Tô Duy mà nói, đây mới chính là cách tản bộ hiệu quả nhất.

Chính vì thế cậu đi rất chậm, ánh mắt lơ đãng xẹt qua đám khán giả, dựa vào quần áo, khí chất và đồ trang sức để phán đoán lai lịch của bọn họ.

Đang quan sát thì Tô Duy bỗng cảm nhận được ánh mắt sắc bén đang hướng về mình.

Chủ nhân của ánh mắt là một ông lão gầy gò. Ông ta mặc một chiếc trường bào màu vàng đất, trên cúc áo khoác ngoài đeo một khối ngọc, mái tóc thưa chải về phía sau.

Nhìn thì thấy ông ta không cao, khuôn mặt cũng rất gầy, xương gò má hai bên nhô ra, tròng mắt đen thẫm, để lộ sự sáng suốt và sắc bén không thuộc về độ tuổi này, ông ta ngồi đó im lặng mà đầy uy nghiêm, cả người toát ra quý khí khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Có điều Tô Duy vẫn không tìm được mà bước chậm lại, bởi vì cậu bị chiếc đồng hồ quả quýt trong tay ông lão thu hút.

Ông lão vừa mới xem giờ xong, gấp đồng hồ lại, vì thế đường nét hoa văn trên nắp chiếc đồng hồ đều lọt vào mắt Tô Duy, chiếc đồng hồ ấy quá quen thuộc đối với cậu, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Tô Duy chính là đồng hồ của mình bị trộm mất!

Đương nhiên, khả năng này là không thể.

Không ai có thể trộm được đồ trên người thần trộm quốc tế, Tô Duy sờ lên ngực theo bản năng, chiếc đồng hồ dưới lớp vải giúp cậu xác nhận một việc: Ông lão này có một chiếc đồng hồ giống hệt của cậu!

Có cảm giác lạnh lẽo từ bên cạnh dội tới, là hai tùy tùng của ông lão nhìn thấy hành động của Tô Duy nên đang tiến lại gần cậu. Hai người đó đều cao lớn vạm vỡ, cao hơn Tô Duy rất nhiều, đứng chắn trước mặt cậu khiến Tô Duy cảm thấy khí thế bị lép vế rõ rệt.

Cũng may Tô Duy đã từng gặp những tình huống thế này, bèn không chút hoảng loạn cười hì hì đưa tay ra với ông lão: "Tại hạ ở phòng tuần bộ Mạch Lan, nhìn tiên sinh có chút quen, hình như đã từng gặp ở đâu đó."

Ông lão sờ bàn tay chìa ra của Tô Duy, cất đồng hồ quả quýt đi, đặt tay lên cây gậy chống, thông thả nói: "Cậu không phải người của phòng tuần bộ, chàng trai trẻ, khí chất của cậu không giống."

Chỉ liếc mắt một cái nhìn thấu cậu, đôi mắt của ông lão quả là tinh tường.

Tô Duy gãi mũi, thản nhiên tiếp: "Tôi còn chưa nói xong mà, tôi là cố vấn đặc biệt của phòng tuần bộ Mạch Lan."

Ông lão nhíu mày, ánh mắt đảo qua hai thủ hạ, hai người kia cũng nhìn nhau, vẻ mặt như đang nói: Cố vấn? Là thứ quái quỷ gì?

"Khụ khụ, cố vấn đặc biệt đơn giản mà nói chính là: về phương diện phá án tôi là người chuyên nghiệp, thế nên bọn họ rất tin tưởng tôi, trả tiền nhờ tôi đưa ra lời khuyên, còn công việc thực sự của tôi là đây."

Tô Duy lấy ra danh thiếp của văn phòng thám tử Vạn Năng.

Ông lão liếc mắt một cái, vẻ mặt khinh thường kia khiến Tô Duy nghĩ rằng ông ta sẽ không nhận, nhưng ông ta lại cầm lấy.

Đối với Tô Duy mà nói, thời điểm đối phương đưa tay ra chính là cơ hội tốt nhất để hành động.

Trong khoảnh khắc đó cậu đã muốn ra tay, nhưng bản năng đã khiến cậu dừng lại.

Người này không đơn giản, trước khi biết đối phương là ai, cậu không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Phía đối diện vang lên tiếng bước chân, Lạc Tiêu Dao thấy Tô Duy gặp phiền toái bèn chạy tới giải vây.

"Tôi là tuần bộ của phòng tuần bộ Mạch Lan, xin hỏi có chuyện gì cần tôi hỗ trợ không?"

Lạc Tiêu Dao cúi đầu khom lưng hỏi ông lão, ông ta không nói gì, đưa tay gõ gõ vào tách trà đã uống hết trên bàn.

Lạc Tiêu Dao lúc đầu còn không hiểu, tay tùy tùng bên cạnh nói: "Không phải người muốn giúp sao? Lão gia nhà ta nói người rót trà."

Nụ cười trên mặt Lạc Tiêu Dao cứng ngắc, thân là tuần bộ lại bị sai đi rót trà, thật mất mặt, có điều cậu ta phản ứng cũng nhanh, không nói năng gì, cầm lấy ấm trà, lại lén đánh mắt ra hiệu cho Tô Duy, ý bảo cậu cẩn thận.

Lạc Tiêu Dao vừa mới đi khỏi, ông lão bèn ném tấm danh thiếp lên bàn, trên bàn có chút nước trà bị dính lại, danh thiếp vừa vắn rơi lên chỗ đó.

Hành động này đủ cho thấy sự coi thường của ông ta đối với Tô Duy, cậu thầm chửi thề trong lòng, ngoài mặt vẫn giữ nụ cười của nhân viên ngành dịch vụ: "Chỉ là làm ăn nhỏ thôi, nếu ngài có gì khó khăn hoặc phiền toái, chỉ cần chúng tôi có thể đều sẽ làm, mong được chiếu cố."

"Ta chưa bao giờ tin mấy trò trẻ con này..." Ông lão nói xong lại nhìn Tô Duy, "Có điều nhìn tiểu tử người rất nhanh nhẹn, nếu có việc, ta sẽ nhớ chiếu cố người."

"Cảm ơn ngài, không biết ngài xưng hô thế nào?"

"Ta họ Từ, làm nghề buôn bán nhỏ ở địa phương."

"Nhìn ngài cả người toát lên quý khí, có lẽ không chỉ là buôn bán nhỏ đâu đúng không ạ?"

Lời khen của Tô Duy gãi đúng chỗ ngứa, ông lão xoay xoay cái nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón tay cái, nói: "Chỉ là buôn rượu mà thôi, không đời cũng chẳng no."

"Nói đến rượu, tôi cũng coi như hiểu biết đôi chút, ông chủ Từ kinh doanh rượu gạo bản địa hay là rượu Tây?"

Thực ra Tô Duy chẳng hứng thú gì với ông lão này, nhưng lại rất có hứng thú với cái đồng hồ quả quýt kia, thế nên mới trăm phương nghìn kế nghĩ ra

chuyện để nói.

Từ lúc rơi vào thời đại này, chiếc đồng hồ quả quýt đó gắn với Tô Duy như hình với bóng, gần như mỗi đêm trước khi đi ngủ cậu đều lôi ra ngắm, cho nên vừa rồi tuy rằng chỉ là trong tích tắc, cậu cũng có thể chắc chắn rằng chiếc đồng hồ của ông ta giống hệt của cậu. Chỉ cần có thể tìm được chút manh mối, những hành động bất lịch sự vừa rồi của ông ta Tô Duy căn bản không để trong lòng.

Trong lúc trò chuyện, Lạc Tiêu Dao đã bưng trà tới, cung kính đặt trước mặt ông lão rồi đưa tay làm động tác mời.

Ông lão nâng tách trà lên định uống, phía trước đột nhiên sáng lóa, Tô Duy quay đầu lại, chỉ thấy ánh đèn flash lóe lên, không tự chủ được mà nheo mắt lại, chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra thì tiếng ồn ào tiếng vang lên, tiếp theo là tiếng quân cờ rơi xuống đất và tiếng ghế tựa ma sát với nền nhà.

Khách khứa phía trước thi nhau đứng lên, có tiếng phụ nữ hét lên, cùng với đó là tiếng cầu cứu thất thanh.

"Á á! Cứu mạng..."

"Sao lại thế này! Nước trà..."

"Có người trúng độc! Là trà... trà sao?!"

Hiện trường hỗn loạn như ong vỡ tổ, Tô Duy phản ứng nhanh nhất, nhìn thấy trong tay ông lão còn bưng tách trà thì lập tức vung tay hất đi.

Hai tùy tùng thấy cậu làm vậy định xông lên thì bị ông lão ngăn lại, hỏi: "Chẳng lẽ chén trà này có độc?"

"Không biết, có điều cẩn thận một chút vẫn hơn."

Tô Duy không có thời gian giải thích nhiều, sải bước chạy về giữa đại sảnh, Lạc Tiêu Dao đi theo phía sau, dẹp đám người đang vây phía trước ra, len vào.

Đại sảnh lúc này đã vô cùng hỗn loạn, mọi người vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, tất cả đều đứng lên, có người lui về phía sau, có kẻ chen lên phía trước. Lúc Tô Duy chạy tới thì Thẩm Ngọc Thư và Đao Mộc Hành đã có mặt bên cạnh bàn cờ.

Bàn cờ vốn được đặt ở chính giữa giờ lệch sang một bên, quân cờ rơi ngổn ngang khắp nơi, có quân rơi xuống, vào đúng vết nước trà.

Liễu Trường Xuân ngã vật trên đất, co quắp hết như con tôm, tứ chi không ngừng co giật. Một bàn tay ông ta nắm chặt chân bàn, chiếc bàn cũng vì thế rung lên bần bật, bàn tay còn lại của ông ta bóp chặt lấy cổ, miệng há to, lưỡi thè ra đến phân nửa, hai mắt mở trừng trừng vừa bởi đau đớn vừa bởi hoảng sợ, miệng phát ra tiếng khạc khó chịu.

"Có... có chuyện gì thế?"

Lạc Tiêu Dao đỡ cả người, đột nhiên đằng sau có người huých vào cậu ta, khiến Tiêu Dao chúi về phía trước, vội vàng đưa tay tóm vào người Tô Duy theo bản năng.

Tô Duy cũng bị cậu ta đẩy về phía trước lão đảo, cũng may trụ được kịp thời, mũi chân đá phải một thứ, cậu cúi đầu thì thấy là một tách trà, quai của nó đã vỡ, nước trà lênh láng trên đất, người phụ trách trà nước sợ tới tái mét mặt, liên tục xoa tay: "Không phải tôi, tôi không biết gì hết!"

Tô Duy nhìn về phía đối diện.

Phản ứng của Trần Phong cũng giống như người làm nợ, vì quá đổi kinh ngạc nên cả người như đông cứng lại, ngơ ngác đứng bên kia bàn cờ, không thốt nên lời mà cũng không phản ứng được gì khác.

Đoan Mộc Hành vẫn là người phản ứng nhanh nhất, cho người đi gọi xe cứu thương, Vân Phi Dương cũng vội vàng chụp lại hiện trường.

Thẩm Ngọc Thư bước tới nâng Liễu Trường Xuân dậy, bảo Liễu Nhi mang một cái thìa tới. Hẩn quan sát tình trạng của Liễu Trường Xuân, bóp chặt miệng ông ta, đưa thìa ấn vào sâu trong họng.

Tiếng nôn ọe vang lên, Liễu Trường Xuân nôn ra đầy đất, cả người lại tiếp tục run rẩy, có điều lần này không co giật dữ dội như trước nữa.

Sau khi nôn liên mấy lượt, ông ta phát ra âm thanh như nấc cụt, trên sàn nhà đầy dịch nôn, mùi xộc khắp đại sảnh khiến những người tò mò đứng xem gần đó phải nhăn mày, thi nhau tránh đi chỗ khác.

Thẩm Ngọc Thư mặt không biến sắc, kiểm tra dịch nôn của Liễu Trường Xuân, lại bảo Liễu Nhi đem một chén nước muối tới, rót cho Liễu Trường Xuân uống, sau đó tiếp tục đưa thìa vào họng ông ta kích thích nôn, cứ như

thế vài lần, hần vỗ lưng Liễu Trường Xuân, khẽ gọi: "Liễu quán chủ, có nghe thấy tôi nói không? Nghe thấy thì gật đầu."

Cơ mặt Liễu Trường Xuân co gật, không nói được thành lời, nhưng nhìn có vẻ vẫn còn ý thức, hơi hơi gật đầu.

Chứng kiến cảnh này, Vân Phi Dương buông máy ảnh trong tay xuống, khen: "Thần thám thật là lợi hại, chuyện đáng sợ như vậy mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh."

Đó là bởi vì chuyện đáng sợ hơn hần cũng từng gặp rồi.

Trong lúc Tô Duy thềm mĩa mai, nhân viên cứu hộ đã tới, Thẩm Ngọc Thư phối hợp với họ đưa Liễu Trường Xuân lên cáng. Tô Duy kiểm tra tách trà trên đất, nghe hần nói với cứu hộ mấy câu, hình như có từ "xyanua".

Nhân viên cứu hộ vừa rời đi, người của phòng tuần bộ đã tới.

Hai ngày liên tục đều xảy ra hai án liên quan đến mạng người, hơn nữa lần này còn là một nhân vật nổi tiếng trong xã hội, tổng thám trưởng của phòng tuần bộ Mạch Lan - Phương Tinh Sanh đích thân ra trận. Sau khi nhận được tin báo thì lập tức cùng cấp dưới lao tới đây, phân phó mọi người bảo vệ khách khứa an toàn, lấy lời khai của nhân chứng và kiểm tra hiện trường.

Nhân lúc bọn họ đang bận, Tô Duy tiến đến bên cạnh Thẩm Ngọc Thư, nhỏ giọng hỏi: "Nhìn phản ứng của Liễu Trường Xuân, hình như là trúng độc xyanua?"

"Đúng vậy, hơi thở và dịch nôn của ông ta đều có mùi hạnh nhân đắng, cũng may mà uống ít, nếu không..."

Nói tới đây, Thẩm Ngọc Thư nhìn tách trà đang ở trong tay Tô Duy.

Để tránh làm mất vân tay, Tô Duy lót khăn tay dưới cái tách, Thẩm Ngọc Thư cúi đầu ngửi ngửi, trong tách còn lưu lại mùi hương của trà Thiết Quan Âm, át đi mùi hóa học của xyanua.

Tiếp đó hắt lại đi xem xét bàn cờ.

Quân cờ lăn lóc đầy bàn, không nhìn ra nổi cục diện vốn có của ván cờ, góc bên Liễu Trường Xuân ngồi có một mảng nước trà, có lẽ sau khi bị trúng độc Liễu Trường Xuân trượt tay làm đổ.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy một quân cờ cạnh đó, phía dưới quân cờ dính một ít tinh thể màu trắng. Hắt gọi tuần bộ tới, bảo anh ta thu giữ vật chứng.

Tô Duy thở dài: "Sớm biết thế này, chúng ta đi đâu cũng mang hòm dụng cụ theo."

"Ý hay, lần sau sẽ làm như vậy."

"Không, ngài đừng áp dụng thì hơn."

Để không cho khiến lời mỉa mai trở thành hiện thực, Tô Duy im miệng, cậu không muốn bị người ta coi là tử thần di động.

Đoan Mộc Hành sau khi hỗ trợ xử lý hỗn loạn xong quay lại, nghe bọn họ nói chuyện, nhíu mày hỏi: "Liễu Trường Xuân thực sự bị trúng độc?"

Thẩm Ngọc Thư gật đầu, Đoan Mộc Hành lập tức hỏi tiếp: "Là ai hạ độc? Tại sao lại muốn hại ông ta?"

Từ khi sự việc xảy ra, Vân Phi Dương vẫn ở đó chụp ảnh, nghe Đoan Mộc Hành hỏi vậy thì quay đầu nhìn về phía Trần Phong. Đoan Mộc Hành cũng nhìn qua phía đó theo ánh mắt của cậu ta.

Trần Phong vẫn đứng nguyên chỗ cũ, nhìn như hồn đã bay phách đã tán, phát hiện mọi người đang chăm chú nhìn mình, cậu ta định thần lại, vội vàng xua tay liên tục: "Không liên quan đến tôi, tôi không biết gì hết!"

"Không phải cậu? Không phải cậu thì là ai?"

Tổng thám trưởng Phương Tinh Sanh dạo qua một vòng hiện trường, trấn an khách khứa xong, đi tới vừa vặn nghe thấy Trần Phong biện giải như vậy, cầm tẩu thuốc chỉ vào đầu Trần Phong, nói: "Hôm qua cậu đẩy Trường Sinh xuống lầu, hôm nay lại hạ độc với Liễu quán chủ, hai đối thủ của cậu liên tiếp bị hại, thế nên hung thủ nhất định là cậu, người đâu, đưa kẻ này về thẩm tra!"

"Hoang đường!"

Bị chỉ trích vô cớ, Trần Phong tức đến đỏ mặt, kêu lên: "Đừng tưởng tôi là người tình lẻ nên ai cũng khi dễ được, chỗ này tôi cũng có người quen đấy!"

"Người quen ai? Vương mặt rỗ ở đâu đường sao?"

"Trưởng phòng cảnh sát Phó có tính không? Muốn tôi gọi điện nhờ ông ấy ra mặt bảo lãnh sao?"

Vừa nghe tới chức vụ đó, Phương Tinh Sanh không nói gì nữa, lọc xọc lọc xọc hút tẩu thuốc, nhìn về phía Lạc Tiêu Dao.

Lạc Tiêu Dao khổ không nói nổi, tổng thám trưởng còn không dám đụng vào người ta, cậu chỉ là một thám viên quèn, làm sao dám nhiều lời chứ? Cậu đành nhìn Thẩm Ngọc Thư, đáng tiếc hẳn còn đang cùng mấy tuần bộ khác kiểm tra hiện trường, không để ý tới tình hình bên này.

Không còn cách nào khác, Lạc Tiêu Dao chuyển hướng cầu cứu Đao Mộc Hành, Đao Mộc Hành lại cười hì hì chớp chớp mắt với cậu, không thêm nói gì, cố ý nhìn cậu khó xử.

Vào thời khắc mấu chốt, chỉ có Tô Duy đưa tay ra giúp, đi qua nói với Trần Phong: "Trần tiên sinh, tất cả mọi người đều hiểu lý lẽ, giờ xảy ra chuyện này, cho dù việc có liên quan đến cậu hay không, để chứng minh sự trong sạch của bản thân, cậu cũng nên hợp tác với cảnh sát phá án."

"Tôi..."

"Chuyện đã ồn ào như thế này báo chí sẽ đưa tin sớm thôi, cậu cũng không muốn đến lúc đó dư luận xôn xao, trưởng phòng cảnh sát cũng bị xấu mặt chứ? Chuyện đến nước đó thì chỉ sợ cậu không muốn cũng phải hợp tác, chỉ bằng chúng ta rút ngắn quá trình, nhanh chóng giải quyết vấn đề, tốt cho cậu, tốt cho tôi, tốt cho tất cả mọi người."

Phía đằng xa mấy phóng viên vẫn thi nhau chụp ảnh, chỉ mong kiếm thêm được ít tin tức gì đó, Trần Phong bị ánh đèn rọi chói mắt, vội vàng cúi đầu xuống tránh.

Bị những lời của Tô Duy thuyết phục, cậu ta cũng không còn khí thế như vừa rồi nữa, nhưng vẫn kiên quyết nói: "Nhưng tôi không giết Liễu Trường Xuân!"

"Có ai nói cậu giết đâu? Ai nói? Ai?"

Tô Duy quay đầu nhìn lại, Phương Tĩnh Sanh đứng qua một bên hút thuốc, làm như không nghe thấy gì, những người khác cũng thi nhau lắc đầu.

Tô Duy nói: "Cậu xem, không có đúng không?"

"Cho dù là không nói, nhưng các người cũng đang nghi ngờ tôi. Mà nếu nói đáng ngờ thì những người làm kia còn đáng ngờ hơn, trà là do họ rót!"

"Đâu chỉ vậy, tất cả những người ở đây đều đáng ngờ, cho nên ai cũng sẽ bị điều tra, chỉ có thứ tự trước sau thôi, nếu cậu muốn xếp hàng cuối cùng, chúng tôi cũng không có ý kiến."

Tô Duy vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Vân Phi Dương, Vân Phi Dương hiểu ý, lập tức giơ máy ảnh lên chĩa về phía Trần Phong.

Trần Phong hốt hoảng đưa tay lên che mặt hạ giọng: "Tôi trước cũng được, có điều nói trước nhé, tôi không giết Liễu Trường Xuân, tôi không có thuốc độc."

"Không cần phải vội vàng giải thích như vậy, chân tướng sớm muộn gì cũng được phơi bày thôi, mời qua bên này."

Tô Duy đưa Trần Phong qua phòng bên cạnh, cũng chính là phòng hôm qua thăm vấn Bàn Quý. Kì quán biến thành phòng tuần bộ tạm thời, đây là chuyện tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Lạc Tiêu Dao phụ trách đặt câu hỏi, Tô Duy tạm thời giúp cậu ta ghi chép, những người khác ở bên cạnh theo dõi, không bao lâu sau, Thẩm Ngọc Thư cũng vào tới nơi, trong tay cầm công cụ mượn được của bác sĩ pháp y.

Tô Duy tuy phụ trách ghi chép, nhưng thỉnh thoảng lại nói chen vào. Tô Duy rất hay cười, hơn nữa nụ cười của cậu còn có khả năng trấn an người khác, cậu chen vào hỏi han như nói chuyện phiếm vậy, Trần Phong cũng dần dần ổn định cảm xúc, đem những gì mình đã làm ở kì quán hôm nay tường thuật lại một lần. Thực ra phần này rất đơn giản.

Sau khi Trần Phong tới, đầu tiên là vào trong phòng nghỉ ngơi nhân tiện xem kì phổ, rồi Liễu Nhị tới mời cậu ta ra sảnh thi đấu. Lúc đó đại sảnh gần như đã kín chỗ, Liễu Trường Xuân đến sớm hơn Trần Phong một chút, hai người hành lễ xong là bắt đầu đấu cờ, toàn bộ quá trình không có chuyện gì kì lạ.

Trần Phong nói xong, còn vội vàng thêm một câu.

"Cho nên mới nói, hung thủ căn bản không phải tôi, tại sao tôi lại muốn hại Liễu Trường Xuân chứ? Tôi chỉ muốn thắng ông ấy trên bàn cờ, giết ông ấy chẳng có lợi gì. Còn lúc Trường Sinh bị thương hôm qua, tôi cũng có người làm chứng là ở trong phòng suốt. Hung thủ chắc chắn cùng một người, cho nên không phải là tôi!"

Cậu ta nói xong, Lạc Tiêu Dao gãi gãi đầu, cảm thấy không có gì để hỏi nữa, dùng ánh mắt dò hỏi Tô Duy. Tô Duy đang xoay cái bút trong tay, chẳng biết đang nghĩ gì, không trả lời cậu ta ngay.

Thẩm Ngọc Thư đi qua, đặt dụng cụ khám nghiệm lên bàn, hỏi: "Có phải nếu thắng ông ấy thì có lợi cho cậu không?"

Trần Phong sừng sốt, lập tức phản ứng lại, nói: "Đúng vậy, nếu thắng ông ấy, sau này danh hiệu đệ nhất danh thủ quốc gia chính là của tôi."

"Cậu muốn thành thiên hạ đệ nhất ư?"

"Đương nhiên, ai không muốn làm đệ nhất chứ?"

"No no no." Nghe bọn họ nói chuyện, Tô Duy lắc đầu, khẽ than: "Làm Độc Cô Cầu Bại chẳng có chút thú vị nào cả."

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía cậu, Trần Phong hỏi: "Độc Cô Cầu Bại?"

"Chính là Độc Cô Cửu Kiếm, chỉ mong một trận bại."

Trần Phong chớp chớp mắt, vẫn không hiểu gì.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Cậu ta thường xuyên nói linh tinh vậy đó, cậu cứ coi như không nghe thấy gì đi... Có thể hợp tác cho chúng tôi lấy vài mẫu xét nghiệm không?"

"Lấy mẫu xét nghiệm?"

"Đơn giản mà nói chính là xem trên người của cậu có dính chất độc hay không, loại chất độc này rất mạnh, chỉ cần dính vào cũng có thể trúng độc, cho nên việc kiểm tra cũng là để an toàn cho chính cậu."

Trần Phong đồng ý, làm theo lời Thẩm Ngọc Thư nói, thản nhiên chìa tay ra cho hắn lấy mẫu.

Thẩm Ngọc Thư cầm một cái nhíp nhỏ, tằm bông và một ít thuốc đặc dụng, bắt đầu thao tác. Trần Phong tò mò nhìn, hỏi: "Như vậy là có thể biết có độc hay không sao?"

Tô Duy cố tình nói: "Không những có thể biết được có độc hay không, mà còn có thể biết được là loại độc gì, độc được từ đâu mà có, thậm chí nếu trên quần áo hoặc tay cậu có dính vết máu thì cũng có thể tra ra được."

Tay Trần Phong tay khẽ run một chút, Thẩm Ngọc Thư nhìn cậu ta, xoay xoay cái đồng hồ trên cổ tay, cười khở: "Bị vướng đồng hồ rồi."

Vân Phi Dương tò mò hỏi: "Vết máu mà cũng phải tra sao? Liếc mắt một cái là nhìn thấy ngay rồi."

"Ý Tô Duy nói là dấu vết của máu để lại sau khi đã gột rửa. Loại dấu vết này mắt thường không nhìn thấy, nhưng nếu dùng một loại thuốc thử thì có thể khiến vết máu hiện ra một lần nữa."

"Trên đời này có thứ thần kỳ như vậy sao."

"Có, nhưng có tác dụng hay không còn chưa biết được."

Thẩm Ngọc Thư vừa nói vừa quan sát phản ứng của Trần Phong.

Cậu ta tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng khi nghe hấn nói đến dấu máu, chân mày rõ ràng giật giật, tay cũng hơi rụt về phía sau.

Thẩm Ngọc Thư làm bộ như không thấy gì, lúc làm xét nghiệm luminol thì vờ lơ đãng nắm vào cổ tay Trần Phong, phát hiện mạch của cậu ta đập rất nhanh.

Cậu ra đang căng thẳng, là sự căng thẳng khác với khi Liễu Trường Xuân bị trúng độc.

"Thế này... thế là xong rồi sao? Có tác dụng không?"

Thẩm Ngọc Thư thao tác xong, Trần Phong lập tức rụt tay về, nhìn đi nhìn lại bàn tay mình, lại nhìn mấy ống nghiệm trên bàn, cố gắng trấn tĩnh hỏi.

Thẩm Ngọc Thư không trả lời, xung quanh đột nhiên tối sầm lại, là Tô Duy kéo tấm rèm xuống.

Thấy ánh mắt kỳ quái của mọi người, Tô Duy lại vén rèm lên, cười hì hì: "Tôi kiểm tra xem hung thủ có thể lén vào từ cửa sổ hay không."

Muốn vào qua cửa sổ, trước hết phải vượt qua bức tường cao bên ngoài chứ?

Một đồng người nhìn Tô Duy đầy vẻ coi thường, không ai phát hiện ra trong khoảng khắc tối lại đó, Thẩm Ngọc Thư đã nhìn thấy bàn tay của Trần Phong.

Tuy rằng chỉ trong thời gian rất ngắn, nhưng hẳn thấy trên tay phải của Trần Phong có ánh sáng màu xanh nhạt, lốm đốm như dấu máu hiện lên dưới phản ứng với luminol.

Nhưng điều này cũng không thể nói lên điều gì, phản ứng luminol có rất nhiều sai lệch, trên tay Trần Phong chưa chắc đã là dấu máu, cũng không thể khẳng định đó là máu của Trường Sinh.

Thế nên Thẩm Ngọc Thư không nói gì, chỉ lên tiếng cảm ơn Trần Phong, ý bảo cậu ta có thể rời đi rồi.

Tô Duy thờ ơ đứng nhìn, cảm giác lúc ra ngoài Trần Phong rõ ràng thở phào một cái, bèn vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư tìm cơ hội cứu cậu ta lại. Thẩm Ngọc Thư lắc đầu, cũng dùng ánh mắt bảo cậu không được hành động thiếu suy nghĩ, sau đó vẫy tay gọi Lạc Tiêu Dao tới, thì thầm mấy câu.

Lạc Tiêu Dao nghe xong gật đầu, chạy ra ngoài.

Phương Tinh Sanh ở bên cạnh không hiểu gì, hỏi: "Thế... thế là xong rồi? Vậy cậu ta rốt cuộc có phải là hung thủ không? Ai có thể gợi ý cho tôi biết không?"

Đoan Mộc Hành nhún vai.

Lạc Tiêu Dao bị phá đi khiến anh ta mất đi đối tượng trên chọc, anh ta nhìn Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư một cách không vui, nói: "Gợi ý thì không biết, tôi chỉ nhìn thấy có người ở đó liếc mắt đưa tình thôi."

"Chúng tôi gọi đó là tâm linh tương thông."

Tô Duy vỗ vai Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư chỉ vào đồng dụng cụ trên bàn, nói: "Gợi ý đều nằm ở đây, cậu ta có phải hung thủ hay không, phải đợi kết quả xét nghiệm mới biết được."

Hai người tiếp theo được hỏi là Liễu Nhị và người phụ trách bưng trà, nhưng khi Tô Duy mở cửa ra lại thấy Tạ Thiên Thước đứng bên ngoài thò đầu thò cổ nhìn vào, cậu hỏi: "Ông chủ Tạ, có việc gì sao?"

"Tôi đã cung cấp xong khẩu cung, muốn hỏi xem có thể đi được chưa?"

"Tới đây hợp tác với chúng tôi lấy mẫu xét nghiệm là có thể đi rồi."

Thẩm Ngọc Thư mời ông ta vào trong ngôi, tiến hành các bước như thường lệ, làm thí nghiệm kiểm tra vết máu bằng luminol trên tay ông ta.

Nhìn vẻ mặt của Tạ Thiên Thước là biết ông ta hoàn toàn không hiểu Thẩm Ngọc Thư đang làm cái gì, chỉ là phối hợp làm theo lời hăn mà thôi.

Trong quá trình lấy mẫu, Thẩm Ngọc Thư lại đem những gì đã nói với Trần Phong hồi nãy diễn lại một lần nữa, Tạ Thiên Thước không căng thẳng mà nhướng mày, tỏ vẻ rất có hứng thú.

"Dùng tăm bông cọ cọ như vậy là có thể biết hung thủ là ai sao?"

"Hiện tại chỉ là thu thập mẫu vật chất thôi, còn phải tiến hành các thí nghiệm phức tạp mới có thể tìm được manh mối từ kết quả thu được."

"Thật là lợi hại, cũng may tôi không phải hung thủ."

"Vậ ngài cảm thấy ai có thể là hung thủ?"

"Chuyện này biết nói sao nhỉ, nếu tôi có bản lĩnh đó thì đã đi mở văn phòng thám tử rồi, có điều..."

"Có điều?"

"Có điều Trường Xuân quán tổ chức thi đấu cờ tướng thi đấu, tôi rất ngạc nhiên. Liễu quán chủ sau khi bị thổ phỉ bắt cóc tống tiền nửa năm trước, tinh thần sa sút rất nhiều, còn cả chứng đau đầu nữa, gần như không đánh cờ nữa. Lần này ông ấy không chỉ có tổ chức thi mà còn đích thân tham gia, tôi vốn còn rất vui, tưởng rằng có thể được đánh cờ với ông ấy, không ngờ kĩ nghệ của tôi không bằng người ta, không trụ được đến cuối cùng, haizz..."

"Hôm qua thi đấu với Trần Phong, ngài cảm thấy khả năng của cậu ta như thế nào?"

"Rất lợi hại, khó lòng mà tưởng tượng nổi ở tuổi của cậu ta mà đã có thực lực cao thâm như vậy, có lẽ từ nhỏ đã được rèn giũa tập luyện, cậu ta quả thực chính là thiên tài... A không, muốn nói thiên tài, hẳn phải là cậu bé kia."

"Ngài cảm thấy nếu Trường Sinh và Trần Phong thi đấu, ai có khả năng thắng cao hơn?"

"Chuyện này... tôi chưa cùng đánh với Trường Sinh nên rất khó nói, có điều đánh cờ tướng, ngoại trừ kĩ nghệ của bản thân ra thì còn cần đến trí tuệ và may mắn, đặc biệt là khi gặp phải kỳ phùng địch thủ."

Nói tới đây, Tạ Thiên Thước phản ứng lại, hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu không phải đang nghi ngờ Trần Phong đấy chứ?"

Thẩm Ngọc Thư không đáp mà hỏi lại: "Hôm qua ngài đã làm chứng Trần Phong ở trong phòng giam kỳ phổ suốt, ngài chắc chắn mình nhớ không lầm chứ?"

Tạ Thiên Thước không trả lời ngay mà day trán trầm tư, một lúc lâu sau mới gật đầu: "Chắc chắn, chúng tôi còn hàn huyên vài câu đâu, lẽ nào cậu ta là hung thủ thật?"

"Chúng tôi chỉ hỏi theo lệ thôi, ngài không cần phải suy đoán nhiều. Có vấn đề gì chúng tôi sẽ lại nhờ ngài phối hợp."

"Không thành vấn đề, nhà tôi cách đây không xa, cứ gọi là có."

Tạ Thiên Thước đi rồi, Liễu Nhị và người bưng trà mới bị gọi vào, bọn họ lần lượt được lấy mẫu xét nghiệm. Về phương diện khẩu cung, lời khai của Liễu Nhị trùng khớp với Trần Phong, người rót trà cho Liễu Trường Xuân cũng khẳng định ngoại trừ mình không có ai chạm vào ấm trà.

Người này làm việc ở kì quán đã hơn nửa năm, nhìn có vẻ là thật thà, vừa rồi tách trà mà Lạc Tiêu Dao bưng cho ông chủ buôn rượu cũng là do người

này rót. Sau khi vụ án xảy ra, Tô Duy bảo Lạc Tiêu Dao đem tách trà đó tới, kiểm tra bước đầu cho thấy trong nước trà không có độc.

Thẩm Ngọc Thư hỏi người làm nọ: "Anh làm ở đây lâu như vậy, cảm thấy Liễu quán chủ là người như thế nào?"

"Ông chủ rất tốt, chưa bao giờ cắt xén tiền công, Tết đến còn phát lì xì cho chúng tôi, chiếu cố chúng tôi rất nhiều."

"Không có ai bất mãn với ông ấy chứ?"

"Tuyệt đối không, ông ấy là người tốt, công việc của chúng tôi không nặng nhọc gì, tiền công lại cao, tất cả mọi người đều ước cả đời đều được làm ở đây cơ."

Từ cách trả lời của người nọ thì có thể thấy, khả năng có người làm ôm hặn đầu độc Liễu Trường Xuân là không cao.

Chờ người nọ đi rồi, Thẩm Ngọc Thư lại hỏi Liễu Nhị, Liễu Trường Xuân có kẻ thù hay không, gần đây có chuyện gì phiến não không? Liễu Nhị liên tục lắc đầu, nói Liễu Trường Xuân là người sống hướng nội, những người kết giao vốn không nhiều, gần đây lại chỉ ru rú trong nhà, đừng nói kẻ thù, ngay bằng hữu thân thiết cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tô Duy đứng một bên nghe, không khỏi nghiêng đầu.

Theo cậu quan sát, Liễu Trường Xuân không giống người không am hiểu xã giao, mà hoàn toàn ngược lại. Ông ta là người rất tâm cơ, rất phù hợp với

hình tượng thương nhân khôn khéo.

"Nghe nói từ sau khi ông ấy gặp phải chuyện bắt cóc tổng tiền, đầu óc kém đi rất nhiều, cũng không chơi cờ nữa, tại sao lần này lại chủ động tổ chức thi cờ?"

"Cái này thì..."

Liễu Nhị gãi gãi đầu, do dự trong chốc lát, cuối cùng mang sổ sách của kì quán tới cho Thẩm Ngọc Thư xem.

"Thực ra kì quán mấy năm nay không kiếm được tiền, nhất là năm nay, căn bản là thu không đủ chi, cho nên để thu hút sự chú ý của mọi người, lão gia mới nghĩ ra cách tổ chức thi đấu thế này, đây cũng là việc bất đắc dĩ."

Đúng như lời hăn nói, giở sổ sách ra, trên đó chi nhiều hơn thu.

Đoan Mộc Hành nhú mày, chất vấn.

"Nếu việc kinh doanh của kì quán kém như vậy, anh thân là tay chân gần gũi nhất với ông ấy, không tìm cách giúp chủ nhân phân ưu thì thôi, còn trộm tiền của ông ấy, anh định giải thích thế nào?"

"Tiểu nhân không có lời nào để biện minh, là tiểu nhân nhất thời hồ đồ, đi vay nặng lãi, nếu trả trễ thì sẽ bị chém chết bêu đầu, thế nên mới nảy sinh ý định trộm tiền. Tiểu nhân đi theo lão gia lâu như vậy, nếu mở miệng vay thì lão gia chắc chắn sẽ đồng ý..."

"Vậy tại sao không mở miệng vay?"

"Đám người cho vay nặng lãi kia ép quá gấp, tiểu nhân không có thời gian nói với lão gia, hơn nữa tiểu nhân cũng sợ lão gia đã biết được sẽ rất tức giận, lão gia đã nhiều lần khuyên tiểu nhân không nên cờ bạc."

Nghe đến đó, Phương Tinh Sanh đột nhiên đấm cái tẩu thuốc vào mặt Liễu Nhị, kêu lên: "Hiểu rồi, tại ông chủ thường xuyên trách cứ nên người ghi hận trong lòng, nhân cơ hội hạ độc ông ấy. Liễu quán chủ không có người thân, người lại đi theo ông ấy nhiều năm, nếu ông ấy chết, tất cả gia sản sẽ là của người, đúng không?!"

Liễu Nhị sợ tới quỳ sụp xuống, lớn tiếng nói: "Không phải không phải, cho dù tiểu nhân có vô lương tâm đến thế nào cũng không dám giết người, hơn nữa hôm nay tiểu nhân căn bản không tới gần bàn cờ, làm sao hạ độc được?"

Phương Tinh Sanh nghĩ cũng phải, hạ độc rất đơn giản, nhưng chỉ hạ độc đối với mỗi chén trà của Liễu Trường Xuân, vậy thì chỉ có thể là người xung quanh ông ta, điểm này đủ chứng minh việc đầu độc không liên quan đến Liễu Nhị.

Liễu Nhị lại nói: "Muốn nói hạ độc thì cũng phải là Trần Phong làm, nếu lão gia nhà tiểu nhân chết, Trần Phong chính là đương kim đệ nhất danh thủ cờ tướng, đây mới là người đáng nghi nhất!"

"Ai đáng nghi không tới lượt người nói, cút!"

Thấy không hỏi được gì có ích, Phương Tinh Sanh xua tay đuổi Liễu Nhị đi.

Khi Liễu Nhị ra tới cửa, Thấm Ngọc Thư đột nhiên nói: "Nếu Liễu quán chủ muốn quảng bá cho kì quán mới tổ chức thi cờ, vậy tại sao lại không mời phóng viên tham gia đưa tin?"

"Bởi vì... bởi vì lão gia nói đánh cờ phải thật tĩnh tâm, lão gia không thích phóng viên, cảm thấy họ đều như đám ruồi bâu lặng nặng, chỗ nào có chuyện là mò đến, vô công rồi nghề."

Tô Duy nhìn về phía Vân Phi Dương, mặt cậu ta bây giờ như nuốt phải bọ, nếu không phải vì Thấm Ngọc Thư đang tra án, cậu ta nhất định sẽ phản bác những lời nhăng cuội Liễu Nhị vừa nói.

"Nếu Liễu quán chủ đã cho là như vậy, tại sao hôm nay lại mời phóng viên tới?"

"Đó là vì Trần Phong đề nghị, cậu ta cho rằng mình có thể thắng được lão gia, cho nên cố ý yêu cầu mời phóng viên, đến lúc đó tin Trần Phong giành giải quán quân sẽ được đăng lên trang nhất. Lão gia không thuyết phục được cậu ta, đành phải chiều theo. Thần thám tiên sinh, ngài nhất định phải giúp lão gia nhà tôi tìm ra hung thủ, không đúng, hung thủ chính là Trần Phong, các vị nhất định phải tìm ra chứng cứ bắt cậu ta, làm ơn!"

Liễu Nhị lúc đi ra ngoài khi còn không ngừng ngoái lại dặn dò. Liễu Nhị vừa mới đi khỏi, Phương Tinh Sanh lập tức nói: "Cậu xem, lời khai của mọi người đều chứng minh Trần Phong có vấn đề."

Thấm Ngọc Thư trầm ngâm không nói, Tô Duy vỗ vai Phương Tinh Sanh: "Làm việc không nên vội vàng như vậy, thám trưởng đại nhân. Trần Phong có vấn đề hay không tạm thời chưa biết được, nhưng gia thế của cậu ta rất

mạnh là điều không thể nghi ngờ, không cần thận một chút là thành chúng ta có vấn đề ngay đây."

"Ồ, nói cũng đúng, vậy các cậu nhanh chóng điều tra đi, tôi cam đoan, chỉ cần các cậu thuận lợi phá được án, tôi nhất định sẽ tặng các cậu bằng khen thần thám, giúp công việc làm ăn của các cậu ở Tô Giới Pháp sau này phát lên như điều gặp gió!"

Đôi mày Tô Duy nhướng lên.

Chỉ là tặng bằng khen thôi mà, nào có phải tiền thưởng đâu, rất khó kích thích ý chí chiến đấu của người ta đó. Có điều, có kẻ dám ám toán Trường Sinh, thù này nhất định phải báo!

Chương 4: Lại một việc bất ngờ

Lời khai của những người có liên quan đến vụ án đều không khác nhau lắm, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đi ra bên ngoài đại sảnh, cậu có chút thất thần, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Thẩm Ngọc Thư phát hiện ra, hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Hình như chúng ta đã quên thứ gì đó..."

Tô Duy vỗ túi, ví tiền và khăn tay vẫn ở đây, nhưng cứ có cảm giác thiếu một thứ gì đó mà không nghĩ ra.

Công việc điều tra ở đại sảnh đã kết thúc, hiện trường được lau dọn qua, khách khứa sau khi cung cấp lời khai xong cũng lục tục rời đi.

Lạc Tiêu Dao nhìn thấy bọn họ, chạy tới báo cáo rằng cậu ta đã cho anh em âm thầm đi theo Trần Phong, công việc bên này xử lý xong, cậu ta sẽ đi thay ca.

Lạc Tiêu Dao báo cáo xong, lại giao ghi chép và kết quả điều tra cho Thẩm Ngọc Thu.

Lúc Thẩm Ngọc Thu đang xem, Tô Duy nhỏ giọng nói với Lạc Tiêu Dao: "Sau này đừng lôi tổng thám trưởng của các cậu tới được không? ông ta ngoại trừ cản trở công việc ra thì chẳng có tác dụng gì."

"Không phải, ông ấy còn có thể gánh tội thay mà."

"Ha, em họ, không ngờ cậu lại hư như vậy, có phải là vì đi theo Đoan Mộc nhiều..."

"Không phải, anh đừng có nói linh tinh!"

Lạc Tiêu Dao nói xong, vừa quay đầu đã thấy Đoan Mộc Hành từ trong phòng đi ra, lập tức lấy cố bản việc chạy mất, còn nhanh hơn thỏ.

Đoan Mộc Hành nhìn thấy, nhắc chân định đuổi theo thì bị Tô Duy giữ lại, nói: "Đừng đi vội, tôi có việc muốn hỏi cậu đây."

"Việc gì?"

"Lai lịch của ông chủ buôn rượu họ Từ đó là thế nào?"

"Ông chủ họ Từ nào?"

Sau khi Liễu Trường Xuân xảy ra chuyện, hiện trường quá hỗn loạn, Tô Duy còn bận tìm hung thủ, không có thời gian để ý tới ông lão kia nữa, bây giờ muốn tìm thì phát hiện ông ta đã đi mất rồi, đành phải khoa tay múa chân, miêu tả dáng vẻ và khí chất của ông ta.

"Ông ta là Từ Quảng Nguyên, nhà ở đường Hà Phi, rất gần cơ quan của Đoàn Mộc Hành."

Thẩm Ngọc Thư giúp Đoàn Mộc Hành trả lời, hẩn cầm trong tay tập lời khai của khách khứa, trong số đó chỉ có một người họ Từ.

Đoan Mộc Hành gật đầu, nói: "Hóa ra người cậu nói là ông chủ Từ à? Tôi và ông ấy cũng có chút quen biết, có điều không thân. Ông ta kinh doanh rượu, quen biết không ít nhân vật nổi tiếng, rượu của rất nhiều quán bar và câu lạc bộ về đêm ở Bến Thượng Hải đều là do ông ta cung cấp, là người rất có tiền."

"Có lắm tiền bằng cậu không?"

Đối với câu hỏi này của Tô Duy, Đoàn Mộc Hành hơi mỉm cười.

"Không ai khoe hết tài sản của mình ra cả, thế nên chuyện này tôi không rõ lắm, có điều nhìn quy mô làm ăn của ông ta thì chỉ có giàu hơn tôi thôi. Ông ta có quan hệ gì tới vụ án này ư? Sao cậu lại có hứng thú thế?"

Không phải tôi có hứng thú với ông ta, mà là có hứng thú với cái đồng hồ quả quýt của ông ta.

Bí mật này không thể nói ra, cho nên Tô Duy đành đáp: "Lúc này tình cờ cùng hàn huyên vài câu, cảm thấy ông ta có khí chất và cách nói năng bất phàm, không giống như dân buôn bán bình thường, thế nên mới tò mò hỏi một chút."

"Tôi có thể giúp cậu hỏi thăm một chút, nhân tiện điều tra lai lịch Trần Phong, chờ tin của tôi nhé."

"Cảm ơn." Tô Duy cười chấp tay: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, cho nên tiểu đệ xin khắc trong tâm khảm."

Đừng tưởng Đao Mộc Hành giáo hoạt đa đoan, với kiểu châm chích ngọt ngào như không này của Tô Duy, anh ta cũng bó tay lắc đầu, ném cho Thẩm Ngọc Thư một nhìn bất lực rồi cáo từ rời đi.

Nhìn theo bóng hắt, Tô Duy khó chịu hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Tại sao Đao Mộc Hành lại liếc mắt đưa tình với cậu như vậy?"

Thẩm Ngọc Thư còn đang xem tư liệu, không nói gì, Vàn Phi Dương giơ tay lên: "Tôi cảm thấy anh ấy chỉ là đang thể hiện thái độ bó tay bất lực đối với anh thôi."

"Thực ra tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, cậu phải biết suốt ngày nợ người ta ân tình, 'áp lực' của tôi cũng rất lớn đó."

"Không phải là áp lực sao?"

"Chỗ chúng tôi đều thích nói là 'áp lực', cái này không quan trọng, chúng ta nói chuyện quan trọng nào. Tôi nhớ thời điểm Liễu Trường Xuân xảy ra chuyện, hình như có ánh đèn flash, là cậu à?"

"Hề hề là tôi, thật ngại quá, là lỡ tay, lỡ tay."

Chính xác mà nói, đèn flash nháy lên không phải đúng lúc Liễu Trường Xuân xảy ra chuyện mà sớm hơn một chút.

Hay từ đầu cuộc thi, Vân Phi Dương vẫn luôn là người đưa tin, ngặt nỗi Liễu Trường Xuân không cho phóng viên chụp ảnh, thế nên cậu ta không dám lôi máy ảnh ra, khó khăn lắm mới chờ được đến lúc Liễu Trường Xuân cho phép, cậu ta mang cần câu cơm ra, hào hứng chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chụp bất kỳ lúc nào.

Có điều chuẩn bị quá kỹ càng mới xảy ra lỗi.

Trong trận đấu, Vân Phi Dương hết sức chăm chú quan sát nước đi của kì thủ, cục diện trên bàn cờ căng thẳng dữ dội thế nào thì cậu ta ở dưới xem cũng hồi hộp như thế, hai tay theo bản năng nắm chặt lại, ai ngờ không cẩn thận ấn phải nút đánh lửa, khiến bột magie bị đốt cháy, vì bệnh nghề nghiệp nên cậu ta cũng đồng thời ấn nút chụp luôn.

Cho nên khi đèn flash sáng lên, vừa vụt là lúc Liễu Trường Xuân uống trà xong, chuẩn bị buông chén trà xuống. Khi nhìn thấy sắc mặt Liễu Trường Xuân đột nhiên biến đổi, túm lấy yết hầu ngã vật trên đất, Vân Phi Dương

vô cùng sợ hãi, còn tưởng rằng Liễu Trường Xuân bị ánh đèn flash đột ngột lóe lên khiến bệnh cũ tái phát.

Mãi về sau cậu ta mới nhận ra là có sự cố, chạy lại chụp liên tục, các phóng viên khác tuy cũng có chụp, nhưng chỗ bọn họ đều ở phía sau, không chụp được nhiều lắm. Chính vì thế, cậu ta vừa có thể làm được một bài độc quyền vừa có thể cung cấp thông tin hiện trường cho Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu cũng nhanh nhẹn thật đấy."

Thẩm Ngọc Thư xem xong ký lục, ngẩng đầu nói với cậu ta.

Được thần thám khen, Vân Phi Dương đặc ý đưa tay xoa mũi, nói: "Thần tượng yên tâm, tôi sẽ đi rửa ảnh ngay, để dành một phần cho anh."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn, chờ Vân Phi Dương rời đi, hẩn thừa dịp Phương Tinh Sanh dò hỏi Lạc Tiêu Dao kết quả điều tra, nói với Tô Duy: "Chỗ này ngoại trừ tách trà Liễu Trường Xuân dùng bị hạ độc ra, tách trà của những người khác tạm thời chưa phát hiện thấy độc tố."

Tô Duy cầm lấy tập tư liệu từ tay hẩn, đọc lướt qua.

Đây chỉ là kết quả báo cáo tạm thời của bên pháp y, trong đó nội đã kiểm tra tách trà của những vị khách khác, tất cả đều không có vấn đề, nói cách khác nước cùng từ một ấm trà rót ra, chỉ có Liễu Trường Xuân là người trúng độc.

Lúc ấy Lạc Tiêu Dao còn giúp Từ Quảng Nguyên lấy trà, tách trà đó cũng không có vấn đề, người làm trong quán sau đó lại lần lượt rót thêm cho Liễu

Trường Xuân và Trần Phong. Liều Trường Xuân sau khi uống đợt nước đó thì xuất hiện phản ứng trúng độc.

Nói cách khác bản thân nước trà không có vấn đề, trong cả đại sảnh chỉ có tách trà của Liều Trường Xuân bị hạ độc, mà người có cơ hội hạ độc chỉ có người làm kia và người ngồi gần Liều Trường Xuân nhất - Trần Phong, vì thế hai người họ là đối tượng đáng nghi ngờ nhất.

Phương Tĩnh Sanh phân công công việc cho mọi người xong, quay lại thấy phần tư liệu đó, khuôn mặt lập tức nhăn như trái khổ qua.

"Haizz, một vụ án hạ độc đơn giản mà phải làm đến mức này sao? Ai cũng phải lấy lời khai, kết quả là đắc tội hết với khách khứa, các cậu có biết những người này có máu mặt thế nào không?"

Lời than vãn này bị Thẩm Ngọc Thư lờ tịt đi, hần nói: "Tổng thám trưởng, nhớ điều tra lai lịch của người bưng trà kỹ một chút. Còn nữa, Liều Trường Xuân rất có thể là bị trúng độc xyanua, thứ này không phải dễ mua, ngài hãy cho người tới các bệnh viện lớn dò hỏi thử xem, liệu có thể tìm được manh mối gì từ các đơn thuốc không."

Ừm, cả phòng tuần bộ đều thủ hạ của ông chủ Thẩm Vạn Năng.

Lạnh bơ nhìn Thẩm Ngọc Thư sai khiến Phương Tĩnh Sanh, Tô Duy nghĩ chắc cú như vậy.

"Ai da cậu từ từ đã."

Thẩm Ngọc Thư nói xong định đi, Phương Tinh Sanh vội vàng kéo hẳn lại, hỏi: "Gã người làm kia không phải đã nói Liễu Trường Xuân đối xử với bọn họ rất tốt sao? Hơn nữa loại độc dược này một hạ nhân làm sao có được? Chỉ có kẻ có tiền mới có thể kiếm được, đúng vậy, chắc chắn chính là Trần Phong, cậu ta là kẻ đáng nghi nhất, các cậu sao lại thả đi chứ?"

"Điều tra cẩn thận những người có liên quan đến vụ án kiểu gì cũng không sai, hơn nữa cho dù ngài có nghi ngờ Trần Phong thế nào, không có chứng cứ xác thực, bây giờ đòi bắt người, ngài nhất định sẽ bị phòng cảnh sát cảnh cáo."

Bị chọc đến chỗ đau, Phương Tinh Sanh ngậm lấy cái tẩu, không nói gì nữa.

"Cho nên tôi mới phải nhanh chóng trở về làm xét nghiệm, xem có thể tìm được nhiều manh mối chỉ ra hung thủ hay không, nếu có tin gì sẽ lập tức liên lạc với ngài."

"Vậy cậu nhất định phải nhanh lên, càng nhanh càng tốt."

Phương Tinh Sanh bịn rịn nhìn bọn họ ra khỏi Trường Xuân quán, dặn với theo.

Tô Duy xua xua tay, tỏ ý sẽ cố gắng hết sức, xoay người đuổi theo Thẩm Ngọc Thư, lúc sắp ra đến cửa, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: cậu nhớ ra mình quên thứ gì rồi.

Phải nói rằng đó không phải đồ vật, mà là sóc con Củ Lạc, trong lúc hỗn loạn, Củ Lạc không biết đã chuồn mất từ khi nào, cậu hoàn toàn không chú ý.

"Thẩm Ngọc Thư! Thẩm Ngọc Thư! Thẩm Vạn Năng!"

Phát hiện thú cưng của Trường Sinh không còn, Tô Duy không dám chậm trễ, vội vàng gọi Thẩm Ngọc Thư lại nói rõ tình hình, Thẩm Ngọc Thư vừa nghe xong đã nhú mày.

"Nó lại chạy mất?"

"Chuyện này không thể trách tôi, dù sao nó cũng chỉ là một con thú, một con thú cưng rất nghịch ngợm."

Chuyện khác sao cũng được, nhưng để thú cưng yêu quý của Trường Sinh lạc mất thì không phải việc nhỏ, Thẩm Ngọc Thư đành phải tạm thời ở lại, cùng Tô Duy chạy vào trong tìm kiếm, cũng may trên đường tới hậu viện, họ đã tìm được sóc con.

Không biết nó lại chạy tới chỗ nào chơi, trên người toàn là cỏ dại với bụi đất, nhìn thấy Tô Duy bèn xoay người định chạy, Tô Duy lao tới tóm lấy đuôi nó nhắc lên, cảnh cáo: "Bây giờ mọi người đều rất bận, không có thời gian chơi với mày đâu, nếu mày còn dám chạy lung tung, tao sẽ cắt khẩu phần của mày một hôm đấy!"

"Chi chi chi!"

Sóc con phát ra tiếng kêu, duỗi chân với lên người Thẩm Ngọc Thư, hướng về Tô Duy phồng miệng, như thể đang nói nó không sợ, nó có lương thực dự trữ.

Tô Duy siết chặt năm đấm, Thẩm Ngọc Thư ngăn lại, nhét sóc con vào trong túi, nói: "Cậu đừng có độ chỉ số thông minh với một con sóc như thế được không?"

"Không phải tôi muốn độ chỉ số thông minh với nó, tôi đang dạy dỗ nó đấy."

"Trước tiên giải quyết vụ án đã, chuyện dạy dỗ để sau đi."

Thẩm Ngọc Thư rảo bước ra khỏi kì quán, gọi một xe kéo ở đầu phố, ngồi xe trở về văn phòng thám tử.

Cả quãng đường hần chỉ cúi đầu trầm tư, không nói một lời.

Tô Duy trêu đùa sóc con một lát, lại nhìn phong cảnh hai bên đường phố, cảm thấy có chút nhàm chán.

Lúc vừa mới đến thời đại này, cậu cảm thấy tò mò và mới mẻ, nhưng hiện tại đã quá quen thuộc. Thói quen đúng là một thứ đáng sợ, trong lúc dần dần hòa nhập với thế giới này, cậu gần như đã quên mất mình là ai, mình từ đâu tới, mình phải làm gì để trả về.

Mãi cho đến hôm nay, lúc nhìn thấy chiếc đồng hồ quả quýt đó của Từ Quảng Nguyên.

Có lẽ đó chính là chìa khóa giúp cậu trở về, nhưng phải làm thế nào để lấy được chìa khóa về tay mà không kinh động đến chủ nhân của nó, chuyện này không phải dễ dàng.

Tô Duy miên man suy nghĩ một lúc, phát hiện Thẩm Ngọc Thư mãi vẫn không nói gì bèn dùng khuỷu tay huých hấn.

"Có manh mối gì sao?"

"Độc Cô Cầu Bại mà cậu vừa nói rất nổi tiếng à?"

"Hả?"

"Có cần tôi nhắc lại câu hỏi một lần nữa không?"

Đối mặt với vẻ nghiêm túc của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy kinh ngạc, "Cậu này giờ không phải là nghĩ về chuyện này đó chứ?"

"Không phải, nhưng tôi muốn biết"

"Ừm, vị Độc Cô tiên sinh đó rất nổi tiếng."

"Ờ."

Thẩm Ngọc Thư lại quay đầu sang chỗ khác, không nói nữa.

Tô Duy càng kinh ngạc hơn.

"Thế là xong rồi sao?"

"Đúng vậy, tôi biết đáp án rồi."

"Ý tôi là suy nghĩ của cậu về vụ án chỉ có thể thôi á?"

"Thế thì không phải, cậu sao lại có hứng thú với Từ Quảng Nguyên như vậy?"

Tô Duy trợn mắt.

Vấn đề này và vụ án hoàn toàn không liên quan gì đến nhau đâu biết không?

"Vừa rồi tôi không phải đã nói rồi sao, tôi thấy ông ấy khí phách bất phàm nên muốn hiểu hơn thôi, cậu cũng biết làm nghề này của chúng tôi, ai có tiền cũng cảm thấy hứng thú."

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Chính là như vậy, hãy nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của tôi này!"

Tô Duy chớp chớp mắt, bày ra vẻ mặt vô cùng thành khẩn, Thẩm Ngọc Thư liếc một cái rồi lại quay mặt đi, có vẻ không tin lắm, nhưng không hỏi tiếp nữa.

Tô Duy đành tiếp tục dùng khuỷu tay huých hấn.

"Tại sao cậu lại có hứng thú với việc tôi có hứng thú với ai như vậy?"

"Tiện miệng hỏi thôi."

"Căn bản hoàn toàn không giống tiện miệng hỏi."

"Xin hãy nhìn ánh mắt nghiêm túc của tôi."

Tò Duy lần thứ hai trợn mắt: "Nếu cậu muốn bắt chước tôi nói chuyện, ít nhất cũng phải bắt chước cả bộ chứ? Cậu không quay mặt ra đây thì tôi làm sao nhìn thấy mắt cậu?"

"Phiền phức."

Để không tức đến hộc máu, Tô Duy quyết định không hỏi nữa.

Nhưng cậu không hỏi, Thẩm Ngọc Thư lại chủ động trả lời, bắt chước điệu bộ vuốt cằm của cậu, trầm tư nói: "Tôi cảm thấy ông ấy có chút quen, hình như đã gặp ở đâu đó mà không nhớ ra là ở chỗ nào."

Tên này kể từ khi mở văn phòng thám tử đến giờ, nhìn ai cũng thấy quen mặt, lần trước hẳn tới tiệm bánh cạnh nhà mua bánh bao, còn nói Tây Thi bánh bao quen mặt nữa cơ, kết quả chỉ là muốn người ta cho thêm hai cái bánh bao mà thôi.

Tô Duy quyết định không lãng phí sinh mệnh vào vấn đề nhàm chán này, lại huých Thẩm Ngọc Thư, nhắc nhở: "Vụ án vụ án."

"Liễu Nhị nói dối."

"Hả?"

"Tuy rằng Liễu Nhị đã giải thích, nhưng tôi vẫn không thể lý giải suy nghĩ của Liễu Trường Xuân. Nếu ông ta muốn mượn chuyện để làm mảnh lối tuyên truyền cho kì quán của mình, thậm chí không tiếc bỏ ra một ngàn đồng đại dương làm tiền thưởng, vậy tại sao không mời phóng viên tới giúp đỡ? Chẳng phải thế sẽ mất đi ý nghĩa của cuộc thi sao?"

Thời đại này có từ "mảnh lối" sao? Hay là Thâm Ngọc Thư học được của cậu?

Ngắm thấy Thâm Ngọc Thư thường xuyên dùng các từ mà cậu hay dùng, Tô Duy không dám khẳng định, vuốt cằm nói: "Thiên tài ai cũng có điểm quái lạ cả, Liễu Trường Xuân thân là danh thủ cờ tướng quốc gia, kiểu gì cũng có."

Thâm Ngọc Thư lắc đầu, tỏ vẻ không thể đồng tình.

Tô Duy đành phải nói: "Nhưng đây không phải vấn đề quan trọng đúng không? Quan trọng không phải là truy tìm bằng chứng sao?"

"Cậu nói đúng, hy vọng tìm được manh mối từ chỗ mẫu vật."

Buổi chiều, kết quả xét nghiệm đã có, Liễu Trường Xuân uống phải nước trà có xyanua, trên chiếc tách ông ta sử dụng cũng có bột xyanua, nhưng trên tay và người Tạ Thiên Thước, Liễu Nhị và cả người bưng trà đều không có thành phần liên quan.

Vì thế ba người bọn họ tạm thời được loại khỏi danh sách bị tình nghi.

Ngược lại là Trần Phong, khi lấy mẫu kiểm tra, không chỉ phát hiện được thành phần xyanua trên tay áo và khu vực xung quanh túi áo, thậm chí tay cậu ta cũng có phản ứng với luminol. Tiếc rằng bọn họ chỉ có thể khẳng định tay cậu ta dính máu, nhưng không thể chứng minh đó là máu của Trường Sinh.

Nếu là ở thời hiện đại, chỉ cần thông qua kiểm tra DNA là có thể dễ dàng tìm ra được hung thủ, đáng tiếc hiện tại bọn họ biết rõ hung thủ là Trần Phong, nhưng lại không thể làm gì được.

Lúc này, Tô Duy có thể cảm nhận sâu sắc sự khác biệt của thời đại, có điều cậu không cách nào giải thích với Thẩm Ngọc Thư được, chỉ nghe hăng gọi điện thoại báo kết quả xét nghiệm với Phương Tinh Sanh, hàn huyên chốc lát rồi buông ống nghe xuống.

"Phương Tinh Sanh nói thế nào?"

"Ông ta nói vụ án này dây dưa rất nhiều."

"Thế nào gọi là dây dưa nhiều?"

"Bọn họ đã đi điều tra, hóa ra chú của Trần Phong không chỉ có quan hệ thân thiết với trưởng phòng cảnh sát Phó mà còn có quan hệ với một số nhân viên quan trọng của chính phủ và Cục Công Đồng, Cục Công Bộ. Trần gia có tiền mà, hơn nữa có quân phiệt địa phương chống lưng, thế nên những người đó đều sẽ nể mặt."

"Nói cách khác, trước khi có bằng chứng chắc chắn, chúng ta không thể tùy tiện động vào cậu ta."

"Đúng vậy, cho nên bên trên đặc biệt phái Bùi Kiếm Phong tới phụ trách vụ án này, tổng thám trưởng Phương có thể kê cao gối mà ngủ rồi, ông ta bây giờ làm phụ tá cho Bùi Kiếm Phong, có chuyện gì thì đã có Bùi Kiếm Phong chịu."

"Vậy bọn họ định làm thế nào?"

"Phương Tĩnh Sanh nói tạm thời phái tuần bộ giám sát hành động của Trần Phong. Trần Phong có Tạ Thiên Thước làm nhân chứng, Phương Tĩnh Sanh nghi ngờ bọn họ là đồng bọn, muốn xem bọn họ có liên lạc hay không, hy vọng từ đó có thể bắt được thóp, quăng lưới hết cả mẻ."

"Có thông tin gì mới về Liễu Nhị và người bưng trà không?"

"Phần này do Tiêu Dao phụ trách đi điều tra, Liễu Nhị đúng là có tật cờ bạc, người này thực ra cũng giống các gia đình khác, nửa năm trước mới đi theo Liễu Trường Xuân, có điều nghe nói Liễu Nhị và Liễu Trường Xuân là đồng hương, vì thế ông chủ Liễu rất chiều cố người này, hơn nữa cũng đã nói không truy cứu chuyện lấy trộm ngân phiếu, cho nên Liễu Nhị không còn động cơ hạ độc, cũng không có cơ hội."

"Còn không có khả năng kiếm được xyanua nữa?"

"Đây cũng là một trong những nguyên nhân Phương Tĩnh Sanh loại Liễu Nhị khỏi danh sách tình nghi, lai lịch của người bưng trà cũng rất bình thường. Nói đến chuyện có thể kiếm được xyanua, Trần Phong là người có khả năng lớn nhất, hơn nữa cậu ta thi đấu với Liễu Trường Xuân, ông qua tôi lại, trước mắt bao nhiêu người như thế bỏ độc vào chén trà của đối phương cũng không quá khó khăn, tôi chỉ là không nghĩ ra lý do."

"Ai mà thèm quan tâm cậu ta có lý do gì, nếu Trần Phong quả thực là hung thủ hại Trường Sinh, tôi nhất định không tha!"

Sự căm hận của Tô Duy thể hiện hết ra mặt, Thẩm Ngọc Thu không khỏi mỉm cười. Quen nhìn một Tô Duy suốt ngày cợt nhả, thỉnh thoảng được nhìn cậu tức giận, Thẩm Ngọc Thu cảm thấy như vậy mới càng chân thật.

"Cũng không phải là không có tin gì tốt, đầu tiên là Liễu Trường Xuân không sao, may là ông ta uống không nhiều lắm, hơn nữa kịp thời nôn ra nên đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi."

"Đó đều là nhờ có vị thần y này giúp đỡ."

"Không có gì không có gì, bao nhiêu năm học y cuối cùng cũng có ích, tôi rất vui."

"Ê, cậu không thể khiêm tốn một chút sao?"

"Rõ ràng là cậu đang khen tôi mà, sao còn bảo tôi phải từ chối, cậu thật là kỳ lạ."

Người kỳ lạ chính là cậu ấy, làm gì có ai thản nhiên nhận lời khen của người khác như vậy.

"Có điều khiến cho tôi vui mừng là một chuyện khác, Phương Tĩnh Sanh bảo Tiêu Dao nói Trường Sinh đã tỉnh lại rồi, nếu chúng ta muốn điều tra vụ án, có thể đi hỏi Trường Sinh. Chúng ta hỏi nó thì tốt hơn là để cho mấy thám viên kia đi thẩm vấn."

Tô Duy ngấn ra ba giây, sau đó xông lên bóp cổ Thẩm Ngọc Thư.

"Chuyện quan trọng như vậy sao không nói ngay từ đầu?! Cậu định trêu tôi đúng không?"

"Không phải, tôi cảm thấy tin tốt nên nói cuối cùng, như vậy mới thể hiện được tầm quan trọng của nó."

Vẻ mặt Thẩm Ngọc Thư vô cùng nghiêm túc khiến Tô Duy tức quá hóa cười.

Tư duy của người này đúng là có vấn đề, đúng vậy, cho nên cậu chẳng cần so đo với một kẻ có tư duy khác người thường làm gì.

"Thẩm Ngọc Thư, cậu kết hôn với thi thể đi, thế giới của người bình thường không hợp với cậu đâu."

"Nếu thi thể mà đẹp thì tôi có thể suy nghĩ... Cậu đi đâu thế?"

Đương nhiên là đi thăm Trường Sinh, chứ không thì đi đâu?

Tô Duy không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài, tức giận nói: "Tới bệnh viện!"

Hai người vội vàng chạy tới bệnh viện, trên đường Tô Duy còn mua cho Trường Sinh cháo củ sen gạo nếp mà nó thích, nhưng tới nơi mới phát hiện Tạ Văn Phương và Lạc Chính đều có mặt, Tạ Văn Phương đã nấu rất nhiều món Trường Sinh thích, Lạc Chính đang trách bà nóng vội, thằng bé mới vừa tỉnh lại, căn bản ăn không hết mấy thứ này.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Duy ghé lại gần Thẩm Ngọc Thư, nhỏ giọng nói: "Cậu xem, nhà cậu ai cũng vội vã cả."

Thẩm Ngọc Thư đáp lại bằng cách cho cậu một khuỷu tay, mặt không biến sắc.

Trường Sinh đã tỉnh lại được một lúc, nó mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, có điều vẫn tỉnh táo. Vừa rồi bác sĩ đã kiểm tra lại cho nó một lần nữa, nói không có vấn đề gì, ở lại theo dõi thêm một thời gian là có thể xuất viện, có điều mái tóc vốn rất dày của nó bị cạo hết, trên mặt lại toàn là băng với gạc, nhìn rất dễ sợ.

Trường Sinh dựa vào đầu giường, nói chuyện với vợ chồng Lạc Chính. Nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy, thằng bé liền giơ tay chào.

Củ Lạc vốn đang ngủ trong túi áo Tô Duy, nghe thấy giọng Trường Sinh lập tức lao vụt ra, bật vài cái nhảy tót lên người nó, nhanh đến mức Tô Duy muốn tóm cũng không được.

Thẩm Ngọc Thư định nhắc Củ Lạc ra, nhưng nhìn thấy Trường Sinh vuốt ve cái đuôi to của nó, mặt rất phấn khởi, hẳn đành phải kìm lại, chỉ nhắc nhở: "Vết thương của em còn chưa lành, dễ bị nhiễm trùng, chỉ được chơi với nó một lát thôi biết không?"

"Vâng ạ, cảm ơn Thẩm ca ca."

Trường Sinh rất nghe lời, chơi với sóc con một lát rồi trả lại cho Tô Duy.

Thẩm Ngọc Thư dùng nước sát trùng giúp Trường Sinh lau tay, Tạ Văn Phương ở bên cạnh nói: "Không biết thuốc bên Tây y thế nào? Nếu không được thì dùng thuốc của nhà mình xem sao, bị thương nặng như vậy, mong là đừng có để lại sẹo."

Lạc Chính nói: "Về phương diện điều trị ngoại thương, Tây y vẫn mạnh hơn Đông y, hơn nữa tốc độ hồi phục của trẻ con rất nhanh, chẳng bao lâu nữa là tóc sẽ mọc dài ra, không còn nhìn thấy sẹo đâu."

"Tóc bị cạo hết rồi, thật là xấu."

Nghe bọn họ nói vậy, Trường Sinh lập tức nước mắt lưng tròng, xem ra đối với nó mà nói, việc bị thương còn không đáng sợ bằng bị chê xấu.

Nhóc con cũng thật thích đom đống, Tô Duy nhin cười, nói với nó: "Chuyện này thì em không hiểu rồi, anh nói cho em hay, một người đẹp trai thật thì để bất kỳ kiểu tóc nào cũng đẹp, mấu chốt là khuôn mặt."

"Thật vậy sao?"

"Thật."

"Vậy Tô-chan có muốn cạo trọc không?"

"Cái này..."

Bị chặn một câu, Tô Duy không có lời gì để nói, vẫn là Thẩm Ngọc Thư giải vây cho cậu.

"Tô Duy có đẹp trai đâu, em bắt cậu ấy cạo tóc, chẳng phải là làm khó cậu ấy sao?"

Ai tôi không đẹp trai? Khuôn mặt này của tôi đặt ở thời đại nào cũng có thể làm minh tinh được nhé...

Tô Duy há mồm định phản bác, bị Thẩm Ngọc Thư dùng ánh mắt ngăn lại, ám chỉ: Có phải cậu muốn cạo đầu thật không hả?

Nghĩ đến hình tượng đầu trọc, Tô Duy lấy tay che miệng, đành thừa nhận mình đúng là trông chẳng ra sao.

Tất cả mọi người đều bật cười, Trường Sinh cười theo. Nhìn cảm xúc của thằng bé dần dần ổn định lại, Thẩm Ngọc Thư ngồi xuống cạnh nó, dẫn đo xem nên vào đề thế nào cho phải.

Biết bọn họ muốn nói chuyện nghiêm túc, Tạ Văn Phương kéo Lạc Chính rời đi, lúc ra về còn dặn dò Thẩm Ngọc Thư không được hỏi quá nhiều, để Trường Sinh nghỉ ngơi, ngày mai vợ chồng họ lại tới.

Sau khi chú dì đi khỏi, bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện, cửa phòng rất nhanh lại bị đẩy ra, Vân Phi Dương từ bên ngoài chạy vào, trên cổ còn đeo máy ảnh.

"Thật tốt quá, các anh đều ở đây, tôi đỡ phải mất công tới văn phòng thám tử."

Cậu ta vừa tới đã oang oang cái mồm, lại móc từ trong túi ra một món đồ chơi bằng da sóc đưa cho Trường Sinh, nói: "Tặng em này, mau khỏe lại đi nhé, còn giành ngôi vô địch cờ tướng chứ."

"Cảm ơn anh Phi Dương."

Trường Sinh vẫn chỉ là một đứa bé, cầm lấy món đồ chơi trên tay, vẻ vô cùng thích thú.

Vân Phi Dương tranh thủ giờ máy ảnh lên định chụp một tấm, Tô Duy đưa tay chặn lại.

"Chỗ này không được chụp."

"Tôi không phải định đăng báo, chỉ là muốn giúp Trường Sinh chụp lại một tấm làm kỷ niệm thôi."

"Nó cạo trọc đầu rồi, có gì mà kỷ niệm? Không phải cậu đi rửa ảnh sao? Tới chỗ này làm gì?"

"Anh rửa xong rồi, tôi vốn định đưa đi cho các anh, có điều nghe nói Liễu bá bá đã tỉnh nên muốn thử xem liệu bá ấy có nể mặt mà cho tôi được phỏng vấn không, tiện thể đến thăm Trường Sinh, không ngờ các anh cũng ở đây."

"Liễu Trường Xuân nhận lời mời phỏng vấn của cậu?"

"Đương nhiên... là không, ông ấy nói đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, không muốn bị tung hô ra ngoài. Tôi thấy tinh thần bá bá không tốt lắm nên

không dám quấy rầy nữa."

Vân Phi Dương vừa nói vừa lôi đồng ảnh chụp ra, giao cho Tô Duy, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh, ra vẻ tôi đây chỉ làm người nghe, mời các vị cứ tiếp tục.

Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư cũng đang nhìn cậu, cả hai đều không biết nên hỏi thế nào mới không khiến Trường Sinh bị kích động.

Trường Sinh rất thông minh, nó nhanh chóng từ vẻ mặt của mọi người đoán ra suy nghĩ của họ, vuốt ve món đồ chơi, hỏi: "Các anh có phải muốn hỏi em bị thương như thế nào không?"

"Đúng..."

Thẩm Ngọc Thư mới vừa thốt ra một chữ đã bị Tô Duy đẩy ra, giành nói trước: "Không phải, chỉ là muốn nói chuyện bình thường thôi. Nếu em không muốn nói thì thôi, anh cũng có rất nhiều chuyện không muốn nhắc tới, nhất là chuyện bị người đuổi giết, hãm hại, còn cả phản bội nữa..."

Thẩm Ngọc Thư trừng mắt nhìn Tô Duy: Nói kiểu giấu đầu hở đuôi như vậy, còn chẳng bằng không nói.

Trường Sinh lắc đầu.

"Không sao, thật ra chẳng đáng sợ một chút nào hết, chỉ là hơi đau mà thôi. Dù tại em không tốt, nếu không phải em ham chơi đuổi theo Củ Lạc-chan chạy lung tung thì đã không đã xảy ra chuyện."

Hôm trước sau khi ăn trưa xong, Trường Sinh quay lại Trường Xuân quán, để tránh bị sóc con quấy rối lúc thi đấu buổi chiều, cậu nhóc bèn đưa sóc con đi tản bộ. Lúc đi qua hậu viện, Củ Lạc không hiểu bị cái gì kích thích, đột nhiên vọt ra khỏi tay cậu, lao đi nhanh như chớp.

Trường Sinh đành đuổi theo, khi đi vào khu hậu viện bỏ hoang đó, phát hiện sóc con không biết đã chạy đi đằng nào mất, tìm không thấy.

Cậu theo cầu thang đi lên lầu trên, tất cả các cửa phòng đều khóa, nhìn vào qua lỗ cửa sổ giấy cũng không thấy bóng dáng của Củ Lạc đâu. Trường Sinh vòng quanh lầu hai một vòng, lúc chuẩn bị đi xuống thì đột nhiên bị người đẩy mạnh, nó không có một chút phòng bị nào, cứ thế lao thẳng xuống.

Lúc Trường Sinh lăn xuống cầu thang đầu bị va chạm mạnh, chảy rất nhiều máu, đầu óc quay cuồng không nhìn được rõ thứ gì, chỉ chỉ mơ hồ cảm thấy trước mặt có một bóng người, người đó vung tay về phía nó, sau đó đầu nó đau buốt, hai lỗ tai ong ong kêu, giống như có người đang cãi nhau trước mặt mình, ý thức của nó mất dần, rồi không biết gì hết nữa.

Nghe Trường Sinh kể xong, Tô Duy lập tức hỏi: "Em khẳng định là có người đang cãi nhau?"

"Không chắc chắn lắm, chỉ là tai ong ong kêu, em không kịp sợ đã ngất đi rồi. Đến lúc tỉnh lại thì đã ở đây."

"Không thấy mặt mũi hung thủ thế nào sao?"

"Không."

"Vậy có ấn tượng đặc biệt nào về hắn không? Ví dụ như hung thủ mặc trường bào hay là Âu phục? Có xịt nước hoa hay không?"

"Ừm..."

Trường Sinh chau mày ngẫm nghĩ, cuối cùng lắc đầu.

Vân Phi Dương thờ dài, vỗ tay lên đầu: "Còn tưởng Trường Sinh tỉnh lại là có thể tìm được hung thủ, bây giờ xem ra là hy vọng vô ích rồi."

"Cũng không thể nói là vô ích, ít nhất chúng ta biết được hung thủ có âm mưu từ trước."

"Có âm mưu?"

Vân Phi Dương còn chưa biết Trần Phong đã bị xác định là đối tượng tình nghi, khó hiểu hỏi.

Thẩm Ngọc Thư không giải thích, chỉ cúi đầu lần lượt xem từng tấm ảnh một. Vân Phi Dương còn muốn hỏi tiếp, Tô Duy ra hiệu cho cậu ta đừng quấy rầy Thẩm Ngọc Thư suy nghĩ.

Ảnh chụp rất nhiều, nhưng đa số đều là chụp hỏng, tình huống lúc đó quá bất ngờ, Vân Phi Dương chụp trong lúc hoảng loạn nên rất nhiều tấm bị rung.

Thẩm Ngọc Thư đặt những tấm không bị hỏng sang một bên, Tô Duy ở bên cạnh xem, phát hiện trong đó có một tấm chụp Từ Quảng Nguyên, cậu nhắc

tấm ảnh đó ra.

Thẩm Ngọc Thư thấy thế bèn nói: "Cậu thực sự rất có hứng thú với ông ta."

"Cậu không cảm thấy kỳ lạ sao? Người này thoạt nhìn có vẻ không giống như một người có tính hiếu kỳ, hơn nữa chỗ ngồi của ông ta ở phía sau, lúc vụ án xảy ra, ông ta lại đứng lên hàng đầu để xem, chắc chắn là có lý do."

Tô Duy giải thích đầy hùng hồn, còn về phần chiếc đồng hồ quả quýt, một chữ cũng không nhắc tới.

Cũng may Thẩm Ngọc Thư không hỏi nhiều, chỉ bảo: "Nói vậy thì, lúc Trường Sinh bị thương, ông ta cũng có đến xem."

"Có chuyện như vậy sao?"

"Cậu tự nhìn đi này."

Thẩm Ngọc Thư lôi mấy tấm ảnh vẫn mang bên mình ra, đây là những tấm hôm qua Vân Phi Dương chụp chỗ Trường Sinh bị thương, Tô Duy lật xem, quả nhiên phát hiện trong đó một tấm chụp được hình của Từ Quảng Nguyên, cũng giống như hôm nay, ông ta đứng đằng trước, bình tĩnh chăm chú nhìn hiện trường.

"Người này có vẻ có chút vấn đề."

"Không phải có chút vấn đề, là rất có vấn đề." Vân Phi Dương giơ tay lên tự đề cử: "Giao cho tôi đi, tôi đi hỏi những tai mắt đó xem, điều tra thử lai lịch

của ông ta."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn cậu ta, Tô Duy lại cẩn thận tìm kiếm trong đồng ảnh chụp hôm qua, muốn tìm xem Từ Quảng Nguyên còn có chỗ nào khác bị chụp không, có điều không thu hoạch được gì.

Người này cầm chiếc đồng hồ quả quýt giống của cậu, lại cùng xuất hiện ở một chỗ, kiểu gì cũng không thể là trùng hợp được.

"Ở đây còn có ảnh chụp Liễu quán chủ và Trần tiên sinh đánh cờ này."

Tô Duy định thần lại, thấy Trường Sinh chỉ vào một tấm trong số đó, nói rất hứng thú.

Cậu cầm gần lại nhìn, tấm ảnh chụp khi hai bên đánh trận chung kết, ảnh chụp hơi ngược sáng, góc chụp cũng nghiêng, cho nên so với hai vị kì thủ, bàn cờ mà họ đang đánh được chụp rõ nhất.

Trường Sinh chống cằm xem tấm ảnh đó, đột nhiên kêu lên một tiếng.

Tô Duy vội hỏi: "Có phải đầu bị đau không? Chạm phải vết thương à?"

"Về mặt nào đó mà nói, thì đúng là em rất đau đầu."

Trường Sinh ngẩng đầu lên, nói như người lớn: "Nếu em không bị thương thì tốt rồi, có thể giúp các anh kiếm được một ngàn đồng đại dương đó."

"Lúc này thì đừng nghĩ đến tiền làm gì, chuyện tiền nong người lớn bọn anh sẽ tự giải quyết."

"Nhưng mà ván cờ này đơn giản quá, nếu em thi đấu thì nhất định có thể thắng."

"Ồ, lợi hại như vậy sao!"

Được khen ngợi, Trường Sinh cười tít mắt.

"Cũng tạm tạm, đánh nhiều rồi thì có thể nhớ được đường đi nước bước thế nào thôi."

Ừm, cậu nhóc chắc chắn là đang nói về các nước đi của máy tính.

Vân Phi Dương cũng thò đầu vào xem, nói: "Đây không phải là tấm ảnh tôi chụp trước khi Liễu bá bá xảy ra chuyện sao, còn chụp rất nét nữa."

Thẩm Ngọc Thư liếc cậu ta một cái, đột nhiên hỏi Trường Sinh.

"Em có mệt không? Có muốn ngủ không?"

"Không mệt, em thích nói chuyện với các anh, không muốn ngủ đâu."

"Vậy giúp anh một chuyện được không?"

"Được ạ, là chuyện gì ạ?"

Thẩm Ngọc Thư bảo Vân Phi Dương ra ngoài tìm một bộ cờ tướng, Vân Phi Dương đồng ý, không bao lâu sau đã thấy cậu ta ôm một bộ bàn cờ và quân cờ đi vào, nói đây là của bác gác cửa bệnh viện, cậu ta phải mất năm quan tiền người ta mới đồng ý cho mượn.

Thẩm Ngọc Thư bày bàn cờ trên giường, dựa theo tấm ảnh sắp xếp các quân cờ, đặt xuống trước mặt Trường Sinh, nói: "Trần Phong quân đỏ, nếu là em đánh ván này, em có thể thắng được Liễu Trường Xuân không?"

"Có thể, nhưng mà cờ đen không có ai đi."

"Ba người bọn anh sẽ là Liễu Trường Xuân, đấu với một mình em, thế nào?"

"Các anh à?"

Trường Sinh lần lượt nhìn bọn họ, sau đó lắc đầu.

"Nhưng mà ba người các anh cộng vào cũng không bằng một mình Liễu quán chủ."

Ý của nó là đánh cờ không ăn nhau ở nhiều người, mà là kì nghệ, ba người các anh đánh đỡ tậ, cho dù có gộp vào thì cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Hiện thực quá phũ phàng, phòng bệnh yên tĩnh trong chốc lát, cuối cùng Thẩm Ngọc Thư lên tiếng trước.

"Trường Sinh, có phải em cho rằng bọn anh thực sự đánh cờ đỡ tậ không?"

"Ừm..."

Ánh mắt Trường Sinh lại một lần nữa liếc về phía bọn họ, sau đó nói: "Em có thể đấu với chính mình, chỉ cần bắt chước tư duy của Liễu quán chủ là được mà, em đã xem qua kì phổ trước kia của ông ấy, đại khái hiểu ông ấy hay đi kiểu gì."

Tránh không trả lời thẳng, cậu nhóc này quả là quá thông minh, thế này cũng chính là gián tiếp nói rằng kĩ nghệ của ba người bọn họ thật sự chẳng ra gì.

Ba người lớn nhìn nhau, không ai nói gì, dù sao chỉ cần có thể biết kết quả là được rồi, đúng không?

Trường Sinh một mình đi nước cờ của hai người, mọi người nhìn bàn tay nhỏ bé của nó cầm lấy quân cờ của hai bên thoăn thoắt di chuyển trên bàn cờ, năm phút sau, tốt dí thành, bên đỏ bị chiếu tướng.

"Xong rồi? Thế này là xong rồi?"

Vân Phi Dương là người đầu tiên kêu lên, hỏi: "Không phải em bảo bắt chước cách đánh của Liễu bá bá sao? Sao lại chiếu tướng nhanh vậy?"

"Nếu không bắt chước thì bảy bước là chiếu tướng được rồi, cục diện vừa rồi của ván cờ không ổn lắm, Liễu quán chủ không giữ được phong độ, nếu đúng là bọn họ đấu xong ván đó thì người thua chắc chắn là ông ấy."

"Vậy à... Ừm, nói thế cũng rất có khả năng, Liễu bá bá đã lâu không đụng đến cờ rồi, sau khi bị bắt cóc, trạng thái tinh thần của bá ấy luôn không tốt."

Vân Phi Dương giải thích cho chính mình, Thẩm Ngọc Thư thì hỏi Trường Sinh: "Vậy nếu đánh ngược lại thì sao?"

"Để em thử xem."

Lần này Trường Sinh cầm quân đen, vừa đi vừa nói: "Em không biết cách đi của Trần Phong thế nào, vậy thì cứ bắt chước Bàn Quý vậy, bọn họ đều có thể tiến vào chung kết, trình độ chắc là không khác nhau lắm."

Lần này Trường Sinh đánh lâu hơn, hơn mười phút sau, cậu bé vẫn đang suy nghĩ cách đi, Thẩm Ngọc Thư sợ nó mệt, ngăn lại.

"Đánh đến đây thôi."

"Nhưng mà em còn chưa phân thắng bại mà."

"Không cần phân thắng bại, anh đã biết kĩ nghệ của Trần Phong như thế nào rồi."

Thẩm Ngọc Thư thu bàn cờ lại, bảo Vân Phi Dương đem trả, Tô Duy đỡ Trường Sinh nằm xuống, giơ ngón cái lên khen: "Trường Sinh, em đánh cờ quá tuyệt, em mới chính là Độc Cô Cầu Bại thực sự!"

Được khen, mặt Trường Sinh đỏ lên, đáp: "Cũng không giỏi như vậy đâu, chỉ là tùy tiện đánh thôi mà."

"Thực sự là rất giỏi đấy, sau này nổi tiếng rồi nhớ cho anh chữ ký nhé."

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, đôi mày của Thẩm Ngọc Thư hơi chau lại.

Tô Duy thường hay nói ra mấy từ kỳ lạ cổ quái, Trường Sinh lúc nào cũng có thể đáp lại ngay, dường như nó vốn dĩ đã hiểu, không giống hẳn phải cần giải thích mới hiểu được.

Loại cảm giác này thật chẳng dễ chịu chút nào.

Không phải là hẳn để ý đến khả năng lĩnh ngộ của Trường Sinh, mà là cứ cảm thấy giữa hai người bọn họ có bí mật gì đó mà hẳn không biết.

Là bí mật mà hẳn vẫn luôn muốn hỏi, nhưng lại không dám hỏi.

Trường Sinh đã thấm mệt, nằm xuống là ngủ ngay. Chờ Vân Phi Dương quay lại, Thẩm Ngọc Thư nhờ cậu ta chăm sóc cậu bé rồi cùng Tô Duy ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang có hai người đàn ông đang đi tới, vóc dáng đều rất cao lớn, vừa nhìn đã biết là dân luyện võ, thấy bọn họ thì hơi gật đầu chào.

Tô Duy có ấn tượng với một trong hai, người đó là thuộc hạ của Đoan Mộc Hành, cậu gật đầu nói cảm ơn rồi cùng Thẩm Ngọc Thư đi về phía đầu cầu thang bên kia, nhỏ giọng nói: "Tên đầu gỗ đó cũng rất biết điều, biết cho người tới bảo vệ Trường Sinh."

"Đoan Mộc Hành không phải là biết điều, giúp chúng ta chỉ vì muốn đổi lại nhiều hơn thôi."

"Cậu nhất định phải nghĩ xấu cho trúc mã của mình như vậy sao?"

"Chính vì là trúc mã, tôi mới biết cậu ta là người thế nào, cái này là nhìn lúc nhỏ là biết được lúc lớn."

"Đúng vậy đúng vậy, vậy hiện giờ chúng ta có phải là nên nhanh nhanh đến thăm Liễu Trường Xuân không?"

"Sao cậu biết tôi chuẩn bị đi tìm ông ấy?"

"Tôi còn không hiểu cậu sao? Tuy không phải trúc mã nhưng tôi là cộng sự của cậu đấy."

Hai người đi tới cửa cầu thang, cửa phòng bệnh đối diện cũng có hai tuần bộ mặc thường phục của phòng tuần bộ Hà Phi.

Để không khí trong phòng được lưu thông, cửa phòng mở lớn, Tô Duy không đi xuống ngay mà nhòm vào trong thăm dò.

Chú Quỳ đang cho lão vương gia ăn cơm chiều, Diêm Đông Sơn ở trong phòng tán gẫu với bọn họ, có điều lão vương gia vỗ đầu gối ngâm nga kinh kịch, tự chơi một mình, căn bản không để ý Diêm Đông Sơn nói gì. Cháo rau đưa đến bên miệng ông cũng không chịu ngoan ngoãn ăn, nước cháo chảy xuống bên miệng, chú Quỳ cứ phải lau suốt.

Nhìn thấy Tô Duy, Diêm Đông Sơn giơ tay lên chào, chú Quỳ thì trừng mắt lạnh lùng, đi tới đóng sầm cửa lại.

Bị ghê lạnh, Tô Duy sờ mũi, lẩm bẩm: "Người này cũng thật nóng tính, còn giống vương gia hơn cả vương gia thật."

"Tại chúng ta nên bọn họ mới bị giam lỏng, ông ấy sao có thể vui vẻ được?"

"Vậy sao không nói là tại họ làm chuyện xấu trước."

Tô Duy nhún vai, đi theo Thẩm Ngọc Thư xuống phòng của Liễu Trường Xuân ở tầng dưới.

Ngoài phòng bệnh của Liễu Trường Xuân cũng có hai tuần bộ mặc thường phục, nhìn thấy họ, Tô Duy bật cười, bệnh viện của người ta đang yên đang lành giờ đi đâu cũng có người canh chừng, lãnh đạo của bệnh viện này chắc cũng khó xử lắm.

Liễu Trường Xuân đã tỉnh, có điều tuổi tác đã lớn, sau khi được rửa ruột cấp cứu thì trạng thái tinh thần rất tệ, lúc họ gõ cửa đi vào, ông ta vẫn đang phải truyền, Liễu Nhị ở bên cạnh chăm sóc.

Nhìn thấy bọn họ, Liễu Trường Xuân khẽ gật đầu, lẩm bẩm mấy câu xin lỗi xong là nhắm mắt lại.

Tô Duy đi qua, nhỏ giọng hỏi Liễu Nhị.

"Lão gia nhà anh không sao chứ?"

"Bác sĩ nói lượng thuốc độc lão gia uống phải không nhiều, hơn nữa lại nôn ra kịp thời nên không có vấn đề gì, tất cả đều nhờ Thẩm tiên sinh, may có

ngài lão gia nhà tôi mới giữ được mạng."

Liễu Nhị chấp tay hướng về phía Thẩm Ngọc Thư nói lời cảm tạ, Thẩm Ngọc Thư đáp lễ, hỏi: "Người của phòng tuần bộ đã tới rồi sao?"

"Đã tới rồi, có điều nhìn thấy bộ dạng này của lão gia nên không hỏi nhiều, các vị muốn hỏi gì, tôi sẽ hỏi lão gia xem ông ấy có thể trả lời không."

Tô Duy từng nghe nói rửa ruột là một cực hình, bây giờ nhìn thấy Liễu Trường Xuân thế này, cậu xác nhận rằng đó không phải là nói ngoa, sắc mặt của Liễu Trường Xuân tái nhợt, ý thức dường như còn chưa lấy lại hoàn toàn, đến nói chuyện cũng khó khăn, đừng nói đến trả lời câu hỏi.

"Hay là..." Thôi nhé.

Hai từ cuối không được nói ra, bởi đã bị Thẩm Ngọc Thư chen ngang.

"Hay là tôi hỏi vừa phải thôi."

Wow, cậu đúng là chẳng khách khí chút gì nhỉ.

Tô Duy tròn mắt nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư lờ đi, đến bên giường, hơi cúi người xuống, cầm lấy tay Liễu Trường Xuân, giúp ông ta điều chỉnh tốc độ dung dịch truyền.

"Truyền hơi nhanh, người bệnh sẽ không chịu nổi đâu."

"Cảm... cảm ơn..."

"Liễu quán chủ, không cần miễn cưỡng, nếu ngài thấy mệt thì chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu trả lời tôi là được."

Nghe hẳn nói vậy, Liễu Trường Xuân gật đầu.

"Trước kia ngài có quen biết Trần Phong không?"

Liễu Trường Xuân lắc đầu.

"Có quen người nhà hay bạn bè của cậu ta không?"

Liễu Trường Xuân lắc đầu.

"Có phải cậu ta dường như rất muốn giành được danh hiệu quán quân, tới mức gần như cực đoan không?"

Liễu Trường Xuân nghĩ nghĩ, gật đầu.

"Cậu ta có nói nguyên nhân với ngài không?"

Lắc đầu.

"Nếu ván cờ hôm nay tiếp tục, ngài cho rằng ai sẽ thắng?"

"Cậu ta..."

"Tại sao lại khẳng định như vậy? Ngài chính là đệ nhất danh thủ cờ tướng quốc gia mà."

"Cậu ta... rất lợi hại, tôi già rồi, đầu óc không còn tốt nữa... Ván cờ kia chỉ không tới mười bước nữa, là tôi sẽ thua... Hậu sinh khả ứ..."

Liễu Trường Xuân yếu ớt nói mãi mới xong một câu hoàn chỉnh, sau đó không ngừng thở dốc.

Thấy tình trạng của ông ta không được tốt, Thẩm Ngọc Thư buông tay ông ta ra, cáo từ rời đi.

Liễu Nhị đưa bọn họ ra cửa, không ngừng dặn dò phải sớm tìm ra chứng cứ để bắt Trần Phong, nghiêm nhiên coi Trần Phong chính là hung thủ.

Chương 5: Truy tìm nhân chứng

Hai người ra khỏi bệnh viện, Thẩm Ngọc Thư không nói không rằng, cầm đầu đi thẳng.

Tô Duy đuổi theo sau, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên nói: "Liễu Trường Xuân nói dối."

"Ồm."

Sau đó Tô Duy không nói gì nữa, Thẩm Ngọc Thư lại đi vài bước, cảm thấy có gì đó không đúng, dừng lại quay ra nhìn cậu.

"Tôi bảo 'Liễu Trường Xuân đã nói dối'."

"Tôi nghe thấy mà, trả lời 'ờm' rồi."

"Tại sao cậu không hỏi sao tôi biết?"

"Cho dù cậu chỉ coi tôi ngang hàng với Củ Lạc thì cũng đừng nghĩ tôi ngu ngốc quá được không? Cậu nắm cổ tay ông ta mãi như vậy, còn không phải là kiểm tra xem ông ta có nói dối hay không sao? Thế nên sao tôi lại phải hỏi cái câu đơn giản đó để thể hiện chỉ số thông minh của mình thấp?"

"Ờm."

Nghe Tô Duy giải thích xong, Thẩm Ngọc Thư cũng đáp lại bằng một chữ, sau đó cất bước đi tiếp.

Lần này đổi lại là Tô Duy hỏi: "Vậy ông ta nói dối chỗ nào?"

"Tất cả."

"Đi ăn cơm trước, tối nay chúng ta còn có rất nhiều việc phải làm."

Những lời này ý nói hành động đêm nay Tô Duy cũng sẽ có mặt, khoe miệng Tô Duy hơi nhếch lên, hỏi: "Có phải cậu đã biết sự thật rồi không?"

"Không phải cậu là cộng sự của tôi sao? Sao lại không đoán được?"

"Tôi sao lại không đoán được chứ? Tôi đương nhiên biết đêm nay cậu muốn làm gì."

"Vậy thì tối nay phải ăn no một chút mới được, nói không chừng sẽ có một trận ác liệt phải đánh đấy."

Hai người ăn cơm ở bên ngoài xong quay lại văn phòng lấy thêm đạo cụ cần thiết, chuẩn bị xuất phát.

Giữa đường đi qua bệnh viện, Thẩm Ngọc Thư bảo phu kéo xe dừng lại, cùng Tô Duy xuống xe đi thăm Trường Sinh trước.

Giờ đã vào khuya, cả bệnh viện im ắng như tờ, nhóm người chịu trách nhiệm bảo vệ Trường Sinh đã đổi ca, ngồi ở ngủ gật trên ghế dài ngoài hành lang,

Thẩm Ngọc Thư không làm kinh động đến bọn họ, nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh.

Tiếng ngáy từ một chiếc giường khác vang lên, Vân Phi Dương đang ngủ ngon lành, không hề hay biết họ đi vào.

Tô Duy vò tóc Vân Phi Dương, cậu ta lắc đầu một chút, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại.

"Tên này còn nói có thể chăm sóc Trường Sinh, giờ thì ngủ như heo rồi."

Nếu không phải không có thời gian, Tô Duy nhất định sẽ chọc cậu ta một phen. Tô Duy lại qua nhìn Trường Sinh, thằng bé đã uống thuốc xong, giờ cũng đang ngủ, đầu nghiêng qua một bên, trong tay còn ôm món đồ chơi hồi chiều.

Thấy tất cả không có vấn đề gì, Thẩm Ngọc Thư hất cằm về phía Tô Duy, ra hiệu có thể đi được rồi.

Tô Duy kéo lại mép chăn cho Trường Sinh, lại xoa khuôn mặt nhỏ bé, đang định xoay người rời đi thì tay áo đột nhiên bị kéo lại. Cậu quay đầu thì thấy Trường Sinh mở to mắt, nhìn cậu đầy vẻ tội nghiệp.

Từ trong đôi mắt đen nhánh của nó, Tô Duy thấy được sự sợ hãi, cậu nhỏ giọng vỗ về: "Đừng sợ, bên ngoài có bảo vệ canh gác rồi, không ai làm đau em được đâu."

"Em không phải sợ chỗ này, là sợ trước kia..."

"Trước kia?"

"Ừm... Em không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rằng mỗi lần nằm mơ thấy ác mộng, đều là có người muốn giết em, em sợ quá tỉnh lại. Tô-chan, tại sao tất cả mọi người đều muốn giết em? Có phải em đã làm chuyện gì đó không ngoan không?"

"Đương nhiên không phải, em chỉ là nằm mơ thôi, bọn họ đều là người xấu, cho nên tỉnh dậy là không thấy bóng dáng người xấu đâu nữa."

"Ừm..."

Cậu bé dường như không tin lắm, có điều cũng buông tay áo Tô Duy ra.

Túi áo Tô Duy giật giật, sóc con vốn dĩ nằm ngủ trong túi cậu, có lẽ là cảm nhận được xáo trộn cảm xúc của chủ nhân nên thò đầu ra, định nhảy qua an ủi, bị Tô Duy kịp thời ấn về lại.

Trường Sinh không chú ý tới nó, mi mắt rũ xuống, rung rung rất khẽ, như là đang sợ hãi, lại như là đang lo sợ nghi ngờ gì đó. Tô Duy nhẹ nhàng vỗ vai nó, do dự một chút rồi hỏi: "Trường Sinh, em còn nhớ gia đình em trước kia không? Ba em, mẹ em, còn cả ông nội nữa..."

"Có! Có nhớ! Chỉ là... đều là ở trong mơ, không nhìn rõ được mặt mọi người, mỗi lần sắp nhìn thấy là bị dọa tỉnh, rất nhiều máu... Ba em...."

Tô Duy nhắc như vậy, Trường Sinh nhớ ra chuyện gì đó, vẻ mặt lập tức căng thẳng, đôi mày nhăn lại, có vẻ như đang cố suy nghĩ, vì nôn nóng nên hô hấp cũng dồn dập.

Tô Duy vội vàng ngăn lại: "Không cần nghĩ nữa, đều đã qua rồi."

"Nhưng mà..."

"Nhìn này."

Tay Tô Duy đưa lên, một con gà vàng đồ chơi hiện ra trong tay cậu hết như ảo thuật, gà vàng nhỏ nhìn rất đáng yêu, trên đầu còn có móc chìa khóa.

Đây là đồ chơi Tô Duy mang từ thời hiện đại về, ấn lên chỗ mào gà, mắt nó sẽ phát sáng, giật cái vòng đăng sau cổ, nó sẽ phát ra tiếng kêu chói tai. Đây là dụng cụ cảnh báo kiêm chiếu sáng đặc chế của Tô Duy, bây giờ mang ra để đỡ Trường Sinh đúng là thích hợp.

"Cái này cho em, đừng buồn nữa, anh phải đi làm việc, đợi em ngủ một giấc tỉnh lại là người xấu đã bị bắt rồi, biết không?"

"Dạ, biết ạ!"

Nghe Tô Duy giới thiệu công năng của món đồ chơi xong, Trường Sinh vô cùng thích thú với bé gà vàng, ngoan ngoãn nghe lời cậu nhắm mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Tô Duy đứng ở mép giường, chờ nó ngủ say rồi mới nhón chân ra khỏi phòng bệnh.

Thẩm Ngọc Thư dựa vào tường đứng chờ bên ngoài, thấy Tô Duy đi ra, hẩn nhìn đồng hồ.

"Xin lỗi, làm chậm trễ thời gian rồi."

"Không, thời gian vừa đúng."

Thẩm Ngọc Thư hất đầu với Tô Duy, lúc cả hai đi ra ngoài, hẩn hỏi: "Có ai nói cậu là người tốt chưa?"

"Không, tôi là người xấu, đừng quên tôi là thần trộm xếp thứ 16 thế giới, chỉ cần có tiền, cái gì tôi cũng trộm."

"Ồm."

Thẩm Ngọc Thư cười híp mắt gật đầu, Tô Duy bị nụ cười của hắn cười làm cho dựng cả tóc gáy vội vàng nhấn mạnh: "Đừng hiểu lầm nhé, tôi sẽ không trộm trái tim cậu đâu!"

"Vậy tặng cho cậu cậu có lấy không?"

"Cho không thì chẳng có ý nghĩa gì cả, tôi không thèm."

"Con người cậu cũng khó chiều thật đấy, cho thì không cần, trộm cậu cũng không muốn."

"Ý tôi là tôi sẽ không yêu cậu đâu, Thẩm Vạn Năng."

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi cũng cảm thấy yêu một xác chết còn hơn là yêu một tên trộm."

"Vậy mà cậu còn bắt tôi trộm?"

"Tôi đang nói về cái này, cậu đang nói về cái gì thế?"

Chiếc đèn pin mini được chìa ra trước mặt Tô Duy.

Đối diện với vẻ kinh ngạc của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy nghẹn lời, vội vàng lấp liếm: "Tôi... tôi đương nhiên cũng đang nói tới đèn pin, cái này vốn dĩ là của tôi, sao lại bắt tôi trộm? Được rồi, thời gian không còn nhiều đâu, ít nói linh tinh thôi, nhanh nhanh đi làm việc chính đi."

Thứ gọi là "việc chính" ấy đương nhiên là chỉ nghề cũ của Tô Duy.

Bọn họ ngồi xe đi tới Trường Xuân quán, chờ xe kéo đi xa, Tô Duy móc đạo cụ chuyên dụng ra, ngoáy cái khóa mấy cái, khi Thẩm Ngọc Thư đếm tới giây thứ sáu, khóa mở ra "cạch" một tiếng.

"Tôi bây giờ đã cảm nhận được sâu sắc cái gì gọi là chỉ phòng quân tử không phòng được tiểu nhân."

Theo Tô Duy vào kì quán, Thẩm Ngọc Thư lắc đầu, nói về bất đắc dĩ.

"A ha, vậy ai đưa ra ý định nửa đêm mò tới kì quán? Ai muốn tôi dùng kỹ thuật của siêu trộm lên vào? Còn nói tiểu nhân, kẻ nghĩ ra mấy trò này như cậu cũng chẳng tốt đẹp gì hơn. Nhớ đóng cửa vào, đề phòng trộm cướp."

Vừa ăn cướp vừa la làng, hiện giờ hẳn cũng đích thân cảm nhận được rồi.

Để tránh tranh luận không cần thiết, Thẩm Ngọc Thư không nói ra suy nghĩ trong lòng.

Buổi tối, người làm trong quán đều đã về nhà, Liễu Nhị ở bệnh viện chăm sóc Liễu Trường Xuân, vì thế cả khu đình viện to lớn hoàn toàn yên tĩnh, xung quanh tối đen, phải bật đèn pin lên mới nhìn thấy đường đi.

Đại sảnh vẫn nguyên hiện trạng như lúc họ rời đi buổi sáng, Phương Tinh Sanh nói phải bảo vệ hiện trường nên bàn ghế ngã đổ ngả nghiêng cũng không ai dựng lại.

Chỗ này ban ngày họ đã kiểm tra qua, chính vì thế Thẩm Ngọc Thư không dừng bước ở đây mà xuyên qua đại sảnh đi vào hậu viện, rồi đi thẳng tới chỗ Trường Sinh xảy ra chuyện.

Khu hậu viện không có ai ở, rêu xanh cỏ dại mọc thành cụm. Đêm tối, côn trùng rả rích kêu, náo nhiệt hơn nhiều so với tiền viện. Cả hai vừa tới nơi đã bị muỗi vây lấy, Tô Duy vội vàng móc từ trong ba lô ra một bình xịt chống côn trùng, xịt cho mình xong lại xịt cho Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư bị thứ kì quái đó khiến cho giật mình, lùi lại phía sau, hỏi: "Đây là cái gì?"

"Xịt một cái là muỗi sẽ không cắn cậu nữa, cậu không muốn ngày mai cả người ngứa rả phải bôi tinh dầu chứ?"

"Thứ này thật kỳ lạ, không thấy ở đâu bán hết."

Đương nhiên là không bán rồi, đây là sản phẩm của thế kỷ 21, cũng may mà cậu nhìn xa trông rộng, đi đâu cũng chuẩn bị kỹ lưỡng, nếu không mấy cái đồ lặt vặt linh tinh này cũng không bị cậu đưa tới thời đại này.

Thẩm Ngọc Thư rất có hứng thú đối với thứ biết phun sương này, đưa tay định cầm lấy nhìn kỹ thì Tô Duy đã thu lại, nhét vào trong ba lô. Đùa à, hử mà nhìn thấy những chữ tiếng Anh và mã QR trên đó còn không biết sẽ hỏi linh tinh gì nữa.

"Bí mật nghề nghiệp, cấm nhìn kỹ."

Tô Duy nói xong vội vàng chạy lên lầu hai, Thẩm Ngọc Thư theo sau, đưa tay mình lên không ngừng hít hít, nói: "Đây là cái mùi gì? Không giống mùi phấn rôm, cũng không giống nước hoa hồng, là dầu hồng hoa à? Cũng không giống.. ."

Hiếm khi thấy Thẩm Ngọc Thư lộ ra vẻ mặt rối rắm như thế, Tô Duy nhin cười, mở cánh cửa trước mặt ra: "Đừng có để ý mùi vị gì nữa, trước tiên xem trong đây có huyền cơ gì này."

Trong phòng có đặt vài bộ cờ và bàn cờ cũ, trên tường còn treo kì phổ, đều phủ một tầng bụi, ánh trăng xuyên qua lớp giấy cửa rách nát, thỉnh thoảng có cơn gió lùa vào, phát ra tiếng gió rít.

Hai người lượn một vòng quanh phòng, Tô Duy còn bị Thẩm Ngọc Thư bắt nhảy lên xà nhà tìm kiếm nhưng cũng không thấy thứ gì kỳ lạ. Bọn họ lại sang những phòng khác tìm, kết quả cũng vẫn vậy, ngoại trừ những thứ có liên quan đến cờ tướng thì không phát hiện ra gì nữa.

Sau lần thứ năm bị Thẩm Ngọc Thư yêu cầu leo lên xà nhà kiểm tra mà không thu hoạch được gì, Tô Duy không tìm được nữa, nhảy xuống hỏi hần: "Rốt cuộc cậu muốn tôi tìm cái gì?"

Thẩm Ngọc Thư chấp tay sau lưng, đi lại trong góc phòng. Bị hỏi, hần gãi đầu.

"Thực ra tôi cũng không biết."

"Này!"

"Nhưng tôi cảm thấy nơi này khả năng có lẽ đại khái là cất giấu một thứ gì đó rất quan trọng."

"Khả năng? Có lẽ? Đại khái?" Tô Duy lặp lại từng chữ: "Cậu còn không nghĩ ra là cái gì mà sai tôi như sai con ở thế à? Cậu có trả lương cho tôi không?"

"Cậu là cố đồng, không cần tiền lương."

"Tôi đổi ý rồi, tôi muốn làm thuê cho cậu."

"Làm thuê cậu cũng không có tiền lương để lấy, đừng quên hiện giờ két sắt của chúng ta hết tiền rồi."

Nghĩ đến cái két trống ở nhà, cơn giận của Tô Duy lập tức xẹp luôn.

Thẩm Ngọc Thư vỗ vai cậu an ủi: "Đừng lo, tôi sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi cậu."

"Ai cần cậu nuôi chứ? Thần kinh! Mau nói xem rốt cuộc cậu có tìm thấy thứ cần tìm không."

"Cậu chắc chắn trên xà không có?"

"Tôi ghét nhất người khác nghi ngờ sự chuyên nghiệp của tôi, tôi làm nghề gì cậu quên rồi à? Đôi mắt của tôi tự tích hợp máy dò đồ quý đấy, nếu trong

căn phòng này có bảo bối gì đó, hệ thống dò tìm đã báo cho tôi từ lâu rồi."

"Tuy nghe không hiểu cậu đang nói cái gì, nhưng điều tôi muốn nói ở đây là, đó không phải là vàng bạc châu báu, mà là bản vẽ hoặc là..."

"Bản đồ kho báu..."

Tô Duy nói được nửa chừng thì khựng lại, túm lấy Thẩm Ngọc Thư kéo sang một bên, thấp giọng hỏi: "Không phải cậu ám chỉ loại bản đồ giống như cái giấu ở nhà chúng ta đấy chứ? Sao cậu lại nghĩ đến cái này?"

"Cũng không nhất thiết là bản đồ, cũng có thể có những thứ quan trọng khác như thư từ hoặc tín vật."

Tô Duy lập tức nghĩ tới Hồ Phù Lệnh, nói ra thì Hồ Phù Lệnh cũng có thể coi là tín vật đúng không.

Cái chính là Thẩm Ngọc Thư làm sao lại nghĩ đến bản đồ và tín vật? Chẳng lẽ hẳn đã biết được bí mật về Định Đông Lăng?

Cậu nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, vẻ mặt của hẳn có chút khó hiểu, dường như có chuyện gì đó nghĩ không thông, xoay người đi ra khỏi phòng, xuống dưới lầu một.

Thẩm Ngọc Thư không vào gian phòng nào mà khom người, đi vòng quanh khu nhà kiểm tra. Tô Duy đi theo phía sau chẳng hiểu gì. Tới một chỗ nào đó, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên dừng lại, dùng đèn pin soi vào song cửa sổ.

Giấy dán cửa đã rách hết, chỉ còn lại một chút bờm xờm dính lên song gỗ, nhìn có vẻ còn rất mới, Tô Duy lập tức nghĩ tới nguyên nhân: "Đây là do Củ Lạc chui vào làm hỏng."

"Đúng vậy, nhưng tại sao nó lại muốn chạy vào gian phòng này?"

"Bởi vì nó là sóc, nhìn thấy lỗ là muốn chui vào, cậu đừng có dùng chỉ số thông minh của mình để phán đoán hành vi của một con sóc."

"Vào xem đi."

Tên này căn bản là không thèm nghe cậu nói gì.

Bị Thẩm Ngọc Thư dùng ánh mắt ra hiệu mở khóa, Tô Duy nhún vai, đành phải mở cửa, cùng hấn vào trong.

Giữa phòng chông một số bàn ghế bỏ đi, đi tiếp vào trong, một mùi kỳ quái xộc tới, giống mùi ẩm mốc trộn lẫn với thứ mùi kỳ dị nào đó, không nói được đó là mùi gì, nhưng tuyệt đối không khiến người ta dễ chịu.

Tô Duy giật giật túi áo, hy vọng sóc con có thể chui ra cho chút gợi ý, có điều chú ta lại ngủ mất rồi, hơn nữa còn ngủ rất say, đầu gối lên đuôi, ra dáng chẳng hề muốn giúp tí nào.

Cậu đành từ bỏ, nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư dường như không phát hiện ra thứ mùi khó chịu này, đi vòng quanh phòng, ngồi xuống kiểm tra sàn nhà bằng gạch đỏ. Tô Duy thấp

thôm đứng bên cạnh, chỉ sợ hấn lại bắt mình leo lên xà nhà.

Cậu đích xác là thần trộm, nhưng như thế không có nghĩa là cậu thích nhảy nhót leo trèo, nên biết rằng cậu có bệnh sợ độ cao!

Được rồi, xà nhà cũng không cao lắm, cậu chỉ là sợ bẩn thôi.

Rất may, Thẩm Ngọc Thư vẫn mãi xem xét sàn nhà, hấn móc ra cái nhíp và ống nghiệm thủy tinh, lần lượt lấy bụi đất ở mấy chỗ bỏ vào ống nghiệm.

Tô Duy không biết hấn đang làm gì, đứng một bên buồn tẻ ngắm trăng một lúc, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên lên tiếng gọi: "Tô Thập Lục."

Ăng-ten cảnh giác của Tô Duy lập tức dựng lên, bởi cậu hiểu quá rõ cộng sự của mình, hấn gọi như vậy chắc chắn là có gì cần nhờ.

Lần nào cũng dùng chiêu này, quả thực là sĩ nhục chỉ số thông minh của cậu.

Cho nên Tô Duy nói trước: "Tôi không leo lên xà nhà nữa đâu!"

"Không lên xà nhà nữa, chúng ta đào sàn nhà được không?"

Chuông cảnh báo càng réo dữ dội, Tô Duy lùi về sau hai bước, cậu không muốn phải lao động chân tay ở cái chỗ thối hoắc này đâu.

"Nếu tôi nói không được, có phải chúng ta có thể không cần đào nữa không?"

"Không thể."

"Vậy cậu hỏi tôi để làm gì."

"Tôn trọng ý kiến của cậu."

Cậu nào có tôn trọng đâu, đây rõ ràng là "cường bức mềm" mà.

Tô Duy cố gắng thuyết phục cộng sự của mình từ bỏ ý định đáng sợ này.

"Tôi bảo này, chỗ này chỉ cần nhìn là đã thấy không giống nơi cất giấu bản đồ kho báu rồi, dù cậu có đào ba thước đất cũng không tìm thấy gì đâu."

"Không, tôi không phải muốn tìm kho báu."

"Lúc này rõ ràng chính cậu nói là muốn tìm."

"Lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ."

Kiểu trả lời tùy hứng này cuối cùng cũng chọc điên Tô Duy, cậu lao qua bóp cổ Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy không thực hiện được hành động bạo lực, bởi lúc cậu chuẩn bị xuống tay "vì dân trừ hại" thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động, âm thanh rất khẽ, nhưng với một người đã quen với việc hành động về đêm như Tô Duy thì tiếng động này đủ để khiến cậu cảnh giác.

Tô Duy thuận thế đưa tay bịt miệng Thẩm Ngọc Thư, ôm lấy hấn kéo ra sau đồng bàn ghế bỏ đi, nhỏ giọng nói: "Có người tới."

"Lại có trộm?"

Cái gì mà "lại"? Họ tới đây có phải là để ăn trộm đâu, họ là tới để điều tra vụ án mà.

Trong lúc Tô Duy đang cố gắng giải thích trong lòng thì tiếng động vang lên lớn hơn, có vài người lục tục từ bên ngoài tiến vào, bọn họ đi rất khẽ, cho nên Thẩm Ngọc Thư nói không sai, đám người này đúng là trộm.

Thẩm Ngọc Thư ghé sát tai Tô Duy thì thầm: "Có bảy tám người, không biết là loại người gì."

"Có lẽ là cũng giống chúng ta, tới đây để tìm đồ quý."

"Vậy thì xem ra suy luận của tôi không sai, cậu nói đúng không?"

Nói cái quý ấy, từ đầu đến cuối cậu đều chưa hề cho tôi biết suy luận của cậu là thế nào.

Nếu không phải tình hình không cho phép, Tô Duy thật muốn đấm cho Thẩm Ngọc Thư một cái, nhưng trên thực tế, việc cậu làm là túm lấy cái ba lô, lục lọi một lúc rồi lôi ra hai cái mũ trùm đầu, đưa một cái cho Thẩm Ngọc Thư.

Đây cũng là đồ dự phòng của cậu, hơn nữa còn là ba cái, đề phòng có lúc cần đến.

Mũ trùm đầu được dệt bằng sợi len đơn giản, Thẩm Ngọc Thư cầm ở trong tay, nhìn Tô Duy thuần thực đội nó lên đầu, điều chỉnh một chút, chỉ chừa đôi mắt cùng cái miệng, nhìn rất buồn cười.

Hắn nhíu nhíu đôi mày.

"Đây là cái gì thế?"

"Ừm, với chỉ số thông minh của cậu thì tôi rất khó giải thích cho cậu hiểu được."

"Tôi biết đây là mặt nạ trộm cướp thích dùng, ý tôi là sao lại làm xấu như vậy, không hợp với thẩm mỹ của tôi chút nào."

"Vậy cậu có dùng hay không?"

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, giây tiếp theo, hắn trùm mũ lên đầu mình. Tô Duy nhin cười nhìn bộ dạng quái dị của hắn lúc trùm xong, đột nhiên phát hiện thứ này đúng là rất xấu.

Những kẻ bên ngoài bắt đầu chia ra hành động, hình như đang tìm kiếm gì đó, thỉnh thoảng lại vọng đến tiếng mở cửa và tiếng di chuyển đồ vật, có người còn vào trong bụi cỏ tìm kiếm, muỗi nhiều quá, tiếng đập muỗi không ngừng lọt vào tai, Tô Duy lắc đầu, thờ dài: "Thật là đáng thương."

Không biết có phải vì căn phòng họ đang có mặt quá kém bắt mắt hay không mà đám người kia từ đầu đến cuối không hề vào. Hai người lên tới gần cửa nhìn ra bên ngoài, nương theo ánh trăng, thấy một người mặc đồ đen đứng giữa sân.

Người nọ dáng vẻ cao lớn cường tráng, tinh thoảng lại có kẻ chạy lại ghé vào tai hẳn thì thầm, xem ra hẳn chính là thủ lĩnh.

Đám người này rất đông, lại đều là dân luyện võ, nếu đánh nhau thật thì Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư căn bản không chọi lại được.

Tô Duy đánh giá thực lực hai bên, hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu mang theo đồ chơi không?"

"Lúc ăn cơm cầm rồi."

Nhìn thấy dụng cụ điều tra trong tay Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy tức giận nói:
"Ý tôi là súng ấy!"

"Không mang, tôi không ngờ lại đen thế này."

Tô Duy cũng không ngờ, cho nên cậu cũng chỉ chuẩn bị mấy đồ chơi của dân trộm cắp, hiện giờ xem ra bọn họ chỉ có thể cố gắng trốn thật kỹ, không để đối phương phát hiện.

Có điều trời không chiều lòng người, đúng là sợ cái gì cái đó tới, trong lúc cả hai đang quan sát tình hình bên ngoài thì một con ruồi bay đến trước mặt

Tô Duy, cậu phất tay đuổi đi, nhưng không bao lâu sau lại có hai ba con bay lại, Tô Duy khó chịu vung tay, không ngờ quá đà đụng vào chông ghế bên cạnh.

Một loạt âm thanh vang lên, ghế đổ ngã nghiêng dưới đất, nhìn ánh mắt không vui của Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy có chút chột dạ.

"Hê hê, lỡ tay, lỡ tay..."

Câu nói của cậu bị cắt ngang, có người bên ngoài hô lên: "Là ai? Ra đây!"

"To mồm vậy không sợ ảnh hưởng đến hàng xóm láng giềng sao?"

Thấy đám người kia lao tới, để chiếm lĩnh tiên cơ, Tô Duy không còn thời gian mĩa mai nữa, lôi Thẩm Ngọc Thư chạy ra ngoài, dù sao bọn họ đều đã bị mặt, không sợ đối phương nhận ra là ai.

Bọn họ mới vừa lao ra, thì đã thấy họng súng đen ngòm chĩa vào người, xem ra người ta chuẩn bị tốt hơn mình nhiều, lúc xuất quân đều có mang theo vũ khí.

Tô Duy không kìm được khẽ nói với Thẩm Ngọc Thư: "Tôi cảm thấy cậu đúng là đồ mồm quạ siêu cấp."

"Tại sao lại nói vậy?"

"Bởi vì cậu nói đúng rồi đó, đêm nay đúng là sẽ có một trận ác liệt phải đánh."

"Tôi cho rằng bọn họ không dám nổ súng đâu, cùng lắm là dùng dao thôi."

Thẩm Ngọc Thư vừa dứt lời, đám người đối diện quả nhiên móc dao ra, Tô Duy tức đến muốn dán giấy niêm phong vào miệng hăn, để hăn đỡ phải nói lung tung.

Cũng may Thẩm Ngọc Thư nói sai chứ không làm sai, thấy đối phương người đông thế mạnh lại có vũ khí, hăn không dám liều mạng, túm lấy Tô Duy liền chạy, chơi bài "ba mươi sáu kế chạy là thượng sách".

Nhưng những kẻ đó không dễ dàng buông tha như vậy, chúng xông lên vây lấy hai người, vung vũ khí tấn công.

Thẩm Ngọc Thư tiếp hai chiêu, rất nhanh đã phát hiện ra bọn họ không chỉ biết võ công, hơn nữa còn đều là cao thủ, hăn còn có thể miễn cưỡng ứng phó, Tô Duy thì không ổn. Đám người bịt mặt xuống tay rất độc, gần như chiêu nào tung ra cũng muốn lấy mạng đối phương, Tô Duy đánh với đám người đó đúng là lấy trứng chọi đá, cũng may là trong lúc hỗn chiến sóc con bị đánh thức, vào thời khắc mấu chốt kịp thời lao ra cào đối thủ bị thương, giúp Tô Duy tạm thời thoát khỏi nguy hiểm.

Hai người vừa đánh vừa lui, thừa dịp Thẩm Ngọc Thư hỗ trợ chống cự, Tô Duy móc từ trong ba lô ra bình xịt tránh côn trùng, giơ lên về phía đối phương bóp mạnh, những kẻ đó không kịp phòng bị, chỉ thấy hai mắt đột nhiên bông rớt, còn tưởng đã bị trúng kịch độc gì đó, không màng đến việc đuổi theo bọn họ nữa, kẻ nào kẻ nấy ôm mắt rống lên.

Tô Duy nhân cơ hội lôi kéo Thẩm Ngọc Thư quay đầu bỏ chạy.

Hai người theo hành lang chạy thẳng ra đến cửa, lúc phá được cửa chính vọt ra đường thì nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo đằng sau, có kẻ nổ súng, viên đạn sượt qua người họ trúng ngay bức tường bên cạnh, phát ra âm thanh trầm đục.

Tô Duy vội vàng lôi Thẩm Ngọc Thư tránh né, lại cuống cuống lục ba lô, không thể tiếc mấy trang bị quý giá đó nữa, lúc phải dùng thì phải dùng.

Không ngờ Tô Duy mới vừa cầm được quả lựu đạn phát sáng trên tay thì đã thấy ánh đèn sáng lên trên đường, một chiếc Ford màu đen lao nhanh đến. Chiếc xe tăng "két" lại bên cạnh họ, người bên trong hét: "Mau lên xe!".

Thẩm Ngọc Thư mở cửa xe, đẩy Tô Duy lên trước, bản thân lên sau, còn chưa kịp đóng cửa thì xe đã chuyển bánh, lao đi.

Lúc này đám người bị mặt đã đuổi ra tới cửa, vài tiếng súng vang lên phía sau, đều không bắn trúng ô tô, cả hai quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đám người đó bị bỏ xa đằng sau.

"Cảm ơn."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, cùng thở phào, quay đầu lại cảm ơn tài xế - cũng chính là Đoàn Mộc Hành - đã tới hỗ trợ kịp thời.

"Lần này thật quá nguy hiểm." Đoàn Mộc Hành trách, "Các cậu quá thiếu cảnh giác, ra ngoài hành động mà không mang súng theo."

"Không ngờ trị an ở Bến Thượng Hải lại kém như vậy."

"Trước giờ vẫn luôn như vậy, tôi hy vọng tương lai có ngày nhìn thấy mảnh đất này được bình an phồn vinh."

Đoan Mộc Hành nói đầy hàm ý, Tô Duy đoán rằng trong lòng hẳn nhất định có mang một khát vọng rất lớn, vì thế mới chịu làm một chân công chức nhỏ dưới quyền người khác ở Cục Công Đồng, nhưng dã tâm của hẳn tuyệt đối không chỉ có vậy.

"Sẽ có một ngày như vậy." Tô Duy nghiêm túc đáp.

Đoan Mộc Hành không nói gì, chăm chú nhìn cậu qua lớp kính chiếu hậu.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa thấy trai đẹp bao giờ à?"

Tô Duy nhanh chóng trở về với hình tượng cà lơ phất phơ thường ngày của mình, tháo mũ trùm mặt ra. Sóc con phát hiện món đồ chơi mới, đưa móng ra kéo về phía mình, lấy đó làm chán, cuộn tròn trong đó bắt đầu ngủ.

Thẩm Ngọc Thư cũng tháo mũ trùm đầu xuống, hỏi: "Chúng tôi đều che mặt, làm sao cậu biết được là ai?"

"Ngọc Thư, bệnh đa nghi của cậu càng ngày càng nặng đấy, các cậu cao như vậy, ăn mặc lại kỳ quái như thế, muốn không nhận ra cũng khó."

Thứ gọi là kỳ quái chính là cái ba lô đầy miệng túi của Tô Duy, cậu tháo cái ba lô xuống, nói: "Không biết đám người kia có nhận ra chúng ta không."

"Nhận ra thì sao? Chẳng lẽ bọn họ dám báo cảnh sát sao?"

"Là tôi muốn báo cảnh sát ấy, kiện bọn họ tự ý xâm phạm gia cư bất hợp pháp kiêm cố ý giết người. Lần này phải cảm ơn Đoan Mộc công tử, nếu không nhờ cậu kịp thời xuất hiện, chúng tôi chắc đã tạch rồi."

Đoan Mộc Hành nhìn Tô Duy một cái qua kính chiếu hậu, Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Ý là đã chết."

Đoan Mộc Hành cười: "Không đâu, các cậu đều là những người có mạng lớn phúc lớn, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi."

"Nhờ phúc của cậu đấy. Có điều tôi rất hiếu kỳ tại sao cậu lại xuất hiện ở đó vừa đúng lúc thế?"

"Ngọc Thư, tôi biết thế nào cậu cũng nghi ngờ mà, nếu tôi nói chỉ là tình cờ đi qua, các cậu có tin không?"

Thẩm Ngọc Thư đáp: "Không tin."

Tô Duy nói: "Xin đừng đánh giá thấp chỉ số thông minh của chúng tôi. Nào, bịa một lý do hợp lý hơn xem nào."

"Ha ha, các cậu đúng là càng ngày càng ăn ý đấy. Được rồi, tôi nói thật, thực ra tôi theo dõi các cậu tới đây, vì tôi cảm thấy ban ngày, lúc điều tra vụ án,

các cậu có gì đó chưa nói hết."

"Chàng trai, xem ra tôi phải đánh giá lại giới hạn chỉ số thông minh của cậu rồi."

"Cậu đang mỉa mai tôi sao?"

"Không, tôi đang nói thật mà."

Đoan Mộc Hành chăm chú nhìn họ qua kính chiếu hậu, Tô Duy cột nhà, Thẩm Ngọc Thư ngồi nghiêm chỉnh, rất khó có thể từ vẻ mặt thăm dò ra được nội tâm họ đang nghĩ gì. Hai người này so với Lạc Tiêu Dao khó đối phó hơn nhiều, ngầm lại vẫn là em họ đáng yêu nhất.

Anh ta không lòng vòng nữa, nói thẳng: "Tóm lại, tôi bám theo các cậu vào trong, thấy các cậu tìm khắp các phòng, về sau đám người bịt mặt kia xuất hiện, đáng tiếc tôi cách các cậu quá xa, không cách nào thông báo kịp thời được, đành phải ra ngoài lái xe tới tiếp ứng."

Tô Duy nghe xong, hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cậu cảm thấy lời giải thích này có đáng tin không?"

"Khá có thành ý."

"Vậy chúng ta tin nhé."

"Được."

Nghe bọn họ nói chuyện, Đoan Mộc Hành tức đến phì cười: "Miễn cưỡng như vậy, chi bằng không tin còn hơn, tin tức tôi có được các cậu cũng khỏi cần nghe nữa."

"Có tin à? Nào nói đi nói đi!"

"Tâm trạng không tốt, không muốn nói."

"Chàng trai, thầy cô dạy chúng ta rằng giận dỗi tuổi dậy thì như thế là không đúng đâu, mọi người phải cùng hợp tác, như vậy song phương mới thắng lợi được, đúng không? Cậu đem tin tức có được nói cho chúng tôi biết, tôi cũng sẽ cho cậu biết chuyện cậu muốn biết."

"Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì."

Đoan Mộc Hành nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư giải thích: "Ý cậu ta là cậu đừng có trẻ con như thế, như vậy không có lợi cho việc phá án. Không phải cậu muốn biết về Hồ Phù Lệnh và bản đồ cơ quan bí mật sao? Hiện giờ chúng tôi đang đi tìm dấu vết của chúng đây."

Nghe hần nhắc tới Hồ Phù Lệnh, nụ cười của Đoan Mộc Hành thu lại, nghiêm túc nói.

"Bên Từ Quảng Nguyên tôi còn đang điều tra, trước mắt biết được nhà họ từ mấy đời trước đã làm nghề buôn bán rượu ở đất Thượng Hải, quan hệ rất rộng, gốc rễ cũng sâu. Ông ta ngày thường thích thưởng trà thưởng rượu, đánh cờ vây cờ tướng, lần này tới xem cuộc thi, đại loại là vì thích cờ tướng."

Tô Duy vuốt cằm nói: "Nhìn ánh mắt ông ta ngang tàng, cả người đầy quý khí như thế cơ mà."

"Nghe nói trong nhà ông ta có người từng làm quan cho triều Thanh, đây cũng là một trong những nguyên nhân Từ gia có thể buôn bán to như vậy."

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, nhú mày trầm ngâm.

Tô Duy hỏi: "Cậu đang nghĩ gì thế?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy đám người nọ có vấn đề gì đó."

"Cậu nói thế, tôi cũng có cảm giác như vậy..."

Những đòn tấn công hiểm độc, còn cả loại quyền cước quen thuộc, rất giống với cách đánh Tô Duy đã từng được lĩnh giáo, cậu từng cùng đám người đó giao thủ, đặc biệt là trong đó một người...

"Là những kẻ lần trước vào trộm văn phòng của chúng ta!"

Cả hai đồng thời kêu lên, không chú ý tới vẻ mặt có chút biến hóa khó nắm bắt của Đoàn Mộc Hành.

"Tại sao các cậu có thể đột nhiên chuyển đề tài từ Từ Quảng Nguyên sang đám người kia vậy?"

"Trực giác."

Thẩm Ngọc Thư không nói ra suy nghĩ thực sự của hẳn: Nên biết rằng muốn bồi dưỡng một nhóm thủ hạ tốt như vậy, không có tiền bạc hùng mạnh là không thể... Không, có lẽ không chỉ là tiền tài, còn cần phải có quyền lực và thế lực chống lưng nữa.

Hẳn từng nghi ngờ những kẻ tới trộm văn phòng là đại nội thị vệ, nếu bọn chúng là một, vậy thì có thể thấy ngay chủ nhân của chúng là ai.

Đoan Mộc Hành không ngờ Thẩm Ngọc Thư lại suy nghĩ xa đến vậy, nói: "Trực giác không coi là lý do để phá án được, các cậu chắc không phải là lần đầu tiên đối đầu với đám người đó chứ?"

Tô Duy gật đầu.

"Chắc chắn, ít nhất là chiêu thức của họ rất giống nhau, chắc chắn từ cùng một lò huấn luyện ra."

"Ý các cậu nói đám người đó là thủ hạ của Từ Quảng Nguyên? Ở Trường Xuân quán có thứ mà Từ Quảng Nguyên muốn?"

Điều này Tô Duy không thể trả lời, bởi vì vừa nãy cậu chỉ có thể cuống cuồng chống đỡ, không thể trở tài "lấy đồ như không" của mình được.

Thẩm Ngọc Thư cũng lắc lắc đầu.

Trước đây hẳn đã cảm thấy Từ Quảng Nguyên nhìn rất quen, lúc giao chiến với đám người bịt mặt xong, cảm giác này lại càng mãnh liệt, nhưng rốt cuộc đã gặp ở đâu, hẳn nhất thời không nhớ ra.

Thật kỳ lạ, trí nhớ của hắn bình thường rất tốt, lần này rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào?

Đoan Mộc Hành còn đang chăm chú nhìn hắn, Thẩm Ngọc Thư không giải thích tiếp mà quay sang hỏi: "Từ Quảng Nguyên là người Bát Kỳ hay là người Hán?"

"Cái này tôi chưa điều tra ra được, nếu có tin mới tôi sẽ liên lạc với cậu, có điều các cậu sao lại hứng thú với ông ta như vậy? Đám người bịt mặt đó có phải thủ hạ của ông ta hay không tôi không biết, nhưng sự cố của Trường Sinh và Liễu quán chủ chắc chắn không liên quan đến ông ấy."

Từ Quảng Nguyên đúng là không liên quan đến vụ án xảy ra ở kì quán lần này, nhưng nghe khẩu khí của Đoan Mộc Hành, dường như rất chắc chắn về việc này.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Tại sao cậu khẳng định như vậy?"

"Bởi vì tôi nghe được một vài chuyện về Trần Phong, tin rằng các cậu nhất định sẽ rất hứng thú."

"Là chuyện gì?"

Thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đồng thanh hỏi vậy, Đoan Mộc Hành mỉm cười, có thể khơi dậy được hứng thú của bọn họ, thật đúng là không dễ dàng.

Hắn cố ý dừng lại một chút, sau đó hỏi ngược lại: "Các cậu có biết cha của Trần Phong từng là đệ nhất danh thủ cờ tướng không?"

Sáng sớm, quán trà Tạ gia đã mở hàng, nhìn khách khứa ngồi kín chỗ, ông chủ Tạ Thiên Thước mặt mày rạng rỡ, dặn dò tiểu nhị tiếp đón khách khứa cẩn thận, sau đó cầm lồng chim từ quán trà đi ra.

Ông ta vừa đi được hai bước thì từ phía sau đã vang lên tiếng hỏi thăm.

"Ông chủ Tạ, đang định đưa chim đi chơi sao?"

Tạ Thiên Thước quay đầu lại, thấy Tô Duy và Thấm Ngọc Thư, đằng sau còn có cả Đoan Mộc Hành.

Tô Duy mặc một chiếc áo vạt ngắn, Thấm Ngọc Thư mặc áo sơ mi và quần Âu, Đoan Mộc Hành thì mặc một chiếc trường bào trắng ngà, ba phong cách thời trang khác nhau, nhưng mỗi loại đều có điểm thu hút riêng.

Lai lịch của Tô Duy và Thấm Ngọc Thư thế nào, Tạ Thiên Thước không biết, nhưng ông biết Đoan Mộc Hành. Hơn nữa hôm qua ông đã thấy bọn họ cùng nhau tra án, cho nên bây giờ bọn họ đồng thời xuất hiện, Tạ Thiên Thước linh cảm sắp có việc lớn phát sinh, không kìm được mà căng thẳng.

"Các vị tới sớm thật, đặc biệt ghé ủng hộ tệt quán sao?"

Ông ta nâng lồng chim lên, cố tỏ vẻ thoải mái đáp.

Thấm Ngọc Thư không bỏ qua nét căng thẳng xẹt qua trong mắt đối phương, hần tiến lên trước một bước, nói: "Không phải, chúng tôi đặc biệt tới đây là để tìm ông chủ Tạ."

"Tìm tôi?"

Ánh mắt Tạ Thiên Thước lần lượt di chuyển giữa ba người bọn họ.

"Chẳng lẽ các vị đã tìm được hung thủ? Đừng bảo hung thủ là tôi đấy nhé? Tôi với họ không thù không oán, tôi chỉ là thích chơi cờ, thấy có thi đấu thì tham gia cho vui thôi, không có chuyện giết người vì tiền đâu, thật là..."

Tô Duy ngắt lời ông ta, cười hì hì nói: "Ông chủ Tạ đừng vội, ở đây không ai bảo ông là hung thủ hết."

"VẬY các vị tới đây là vì?"

"Cùng lắm là đồng lõa."

"CẬU đang nói cái gì thế? Cái gì đồng lõa? Tôi đâu quen với..."

Nói được một nửa, Tạ Thiên Thước chợt nhận ra mình nói hớ, vội vàng dừng lại.

Tô Duy thì không có ý định buông tha, tiến lên cầm lấy cái lông chim, mỉm cười hỏi: "Đâu quen biết ai?"

"Tôi... ý tôi là tôi chẳng biết gì hết!"

Tô Duy mở tấm vải phủ lông chim lên, con chim nhỏ bên trong trông rất hoạt bát, kêu "chíp chíp" nhìn cậu.

Tô Duy đưa tay ra trêu nó: "Nuôi chim sẻ cũng rất tốn tiền, tiền kiếm được từ vụ đồng lõa lần này của ngài cũng đủ nuôi nó mấy năm."

Tạ Thiên Thước miệng méo xệch, rít lên qua kẽ răng: "Đây là họa mi, không phải chim sẻ."

"Chuyện này không quan trọng, quan trọng là ông chủ Tạ có biết hậu quả của việc đồng lõa là gì không?"

"Tôi đã bảo..."

"Nói chuyện chỗ này có rất nhiều người chú ý, chúng ta vào trong nói đi." Tô Duy nhìn mặt đoán ý, lại hỏi: "Hay ngài muốn tới phòng tuần bộ để tiếp nhận thẩm vấn?"

"Tôi cậy ngay không sợ chết đứng, việc gì phải..."

Tạ Thiên Thước còn chưa nói xong, Tô Duy đã cầm lồng chim đi vào trong quán, Tạ Thiên Thước không làm gì được, nhìn Thẩm Ngọc Thư và Đoan Mộc Hành, đành phải phẩy tay một cái, đi vào theo.

Đoan Mộc Hành đi phía sau, cười híp mắt nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cậu ở cạnh Tô Duy mà không bị cậu ta làm cho tức chết, đúng là kỳ tích."

"Bởi vì tôi là người sáng tạo nên kỳ tích."

"..."

"Tại sao cậu lại không cười?"

"Hóa ra lúc này tôi nên cười..."

"Đúng, vì nếu là Tô Duy thì cậu ta sẽ cười."

Nhưng Đuan Mộc Hành không chỉ không cười, mà nụ cười trên mặt vừa nãy cũng cứng đờ lại, nhìn Thẩm Ngọc Thư đang vô cùng nghiêm túc, anh ta phát hiện mình hoàn toàn không thể hiểu nổi những câu nói vừa rồi có điểm nào buồn cười.

Có lẽ theo một cách nào đó, hai người này quả đúng là trời sinh một đôi.

Quán trà còn hai phòng bao còn trống, Tô Duy đi vào một trong hai phòng đó, Tạ Thiên Thước bảo tiểu nhị mình có chuyện quan trọng cần bàn, kêu bọn họ không được quấy rầy.

Tiểu nhị nhìn theo Tạ Thiên Thước, không dám nói gì, khẽ khàng rời đi.

Sau khi cả bốn ngồi xuống, Tạ Thiên Thước lập tức lên tiếng: "Tôi không biết các vị nghe được tin đồn nhảm nhí gì, tại sao lại tới tìm tôi, tóm lại là tôi trong sạch. Tôi ở đây làm ăn cũng lâu rồi, không thể nói biết hết đủ hạng người nhưng cũng quen không ít, các vị đừng tưởng có thể tùy tiện vu oan cho tôi."

Tô Duy đặt lòng chim xuống, gõ gõ tay lên bàn.

"Ông chủ Tạ, trước mặt chân nhân đừng nói dối. Biết ông có chút máu mặt nên nếu chưa nắm được gì thì chúng tôi cũng không dám tới đây đào một gốc cây bự như ông đâu."

Khóe miệng Tạ Thiên Thước giật giật, không nói năng gì.

Tô Duy đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, hần nói: "Ông chủ Tạ, gần đây việc làm ăn của quán trà không được tốt lắm nhỉ?"

"Ai nói vậy?"

"Làm nghề này, chúng tôi cũng quen biết không ít hạng người, cho nên không chỉ biết việc buôn bán của quán trà không được tốt, mà ông còn vay tiền ngân hàng mà mãi không trả được lãi, vì vậy mới muốn tham gia thi cờ, hy vọng kiếm được một ngàn đồng bạc Âu kia."

Thông tin này thực ra không cần phải hỏi thăm bên ngoài làm gì, chỉ cần Vân Phi Dương là xong. Cha cậu ta là lãnh đạo cấp cao của ngân hàng Trung Nam, muốn điều tra ít nội tình cũng không phải việc gì khó.

Bị chọc đúng huyệt, Tạ Thiên Thước im lặng vài giây rồi nhanh chóng phản bác lại: "Không trả được lãi thì sẽ làm chuyện phạm pháp à? Tài chính của tôi khó khăn thì liên quan gì đến án mạng ở kì quán?"

"Đương nhiên có liên quan, ông cần tiền nên mới tiếp tay cho hung thủ."

Tạ Thiên Thước không nói nữa, tức giận trừng trừng nhìn Tô Duy, nếu dùng ánh mắt có thể đánh người, có lẽ Tô Duy bây giờ đã bị đánh cho bầm dập

mặt mũi rồi.

Đáng tiếc Tô Duy không phải là một con người nhạy cảm tinh tế, chiêu này với cậu chẳng có chút tác dụng nào: "Thời điểm Trường Sinh bị thương, Trần Phong nói cậu ta ở trong phòng xem kì phổ, nhưng chúng tôi lại phát hiện trên tay cậu ta có dấu máu khi hành hung Trường Sinh, ông biết rõ cậu ta là hung thủ, còn làm nhân chứng về thời gian giúp cậu ta, không phải đồng lõa thì là gì?"

"Như thế sao có thể gọi là đồng lõa được? Đây rõ ràng là làm..."

Tạ Thiên Thước nói được nửa chừng thì im bật, Tô Duy cười híp mắt tiếp lời: "Cho nên ông thừa nhận mình làm nhân chứng giả đúng không?"

"Không phải, cậu như thế là gài bẫy tôi, bắt tôi nói vậy!"

Tạ Thiên Thước nói xong, lại vội vàng giải thích với Đoan Mộc Hành: "Đoan Mộc công tử, cậu thấy rồi đấy, từ này đến giờ họ đều xuyên tạc ý tôi. Bọn họ muốn nhanh chóng phá án nên lôi tôi ra làm kẻ chết thay..."

Đoan Mộc Hành vô cùng thần nhiên bình tĩnh, không ý kiến gì với lời biện giải của Tạ Thiên Thước. Tô Duy nói: "Cậu ta sẽ không giúp ông đâu, vẫn là câu nói đó, chúng tôi có đủ chứng cứ mới đến tìm ông, không phải làm bừa đâu."

Thẩm Ngọc Thư tiếp: "Đúng vậy, tối hôm qua có người nhìn thấy ông tới khách sạn của Trần Phong, các người đã nói chuyện rất lâu, lúc ra ngoài mặt ông như tươi như hoa, hết như trúng xổ số. Ừm, năm nghìn đồng bạc Âu, so với xổ số thì đáng giá hơn nhiều."

"Là cái này đúng không?"

Phối hợp với lời Thẩm Ngọc Thư nói, Tô Duy lôi tờ ngân phiếu ra, đặt xuống bàn.

Nhìn thấy tờ ngân phiếu, mặt Tạ Thiên Thước biến sắc, ông ta sờ vào túi mình theo bản năng, không thấy tờ ngân phiếu đâu bèn đưa tay định giăng lấy, nhưng Tô Duy cầm lấy trước.

"Đây là tiền bịt miệng mà Trần Phong đưa cho ông, vung tay một cái đã là năm nghìn, quả là hào phóng. Đừng nói tờ ngân phiếu này không phải là của ông nhé, đem ra ngân hàng là biết ai đứng tên ngay thôi mà."

"Vậy thì đã sao? Chẳng lẽ tôi không thể vay tiền Trần Phong sao? Nếu các người thực sự cho rằng Trần Phong là hung thủ, tại sao lại không bắt cậu ta luôn đi? Các người căn bản là không có chứng cứ nên mới tới đây đe dọa tôi!"

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau.

Tạ Thiên Thước không hổ là thương nhân lọc lõi từng trải, tuy lý do thoái thác của ông ta có trăm ngàn chỗ hở, nhưng câu nói này đã nói đúng trọng điểm: Bọn họ đúng là không có chứng cứ xác thực vạch tội Trần Phong, thế nên mới chọn cách xuống tay với Tạ Thiên Thước trước.

Không ngờ con người này cũng xảo quyệt và khó đối phó như vậy.

"Tôi ghét nhất là loại người thấy quan tài còn không chịu đổ lệ."

Tô Duy xỉ vả, hậm hực ném tờ ngân phiếu sang một bên.

Thấy phản ứng đó của cậu, Tạ Thiên Thước thầm thở phào, định cầm tờ ngân phiếu, không ngờ Thẩm Ngọc Thư đã giành lấy trước, nói: "Ông chủ Tạ, ông đã chết đến nơi rồi, còn cần gì phải nghĩ đến chuyện vay tiền trả nợ nữa."

"Cậu nói cái gì?"

"Trần Phong hại Trường Sinh, lại bỏ độc Liễu Trường Xuân, hiện tại ông là người duy nhất có thể vạch tội hung thủ, ông cho rằng Trần Phong sẽ để ông sống sao?"

"Cậu đừng hòng dọa tôi, tôi... tôi từng này tuổi rồi, có chuyện gì mà chưa gặp qua chứ?"

"Có phải là dọa hay không, trong vòng ba ngày nữa ông sẽ biết."

Thẩm Ngọc Thư nói xong cầm tờ ngân phiếu nhét vào trong túi, đứng dậy rời đi.

Tạ Thiên Thước cuống cuống đi qua túm hăn lại, kêu lên: "Đây là tiền của tôi, trả lại cho tôi!"

"Ai có thể chứng minh đây là tiền của ông? Nó được móc ra từ trong túi của ông à?"

Tạ Thiên Thước cứng họng, ông ta đúng là không nhìn thấy có người lấy đồ trong túi mình, túi của ông ta có cài cúc, nếu có người trộm, ông ta chắc chắn sẽ biết.

Đương nhiên, mọi việc luôn có ngoại lệ, ai bảo ông ta gặp phải thần trộm quốc tế chứ? Kỹ thuật trộm đồ của Tô Duy cao siêu đến đâu, có lẽ Tạ Thiên Thước năm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Đoan Mộc Hành cũng đứng dậy rời đi, Tô Duy đi cuối cùng. Thấy Tạ Thiên Thước ngây ra như phỗng đứng đó, cậu cười hì hì: "Lúc này chúng tôi không bắt ông nói ngay, nhưng mỗi câu nói của ông sau này đều sẽ trở thành bằng chứng trước tòa, hãy nghĩ kỹ một chút. Bây giờ nói thì có lẽ còn xử lý được, còn không thì nhẹ một chút là vạ lao ngục, nặng hơn thì e là mạng sống cũng chẳng còn."

Tạ Thiên Thước không nói năng gì, mãi đến khi bọn họ ra khỏi quán cũng chưa thấy ông ta đổi ý đuổi theo.

Ngồi trên xe của Đoan Mộc Hành, Tô Duy không kịp quay đầu lại nhìn, nói: "Tố chất tâm lý của ông ta khá tốt, bị dọa như vậy mà vẫn còn bình tĩnh được."

"Không cần phải vội vàng, trong vòng ba ngày, ông ta nhất định sẽ tìm đến chúng ta."

"Đúng vậy, hiện tại đã không có tiền, còn trở thành cái gai trong mắt Trần Phong, ông ta nhất định ăn không ngon, ngủ không yên... Cậu nhìn tôi mãi như thế là vì thấy tôi đẹp trai quá à?"

Câu cuối cùng là nói với Đoan Mộc Hành, bởi vì từ lúc lên xe tới giờ, Đoan Mộc Hành vẫn luôn quan sát cậu qua kính chiếu hậu.

Bị hỏi đến, Đoan Mộc Hành tủm tỉm cười.

"Không, tôi chỉ không ngờ kỹ thuật của cậu cao siêu như vậy thôi. Cậu lấy tấm ngân phiếu đó trên người ông ta lúc nào, tôi hoàn toàn không thấy."

"Cậu đương nhiên là không nhìn thấy, bởi vì tấm ngân phiếu này là của tôi." Thẩm Ngọc Thư giúp Tô Duy trả lời: "Chúng tôi dùng nó để lừa ông ta, quả nhiên là cá đã cắn câu/"

Đoan Mộc Hành gật đầu, mặt như nói "thì ra là thế", xem ra đã tin, điều này khiến cho Tô Duy phục sát đất khả năng nói dối không chớp mắt của Thẩm Ngọc Thư.

Không cho Đoan Mộc Hành biết được ngón nghề của cậu là đúng, dù sao thì cùng nghề là oan gia mà.

"Cần tôi tìm vài người giả làm thủ hạ của Trần Phong đi dọa ông ta không? Tôi sợ Trần Phong trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đụng tới ông ta, như thế chúng ta không thể tóm được cái đuôi."

"Có lẽ cậu nên âm thầm cho hai người đi theo bảo vệ ông ta mới đúng, tôi nghĩ một kẻ cao ngạo như Trần Phong, tự dưng lại bị tổng tiền mất năm nghìn đồng bạc thì nhất định nuốt không trôi mối hận này."

"Được, nghe theo các cậu."

Đoan Mộc Hành đưa bọn họ về đến cửa văn phòng thám tử, ném lại câu chờ tin tốt rồi đi luôn.

Nhìn chiếc xe đi xa dần, Tô Duy hỏi: "Tối qua cậu dùng Hồ Phù Lệnh trao đổi với Đoan Mộc Hành, có phải là thực sự cho rằng thứ đó được giấu ở kì quán không?"

"Không có, tôi nói bừa vậy thôi."

"Nói bừa?!"

"Nói bừa."

"Cậu chơi trúc mã của mình như vậy sao?"

"Dù sao Đoan Mộc Hành cũng chơi tôi trước, còn bắt nạt Tiêu Dao nữa, lời nói thì một nửa là nói dối, cho nên hai bên như nhau cả thôi."

"Nói dối?"

Nói đến vấn đề trọng tâm, Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Tô Duy, hỏi: "Cậu thực sự tin rằng Đoan Mộc Hành theo dõi chúng ta tới kì quán sao?"

"Đương nhiên là không, với tinh thần cảnh giác và thánh lực của tôi, làm sao có thể bị theo dõi lâu như vậy mà vẫn không biết gì được? Có điều nếu Đoan Mộc Hành nói dối, vậy thì mục đích tới kì quán là gì?"

"Tôi cũng không biết, có điều tôi nghĩ hiện tại thứ Đoan Mộc Hành có hứng thú nhất chính là Hồ Phù Lệnh, chủ động giúp đỡ chúng ta cũng là vì chúng ta có thể giúp cậu ta tìm được thứ mà mình muốn."

"Vậy thì chỉ có thể hy vọng Trần Phong ra tay sớm một chút, đừng bắt chúng ta phải chờ lâu."

Chương 6: Hung thủ đền tội

Tạ Thiên Thước xuất hiện sớm hơn so với dự tính của họ rất nhiều. Sáng sớm hôm sau, mới qua một đêm, Thẩm Ngọc Thư còn đang ở sân thượng múa Thái Cực quyền, Tô Duy thì luyện khinh công trên dây, đã nghe thấy tiếng cửa lớn bị đẩy ra, có người từ bên ngoài lao vào.

Ông ta vừa vào đã kêu khóc âm lên: "Tôi không chơi nữa không chơi nữa, năm ngàn đồng bạc kia cũng không cần nữa, tôi sẽ nói ra hết, các người hãy mau đi bắt Trần Phong đi, tôi không muốn bị xử lý đâu!"

"Ông... ông vừa mới đi phẫu thuật thẩm mỹ ở đâu về sao?"

Nhìn Tạ Thiên Thước, Tô Duy kinh ngạc hỏi.

Nếu không phải nhờ hình thể, cậu quả thật không nhận ra đó là ai.

Tạ Thiên Thước bị quán như cái bánh chưng, trên trán là mấy vòng băng gạc, hai mắt đỏ bầm, hai má cũng sưng húp, bên trái dán cao lá, trên cổ là

mấy lát gỗ có tác dụng cố định cổ, bước chân khập khiễng giọng nói thì không tròn vành rõ chữ.

"Phẫu... phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Coi như tôi chưa nói gì, ông ngồi xuống trước đi."

Tô Duy dìu ông ta ngồi xuống, nhìn thấy bộ dạng thê thảm này của Tạ Thiên Thước, cậu không khỏi thảm nhủ, chẳng phải đã bảo Đoan Mộc không cần vội vàng ra tay như vậy sao? Mà cho dù ra tay đi nữa thì cũng không cần phải tàn nhẫn như vậy chứ, xem kìa, đánh người ta đến độ như tiêm cả đồng axit hyaluronic vào mặt thế kia.

Thẩm Ngọc Thư nghe thấy tiếng nói, đi từ trên xuống, thấy bộ dạng này của Tạ Thiên Thước cũng rất kinh ngạc. Hắn rót một tách trà, đặt trước mặt ông ta, hỏi: "Trần Phong cho người giết ông sao?"

Tạ Thiên Thước ra sức gật đầu.

"Ông chắc chắn?"

Thẩm Ngọc Thư cũng nghĩ giống Tô Duy, đầu tiên là nghĩ đến Đoan Mộc Hành.

Vì thoạt nhìn Trần Phong có vẻ là thiếu niên hiếu thắng nóng nảy, nhưng dù sao cũng không phải là thằng ngốc trong đầu không có tí não nào. Cho người sát hại Tạ Thiên Thước vào thời điểm nhạy cảm này căn bản là tự tìm phiền toái.

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, Tạ Thiên Thước lại ra sức gật đầu, vô cùng khẳng định: "Chắc chắn, ngoại trừ Trần Phong, còn ai mời nổi sát thủ Kim Lang chứ."

"Kim Lang?"

Tô Duy nghe không hiểu, Thẩm Ngọc Thư cũng nửa hiểu nửa không, thấy phản ứng của họ, đôi mắt sừng húp của Tạ Thiên Thước mở to vì kinh ngạc, hệt như đang nói: Các người không phải là thám tử lừng danh sao? Tại sao mà tên của Kim Lang cũng chưa từng nghe thấy?

Điều này không thể trách bọn họ, bởi vì Tô Duy vốn dĩ không phải người của thời đại này, còn Thẩm Ngọc Thư thì đi du học vừa mới về, thế nên không hiểu lắm về tin tức trong nước.

Tô Duy khiêm tốn thỉnh giáo.

"Ý ông nói sát thủ là chỉ cái nghề chỉ cần có người trả tiền là sẽ đi giết người ấy hả?"

"Đúng vậy, Kim Lang chính là một sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ trước kia. Hắn len lỏi khắp mọi nơi gây án, bị truy nã rất nhiều năm nhưng không ai bắt được, có điều nghe nói hắn làm việc cũng có nguyên tắc riêng, không giết người lung tung, mãi cho đến một năm trước hắn nhận một vụ làm ăn lớn, giết hết cả nhà hơn chục mạng người từ già trẻ lớn bé, bản thân thì bị thương nên mới bị bắt sống."

"Sau đó thì sao sau đó thì sao?"

Tô Duy thích nhất là nghe mấy truyền kỳ kiểu này, vội vàng thêm trà cho Tạ Thiên Thước, hỏi: "Thẩm phán có hỏi ra hãn bị cái gì kích động mà đột nhiên đại khai sát giới không?"

"Có hỏi, nhưng hãn không khai gì hết, cuối cùng bị phán tử hình."

"Thế nên hãn đã chết rồi?"

"Đương nhiên không chết, hãn mà chết rồi thì tối qua làm sao đến giết tôi được? Lúc ấy tuy hãn bị phán tử hình nhưng không lập tức thi hành, mấy quy định của người nước ngoài đó tôi không hiểu. Tóm lại là sau khi nói một đồng thứ vợ vẫn bèn nhốt hãn ở trong tù, đại khái mùa thu năm nay mới thi hành án."

"Nói cách khác, hãn chưa chết nhưng bị nhốt trong ngục, thế thì sao lại có thể đi giết ông được?"

Nghe đến đó, Tô Duy không kìm được lại một lần nữa nghi ngờ là Đoan Mộc Hành ra tay. Hãn cho người giả danh sát thủ đi hù Tạ Thiên Thước, Tạ Thiên Thước cho dù có mười lá gan cũng không chịu nổi bị hành hạ như vậy.

Tạ Thiên Thước liên tục lắc đầu.

"Tên đó chắc chắn là vượt ngục, chuyện này còn cần nói ra sao? Thời điểm thẩm tra hãn, báo chí đều đã đăng đó thôi, hung khí hãn quen dùng là một đôi kích Nga Mi, vòng giữa thân kích có hình đầu sói bằng vàng. Hôm qua người định giết tôi chính là dùng loại vũ khí này, các vị xem, đầu tôi bị chính kích Nga Mi của hãn làm bị thương, mặt thì bị sưng do ngã từ trên cầu

thang xuống, đốt sống cổ cũng bị vẹo, mém chút nữa là bị đôi kích đó xuyên cho một nhát, may có người kịp thời đuổi tới nên tôi mới giữ được cái mạng này. Haizz, tôi đúng là trở về từ quỷ môn quan đấy."

Đây chẳng phải do ông tự làm tự chịu sao? Ai bảo ông không làm ăn đường hoàng, lại đi lừa bịp tống tiền, đã thế còn đi tống tiền cái kẻ căn bản không đụng vào được.

Có điều đây không phải mấu chốt, mấu chốt là: "Là ai đã cứu ông?"

"Không biết, lúc tôi ngã từ cầu thang xuống, đầu óc mụ mị chỉ thấy Kim Lang đánh nhau với những người đó một lúc rồi chạy. Tôi vừa đau vừa sợ nên đã ngất đi, sau khi tỉnh lại thì băng bó qua loa rồi tới đây tìm các cậu luôn."

"Nghe ra thì mạng ông cũng lớn lắm đấy."

"Đúng vậy đúng vậy, thế nên các cậu mau giúp tôi đi, mau bắt lấy tên khốn kiếp đó, đừng để Trần Phong ung dung ngoài vòng pháp luật!"

Nếu ông nói thật ngay lúc xảy ra vụ án thì Trần Phong sao có thể ung dung ngoài vòng pháp luật được?

Nghe Tạ Thiên Thước kể lại xong, Tô Duy có chút rối rắm, cậu không dám khẳng định đây không phải do Đoàn Mộc Hành ra tay, bèn nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư ra hiệu cho Tô Duy gọi điện thoại, nói: "Tôi đi điều tra tư liệu trước đây."

Do bệnh nghề nghiệp, Thẩm Ngọc Thư rất thích thu thập tư liệu, trên giá sách của hắn đặt rất nhiều hồ sơ ghi chép lại những sự kiện lớn xảy ra trong vài năm gần đây.

Hắn đem tập hồ sơ xuống, bắt đầu lật từng trang một tìm kiếm, Tô Duy ở bên cạnh, lại một lần nữa cảm thán về sức mạnh vĩ đại của internet.

"Thật không thể tưởng tượng nổi tôi lại có thể ở trong môi trường không có wifi lâu đến vậy."

"Cậu nói cái gì? Oai... phai..."

"Cậu nghe nhầm rồi, tôi chẳng nói cái gì hết."

Tô Duy nói đầy vẻ nghiêm túc, cầm lấy ống nghe trên bàn, đang chuẩn bị gọi đi thì có tiếng bước chân vang lên ở hành lang, sau đó cửa bị đẩy ra, Đoan Mộc Hành lao nhanh từ bên ngoài vào.

Hắn đang định chào hỏi, quay đầu lại thì thấy Tạ Thiên Thước đang ngồi một bên, bèn đổi thành: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Tên Thẩm Vạn Năng lại mồm quạ, ông chủ Tạ tối qua bị ám sát thật, may là ông ấy chưa chết, chỉ bị vài vết thương nhẹ."

Phối hợp với lời Tô Duy, Tạ Thiên Thước ra sức gạt đầu, tỏ vẻ mình đúng là rất may mắn.

"Tìm thấy rồi!"

Thẩm Ngọc Thư kêu lên, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ. Tô Duy vội vàng chạy qua, thấy trong tập tư liệu "những thời khắc quan trọng" có mấy bài ký sự, một là đưa tin về việc Kim Lang bị bắt, hai là tập hợp những vụ án mà Kim Lang đã gây ra.

"Oa, mười mấy vụ đó, tên này nhiều tuổi lắm rồi à?"

"Mới hơn ba mươi thôi."

Ngón tay của Thẩm Ngọc Thư lướt trên các hàng chữ, nhanh chóng đọc xong nội dung, ngẩng đầu lên nói với Đoan Mộc Hành: "Có điều hãn ta vẫn bị nhốt trong đại lao, sao có thể giết người được? Là có người giả danh à?"

Đoan Mộc Hành nhún vai, tỏ vẻ bản thân cũng thấy khó hiểu.

Tạ Thiên Thước không chờ nổi, luôn miệng thúc giục: "Cho dù hung thủ là hãn hay có người giả danh, thì tối qua việc tôi bị ám sát là sự thật không phải bàn cãi. Các cậu không cần điều tra người này làm gì, mau đi bắt Trần Phong đi, tôi có thể làm nhân chứng, chứng minh là Trần Phong giết người!"

"Ông cùng lắm chỉ có thể chứng minh lúc Trường Sinh bị hại thì Trần Phong không ở trong phòng, nhưng việc cậu ta không có mặt ở đó không có nghĩa cậu ta chính là hung thủ."

"Cậu nói thế là có ý gì? Chẳng lẽ các cậu không thể bắt Trần Phong sao? Tối qua Trần Phong còn phái người tới ám sát tôi, hung thủ chính là..."

Nói tới đây, Tạ Thiên Thước nhớ ra hung thủ là Kim Lang, mà Kim Lang còn đang bị nhốt trong đại lao, thế thì lại càng chẳng có liên quan gì đến Trần Phong.

Ông ta lập tức ỉu xìu, hỏi: "Chẳng lẽ các cậu không có cách nào chứng minh Trần Phong chính là hung thủ à?"

"Muốn chứng minh Trần Phong là hung thủ không phải không có cách, có điều cần ông phải phối hợp."

"Cần tôi phối hợp? Không thành vấn đề, các cậu nói tôi phối hợp thế nào thì tôi làm thế ấy, chỉ cần có thể bắt được hung thủ!"

Nghe xong câu này, Thẩm Ngọc Thư gập tập tư liệu kia lại, mỉm cười.

Tô Duy nhìn về phía Tạ Thiên Thước đầy thương hại, bởi vì cậu quá hiểu Thẩm Ngọc Thư, mỗi lần hãnh cười như vậy nghĩa là có người sắp xúi quẩy.

Nửa tiếng sau, ba người đứng trước cửa một căn phòng của khách sạn Kim Môn, quan sát tình hình trong phòng qua khe cửa khép hờ.

Theo yêu cầu của Thẩm Ngọc Thư, Tạ Thiên Thước theo bọn họ tới khách sạn, sau đó một mình vào tìm Trần Phong.

Ban đầu ông ta tỏ ra rất không muốn phải nói chuyện trực tiếp với Trần Phong, nhưng cuối cùng lại bị Tô Duy dùng mấy câu "đau dài không bằng đau ngắn", "không bỏ con săn sắt không bắt được con cá rô", "chúng tôi ở ngay bên ngoài, nếu chẳng may có chuyện, chắc chắn sẽ vào cứu ông ngay lập tức" trấn an, còn luôn miệng chắc chắn cả bọn sẽ kịp thời vào cứu mới chịu gõ cửa đi vào.

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, còn có cả Đoàn Mộc Hành, ba người nấp trong căn phòng đối diện, có điều năm phút đồng hồ đã trôi qua, trong phòng đối diện vẫn không thấy động tĩnh gì.

Tô Duy móc đồng hồ ra nhìn, có chút lo lắng.

"Ông ta liệu có làm theo lời cậu nói không? Nhỡ đâu đột nhiên phản bội, xin Trần Phong tha mạng, lại khai ra chúng ta, thế thì nước cờ này của chúng ta toi chắc."

"Không đâu, Tạ Thiên Thước có cầu xin tha thứ, Trần Phong cũng chưa chắc đã chịu tin. Cậu ta đã phái người ám sát Tạ Thiên Thước một lần, ai ngờ Tạ Thiên Thước lại không chết, việc đó sẽ chỉ càng làm Trần Phong chột dạ, muốn giết người hơn thôi."

"Hơn nữa cho dù Trần Phong không muốn ra tay ngay, thì sau khi bị tiếp tục tống tiền và uy hiếp cũng sẽ không tìm được ý định giết người. Trần Phong không giỏi khống chế cảm xúc lắm, từ việc đột nhiên tấn công Trường Sinh là có thể nhìn ra điều này."

Đây cũng chính là việc Thẩm Ngọc Thư giao cho Tạ Thiên Thước làm: Trực tiếp đàm phán với Trần Phong, bắt Trần Phong tiếp tục đưa tiền bịt miệng,

nếu không sẽ đem chuyện sát thủ rêu rao ra ngoài.

Tạ Thiên Thước là người làm ăn, về phương diện đàm phán giao tiếp ông ta có kinh nghiệm, vì mạng sống, ông ta nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó.

"Không phải Kim Lang bị Trần Phong phái đi thật chứ?" Tô Duy quay đầu lại nhìn Đoàn Mộc Hành, hỏi: "Cậu có biết hay không?"

"Ý cậu là hỏi tôi có biết Kim Lang hay không? Hay là hỏi tôi có biết chuyện ông chủ Tạ bị ám toán hay không?"

"Đều hỏi."

"Vậy câu trả lời của tôi là: Đều biết, có điều Kim Lang không phải tôi phái đi. Nhưng cái tên hàng giả đó thân thủ không tôi, hai thủ hạ tôi phái đi âm thầm giám sát Tạ Thiên Thước đều bị hấn đả thương."

"Cho nên cậu mới sáng sớm đã chạy tới tìm chúng tôi?"

"Thực ra trước khi tìm các cậu, tôi đã cho người điều tra tình hình của Kim Lang, được báo là hấn còn trong đại lao, căn bản là không vượt ngục."

"Ai nói hấn vượt ngục, chẳng lẽ hấn không thể ra ngoài giết người xong lại quay vào à?"

"Thời buổi này, chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng có thể làm được, nếu không thì với tội danh của Kim Lang làm gì có chuyện lâu như vậy vẫn chưa thi

hành án, có điều một gã tử tù, đã có cơ hội chạy ra ngoài, tại sao không nhân cơ hội đó đào tẩu mà lại quay về chứ?"

"Rất đơn giản, như cậu nói đấy, chỉ cần có tiền là có thể muốn làm gì thì làm. Nếu Kim Lang có thể ra vào đại lao dễ dàng như vậy thì cần gì phải trốn chứ? Có chạy đi nữa cũng sẽ bị truy nã, còn một ngày ba bữa cơm lại phải lo, làm sao so được với cuộc sống muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi được chứ?"

"Nhưng giết gà thì cần gì đến dao mổ trâu? Đối phó với một chủ quán trà trói gà không chặt, chỉ cần một tên lưu manh ngoài đường là đủ, sao Trần Phong lại phải chọn Kim Lang? Trần Phong không phải người Thượng Hải, không có nhiều quan hệ đến mức cho một tên tử tù ra vào đại lao dễ dàng vậy được."

"Thú vị thật!"

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn, Thẩm Ngọc Thư không hiểu đang nghĩ cái gì, đột nhiên thốt lên mấy chữ như vậy.

Hai người còn lại đồng loạt nhìn về phía hăn, Tô Duy đang định hỏi thì có tiếng đồ vật đổ vỡ vang lên từ căn phòng đối diện.

Âm thanh tuy không lớn, hơn nữa lập tức biến mất ngay, nhưng cả ba người đều rất cảnh giác, Tô Duy vọt tới trước cửa phòng, giả làm nhân viên phục vụ, hỏi: "Tiên sinh, xin hỏi có cần giúp gì không ạ?"

Vài giây sau, Trần Phong nói: "Không có việc gì, không cần."

Giọng nói rất thấp, nghe như nín thở nói, Tô Duy càng nghi ngờ, dán tai lên cửa, mơ hồ nghe thấy tiếng vật thể ma sát.

Tạ Thiên Thước rốt cuộc có gặp nguy hiểm hay không? Cậu rõ ràng đã lấy lại thiết bị cảnh báo từ chỗ Trường Sinh, đưa cho Tạ Thiên Thước để phòng, còn cho Tạ Thiên Thước tập luyện nhiều lần như vậy, dặn ông ta nếu xảy ra chuyện thì kéo còi, vậy mà bây giờ còi cảnh báo vẫn im lặng, rốt cuộc tình huống là thế nào?

Tô Duy nắm lấy chốt cửa, đang định mở ra thì Đoan Mộc Hành ngăn lại, ý bảo cậu đừng vội vàng manh động, nếu phán đoán của họ là sai, vậy thì hành động này sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, nói không chừng còn bị Trần Phong cản ngược lại.

Tô Duy hiểu suy nghĩ của Đoan Mộc Hành, nhưng lại không thể đem sinh mạng của Tạ Thiên Thước ra đánh cược. Cậu do dự ba giây, đúng lúc hạ quyết tâm cạy khóa thì Thẩm Ngọc Thư giành trước một bước, giơ chân lên, đập một phát vào cửa.

Lực đá vừa đủ, cửa phòng bị một cước đá văng, cảnh đang diễn ra trong phòng khách đập vào mắt họ.

Tạ Thiên Thước ngồi giữa người trên sofa, hai chân ra sức đập đá, miệng há rất lớn nhưng không thể thốt nên lời.

Bởi Trần Phong đứng sau lưng, dùng một cái cà vạt thít lấy cổ ông ta, vận hết sức kéo về phía sau. Tạ Thiên Thước không ngừng lấy tay cào vào cà vạt, nhưng lại không dòn sức được, hai mắt đã bắt đầu trắng dã, bọn họ chỉ cần muộn một chút nữa thôi là ông ta mất mạng.

"Có phải những người thích chơi giải phẫu đều bạo lực như vậy không?"

Tô Duy thấy bản lề cửa bị đá tung, không khỏi tắc lưỡi, cũng may hai người còn lại không đến nỗi lạc đề như cậu.

Thẩm Ngọc Thư hét lên: "Dừng tay!" Đoan Mộc Hành cùng lúc rút súng ra chĩa về phía Trần Phong.

Dường như không ngờ có người đột nhiên nhảy vào, Trần Phong ngăn cả người, nhất thời nói đôi tay đang thít cà vạt ra, Tạ Thiên Thước lại có thể hô hấp, ôm lấy yết hầu thở dốc.

Trong phòng lóe lên ánh sáng, không ngờ Vân Phi Dương đuổi tới đúng lúc này, cậu ta cầm máy ảnh, nhắm vào Trần Phong và Tạ Thiên Thước liên tục chụp.

"Ha ha, lần này cả nhân chứng lẫn vật chứng đều có đủ, xem còn狡 biện kiểu gì!"

Mắt Trần Phong nheo lại vì ánh đèn flash, nghe thấy Vân Phi Dương nói vậy mới định thần lại chuyện này là thế nào, vội vàng ném cà vạt đi, chạy tới trước bàn định vớ lấy súng, Tô Duy đã sớm đề phòng, nhanh chân hơn xông lên bẻ quặt tay Trần Phong ra phía sau.

"Người có quyền giữ im lặng, nhưng tất cả những gì người nói sau đây đều sẽ trở thành bằng chứng trước tòa!"

Mặc dù kế hoạch câu cá giữa chừng có xảy ra một chút xui xẻo, nhưng cuối cùng cũng không có gì nghiêm trọng. Trần Phong vì tội mưu sát mà bị bắt tại trận, Tạ Thiên Thước ngoại trừ có chút hoảng sợ ra thì không có gì nguy hiểm, những người có liên quan bị giải về phòng tuần bộ, chờ thẩm vấn.

Xong việc Tô Duy tìm được thiết bị cảnh báo trong một góc phòng khách, hóa ra Tạ Thiên Thước dù rất có kinh nghiệm đàm phán nhưng chẳng có tí nhạy cảm nào với tình huống nguy hiểm, sau khi dọa dẫm uy hiếp Trần Phong theo lời Thẩm Ngọc Thư thì đột nhiên bị Trần Phong vòng ra phía sau, dùng cà vạt thít cổ.

Sự việc diễn ra quá đột ngột, Tạ Thiên Thước trong lúc hoảng loạn đã lỡ tay làm rơi thiết bị cảnh báo, nếu không phải trong lúc giãy giụa hất đổ chén trà khiến bọn Tô Duy phát giác thì chỉ e rằng ông ta sẽ cứ thế mà đi đời nhà ma.

Lúc này còn phải cảm ơn Vân Phi Dương đã có mặt đúng lúc, trong khoảnh khắc mấu chốt chụp lại được toàn cảnh.

Hóa ra Vân Phi Dương đã nghe được tin tức khi tới thăm Trường Sinh. Lúc Tô Duy mượn Trường Sinh thiết bị cảnh báo có nhắc tới khách sạn Kim Môn, cậu ta lập tức nghĩ rằng có lẽ chuyện có liên quan đến Trần Phong, bèn chạy tới để sẵn tin, không ngờ chó ngáp phải ruồi, lập được công lớn.

Nhưng cho dù Trần Phong có bị bắt tại hiện trường cũng không thừa nhận hành vi phạm tội của mình, còn khẳng khái nói là chỉ đang đùa với Tạ Thiên Thước, thậm chí còn uy hiếp Bùi Kiếm Phong và Phương Tĩnh Sanh lập tức thả người, nếu không sẽ bảo chú mình nhờ người của phòng cảnh sát can thiệp, đến lúc đó bọn họ chỉ có thảm.

Bùi Kiếm Phong làm việc ở Cục Công Đồng, đã từng trải đời, không dễ bị dọa như Phương Tinh Sanh, có điều anh ta cũng đau đầu với tên của nợ này, bèn thỉnh giáo Thẩm Ngọc Thư, nhờ hẳn nghĩ cách giải quyết hộ.

Trường Sinh bị thương trong vụ việc lần này, cho nên dù Bùi Kiếm Phong không mở lời thì Thẩm Ngọc Thư cũng không định bỏ đó, sau khi nghe nhờ vả bèn thuận nước đẩy thuyền, nhờ Bùi Kiếm Phong đưa tất cả những người có liên quan đến vụ án tập trung ở Trường Xuân quán, hẳn sẽ tường thuật lại toàn bộ chân tướng sự việc, bắt hung thủ phải đền tội.

Có những lời này của Thẩm Ngọc Thư, Bùi Kiếm Phong cuối cùng cũng yên tâm, lập tức ra lệnh cho thủ hạ đi xử lý.

Vì thế sáng sớm hôm sau, tất cả đương sự đều được mời tới trong khuôn viên bỏ hoang của kì quán, Trường Sinh sau khi nghe vậy cũng muốn đến, nhưng bị Tô Duy lấy cớ nó còn cần nghỉ ngơi ngăn lại.

Tô Duy còn cố tình đưa Củ Lạc tới bệnh viện, có nó làm bạn, Trường Sinh cuối cùng cũng nghe lời cậu, có điều thẳng bẻ nhờ cậu nói Vân Phi Dương chụp thật nhiều ảnh, như vậy nó có thể biết được tình hình lúc đó thế nào thông qua ảnh chụp.

"Không thành vấn đề, chỉ cần em ngoan ngoãn, nhất định sẽ cho em xem chương trình truyền hình trực tiếp từ hiện trường."

Sở dĩ nói như vậy là vì trước khi tới kì quán Tô Duy đã chuẩn bị di động.

Sau vụ án Hồ Phù Lệnh, Thẩm Ngọc Thư giúp Tô Duy chế một ổ điện, sau mấy lần sửa chữa thử nghiệm, cuối cùng cậu cũng toại nguyện, sạc được pin

cho di động.

Nhưng trong thời đại không có internet không có wifi này, chức năng của điện thoại di động so với máy ảnh cũng không khác biệt lắm, chính vì thế cho đến giờ, cậu vẫn chưa có cơ hội dùng.

Tình huống lần này là đặc biệt, cho nên Tô Duy muốn âm thầm ghi hình lại, sau đó để cho Trường Sinh xem.

Chuẩn bị xong đâu đấy, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư cùng tới khuôn viên bỏ hoang của kì quán.

Những người khác đều đã đến đông đủ, Liễu Trường Xuân vì vừa mới hồi phục nên ngồi trên xe lăn, Trần Phong bị còng hai tay, bị hai tuần bộ xóc đứng một bên. Bàn Quý đứng giữa bọn họ, ông ta đã gột được tội danh, nhưng vì có liên quan đến vụ án nên được phép tới nghe.

Ngoại trừ những đương sự này, trong khuôn viên còn có mấy tuần bộ, trong tay cầm cuốc xẻng, sẵn sàng chờ lệnh.

Vân Phi Dương nhìn mà chẳng hiểu gì, len lén hỏi Lạc Tiêu Dao.

"Tuần bộ các cậu sao lại không cầm súng mà lại đi cầm xẻng?"

"Tôi cũng không biết, là cái đuôi..."

Nhìn Đoan Mộc Hành bên cạnh, Lạc Tiêu Dao nuốt chữ cuối cùng vào họng, giơ ngón tay chỉ vào anh ta, nói về lịch sử: "Là Đoan Mộc tiên sinh

dặn Bùi thám viên làm như vậy."

"Chuyện này không liên quan đến tôi." Đoan Mộc Hành nói: "Là Ngọc Thư dặn như vậy, tôi chỉ thuật lại thôi."

Sau đó ánh mắt mọi người đều dồn về phía Tô Duy, Tô Duy xòe tay, nhún vai, ra vẻ "bí mật nghiệp vụ, không thể nói ra", thực ra trong lòng cậu vẫn thầm xỉ vả: Thẩm Ngọc Thư không phải không có ở đây, sao không trực tiếp đi mà hỏi hẵn chứ? Tuy cậu là cộng sự, nhưng tên đó từ đầu đến cuối có nói gì với cậu đâu!

Nói tóm lại, trong lòng Thẩm Ngọc Thư, cậu còn chẳng quan trọng bằng mấy cái thi thể kia.

Tô Duy vừa thầm rửa, vừa đưa tay vào túi áo, trước đó cậu đã khoét một lỗ nhỏ trên túi, vừa đúng vị trí mắt camera của di động, thấy tất cả mọi người đều đã đến đông đủ, bèn ấn nút ghi hình.

Trần Phong là kẻ đầu tiên lên tiếng.

"Chú tôi đã nói chuyện với trưởng phòng cảnh sát, các người không những không thả tôi, còn đem tôi tới chỗ này, định công khai thẩm tra tôi sao? Các người làm vậy không sợ mất chén cơm à?"

Trần Phong xuất thân giàu có và có thế lực, trước giờ chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh này, lần này sụp hố ở Tô Giới, không những bị giam giữ, mà còn không ai coi ra gì, tính công tử nổi lên, cũng mặc kệ thân phận của đối phương là gì, ra oai phủ đầu trước.

Phương Tinh Sanh là kẻ lười đời, ông ta đứng bên cạnh rít rít tẩu thuốc, không trực tiếp đối đầu với Trần Phong.

Bùi Kiếm Phong lên tiếng định nói lại, Thẩm Ngọc Thư ngăn anh ta, chấp tay sau lưng đi đến trước mặt Trần Phong, nhìn hằm từ trên xuống dưới.

Trần Phong bị bắt tới phòng tuần bộ ngồi cả đêm, quần áo tóc tai vốn rất chỉnh tề, giờ thì nhìn thật thảm hại. Cậu ta cho rằng Thẩm Ngọc Thư đang cười nhạo mình, thẹn quá hóa giận nói: "Mày tới đây để ra oai với tao à? Cái gì mà thần thám, mày chính là một tên lừa đảo dựa vào gương mặt để kiếm cơm!"

Tô Duy đầu tiên là nhìn về phía Đoan Mộc Hành, quả nhiên, anh ta nhíu chặt đôi mày.

Thà làm sai người chứ không được nói sai lời, tên này đúng là không biết trời cao đất dày, Tô Duy đưa tay vỗ trán, bắt đầu lo lắng cho vận mệnh của vị thiếu gia này.

Thẩm Ngọc Thư chẳng hề tức giận, gật đầu, tán thành lời của Trần Phong.

"Cậu nói không sai, luận diện mạo, tôi đúng là xuất sắc hơn cậu."

Trần Phong ngớ người, chớp chớp mắt nhìn hằm, không thể lý giải nổi kiểu phản ứng này.

Thẩm Ngọc Thư lại nói: "Cậu không cần sốt ruột, tôi sẽ thuật lại vụ án nhanh thôi, đến lúc đó nhận tội hay nổi giận là tùy cậu. Có điều chơi cờ đầu

tiên là để tu thân dưỡng tính, loại người như cậu mà cũng đòi trở thành danh thủ cờ tướng quốc gia, về mặt nào đó mà nói, tinh thần không biết sợ này quả đúng là khiến người ta phải khâm phục."

Trần Phong lại lần nữa ngó người, chờ đến lúc hiểu được ý của Thẩm Ngọc Thư thì tức giận đến đỏ cả mặt, giơ chân lên định đá người.

Thẩm Ngọc Thư tránh ra, lôi chồng báo cũ đã chuẩn bị từ trước, chìa ra trước mặt Trần Phong.

Nhìn thấy ký sự trên báo, sắc mặt Trần Phong hơi thay đổi, yên tĩnh lại.

Tô Duy ghé lại gần, lớn tiếng đọc: "Danh thủ cờ tướng quốc gia say rượu trượt chân, chết chìm trong hồ, thế gian không còn cờ vương, thật đáng tiếc..."

"Câm miệng!"

Lờ đi lời Trần Phong, Tô Duy tiếp tục đọc.

"Trần Gia Hưng học đánh cờ từ nhỏ, chưa tròn hai mươi tuổi đã nức danh trong giới cờ tướng, hào quang vô hạn. Sau này đấu với Liễu Trường Xuân, vì thua nên phần nộ bỏ cờ, tự cảm thấy không còn mặt mũi nào trở về quê nhà, từ đó phiêu bạt tới nơi khác, không còn danh xưng cờ vương. Năm dân quốc thứ mười hai, trong lúc say rượu, Trần Gia Hưng đã bất hạnh trượt chân rơi xuống nước mà chết, thọ..."

"Ta nói câm miệng!"

Trần Phong lại lần nữa rống lên, lần này Tô Duy không tiếp tục nữa, dù sao nội dung đại khái cậu đều đã đọc, tin rằng những người ở đây cũng đã hiểu.

Khuôn mặt vốn đẹp trai của Trần Phong méo mó vì tức giận, ngực phập phồng dữ dội, phần hận trừng mắt nhìn Tô Duy.

Tô Duy quay mặt sang chỗ khác, cầm tập tư liệu trong tay Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư cao giọng nói với mọi người: "Đoạn miêu tả vừa rồi tất cả mọi người đều đã nghe thấy, Trần Gia Hưng, tức là cha của Trần Phong, năm đó cùng Liễu Trường Xuân đấu cờ chiến bại. Khi ông ấy mất, Trần Phong vẫn còn là một cậu bé. Trần Phong đem nguyên nhân cái chết của cha mình đổ hết lên đầu Liễu Trường Xuân, cho nên lần này tới Thượng Hải, ngoại trừ giúp chú của mình củng cố quan hệ với chính phủ thì còn một mục đích khác là thắng cờ Liễu Trường Xuân, tôi nói không sai chứ, Liễu quán chủ?"

Liễu Trường Xuân lặng lẽ gật đầu, Trần Phong cũng bình tĩnh lại, oán hận nhổ nước miếng một cái: "Năm đó sau khi thắng cha ta, Liễu Trường Xuân lại làm nhục ông ấy trước mặt mọi người, cha ta vì thế mới uất ức thành bệnh, mất sớm, chính vì thế ta muốn lấy gậy ông đập lưng ông, thắng lão về kì thuật, như thế thì có gì sai?"

"Không sai, ý chí của cậu thì tốt, nhưng dùng sai phương pháp, hơn nữa vì thắng được ván cờ mà không ngại xuống tay giết người!"

"Ai nói ta giết người..."

"Tôi nói!"

Thẩm Ngọc Thư gầm lên, vẻ mặt lạnh lùng sắc bén hiem thấy, Trần Phong bị khí thế của hắn trấn áp, không dám tiếp tục mở miệng biện giải.

"Tôi đã nhờ người tìm hiểu, trước khi cuộc thi bắt đầu, cậu đã tới tìm Liễu Trường Xuân, hạ chiến thiệp với ông ấy, có điều không ngờ Liễu Trường Xuân nửa năm trước từng bị bắt cóc, đầu óc không còn được như trước. Ông ấy từ chối đấu với cậu, cậu bèn dẫn người tới kì quán gây sự, sau mấy lần bị quấy rối, Liễu Trường Xuân mới bất đắc dĩ đồng ý yêu cầu của cậu, nhưng lại đưa ra điều kiện phải tiến hành ở Trường Xuân quán, cậu phải đoạt giải quán quân trong cuộc thi ông ấy mới nhận lời khiêu chiến. Để sớm có thể đấu cùng ông ấy nên cậu lập tức đồng ý."

Mấy tin này cũng không khó hỏi thăm, bởi vì rất nhiều khách tới kì quán đã nhìn thấy Trần Phong tới gây sự, còn về những chuyện sau đó, là Thẩm Ngọc Thư căn cứ vào tình huống lúc đó suy luận ra.

Gương mặt Liễu Trường Xuân lộ rõ vẻ ảo não, không ngừng gật đầu theo lời tường thuật của Thẩm Ngọc Thư, chứng minh những gì hắn nói đều là đúng.

"Cậu nóng lòng muốn thắng, một mạch quá quan trọng, cuối cùng đánh đến trận chung kết, cậu hẳn đã nghiên cứu trước cách đi của Bàn Quý và Tạ Thiên Thước, tự tin có thể thắng được bọn họ, nhưng không ngờ ở ngày thi đấu cuối cùng này lại có Trường Sinh đột nhiên xuất hiện, phá vỡ kế hoạch của cậu."

(Quá quan trọng: Qua cửa thành chém tướng địch)

"Đối với cậu mà nói, Trường Sinh là chướng ngại rất lớn, cậu trước đó không biết nó thường đi thế nào, nó lại dễ dàng thắng được Bàn Quý, thế

nên vào trận cờ buổi chiều, khả năng thắng của cậu chỉ có một nửa, có điều cậu không phải dân cờ bạc, không dám đem cơ hội ngàn năm một thuở này ra đánh cược."

"Nếu bại dưới tay một đứa bé, sau này đừng nói tới chuyện khiêu chiến với Liễu Trường Xuân để rửa mối hận năm đó của cha, có lẽ đến đánh cờ cậu cũng không thể nữa, giống như chuyện năm đó cha cậu gặp phải. Việc này đối với người tuổi trẻ háo thắng như cậu mà nói, tuyệt đối không chấp nhận được."

"Cho nên khi cậu vô tình nhìn thấy Trường Sinh một mình chạy tới khuôn viên bỏ hoang này thì đột nhiên nảy ra ý tưởng táo tợn, chỉ cần xử lý nó thì việc thi đấu sẽ đâu vào đấy. Vì thế cậu theo dõi Trường Sinh lên lầu hai, nhân lúc nó không chú ý, đẩy nó xuống, còn không chịu bỏ qua, cầm đá đập tiếp vào đầu nó, muốn triệt để gạt bỏ chướng ngại vật này."

"Cũng may vào lúc mấu chốt, Liễu Nhị chạy tới, kịp thời ngăn hành vi bạo lực của cậu, nhưng lại không dám để lộ ra ngoài, đành phải vội vàng giấu Trường Sinh sau cầu thang, sau đó kéo cậu vào một căn phòng trong hậu viện chất vắn. Hôm đó tôi cùng Tô Duy và Vân Phi Dương đi qua đã nghe được trong phòng có tiếng cãi nhau, lúc sau Liễu Nhị bị cậu đẩy từ trong phòng ra, thực ra chính là các người đang cãi nhau chứ không phải như lời Liễu Trường Xuân nói là trách cứ Liễu Nhị vì Liễu Nhị lấy trộm ngân phiếu."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, nhìn về phía Liễu Trường Xuân, mặt Liễu Trường Xuân lại càng ảo não, liên tục thở dài, nói: "Đều là tôi sai, tôi không giết người, người lại vì tôi mà chết, cho nên với Trần Phong, tôi vẫn luôn cảm thấy áy náy, cũng cố gắng thỏa mãn yêu cầu của cậu ta. Tôi đã biết chuyện Trần Phong giết Trường Sinh từ chỗ Liễu Nhị, nhưng nghĩ đến Trần

Phong còn trẻ, làm ra loại chuyện này cũng một phần nguyên nhân là vì tôi, cho nên mới bịa đặt lấy có, giúp cậu ta che đậy."

Bàng Quý nghe không nổi nữa, kêu lên: "Liều quán chủ, sao ông có thể hồ đồ như vậy được? Nếu ông không bao che cho Trần Phong, tôi đã không bị oan uổng, ông cũng sẽ không thiếu chút nữa thì mất mạng, cũng may thám tử kịp thời tìm được hung thủ, nếu không tôi còn tiếp tục bị kiện."

"Đúng vậy." Thẩm Ngọc Thư nói: "Trần Phong sau khi cãi nhau với Liễu Nhị xong, trên đường về vừa vấp gặp được Bàng Quý, lúc đó cậu ta đã bình tĩnh lại, biết không giấu chuyện Trường Sinh bị thương được, bèn nghĩ ra cách cố tình đụng vào Bàng Quý, đem máu trên tay bôi vào người ông ta để giá họa."

"Sau đó Trần Phong mới trở lại kì thất, lúc ấy trong kì thất có vài vị đang xem kì phổ, Tạ Thiên Thước cũng có mặt trong số đó, ông ta chắc chắn Trần Phong không có mặt trong kì thất ngay từ đầu, nhưng nếu Trần Phong đã nói vậy, ông ta cũng không muốn tự tìm phiền toái, liền nói theo, xong việc càng nghĩ càng không đúng, mới nghĩ đến nguyên nhân Trần Phong nói dối."

"Nhưng Tạ Thiên Thước cũng không báo án, ông ta tham gia thi cờ vì món tiền thưởng, thấy Trần Phong có tiền liền nảy ra ý tống tiền, không ngờ rằng Trần Phong lại tàn nhẫn độc ác như vậy, ngay sau khi đưa tiền xong bèn tìm sát thủ giết người diệt khẩu."

"Đúng vậy đúng vậy, chính là như vậy, tôi đúng là bị mớ heo làm lú đầu óc nên mới nghĩ ra cách kiếm tiền như vậy. Các vị đừng thấy tên này mặt mũi dàu ra dấy mà lầm, thực ra hẳn chính là kẻ điên, vì một ván cờ mà sẵn sàng giết hại một đứa bé, đến Liều quán chủ cũng không buông tha..."

"Tôi không giết Liễu Trường Xuân!"

Trần Phong rống lên khiến Tạ Thiên Thước giật bắn mình, run rẩy không dám nói nữa, co đầu rụt cổ nấp sau lưng tuần bộ.

Trần Phong gào lên với Thẩm Ngọc Thư: "Việc Liễu Trường Xuân trúng độc không liên quan đến tôi, tôi không hạ độc lão!"

"Ừm, tôi biết, bởi vì từ lúc Liễu Trường Xuân xảy ra chuyện cậu vẫn luôn nhấn mạnh chuyện này."

"Bởi vì không phải tôi hạ độc..."

"Nhưng khi nói về chuyện của Trường Sinh thì cậu không kích động như vậy, đây là một loại phản ứng tiềm thức của con người: Đối với việc mình thật sự đã làm thì thái độ phủ nhận có xu hướng lý trí, ngược lại thì sẽ giống như biểu hiện của cậu bây giờ."

Trần Phong không nói lời nào, nhìn vẻ mặt là biết đang chẳng hiểu gì.

Nghe không hiểu là chuyện bình thường, bởi vì ở đây đa số mọi người đều không hiểu Thẩm Ngọc Thư đang nói gì.

Tô Duy giải thích giúp: "Ý cậu ta là cậu ta biết chuyện Liễu Trường Xuân trúng độc không có liên quan đến cậu, nhưng cậu là hung thủ hại Trường Sinh, chuyện tới nước này, tin rằng Liễu Trường Xuân và Liễu Nhị đều sẽ không tiếp tục bao che cho cậu nữa, bọn họ chính là nhân chứng."

"Không..."

"Còn nữa, tuy rằng xong việc cậu đã rửa sạch tay, nhưng vẫn có phản ứng với dấu máu lưu lại trên tay, chính là xét nghiệm luminol mà chúng tôi đã cho cậu làm mấy hôm trước, và cả cái này nữa, hiện tại nhân chứng vật chứng đều đã ở đây, cậu còn gì để nói không?"

Thí nghiệm luminol thực ra cũng không đủ để chứng minh Trần Phong là hung thủ, thế nên Tô Duy đưa tấm ảnh chụp Trần Phong có ý định siết chết Tạ Thiên Thước hôm qua ra.

Không ngờ nhìn thấy ảnh chụp, Trần Phong lập tức chỉ tay về phía đám người Liễu Trường Xuân, phản bác: "Ai làm chứng? Rõ ràng chính là Liễu Trường Xuân lo sợ tôi thắng nên mới hãm hại thằng bé kia, sau đó đem tội danh đẩy lên người tôi, ông chủ Tạ cũng là người cùng quê với lão, bất đắc dĩ đành phải đứng ra nói giúp lão, còn mấy tấm ảnh này, tôi đã bảo là đang đùa rồi, hỏi ông chủ Tạ xem có phải hay không?"

Trần Phong hướng ánh mắt sang Tạ Thiên Thước, Tạ Thiên Thước chỉ trong hai ngày đã hai lần suýt mất mạng, trong lòng rất sợ Trần Phong, ông ta không dám phủ nhận trước mặt mọi người, nhưng cũng không cam tâm phụ họa theo, do dự nửa ngày mới khẽ gật đầu.

Trần Phong lập tức đắc ý, quay đầu nhìn về phía mọi người, hỏi: "Các người thấy chưa?"

Mọi người không khỏi quay sang nhìn nhau, Liễu Nhị tức giận chất vấn: "Cậu sao có thể như vậy? Rõ ràng chính cậu xuống tay định giết đứa bé đó,

nếu không phải tôi đúng lúc bắt gặp, nó đã mất mạng rồi, tiên sinh nhà tôi có lòng tốt giúp cậu, cậu lại ở đây lật lọng!"

"Cái gì mà có lòng tốt? Căn bản là có tật giật mình!"

"Cậu!"

Liễu Nhị tức đến nắm chặt hai tay, nếu không phải vì ngại nhóm tuần bộ ở đây thì đã lao lên đập cho Trần Phong một trận rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Duy lắc lắc đầu, nói với Trần Phong: "Tôi trước giờ chưa từng gặp loại người thấy quan tài rồi mà vẫn còn không chịu đổ lệ như cậu, tuy rằng cậu vẫn cứng đầu cứng cổ không chịu nhận tội, nhưng thực ra đã thua từ sớm rồi, có lẽ chính bản thân cậu cũng không phát hiện ra mình đã phạm một sai lầm trí mạng."

"Sai lầm trí mạng?"

"Cậu sợ không thắng được Trường Sinh cho nên mới định xuống tay giết nó, nhưng nếu đến việc thắng Trường Sinh cậu cũng không có lòng tin, thì dựa vào cái gì mà có thể tự tin thắng được Liễu quán chủ? Cho nên ván cờ này ngay vào lúc ra tay hại Trường Sinh cậu đã thua rồi, chỉ là trong tiềm thức vẫn cố gắng phủ nhận sự thật này thôi."

"Không phải như vậy!"

"Cậu hận Trường Sinh như vậy ngoài lí do nó cản trở kế hoạch, còn xuất phát từ lòng đố kỵ. Cùng là đánh cờ, cậu phải nghiên cứu và nỗ lực vô số

mới đạt được thành tích hiện tại, nhưng nó chỉ là một đứa bé lại có thể thắng một cách nhẹ nhàng, điều này đối với cậu mà nói thì không khác gì một sự nhạo báng, khiến cậu cảm thấy tất cả mọi nỗ lực của mình từ hước tới nay chỉ là trò cười..."

"Không có! Không phải! Không phải!"

"Đúng vậy, đến bây giờ cậu còn chưa hiểu ra một đạo lý: Nhiều khi, không phải chỉ cần nỗ lực là có thể đạt được mục tiêu. Muốn thành công, ngoài trừ nỗ lực còn cần thiên phú, may mắn, còn cả thái độ坦然 nhiên trước thắng thua nữa, chỉ tiếc ba điều này cậu đều không có."

"Nói vậy, tôi nhất định có thể thắng được bọn họ, kĩ thuật của tôi mới là thiên hạ đệ nhất, tôi vốn dĩ đã có thể là thiên hạ đệ nhất, đều tại thắng nhóc đó tự tìm đường chết, chạy tới cản đường. Thế giới này vốn dĩ cá lớn nuốt cá bé, việc tôi diệt trừ chướng ngại vật có gì không đúng? Không phải tôi sợ nó, mà là tôi không muốn bị người khác cản trở..."

Trong lúc tức giận, Trần Phong đem tất cả những phần nộ đã kìm nén trong mấy ngày vừa rồi ào ào tuôn ra, chờ đến lúc nhận ra mình đã vạ miệng thì không còn vãn hồi được nữa.

Tô Duy hướng về phía Bùi Kiếm Phong và Phương Tinh Sanh nhún vai, ý bảo: Các người xem, muốn cho một người tự mình khai ra là một chuyện đơn giản đến thế nào.

Bùi Kiếm Phong khoát tay, ra lệnh cho thủ hạ đưa Trần Phong rời đi, Trần Phong trong lòng vô cùng căm tức, quay đầu lại gào lên: "Tôi rất nhanh sẽ

được thả ra thôi, đến lúc đó tôi còn muốn khiêu chiến với các người, tôi sẽ chứng minh kì thuật của mình mới là thiên hạ vô song..."

Tiếng la hét của Trần Phong nhỏ dần cùng bóng dáng, gió đưa lại, mơ hồ còn nghe thấy ở phía xa xa, Tô Duy không kìm được lẩm bẩm: "Đồ thần kinh, đệ nhất thiên hạ thực sự sẽ không quảng cáo rùm beng lên mình là đệ nhất."

"Ây, hình như có gì đó không đúng."

Lạc Tiêu Dao là người đầu tiên nhận ra, hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Trần Phong luôn miệng phủ nhận việc hạ độc, vừa rồi anh cũng nói Trần Phong không hạ độc, chẳng lẽ người hại Trường Sinh và hạ độc không phải là một?"

"Đúng vậy, thế nên vụ tiếp theo này không liên quan, không cần Trần Phong ở đây nữa."

"Có phải ở đây còn có hung thủ thứ hai không?"

Vân Phi Dương dè dặt nhìn về phía mọi người, cảm thấy chẳng ai giống hung thủ hết, nhưng Thẩm Ngọc Thư cũng không nói linh tinh, cậu đành phải im miệng, chờ hẳn nói ra đáp án.

Bàng Quý cũng không kìm được, hỏi: "Không thể nào, khi Liễu quán chủ trúng độc, tất cả chúng ta đều ở rất xa, lúc ấy chỉ có Trần Phong có cơ hội hạ độc, cũng chỉ Trần Phong có động cơ giết người."

"Không, còn có một người nữa có cơ hội hạ độc."

"Còn có một người nữa?"

Mọi người nhìn nhau, bắt đầu suy đoán ai đáng ngờ nhất, Vân Phi Dương cũng nhanh chóng lôi đồng ảnh chụp lúc đó ra, lật từng tấm một, xem xét hiện trường sau khi xảy ra vụ án.

"Đúng, lúc ấy ngoại trừ Trần Phong, còn có một người có thể hạ độc, đó chính là bản thân Liễu Trường Xuân."

"Hả?!!"

Từ này thốt ra từ miệng của tất cả những người có mặt, sau đó họ đồng loạt nhìn về phía Liễu Trường Xuân.

Vẻ mặt Liễu Trường Xuân rất bình tĩnh, Liễu Nhị có chút nóng nảy, định lên tiếng phản bác nhưng bị ông ta dùng ánh mắt ngăn lại.

Đối mặt với phản ứng kinh ngạc của mọi người, Thẩm Ngọc Thư tiếp tục nói: "Đúng như lời của Trần Phong, mục đích cậu ta bức Liễu Trường Xuân đánh cờ chỉ có một - muốn thắng Liễu Trường Xuân để an ủi vong linh cha mình trên trời, cho nên không có lý do hạ độc với ông ta. Nếu Liễu Trường Xuân đã chết, Trần Phong sẽ vĩnh viễn không có cơ hội thắng trận tỉ thí này, tâm nguyện bao nhiêu năm cũng sẽ đổ sông đổ biển. Nếu Trần Phong không hạ độc, vậy thì chỉ có một người sẽ làm như vậy."

Tô Duy gật đầu phụ họa.

"Đúng vậy, dùng phương pháp suy luận loại trừ, cũng chỉ còn lại duy nhất một khả năng thôi."

"Nhưng mà thật vô lý, Liễu quán chủ sao lại tự hạ độc bản thân chứ? Chẳng lẽ ông ta bị Trần Phong ép?"

Những lời này của Bàn Quý nói ra mỗi nghi hoặc của mọi người ở đây.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Về mặt nào đó mà nói, ông ta đúng là bị bức bách, có điều nguyên nhân tuyệt đối không như mọi người nghĩ."

Hắn đi đến trước mặt Liễu Trường Xuân, hỏi: "Liễu quán chủ, ngài có thể cho tôi xem tay một chút không?"

Liễu Trường Xuân ngẩng đầu nhìn hắn, không nói năng gì, chìa bàn tay ra.

"Lần đầu tiên bắt tay ngài, tôi đã có chút nghi hoặc, kì thủ quanh năm cầm quân cờ, thế nên ngón tay có rất nhiều vết chai, ngài cũng có rất nhiều, có điều không phải ở trên ngón tay, mà ở lòng bàn tay, đây là dấu vết của việc thường xuyên múa kiếm để lại. Sau khi ngài được cấp cứu, mạch đập cũng rất ổn định vững vàng, đây cũng là kết quả của việc trường kỳ luyện tập."

Thẩm Ngọc Thư cầm tay Liễu Trường Xuân, hướng lòng bàn tay của ông ta lên trên, dưới ánh mặt trời, mọi người quả nhiên nhìn thấy hai lòng bàn tay của ông ta có rất nhiều vết chai.

Vân Phi Dương lập tức giơ tay lên nói: "Chuyện này không có gì là lạ mà, lần trước tôi cũng từng nói với các anh rằng Liễu bá bá rất thích đánh Thái

Cực, tôi nhớ lúc nhỏ còn được xem bá bá luyện Thái Cực kiếm nữa."

"Những người giàu có luyện Thái Cực chỉ là để nâng cao sức khỏe, so với những vết chai do quanh năm luyện công để lại này không giống."

Nghe xong lời này, Liễu Trường Xuân hừ một tiếng, rút tay về, hỏi: "Cậu rốt cuộc muốn nói gì?"

"Điều tôi muốn nói là: Ông căn bản không phải Liễu Trường Xuân, ông là kẻ giả mạo."

"Cái gì?!!"

Lờ đi phản ứng kinh ngạc của những người xung quanh, Thẩm Ngọc Thư tiếp: "Ông không phải Liễu Trường Xuân, kì nghệ đương nhiên cũng không thể sánh được với danh thủ quốc gia. Nhưng ông lại không thể không chấp nhận lời khiêu chiến của Trần Phong, nếu không cậu ta sẽ suốt ngày tới quấy rối, làm ảnh hưởng đến kế hoạch của ông. Vì thế ông mới nghĩ ra một cách, là bày ra cuộc thi cờ, định tìm chân Trần Phong trước, sau đó từ từ tìm đối sách. Trần Phong trẻ tuổi, có lẽ kì nghệ cũng thường thường, nói không chừng chưa đi đến cuối đã bị loại."

"Nhưng không ngờ Trần Phong lại dễ dàng tiến vào trận chung kết như thế, thậm chí còn để cùng ông đánh cờ mà không ngại giết người. Liễu Nhi không phải tình cờ nhìn thấy Trần Phong ám toán Trường Sinh, mà là vẫn luôn theo dõi Trần Phong, cho nên mới kịp thời ngăn cản Trần Phong xuống tay."

"Sao có thể như thế được?" Liễu Trường Xuân cười ha hả: "Nếu tôi là giả mạo thì sớm đã khai ra Trần Phong là hung thủ rồi, chỉ cần Trần Phong bị bắt là không ai uy hiếp được tôi nữa, chẳng phải sao?"

"Nếu là ông thì chắc chắn sẽ làm như vậy, nhưng người ngăn cản Trần Phong lúc ấy lại là Liễu Nhị, thậm chí còn đưa Trần Phong tới phòng của ông, khiến ông mất đi cơ hội tốt này. Nếu xong việc ông khai ra Trần Phong, đương nhiên cũng sẽ phải trả lời thẩm tra của tuần bộ, đây là chuyện ông muốn tránh bởi nó một là có thể sẽ khiến thân phận ông bại lộ, hai là sẽ gây trở ngại cho kế hoạch."

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Liễu Nhị, Liễu Nhị cúi đầu không nói lời nào, khuôn mặt đã bị tóc che khuất, nhưng có thể tưởng tượng được lúc này chắc chắn rất ảo não.

"Ông chỉ có thể hy vọng Trần Phong vì sợ hãi mà từ bỏ cuộc thi, không ngờ cậu ta lại to gan lớn mật như vậy, nhất định đòi tiếp tục thi đấu. Nếu thật sự tiếp tục đánh, Trần Phong sẽ nhanh chóng phát hiện ra ông có vấn đề. Bất đắc dĩ, ông đành phải dùng chiêu này để tìm cửa sinh trong cửa tử: Bản thân ông trúng độc, mọi người sẽ nghi ngờ cậu ta, trên thực tế cũng đúng là như thế, tất cả mọi người đều coi cậu ta là hung thủ."

Sắc mặt Liễu Trường Xuân vô cùng bình tĩnh, hệt như những gì Thẩm Ngọc Thư nói không liên quan gì đến ông ta, chỉ có Phương Tinh Sanh là thiếu kiên nhẫn, nói: "Không đúng, chất độc kia rất lợi hại, nó còn mạnh hơn cả thạch tín, nhờ đâu không cần thận lại hạ độc chết chính mình thì làm sao?"

"Không đâu, Liễu Trường Xuân chỉ dùng một lượng vô cùng nhỏ, hơn nữa tôi đã kịp thời giúp ông ta nôn hết. Ông ta bí quá hoá liều như vậy cũng vì

biết tôi là bác sĩ từ lời Đoan Mộc Hành, vạn nhất xảy ra chuyện, tôi sẽ cấp cứu ngay được."

"Tất cả những điều này đều là phỏng đoán của cậu, cho dù cậu nói rất có lý, nhưng ông ta chính là Liễu Trường Xuân, đây là việc không thể nghi ngờ. Liễu Trường Xuân ở chỗ này cũng có thể coi là một người nổi tiếng, hàng xóm láng giềng đều rất quen ông ấy, hằng ngày ki hữu ra vào kì quán cũng không ít, có người giả mạo, mọi người sao có thể không phát hiện chứ?"

"Thị giác mọi người đều có một khoảng mù, có rất nhiều thời điểm, chúng ta không phải dùng đôi mắt để nhìn đồ vật, sau đó truyền đạt tới đại não, mà là dùng đại não mà phán đoán đồ vật đó trước, sau đó mới ra lệnh cho đôi mắt. Lấy ví dụ, mọi người thấy một người trên đầu là tóc xanh, lập tức sẽ nghĩ người đó là Tô Duy, giả sử cậu ấy đổi kiểu tóc và màu tóc, mọi người sẽ rất khó nhận ra cậu ấy. Cũng giống như đặc điểm của cậu ấy là màu tóc kỳ quái, đặc điểm của Liễu Trường Xuân chính là mặc áo mã quái, dáng người cao gầy, cử chỉ nho nhã, hằng ngày ra vào kì quán. Diện mạo của người này và Liễu Trường Xuân thực sự vốn đã giống bảy tám phần, giọng nói cũng gần như vậy, căn bản sẽ không ai nghi ngờ lão."

Cùng với lời giải thích của Thẩm Ngọc Thư, ánh mắt mọi người đều dồn lên người Tô Duy.

Trong lúc vô tình được lôi ra làm người mẫu, Tô Duy vội vàng ưỡn ngực, làm ra tư thế của người mẫu chuyên nghiệp, còn về việc Thẩm Ngọc Thư bảo "màu tóc kỳ quái", cậu lựa chọn lờ đi.

Đây là thu hoạch lớn nhất của cậu sau khi xuyên thời gian đến thời Dân quốc này, cậu phải mất gần một năm mới nghiên cứu ra cách lợi dụng sắc tố của các loại thực vật, phối hợp với nhau để chế thành thuốc nhuộm tóc, hoàn

toàn là tinh hoa của tự nhiên, không hề có chất bảo quản, cậu còn định sau khi nghiên cứu ra thêm được mấy màu mới nữa thì sẽ cho sản xuất số lượng lớn cơ, việc Thẩm Ngọc Thư không am hiểu thời trang có thể hiểu được, ai bảo hẳn thuộc hàng ông cố chứ.

Đoan Mộc Hành đưa tay lên xoa cằm, nhìn Tô Duy đầy hứng thú: " Rất có lý, nhưng điều này cũng không đủ để chứng minh Liễu Trường Xuân là giả, một người khác hoàn toàn tới thay thế chính chủ, không thể nào không có ai nhận ra."

"Mọi người đã quên rồi sao? Hơn nửa năm trước, Liễu Trường Xuân bị bắt cóc tống tiền, ông ta nói là người làm của kì quán thông đồng với bọn bắt cóc, cho nên sau khi được giải cứu, bèn sa thải hết tất cả người làm trước đó, chỉ để lại mình Liễu Nhị, nhưng Liễu Nhị cũng không phải người đã làm ở đó lâu năm, chỉ mới tới hơn nửa năm trước, nói cách khác, Liễu Nhị và Liễu Trường Xuân giả là một hội."

"Liễu Trường Xuân thật đã bị đánh tráo lúc đó, nhưng tiểu nhị cũ của kì quán đều đã đi hết, bạn cờ thường tới chơi với Liễu Trường Xuân cũng có hạn, ông ta lại mượn cố đầu đầu đóng cửa không tiếp khách, mọi việc đều giao cho Liễu Nhị xử lý. Tất cả đều nghĩ rằng Liễu Trường Xuân vì bị bắt cóc nên ảnh hưởng tới đầu óc, ai ngờ rằng đó là hàng giả chứ."

"Tôi đã nhờ Tiêu Dao tìm hiểu về quê quán và gia đình của Liễu Trường Xuân, được biết ông ấy trước kia ở Bắc Kinh, vợ và con đều đã lần lượt mất bởi chiến loạn và dịch bệnh, ông ấy không có anh em ruột, cơ mà có mấy người anh em con chú con bác có khuôn mặt rất giống ông ấy, có lẽ kẻ giả mạo là một trong số những người anh em ấy."

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói đâu ra đấy như vậy, Liễu Trường Xuân mặt không đổi sắc, cũng không đáp lại.

Phương Tinh Sanh nhìn ông ta, lại hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Cho dù tất cả những gì cậu nói đều là đúng, thì tại sao ông ta lại phải làm vậy? Chẳng lẽ ông ta muốn có gia sản của Liễu Trường Xuân?"

"Liễu Trường Xuân mở kì quán này đơn giản là vì sở thích, kiếm tiền chỉ là phụ, cho dù đất đai chỗ này có đáng chút tiền thì cũng không tới mức khiến họ phải hao tổn tâm cơ tìm cách thay mặt đổi đào. Thứ kẻ này muốn chắc chắn phải quan trọng hơn nhiều, nhưng Liễu Trường Xuân không cho ông ta, ông ta lại không tìm được, mới nghĩ ra cách mạo danh Liễu Trường Xuân để ở lại đây, tìm kiếm lâu dài."

"Là cái gì?"

"Bọn họ rất cuộc muốn tìm cái gì thì chỉ có thể hỏi bản thân bọn họ, tôi chỉ biết là bọn họ còn chưa tìm được, nếu không sẽ chẳng mạo hiểm uống thuốc độc mà sẽ rời đi."

Nghe đến đây, Tô Duy cuối cùng cũng hiểu ra tại sao tối hôm đó Thẩm Ngọc Thư tìm suốt trong mấy gian phòng, hóa ra lúc ấy hẳn đã nghi ngờ về thân phận của Liễu Trường Xuân.

Vì thế cậu giúp Thẩm Ngọc Thư tổng kết, nói với Liễu Trường Xuân: "Những gì cần nói đều đã nói rồi, Liễu quán chủ, ngài xuất thân là dân luyện võ, trúng một chút độc đối với ngài mà nói không có gì ghê gớm, bởi vậy bây giờ có phải ngài nên giải thích cho mọi người một chút không?"

"Ta phải giải thích điều gì?"

Liễu Trường Xuân ngẩng đầu, cười lạnh nói: "Những lời này của các cậu đều không có căn cứ, ta đã ở đây nhiều năm, có hộ tịch có hồ sơ đầy đủ, sao đang yên đang lành lại biến thành hàng giả, thật là nực cười."

"Tôi nói như vậy đương nhiên là có chứng cứ, nếu không cũng không dám đưa người từ bệnh viện tới đây. Bây giờ tôi sẽ cho ông tâm phục khẩu phục."

Thẩm Ngọc Thư nói xong, giơ tay ra hiệu cho nhóm tuần bộ, bảo bọn họ cầm cuốc xẻng theo mình vào một căn phòng.

Chương 7: Cá lớn vượt mặt

Khi cùng tới đây điều tra manh mối với Tô Duy, hắn đã từng vào căn phòng này, còn trốn trong đó để tránh đám người bịt mặt.

Cũng giống như lần trước, trong phòng có rất nhiều bàn ghế, Thẩm Ngọc Thư bảo tuần bộ dời đồng bàn ghế ra chỗ khác, bắt đầu cạy sàn nhà.

Nhìn thấy hành động của hắn, mặt Liễu Trường Xuân lập tức biến sắc, đẩy xe lăn tới tức giận hỏi: "Các người muốn làm gì thế?"

"Không phải ông đang đòi vật chứng sao? Bây giờ tôi sẽ cho ông vật chứng."

Thẩm Ngọc Thư lấy một tờ giấy chìa ra trước mặt mọi người, nói: "Đã có người giả mạo Liễu Trường Xuân, vậy Liễu Trường Xuân thật ở đâu? Nếu ông ấy còn sống, chắc chắn sẽ không chịu để người khác mạo danh mình, cho nên đáp án chỉ có một: Hung thủ đã giết ông ấy ở đây, hơn nữa còn vùi xác ngay chỗ này, trên tờ giấy này chính là kết quả phân tích xét nghiệm, chứng minh đất chỗ này có phản ứng với máu."

Ngoài tờ số liệu đó ra, Thẩm Ngọc Thư còn lấy ra mấy ống nghiệm thủy tinh, bên trong chứa các chất lỏng và chất rắn, bên ngoài còn dán nhãn, viết rõ thành phần vật chất hóa học. Tô Duy nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện mình chẳng hiểu gì, thế nên cậu tin chắc rằng ở đây cũng chẳng ai hiểu.

Vì thế cậu tốt bụng giải thích: "Đơn giản mà nói, chúng tôi nghi ngờ Liễu tiên sinh này đã giết người giấu xác, thi thể được chôn ở đây, nên bây giờ nhờ các tuần bộ đại ca đào lên giúp."

"Hoang đường! Thật là quá hoang đường! Chỗ này sao có thể có thi thể được chứ? Bùi thám viên, Phương thám trưởng, các vị đều là cảnh sát, các vị tới đây phân xử thử xem, có người nói tôi là giả, nói tôi giết người giấu xác, dù gì cũng phải lôi chứng cứ ra đây chứ? Đâu ra chuyện chỉ nói vớ vẩn vài câu là có thể đào bởi linh tinh trong nhà tôi được?"

Nói cũng phải, ít nhất thì hành vi này ở xã hội hiện đại là không được phép, cho dù là ở Bến Thượng Hải, với thân phận và địa vị của Liễu Trường Xuân, nếu ông ta thực sự muốn truy cứu thì có lẽ cũng không dễ xử.

Tô Duy đành phải châm chọc thêm vào, bóp mũi, nói: "Nhưng mà chỗ này thực sự rất thối, mọi người không cảm thấy sao?"

Dù trong phòng có mùi hôi thối cũng không có nghĩa ở đây giấu xác, có điều vừa mới chứng kiến Thẩm Ngọc Thư vạch tội Trần Phong xong, mọi người theo bản năng đều tin tưởng hẳn, cho nên tuy tất cả không nói gì nhưng ánh mắt nhìn Liễu Trường Xuân đều có vài phần nghi ngờ.

Bị Tô Duy nói vậy, Liễu Trường Xuân ghen lời, lắp bắp nói: "Đây là... đây là bởi vì..."

"Vì sao, cứ xem thẳng đáp án là xong."

Thẩm Ngọc Thư ra tay cho nhóm tuần bộ bắt đầu. Sau khi được Bùi Kiếm Phong cho phép, mấy tay tuần bộ lờ đi kháng nghị của Liễu Trường Xuân, cầm cuốc xẻng bắt đầu đào. Thấy bọn họ dễ dàng đã cạy được gạch lên, trong lòng Tô Duy dần dần dấy lên cảm giác bất an, cậu liếc Thẩm Ngọc Thư một cái, không khỏi thay hẳn toát mồ hôi.

Trực giác của cậu luôn rất chuẩn, trực giác nói cho cậu biết lúc này phải ngăn cản Thẩm Ngọc Thư, nhưng thân là cộng sự, ngay lúc này, bất luận thế nào cậu cũng không thể chống đối lại hẳn.

Hành vi thô lỗ của nhóm tuần bộ đã chọc giận Liễu Trường Xuân, ông ta thấy Phương Tinh Sanh và Bùi Kiếm Phong đều ngồi yên như không thấy gì, vội vàng ra lệnh cho Liễu Nhị ngăn cản, nhưng Liễu Nhị còn chưa tới gần đã bị Lạc Tiêu Dao chặn lại.

Liễu Nhị tuy cao lớn cường tráng, nhưng không dám ngang nhiên đối đầu với người của phòng tuần bộ, đành phải quay đầu nhìn Liễu Trường Xuân cầu cứu.

Liễu Trường Xuân càng tức giận, ra sức đập tay lên xe lán, nói với Phương Tinh Sanh: "Tôi sẽ khiếu nại với cấp trên của các người, kiện các người lạm dụng chức quyền ức hiếp dân lành!"

"Chuyện này..."

Phương Tinh Sanh không biết nên trả lời như thế nào, một mặt muốn nhanh chóng phá án, mặt khác lại sợ sự tình xé ra to, ông ta không xử lý được, bèn dùng ánh mắt dò hỏi Bùi Kiếm Phong.

Bùi Kiếm Phong còn chưa trả lời, Liễu Trường Xuân đã lại nói với Vân Phi Dương: "Còn cháu, cháu không phải phóng viên sao? Bá muốn cháu viết bài đả đảo hành vi lạm dụng cường quyền này của bọn họ!"

Vân Phi Dương không dám mắt đối mắt với ông ta, liên tục đáp vâng, lại giọng máy ảnh hướng về phía hố đất chụp liên tục, có điều cậu ta làm như vậy không phải vì giúp Liễu Trường Xuân, mà thuần túy vì tò mò chỗ này có thể đào thấy thi thể hay không, để còn chuẩn bị tin nóng.

Bùi Kiếm Phong cũng nghĩ giống Phương Tinh Sanh, Liễu Trường Xuân là nhân vật nổi tiếng ở địa phương, lỡ ra lại đắc tội, thôi đành nhún mình: "Liễu quán chủ, ngài đừng căng thẳng, chúng tôi không nghi ngờ ngài, chẳng qua là liên tục xảy ra án mạng như vậy, ngài cũng muốn nhanh chóng điều tra rõ chân tướng phải không?"

"Điều tra rõ chân tướng không phải là muốn đào lung tung ở nhà tôi kiểu gì thì đào. Còn pháp luật gì không cơ chứ?"

Bùi Kiếm Phong còn định giải thích, Đoan Mộc Hành ngăn anh ta lại, mặt đầy thành khẩn nói với Liễu Trường Xuân: "Liễu quán chủ, chúng tôi làm thế này không phải là hùa vào bắt nạt dân lành, mà là vì nghĩ cho ngài nên mới đồng ý để Thẩm Ngọc Thư làm như vậy."

"Hả?!"

Vẻ mặt Liễu Trường Xuân cứng lại, Tô Duy cảm thấy, hiện giờ trên mặt ông ta đúng là hiện lên mấy chữ rõ ràng: Coi tôi là đồ ngốc à?

"Liễu quán chủ, ngài ngẫm lại mà xem, hôm nay ở đây nhiều người như vậy, nếu bỏ dở giữa chừng, việc này truyền ra ngoài, không biết sẽ bị đồn đại thành thế nào. Chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu bay xa ngàn dặm, đến lúc đó đầu đường cuối ngõ đều rộ lên tin đồn chỗ này giấu thi thể, ngài có muốn giải thích cũng khó."

Đoan Mộc Hành nói rất thành khẩn, thành khẩn đến mức Tô Duy có muốn nín cười cũng khó.

Nhưng cho dù anh ta có khoa trương đến thế nào, chỉ cần Liễu Trường Xuân nghe lọt tai là được. Ông ta liếc nhìn Thẩm Ngọc Thư, nói: "Được, hôm nay tôi nể mặt Đoan Mộc tiên sinh, các người cứ việc đào, có điều..."

"Có điều cái gì?"

Nể mặt ông ta, Tô Duy hỏi.

"Có điều nếu đào lên mà không thấy thi thể, tôi muốn Thẩm Ngọc Thư phải dập đầu xin lỗi!"

"Không cần phải làm đến mức đấy chứ? Mọi người đều là kiếm miếng cơm cả..."

"Vậy có phải chỉ cần tôi nghi ngờ các người giả mạo là có thể chạy tới văn phòng các người làm loạn? Tôi ở chỗ này tốt xấu gì cũng là người có uy tín danh dự, các người nói đào thì đào, nói đi là đi, sau này tôi còn mặt mũi nào sống nữa?"

Ông ta nói như vậy cũng có lý, nếu đặt mình vào địa vị người khác mà nói, nếu có người dám tới văn phòng thám tử của họ làm càn, cậu nhất định sẽ phản ứng còn hơn Liễu Trường Xuân.

Tô Duy không trả lời ngay, thấy Liễu Trường Xuân khiêu khích thẳng Thẩm Ngọc Thư, những người khác cũng không tiện đáp, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía hắn.

Những gì Liễu Trường Xuân nói Thẩm Ngọc Thư nghe không sót một chữ, nhưng hiện giờ hắn quan tâm đến hiện trạng khai quật hơn, nên vừa nghe thấy Liễu Trường Xuân buông lời như thế, đang định gật đầu luôn thì Tô Duy giành trước một bước, đứng giữa hai người bọn họ.

"Liễu quán chủ nói vậy thật là... Nếu thật sự là vu oan cho ngài, đương nhiên quỳ xuống xin lỗi không thành vấn đề."

Tô Duy nói xong, không đợi hai bên tiếp tục, lập tức đưa mắt ra hiệu cho Thẩm Ngọc Thư, thúc giục: "Cậu xem, Liễu quán chủ đã đồng ý rồi, còn

không mau đào đi!"

Cậu làm như vậy, Liễu Trường Xuân cũng không có cách nào ngăn được, đành phải di chuyển xe lăn qua một bên, oán hận nhìn bọn họ đào nền lên.

Nền đất không chắc lắm, nhóm tuần bộ chỉ cần đào một lúc là giữa phòng đã xuất hiện một cái hố lớn, cùng với chiều sâu của cái hố, mùi hôi thối trong phòng bốc lên càng nặng, nhiều người không chịu nổi, đều che mũi quay ra phía cửa.

Đúng lúc này, có người thấy được thứ chôn trong hố, dùng xẻng cào cào, mấy túi giấy dầu bị cào nát, đồ vật bên trong tung ra, đó là một đồng lớn nhựa thông.

Thẩm Ngọc Thư nhìn về phía Liễu Trường Xuân, mặt Liễu Trường Xuân gườm gườm, môi dưới khẽ mấp máy, những người khác đều tò mò nhìn đồ trong hố, Vân Phi Dương hỏi: "Đây không phải là nhựa thông sao? Sao lại chôn xuống đất?"

"Để át mùi hôi."

Đây là lời giải thích duy nhất, cũng là lý do tại sao Củ Lạc lại chạy đến đây, có điều phát hiện này ngược lại càng làm Tô Duy lo lắng, cậu nhìn Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư nhìn chăm chú vào hố đất, có thể thấy hẳn lúc này cũng vô cùng căng thẳng.

"Có rồi!"

Cùng với tiếng kêu, một cái túi lớn hơn nữa được đào ra. Khi mép túi bị tung ra, một đồng hài cốt đập vào mắt mọi người.

"A!"

Bàng Quý hét lên đầu tiên, quay đầu chạy ra ngoài, Tạ Thiên Thước bị đâm vào té ngã trên mặt đất, Vân Phi Dương cũng theo bản năng chạy ra ngoài, chạy được hai bước mới nhớ ra ở đây có nhiều thám viên như vậy, căn bản không cần sợ hãi, để giành được tin, cậu ta lại miễn cưỡng quay vào trong phòng.

"Đây... đây là..."

Đột nhiên nhìn thấy một đồng hài cốt, Phương Tinh Sanh cũng hoảng sợ, lập tức nhét cái tẩu vào trong túi áo, theo Bùi Kiếm Phong bước lên xem.

Đoan Mộc Hành cũng rất hiếu kì, tiến lại gần, cầm xẻng từ tay một tuần bộ, cạo cạo đồng hài cốt, sau đó nhú mày, nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

"Đây không giống xương người."

Hài cốt không lớn, mặc dù có chỗ đã bị nhóm tuần bộ cạo vỡ, nhưng vẫn có thể nhìn ra được hình dạng vốn có, từ mức độ thối rữa thì có thể ước chừng nó đã được chôn khoảng nửa năm đổ lên, có điều không phải là cốt người, mà là của một con chó trưởng thành.

Sau khi nhìn rõ thứ chôn dưới hố là một con chó, mọi người đồng loạt ồ lên, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Thẩm Ngọc Thư, có điều khác biệt là ánh

mắt chuyển từ tin tưởng sang nghi hoặc. Tuy Liễu Trường Xuân chôn chó trong nhà rất kỳ quái, nhưng đó dù sao cũng không phải là hài cốt con người, nói cách khác Thẩm Ngọc Thư đã phán đoán sai.

"Tại sao lại như vậy?"

Lạc Tiêu Dao không tìm được kêu lên, chỉ vào Liễu Trường Xuân hỏi: "Có phải là ông đã tráo đổi rồi không? Anh tôi tuyệt đối không nói sai, nhất định là các người đã động tay động chân!"

"Nực cười, từ sau khi trúng độc tôi vẫn luôn ở trong bệnh viện, Liễu Nhị cũng một tắc không rời, xin hỏi có lúc nào để tráo đổi được chứ?"

Lạc Tiêu Dao bị hỏi cho cứng họng, đành phải nhìn sang Thẩm Ngọc Thư cầu cứu.

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, sau khi thấy trong hố là bộ cốt của một con chó, hần cũng kinh ngạc giống như mọi người, nhíu mày nhìn chăm chú bộ cốt khuyến, lại nhìn về phía Liễu Trường Xuân, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Hần không đáp lại ngay, nhưng sự dao động lướt qua trong mắt đã vạch trần tâm trạng của hần lúc này.

Đoan Mộc Hành hỏi Liễu Trường Xuân: "Liễu quán chủ, chuyện này rất cuộc là thế nào?"

"Ai da, chuyện tới nước này, tôi cũng đành nói thật."

Liễu Trường Xuân thở dài lắc đầu, trên mặt lộ vẻ hổ thẹn, nói: "Tất cả mọi người đều biết đấy, dạo gần đây việc kinh doanh của kì quán không được tốt, thu không đủ chi. ừm... Tôi không còn cách nào khác, bèn đi mời thầy phong thủy tới, ông ấy bày cho tôi một cách, đó là đem hài cốt chó đen chôn ở vị trí này, như thế có thể đổi vận phát tài... Tôi nhất thời hồ đồ nên làm theo, haizz... Loại việc mê tín này nói ra sẽ chỉ làm trò cười cho thiên hạ, nên tôi mới không muốn để lộ ra, không ngờ lại khiến mọi người hiểu lầm..."

"Không thể nào! Ông đang nói dối!" Nhìn chăm chăm Liễu Trường Xuân, Thẩm Ngọc Thư nói: "Ánh mắt của ông cứ di chuyển, nói chuyện lại ngập ngừng, hai tay nắm lại chứng tỏ đang căng thẳng, thế nên âm vực cũng cao hơn. Tất cả những điều này đều chứng minh ông đang bịa chuyện!"

Nghे Thẩm Ngọc Thư giải thích, ánh mắt Tô Duy lần lượt xẹt qua chân mày, khóe miệng và hai tay Liễu Trường Xuân. Tất cả những gì hắn nói đều đúng, có điều ở thời đại này, những điều đó căn bản không đủ để thuyết phục người khác.

Cho nên Liễu Trường Xuân rất bình tĩnh, khóe miệng bên trái hơi nhếch lên, hỏi ngược lại: "Cậu có chứng cứ gì chứng minh ta đang nói dối?"

Không đợi Thẩm Ngọc Thư trả lời, Liễu Trường Xuân lại nói tiếp: "Nhưng hiện giờ ta đã có chứng cứ chứng minh mình trong sạch! Cậu ở nhà ta nói bậy nói bạ, còn đem người của phòng tuần bộ đến đào nhà ta lên, phá hoại phong thủy, bây giờ không tìm được bằng chứng gì lại còn dám to miệng, có phải cậu tưởng chỗ này quả thật không có pháp luật không!"

Những lời này ông ta nói đầy vẻ nghiêm khắc, Thẩm Ngọc Thư mấp má môi, ánh mắt dừng lại trên bộ xương chó, không nói năng gì.

Phương Tinh Sanh đứng một bên nhìn, chỉ sợ xử lý không tốt là bị liên lụy, đang mở miệng định khuyên giải thì Liễu Trường Xuân hòa hoãn lại, mỉm cười nói: "Có điều tôi sẽ không chấp nhận với văn bối, nể tình cậu vừa mới mở văn phòng thám tử, nóng lòng muốn lập công, tôi tha thứ cho cậu lần này. Chỉ cần cậu thực hiện giao ước vừa rồi giữa chúng ta, đập đầu nhận sai, tôi sẽ bỏ qua."

Thẩm Ngọc Thư vẫn không nói lời nào, hăn nắm chặt hai bàn tay, so với việc suy luận sai, hăn càng không thể chịu được phương thức hạ nhục này.

Đoan Mộc Hành thấy vậy, tiến lên chấp tay nói: "Lần này đúng là thiệt thòi cho Liễu quán chủ rồi, có điều những lời vừa rồi tôi thấy tốt nhất nên bỏ đi, dù sao mọi người đều là vì muốn tìm ra hung phạm, xuất phát điểm là tốt. Nếu Liễu quán chủ vẫn thấy ảm ức thì tôi thấy mặt cậu ấy, nhận lỗi với ngài."

"Đoan Mộc tiên sinh nói quá lời rồi, lễ của ngài tôi không nhận nổi. Tôi cũng không phải nuốt không trôi cục tức này, mà là hôm nay có nhiều người ở đây như vậy, nếu Thẩm tiên sinh không xin lỗi tôi trước mặt mọi người, tin tức truyền ra ngoài, mọi người sẽ cho rằng tôi thực sự là hung thủ giết người, dù sao so với vị thần thám Thẩm tiên sinh này, tôi cũng xem như có chút sĩ diện."

Những lời của Liễu Trường Xuân nhẹ tênh mà cay độc, đến Đoan Mộc Hành cũng không tiện đỡ lời hộ nữa, quay đầu nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư. Anh ta biết Thẩm Ngọc Thư trong lòng rất giận, chỉ sợ nhất thời không kìm được, khiến sự việc ngày càng xé to ra.

Rất may, chuyện Đoan Mộc Hành lo lắng không xảy ra, Thẩm Ngọc Thư nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, đi đến trước mặt Liễu Trường Xuân, vén vạt trường bào lên định quỳ xuống. Lạc Tiêu Dao đứng một bên cuống đến đỏ cả mắt, muốn kéo hẳn lên nhưng bị Đoan Mộc Hành ngăn lại.

Đúng vào khoảnh khắc này, tay Thẩm Ngọc Thư bị kéo giật lại, Tô Duy cầm lấy cổ tay hẳn, kéo về phía sau, cười hì hì nói với Liễu Trường Xuân: "Chẳng qua là dập đầu nhận lỗi thôi mà, nếu chúng tôi sai, vậy thì đúng là nên nhận lỗi với Liễu quán chủ."

Miệng nói, hai đầu gối cậu đã khụy xuống, quỳ trước mặt Liễu Trường Xuân.

Hành động này nằm ngoài dự kiến của mọi người, đừng nói là Thẩm Ngọc Thư ngây người, đến bản thân Liễu Trường Xuân cũng trở tay không kịp, vội vàng liên tục xua tay, nói: "Tôi là bảo cậu ta xin lỗi, không phải cậu.."

"Ấy, vừa rồi từ đầu đến cuối người nói chuyện cùng với ngài là tôi mà, đồng ý dập đầu tạ lỗi cũng là tôi, công sự của tôi chẳng hề nói một chữ nào, thế nên không phải tôi dập đầu thì là ai?"

Tô Duy nói xong không cho Liễu Trường Xuân cơ hội phản bác, bịch bịch bịch dập đầu ba cái, hỏi: "Đủ rồi chứ? Không đủ tôi dập tiếp?"

Liễu Trường Xuân tức đến tái mặt, rất muốn nói không đủ, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, ông ta không thể tỏ ra không có phong độ như thế, đành hậm hực hừ một tiếng, coi như buông tha cho họ.

Tô Duy thuận thế đứng lên, vỗ bụi đất trên đùi, chấp tay với hẳn.

"Đa tạ Liễu quán chủ đại nhân đại lượng, không so đo với tiểu bối chúng tôi. Để không làm ngài phiền lòng, chúng tôi sẽ đi khỏi đây ngay bây giờ, chỗ này cũng sẽ lấp lại cho ngài. Nếu ngài sợ phong thủy bị phá vỡ, tôi sẽ mời một thầy phong thủy đến giúp ngài xem lại, đảm bảo sau này tài vận cuồn cuộn, làm ăn phát đạt!"

"Được rồi được rồi, các cậu không tới gây phiền toái, tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi, những thứ khác không dám làm phiền."

Liễu Trường Xuân không kiên nhẫn khoát tay, mặt đầy vẻ "nhanh nhanh rút đi, đừng để ta thấy mà ngứa mắt".

Thẩm Ngọc Thư thật sự chịu không nổi vẻ mặt kiêu ngạo này của Liễu Trường Xuân, nhưng ván cờ này hẳn đã thua, Tô Duy thậm chí còn phải thay hẳn quỳ xuống, bây giờ nếu lại lên tiếng phản bác sẽ chỉ khiến cho cái giá Tô Duy phải trả vừa rồi trở nên vô nghĩa.

Tô Duy cũng sợ hãi không kìm được, vừa nói xong là vội vàng lôi hẳn ra ngoài, nhân tiện dùng ánh mắt ra hiệu cho Lạc Tiêu Dao, bảo cậu ta xử lý những việc còn lại.

Cả hai đi ra tới ngoài sân, còn nghe tiếng Liễu Trường Xuân khinh thường vọng ra từ trong phòng: "Thần thám cái gì chứ, chẳng qua cũng chỉ có thế!"

Cả người Thẩm Ngọc Thư cứng đờ, Tô Duy cảm nhận được sự tức giận của hẳn, không cho Thẩm Ngọc Thư cơ hội nói gì, cầm lấy tay hẳn kéo thẳng ra ngoài kì quán, đi ra đường lớn.

Đi được vài bước, Thẩm Ngọc Thư gỡ tay Tô Duy ra, thở dài.

"Cậu không cần căng thẳng như vậy, tôi biết chừng mực mà, sẽ không lấy trứng chọi đá đâu."

"Ừm ừm, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Tô Duy nhìn vẻ mặt Thẩm Ngọc Thư, nét mặt hần không giận không mừng, nhìn không ra nội tâm đang cuộn sóng.

Có điều sau cú vấp vừa rồi, trong lòng Thẩm Ngọc Thư chắc chắn không dễ chịu gì. Tô Duy định an ủi thì phía sau vang lên tiếng bước chân, Đoan Mộc Hành đang vội vàng đuổi theo.

"Không sao chứ?" Đoan Mộc Hành lo lắng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư lắc đầu: "Tôi không sao, có điều muốn nói một tiếng xin lỗi với cậu, vì tôi mà liên lụy các cậu cũng phải khó xử với Liễu Trường Xuân."

"Đó chỉ là việc nhỏ, trên quan trường, chút khó chịu này không là gì." Đoan Mộc Hành khoát tay không thèm để ý, đi vào vấn đề chính: "Có điều cậu khẳng định Liễu Trường Xuân có vấn đề ư?"

"Khẳng định, tôi chỉ là không ngờ bọn họ lại đi trước một bước, đánh tráo thi thể."

"Tôi tin vào phán đoán của cậu, chuyện này bị ông ta đoạt mất tiên cơ cũng không có gì lạ, ông ta chính là cao thủ cờ tướng. .. giả mạo."

Đoan Mộc Hành nói đùa, đáng tiếc hai người còn lại chẳng thêm hưởng ứng, đành phải nhún vai, thu lại nụ cười, vỗ vai Thẩm Ngọc Thư, nói: "Tôi tin cậu, cậu nhất định có thể tìm được bằng chứng mới. Chuyện ở đây để tôi xử lý, các cậu cứ đi làm việc của các cậu thôi."

Thẩm Ngọc Thư cảm ơn, chờ Đoan Mộc Hành đi rồi, hắn đưa tay lấy ra chìa khóa xe, Tô Duy nhanh tay hơn giành lấy.

"Để tôi lái xe."

"Tôi không sao..."

"Tôi biết cậu không sao, nhưng tôi muốn lái xe."

Tô Duy nói xong, kéo Thẩm Ngọc Thư lên xe, khởi động máy đánh xe ra ngoài.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Chúng ta đi đâu đây?"

"Hóng gió, tôi nghĩ tâm trạng hiện giờ của cậu thích hợp với việc đi hóng gió."

Thẩm Ngọc Thư không nói nữa, ngồi trong xe im lặng một lúc, hắn đột nhiên lên tiếng: "Là tôi sai."

"Hả?"

"Là tôi quá tự tin vào phán đoán của mình, tôi không nên đánh giá quá cao chỉ số thông minh của mình như vậy. Chuyện ra thế này còn liên lụy đến cậu và những người khác, hơn nữa cuối cùng lại để hung thủ ung dung ngoài vòng pháp luật."

"Không thể nói như vậy, ít nhất chúng ta cũng đã biết hung thủ là ai."

"Nhưng lần này rút dây động rừng, rất khó để buộc tội ông ta lần nữa, đã thế còn bị cản lại một miếng, báo hại cậu phải quỳ xuống trước mặt ông ta..."

Nghe xong câu này, Tô Duy không kìm được nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư, thần thái của hắn rất bình tĩnh, nhưng không khó để nhìn ra sự ủ rũ trong đó.

Tô Duy rất khó chịu, lái xe đến một khoảnh đất trống dừng lại, quay đầu chăm chú nhìn Thẩm Ngọc Thư, sau bất thành linh tạt cho hắn một cái.

Lực đánh ra không mạnh, nhưng Thẩm Ngọc Thư không đề phòng, bị tạt hất mặt sang một bên, kinh ngạc hỏi: "Cậu làm gì thế?"

"Đánh cậu! Không phải cậu tên Thẩm Vạn Năng à? Thế nên không có gì là không làm được hết, hai quân đối đầu với nhau sẽ có bên thua bên thắng, cho dù là Sherlock Holmes thì cũng có lúc bị thua. Cậu chẳng qua mới thua có một lần mà đã bày ra bộ dạng đáng thương này, không đánh cậu thì đánh ai?"

"Tôi không sợ thua, nhưng vì tôi mà cậu phải quỳ xuống trước mặt hung thủ, tôi nuốt không trôi cục tức này!"

"Nuốt không trôi thì sao? Đi giết ông ta à?"

Thẩm Ngọc Thư nhú chặt đôi mày, không nói gì.

Tô Duy nhún vai, cảm thấy mình có chút nặng lời, hòa hoãn lại: "Quê tôi có câu nói thế này: Ai cười đến cuối cùng, người đó cười tươi nhất. Người làm được việc lớn phải không câu nệ tiểu tiết, Hàn Tín năm đó còn phải chịu mỗi nhục chui háng kìa, mấy cái đập đầu này thì có là gì đâu."

"Tô Duy!"

"Ừm?"

"Có phải là ngay từ đầu cậu đã biết tôi sẽ thua không?"

Câu nói này nói đúng sự thật, Tô Duy cũng không giấu giếm, đáp: "Cái đó thì cũng không phải, chỉ là trực giác của tôi cảm thấy có gì đó không ổn. Cậu biết nghề này của chúng ta rồi đấy, không bao giờ đánh trận mà không nắm chắc phần thắng, thế nên tôi mới để lại cho chúng ta một đường lui. Chuyện làm anh hùng cậu lo, mấy chuyện đập đầu xin lỗi này thì để tôi xử lý."

"Tại sao lại là cậu xử lý? Rõ ràng từ đầu đến cuối gây nên chuyện là tôi, tự mình hành động không thêm bàn bạc với cậu cũng là tôi, cho nên thà rằng người phải quỳ xuống kia là tôi, cũng không muốn cậu phải trả giá hộ cho hành vi tự cao tự đại của tôi."

"Làm ơn đừng có dùng mấy từ như 'trả giá' chứ, nó sẽ khiến tôi cảm thấy như mình đã xuyên không rồi ấy."

"Xuyên không?"

"OK, đây không phải là point mà chúng ta cần nói, hãy let it go, điều tôi muốn nói chính là chúng ta là partner - chính là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, phải biết phân công hợp tác mới có thể win-win đúng không?"

"Cậu có thể dùng ngôn ngữ bình thường một chút để diễn đạt được không?"

"Xin lỗi, tôi cứ sốt ruột là sẽ nói kiểu vậy, dù sao hồi đó có một nửa thời gian là tôi sống ở nước ngoài. Tóm lại, cậu thật sự không cần coi chuyện quỳ xuống dập đầu là nghiêm trọng đến thế. Ở thời đại của chúng tôi... Ý tôi nói là ở quê tôi, mấy chuyện quỳ gối dập đầu này căn bản chẳng sá gì hết, trước kia tôi cũng quen làm rồi."

"Là vì trộm đồ bị bắt nên mới dập đầu xin lỗi sao?"

Tô Duy không đáp, bản lĩnh lớn nhất của Thẩm Ngọc Thư chính là giết người bằng lời nói.

Cậu nhìn Thẩm Ngọc Thư, đột nhiên lại vung tay lên, lần này Thẩm Ngọc Thư có đề phòng, lùi về phía sau né tránh.

"Bỗng nhiên tôi thấy hối hận vì đã giúp cậu."

Tô Duy xoay cổ tay, nhìn hẩn cười lạnh: "Tôi là ai? Tôi là Tô Thập Lục đỉnh đỉnh đại danh, tôi mà bị bắt á? Đùa cái gì thế? Tôi quỳ gối là quỳ với tổ nghề với sư phụ, quỳ với một đống thần tiên không quen biết, quỳ mãi thì cũng thành quen."

"Không ngờ cậu lại tôn sư trọng đạo như vậy."

Ê, tên này bị sang chấn tâm lý à? Có ai vừa phải chịu bẽ mặt xong lại còn nghiêm túc độc mồm độc miệng mĩa mai người khác như vậy bao giờ không?

Tô Duy hậm hực nhìn Thẩm Ngọc Thư, sau khi chắc chắn tâm trạng của hẩn đã hồi phục, cậu lại khởi động xe, lái đi tiếp.

"Thế cho nên, một chuyện nếu cậu coi nó nặng như núi, thì nó sẽ thật sự nặng như núi, còn nếu cậu không coi nó ra gì, thì nó chẳng qua chỉ là quả rấm mà thôi."

"Hiểu rồi, tôi sẽ nhớ kỹ."

"Còn nữa, cậu làm việc rất nghiêm túc, nhưng đôi khi chính vì quá nghiêm túc, ngược lại sẽ coi nhẹ một số tiểu tiết. Trên đời này không có điều gì là tuyệt đối, thế nào cũng có biến số nào đó, có điều cậu cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá, có tôi ở bên, cho dù cậu thất bại, tôi cũng có thể giúp cậu chuyển bại thành thắng. Không cần phải cảm ơn tôi đâu, tôi chỉ là một người bình thường, tâm nguyện của tôi là thế giới hoà bình, bảo vệ địa cầu."

Thẩm Ngọc Thư không đáp lại, nghe Tô Duy ở bên cạnh lái nhải, hẩn đột nhiên có cảm giác rất muốn cười.

Tính ra từ lúc hấn gặp Tô Duy trên tàu đến giờ đã gần một năm, hấn từ cảm giác chán ghét ban đầu đến sau này thành quen, rồi thành hiểu, con người này đã dần dần bước vào cuộc sống của hấn.

Càng quen với Tô Duy, hấn càng phát hiện ra nhiều điều rất tuyệt ở cậu. Tô Duy thoạt nhìn có vẻ không nghiêm túc, không đứng đắn, nhưng con người cậu có rất nhiều điểm đáng để học tập.

Tô Duy phóng khoáng, thích gì làm nấy, không gò bó ràng buộc, và còn cả sự rộng lượng bao dung khi không để bụng bất cứ chuyện gì... Tất cả đều là những điều Thẩm Ngọc Thư không làm được.

Lúc này ngồi ngẫm lại, thất bại của hấn có lẽ không nằm ngoài dự kiến, Trường Sinh vì quyết định của bọn họ mà bị thương, hấn tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng trong lòng rất sốt ruột. Hấn mong có thể nhanh chóng điều tra rõ chân tướng, chính vì thế sai lầm của hấn không phải là phán đoán sai về vụ án, mà là đã quá vội vàng, xem nhẹ đối thủ.

Cho nên vấp ngã cũng là chuyện đương nhiên.

Xem ra hấn còn rất nhiều điểm cần phải nỗ lực, không chỉ đơn giản là về học thức, mà còn cả việc ứng nhân xử thế.

Tô Duy lái xe, mãi không thấy Thẩm Ngọc Thư nói gì, quay đầu lại thì thấy hấn đang chăm chăm nhìn mình không chớp mắt, sợ tới mức ngoặt cả tay lái, kêu lên: "Cậu đừng có dùng ánh mắt ái mộ đó nhìn tôi, tôi không có hứng thú với đàn ông đâu."

"Tôi cũng không có hứng thú với đàn ông."

Vậy thì tốt...

"Có điều tôi rất có hứng thú với cậu."

Tay Tô Duy lại run lên, đầu xe liệng trái liệng phải, thiếu chút nữa thì queo xuống mương.

Thẩm Ngọc Thư vẫn nhìn cậu chăm chú, nói: "Tôi đột nhiên phát hiện hóa ra trên đời này còn có sinh vật thú vị hơn là tử thi."

Trong mắt Thẩm Ngọc Thư, vị trí của cậu cao hơn thi thể, thật là không biết nên vui mừng hay chán nản.

Tô Duy vừa lái xe vừa lẩm bẩm: "Bị người ta yêu thầm không phải lỗi của tôi, lỗi của tôi là ở chỗ quá ưu tú, đã là vàng thì dù có bị ném về chín mươi năm trước cũng vẫn tỏa sáng lấp lánh."

Sau khi lượn hai vòng trong khu phố cổ, Tô Duy lái xe tới bệnh viện.

Trường Sinh còn đang đợi nghe kết quả vụ án, tuy không được như ý lắm nhưng ít ra không phải không có thu hoạch gì.

Cả hai đi vào phòng bệnh, Trường Sinh chơi trò cướp hạt dẻ với sóc con, sau mấy ngày điều trị và nghỉ ngơi nó đã dần dần hồi phục, tuy rằng sắc mặt còn hơi tái, nhưng tinh thần thì rất tốt.

Nhìn thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đi vào, Trường Sinh ngừng chơi, vội vàng hỏi: "Thế nào thế nào? Bắt được hung thủ chưa?"

Phát hiện chủ nhân không chú ý, sóc con lập tức giơ hai chân lên, nhét hết mấy hạt dẻ vào miệng, sau đó lắc đuôi chuồn đến mép giường, len lén cạy một góc đệm lên, âm mưu tàng trữ thức ăn trong đó.

Không ai để ý tới hành vi mờ ám của nó, bị Trường Sinh hỏi vậy, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, nói: "Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?"

"Tin xấu!"

"Tin xấu là bọn anh không tìm được chứng cứ, không thể bắt hung thủ hại Liễu Trường Xuân phải đền tội."

"Hả... Vậy tin tốt thì sao?"

"Tin tốt là đã bắt được tên khốn hại em, hiện giờ đã bị giam ở phòng tuần bộ."

"Thẩm ca ca, Tô chan, các anh thật là lợi hại! Vậy lần sau hãy bắt nốt tên còn lại!"

Dù sao vẫn chỉ là một đứa bé, Trường Sinh không che giấu cảm xúc của mình, sự vui vẻ lạc quan của nó lan truyền sang Thẩm Ngọc Thư. Hắn gật đầu, tỏ ý mình nhất định sẽ làm được.

"Tôi đi ra ngoài một chút, hai người từ từ nói chuyện." Hắn vỗ vai Tô Duy, dặn dò.

Tô Duy không biết có phải Thẩm Ngọc Thư còn vì chuyện vừa rồi mà ủ rũ hay không, có điều nếu để Thẩm Ngọc Thư ở lại, cậu sẽ không thể cho Trường Sinh xem di động được, bèn nói: "Đi đi, có điều đừng đi xa quá, lát nữa tôi sẽ tìm cậu."

"Được."

Thẩm Ngọc Thư vừa ra khỏi phòng bệnh, Tô Duy lập tức lấy di động ra đưa cho Trường Sinh, nói: "Không phải em muốn biết bọn anh đã phá án thế nào sao? Tất cả đều có trong đây này."

"Oa oa, Tô chan thật lợi hại!"

Nhìn thấy di động, ánh mắt Trường Sinh sáng lên, cầm lấy điện thoại, các ngón tay thuần thục lướt trên màn hình, rất nhanh đã tìm thấy phần video, bật lên.

Động tác của nó nói cho Tô Duy biết, mặc dù Trường Sinh bị mất ký ức vì một cú shock nào đó, nhưng ký ức của cơ thể thì vẫn còn tồn tại, cho nên nó không thấy xa lạ với đồ vật ở thời hiện đại như điện thoại di động.

Đoạn video ghi lại những gì đã xảy ra ở kì quán được bật lên, Trường Sinh hồi hộp xem, đến hô hấp cũng không kìm được, sóc con cũng chạy tới thò đầu vào nhìn, tràn ngập tò mò đối với thứ đồ chơi kỳ quái này.

Đoạn video rất nhanh đã phát xong, sau khi xem xong, Trường Sinh im lặng hồi lâu không nói, ngón tay lướt đi lướt lại trên màn hình, không biết đang suy nghĩ gì.

Tô Duy nghiêng đầu nhìn nó, hỏi: "Sao vậy? Tìm được hung thủ rồi, em không vui sao?"

"Ừm, nếu em không tham gia thi đấu, anh ta có thể sẽ giành được giải quán quân, hóa ra đây là lý do anh ta muốn giết em. Thế nên Trần Phong nói không sai, là em đã cản trở anh ta."

"Nhưng anh không cho rằng việc em xuất sắc là lý do để Trần Phong ra tay giết người."

"Không riêng gì hẳn, rất nhiều người đã nói với em như vậy, bọn họ đều không thích em."

"Là ai nói? Người ở đây sao?"

Trường Sinh nghĩ, lắc đầu.

"Hình như rất lâu trước kia đã có người nói, thỉnh thoảng em nằm mơ, mơ thấy mọi người đều không thích em, bởi vì em không giống những đứa trẻ bình thường khác."

"Trường Sinh!"

Tô Duy giữ chặt vai cậu bé, xoay mặt nó đối diện với mình.

"Đừng suy nghĩ lung tung, chuyện đó hoàn toàn không đúng, bọn họ không thích em là vì sự tồn tại của em khiến họ cảm thấy bị uy hiếp. Bọn họ từ sâu trong tiềm thức đều là những kẻ tự ti, chỉ có những kẻ tự ti mới không dám

đối mặt với hiện thực. Giống như Trần Phong, hẳn đến dưng khí mặt đối mặt đấu với em cũng không có, loại người này chủ định sẽ thất bại, hơn nữa vĩnh viễn sẽ là kẻ thất bại."

"Là vậy ư?"

"Đương nhiên là như thế, cho nên đừng buồn, cái này cho em mượn, bên trong có rất nhiều game, em ở đây thấy chán thì có thể chơi game."

"Thật sao?"

Trường Sinh cầm chặt di động, mừng rỡ nói.

Tô Duy xoa đầu nó.

"Đương nhiên là thật, có điều thứ này nhất định không được để cho người khác nhìn thấy, kể cả Thẩm Ngọc Thư cũng vậy, nếu không có lẽ hẳn sẽ đem anh ra giải phẫu."

"Tại sao?"

"Khó mà nói ngắn gọn được, tóm lại em cứ nghe anh là được."

"Được, em tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai!"

"Còn nữa, không được chơi quá lâu, sẽ không tốt cho mắt."

"Vâng, em nhớ rồi."

Được Tô Duy cho phép, Trường Sinh không chờ nổi mở ngay phần game ra chơi, có điều kỹ thuật của nó không tốt lắm, ít nhất là không giỏi như chơi cờ tướng.

Đây cũng là một cậu bé kỳ lạ, thứ tất cả mọi người đều biết thì nó không hiểu, thứ mọi người không biết nó lại rất tinh thông, không biết nó trước kia đã sống cuộc sống thế nào.

Thẩm Ngọc Thư ra khỏi phòng bệnh, không đi ra xa mà chỉ bước dọc hành lang, nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ về sai lầm hôm nay.

Phòng bệnh cuối hành lang mở cửa, hai tuần bộ đứng dựa trước cửa sổ, nhằm chán hút thuốc, Thẩm Ngọc Thư từng gặp bọn họ, biết họ đều là người của phòng tuần bộ Hà Phi.

Hắn bước lại chào hỏi, phát hiện trong phòng chỉ có một mình lão vương gia, không có chú Quý, Diêm Đông Sơn cũng không có mặt.

"Chú Diêm hôm nay nghỉ à?"

Lúc này Thẩm Ngọc Thư mới cảm nhận được tầm quan trọng của Tô Duy, điểm thần kỳ nhất ở cậu chính là bất kể đối diện với ai cũng có thể nhanh chóng nhập cuộc, đối phương im lặng cậu cũng có thể tìm được chuyện để nói, Thẩm Ngọc Thư thì không có bản lĩnh ấy, cho nên đến câu chào hỏi cũng cứng nhắc.

Một trong hai tuần bộ nói: "Ông ấy mấy hôm nay bị cảm lạnh, ở nhà tĩnh dưỡng."

"Không sao chứ?"

"Nghe nói không sao, ông ấy ngày nào cũng tập luyện, cơ thể rất tốt, dù có bị ốm thì cũng không có vấn đề gì đâu."

"Nói không chừng ông ấy chỉ là lười biếng không muốn đi trực." Một tuần bộ khác nói tiếp: "Ngày nào cũng phải ở đây cùng với ông già lú lẫn này, thật là nhàm chán."

Thẩm Ngọc Thư thăm dò vào bên trong phòng bệnh, lão vương gia đang lắc lư đầu ngâm nga kinh kịch, nghe không ra ông ta đang hát gì, có điều nhìn qua thấy chơi một mình rất vui.

Hai tay tuần bộ kia còn ở đó than vãn.

"Không biết còn phải canh ở đây bao lâu nữa, không được đánh bài cũng không được chuồn đi giữa chừng, đổi lại là tôi, tôi cũng muốn giả bệnh xin nghỉ."

"Chú Quỳ đâu?"

"Không biết, chắc là thăm tiểu thư Thanh Hoa, ông ấy có một mình, lại phải chạy qua chạy lại cả hai bên, cũng vất vả lắm. Thời buổi này kiếm được miếng cơm đều không dễ dàng."

Nghe bọn họ nói chuyện, lão vương gia ngừng không ngâm nga nữa, nhìn Thẩm Ngọc Thư vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn đi vào.

Thẩm Ngọc Thư đi vào trong, vừa mới tới gần đã ngửi thấy mùi hôi nồng nặc toát ra từ người ông lão.

Thời tiết nóng bức, lão vương gia lại khá mập mạp, nếu không tắm hằng ngày thì người hôi là chuyện không thể tránh được.

"Lão nhân gia, có chuyện gì vậy?"

Lão vương gia hoàn toàn làm ngơ câu hỏi của Thẩm Ngọc Thư, nhìn chăm chăm hẳn một hồi rồi đột nhiên vỗ tay, nói: "Ta nhận ra người, nhận ra người!"

"Đúng vậy, chúng ta đã gặp nhau cách đây không lâu."

"Người đã mua cho ta kẹo hồ lô chưa?"

"Kẹo hồ lô?"

"Không phải người đã nói mua cho ta sao? Thế nên ta mới đi với người tới đây, giờ ta muốn ăn rồi, mau đi mua mau đi mua..."

Ông lão nói chuyện không ra đầu ra đuôi, lăm băm nửa ngày mới nói xong một câu hoàn chỉnh, Thẩm Ngọc Thư chỉ nghe được lờ mờ mà lờ mờ, đành phải nói: "Mùa này không có kẹo hồ lô, cháu mua cái khác cho ngài nhé."

"Ta muốn kẹo hồ lô, cả kẹo khoai lang nữa, không có thì ta đi đây, ta không muốn ở chỗ này với các người nữa đâu."

Ông lão vừa nói vừa run rẩy đứng lên, Thẩm Ngọc Thư sợ ông ta ngã, vội vàng tiến lên đỡ, ông lão đẩy hẳn ra, lẩm bẩm: "Ta đi tìm Thanh Hoa, Thanh Hoa tốt nhất, nó sẽ mua cho ta ăn..."

"Vâng vâng vâng, vậy ngài hãy ngồi xuống đã, cháu đi mua cho ngài ăn."

"Thật chứ?"

Thấy Thẩm Ngọc Thư gật đầu, ông lão hài lòng, lại run rẩy ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Thẩm Ngọc Thư, nói: "Người tốt lắm, tốt lắm, tốt hơn tên kia nhiều... Ta ghét hẳn..."

"Hắn là ai?"

"Chính là cái tên kia... cái tên kia..."

Ông lão nói không ra, đưa tay chỉ đông lại chỉ tây, như là nhớ ra điều gì, vẫy tay bảo Thẩm Ngọc Thư tới gần, ra vẻ thần bí: "Ta nói với người nhé... Tên kia rất xấu..."

Trong họng ông lão có đờm, nói không rõ tiếng, lại còn cố tình hạ giọng, Thẩm Ngọc Thư hoàn toàn không hiểu ông ta muốn nói gì, đang muốn hỏi lại, thì từ phía cửa vang lên tiếng bước chân, chú Quỳ đã trở lại.

"Sao người lại tới đây nữa thế?"

Ông ta vừa thấy Thấm Ngọc Thư trong phòng là lập tức cuống lên, tức giận nói: "Các người rốt cuộc muốn gì? Cứ không ngừng quấy lầy lão gia nhà ta, tưởng rằng chỗ này còn gì để bòn rút sao?"

"Tôi chỉ tình cờ đi qua thôi..."

"Cút đi cút đi, chỗ này không chào đón người."

Chú Quy mặt đầy vẻ chán ghét, xoa tay đẩy Thấm Ngọc Thư ra, Thấm Ngọc Thư đi ra tới cửa, quay đầu nhìn, lão vương gia lại bắt đầu rung đùi đắc ý ngậm nga kinh kịch, hoàn toàn chẳng để ý đến chú Quy.

Thấm Ngọc Thư ra ngoài hành lang, hai tuần bộ kia không còn ở đó nữa, không biết có phải đã chạy đi đâu tìm vui không, công việc này không vất vả, nhưng đúng là rất nhàm chán, khó trách mọi người đều không muốn làm.

Thấm Ngọc Thư trở lại phòng bệnh của Trường Sinh, vừa đi vào đã nghe thấy tiếng nhạc kỳ quái, Tô Duy ngồi ở đầu giường, chụm đầu với Trường Sinh, không biết đang chơi cái gì.

Hắn vào tới nơi, tiếng nhạc lập tức im bật, Tô Duy đứng lên, hỏi: "Cậu vừa đi đâu thế?"

"Đi loanh quanh một chút, vừa rồi hàn huyên với lão vương gia vài câu."

Thấm Ngọc Thư nghiêng đầu nhìn Trường Sinh, không thấy đồ vật phát ra âm thanh, hắn đoán là Tô Duy đã giấu đi rồi, nên biết thủ thuật giấu đồ của cậu ta thuộc hàng đệ nhất.

"Có hỏi được gì không?"

"Không, ông lão đã lú lẫn rồi, nói năng lộn xộn, hoàn toàn không thể giao tiếp được, hai người đang làm gì thế?"

"Kể cho Trường Sinh nghe chuyện mạo hiểm của chúng ta sáng nay, bao gồm việc chúng ta bị chơi một ván."

Tô Duy nói rất thản nhiên, dường như trận thất bại đó chẳng có gì to tát, cảm xúc của cậu cũng lan truyền cho Thẩm Ngọc Thư, hăn đột nhiên cảm thấy vì chuyện này mà canh cánh trong lòng thật là chẳng khoáng đạt chút nào.

Trường Sinh vầy vầy Thẩm Ngọc Thư, gọi hăn đến mép giường, nói: "Thẩm ca ca, trước kia em cũng có một lần làm việc thất bại, lúc đó em rất rầu rĩ. Ba em bèn nói với em rằng, ông ấy làm cả trăm lần, có một lần thành công là đã rất vui vẻ, cho nên thất bại không đáng sợ, bởi vì từ đó có thể đúc kết được rất nhiều kinh nghiệm, giúp cho lần sau có thể thành công."

"Là ba em nói với em?"

"Đúng vậy, lúc em không vui, ông đều sẽ tới bên em, có điều đều là trong mơ, gần đây em hay mơ thấy ông ấy, chỉ là không nhìn được rõ mặt."

Thẩm Ngọc Thư nghe thấy có chút buồn cười, lại có chút cảm động, hăn xoa đầu cậu bé, hỏi: "Em cũng có những lúc không vui sao?"

"Có chứ, trẻ con cũng có phiền não mà. Ví dụ như em nói chuyện với Tiểu Nguyệt mà Tiểu Nguyệt lại không để ý tới em mà chỉ nhìn Nhị Cầu Tử; còn

cả Tiêu Dao đã đồng ý mua giúp em bánh bao của tiệm Vạn Phúc Trai nhưng lại quên mất, báo hại em mong suốt cả buổi trưa, còn cả Củ Lạc không nghe lời em, cứ nghịch ngợm mãi nữa.. ."

Thấy vụ kể lể này có xu hướng thao thao bất tuyệt, Thẩm Ngọc Thư vội vàng ngăn cậu nhóc lại.

"Được rồi, anh đã hiểu rồi, anh sẽ nhớ lời em nói."

Trường Sinh cười, giơ tay lên với hẳn, Thẩm Ngọc Thư không hiểu gì, mãi đến khi Tô Duy ở bên làm động tác vỗ tay hẳn mới hiểu ra, giơ tay lên vỗ với Trường Sinh một cái.

"Được rồi, đến giờ nghỉ ngơi rồi, đợi bọn anh xong việc sẽ lại đến thăm em."

Tô Duy đỡ Trường Sinh nằm xuống, cùng Thẩm Ngọc Thư đi khỏi phòng bệnh.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Cậu và Trường Sinh là đồng hương đúng không?"

"Cái này... đại khái là vì chỉ số thông minh của chúng tôi đều khá cao, cậu biết đấy, các thiên tài với nhau thì dễ nói chuyện mà."

Tô Duy chợt nhả nói, thấy vẻ mặt Thẩm Ngọc Thư rất nghiêm túc, cậu đành phải thu lại nụ cười, đang muốn tìm cái cớ gì đó để giải thích thì Thẩm Ngọc Thư đột nhiên gọi: "Tô Duy!"

"Sao?"

"Món nợ hôm nay sẽ không chỉ như vậy là xong, tôi nhất định sẽ bắt Liễu Trường Xuân phải quỳ lại cậu."

Tô Duy bị thái độ nghiêm túc của hã làm cho ngẩn người, có điều rất nhanh đã hiểu ra, vỗ vai hã, mỉm cười nói: "Chờ mong màn thể hiện của cậu, chàng đẹp trai, tôi tin tưởng ở cậu!"

Được khen ngợi, Thẩm Ngọc Thư mặt không chút cảm xúc, nói: "Đương nhiên, còn cần sự trợ giúp của cậu nữa."

"Tôi rút lại lời vừa nói."

"Muộn rồi, đi với tôi."

"Không, tôi đói rồi, muốn đi ăn cơm, ăn xong còn phải ngủ trưa, ngủ trưa là rất quan trọng đối với làn da. "

Tô Duy nói xong, không cho Thẩm Ngọc Thư cơ hội phản bác, xoay người đi luôn.

Thẩm Ngọc Thư ở phía sau nói: "Sáng nay trước mặt mọi người, có một số chuyện tôi không nói ra, anh họ của Liễu Trường Xuân từng làm việc trong cung."

Bước chân Tô Duy chậm lại.

"Nhựa thông có lẽ vốn không được chôn sâu như vậy, nếu không Củ Lạc đã không ngửi được. Đó là do sau khi chôn bộ cốt của chó xuống xong, có

người tiện tay chôn sâu nhựa thông cùng với nó, bây giờ tôi đi điều tra xem rốt cuộc là ai làm."

Tô Duy dừng hẳn, quay đầu nhìn lại, không ngờ Thẩm Ngọc Thư nói xong nghênh ngang đi, hai tay chấp sau lưng, bước thẳng về phía thang máy.

Lòng hiếu kỳ bị gọi lên, sau ba giây do dự, Tô Duy quyết định từ bỏ bữa cơm và thời gian nghỉ ngơi quý báu của mình, tiếp tục theo vụ án.

Cậu sai bước đuổi theo Thẩm Ngọc Thư.

"Cậu còn biết gì nữa, hãy nói ra hết đi."

"Nếu bộ xương chó đó là từ chỗ khác đem tới, vậy thì chất đất trên đó chắc chắn không trùng khớp với chất đất ở kì quán."

"Vậy thì sao? Đó không thể là chứng cứ chứng minh Liễu Trường Xuân này là giả."

"Còn có một điểm."

"Điểm gì?"

Thang máy tới, Thẩm Ngọc Thư kéo lưới sắt ra, bước vào trong.

Khi thang máy di chuyển xuống dưới, hẳn nói: "Trong lúc tuần bộ đào đất, tôi vẫn luôn để ý nét mặt của Liễu Trường Xuân, lúc đầu ông ta phản đối dữ dội, hơn nữa còn rất căng thẳng. Mãi đến cuối cùng khi bộ xương xuất hiện,

ông ta mới thả lỏng, bắt đầu công kích tôi, cho nên tôi nghĩ, lúc đó tôi đào lên cái gì, bản thân ông ta cũng không chắc chắn."

"Ờ, hóa ra cậu không nói gì, không phải là bị ông ta chặn cho cứng họng, mà là suy ngẫm chuyện khác."

"Suy ngẫm là một mặt thôi, mặt khác quả thực là tôi cũng không biết nên ứng phó với hắn thế nào, cậu biết đấy, với tôi mà nói, nhiều khi giao tiếp với tử thi còn thấy dễ dàng hơn."

Nói tới đây, Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Duy một cái, thầm nghĩ lúc ấy nếu Tô Duy không ở đó, không biết hắn sẽ phải ứng phó thế nào.

Tô Duy cảm nhận được, mỉm cười nói: "Đừng suốt ngày dùng ánh mắt ngưỡng mộ đó nhìn tôi, tôi sẽ không cảm lòng được đâu."

"Cậu có thể tự mình giải quyết."

"Ê, tôi nói không cảm lòng được không phải ý đó..."

"Liễu Trường Xuân mấy ngày nay đều ở trong bệnh viện, khả năng tự đổi thi thể là không cao, kẻ làm chuyện này có thể là Liễu Nhị, cũng có thể là người khác. Tay Liễu Nhị đó thoạt nhìn đầu óc có vẻ không được nhanh nhạy, nếu không phải Liễu Trường Xuân tự mình làm thì phản ứng căng thẳng của ông ta ở hiện trường cũng có thể lý giải được."

Ê, lờ đi câu nói của người khác không phải là hành vi tốt đâu.

Có điều những gì Thẩm Ngọc Thư nói khiến Tô Duy thấy có hứng thú, thế nên cũng không so đo chuyện Thẩm Ngọc Thư cứ tự làm theo ý mình nữa, đi theo nói: "Cậu còn quên một nhóm người nữa, chính là những người bịt mặt kia. Chỉ có bọn họ biết được có người hứng thú với khuôn viên bỏ hoang đó, bọn họ lại đông nên có thể dễ dàng chỉ trong một đêm đem cốt người đổi thành cốt chó, hơn nữa còn che dấu hiện trường không để lại dấu vết. Đừng quên, bọn họ rất có thể là đại nội thị vệ, mà Liễu Trường Xuân thật lại có người thân làm việc trong cung, thế nên giữa bọn họ có liên quan với nhau."

"Tôi cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng những người đó nếu đã lên vào kì quán, vậy chắc chắn là không cùng hội với Liễu Trường Xuân, tại sao lại muốn giúp hẳn?"

"No no no, chỗ chúng tôi có câu: Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, đám người đó có thể không cùng một hội với Liễu Trường Xuân, nhưng nếu bọn họ cùng có một kẻ địch thì rất có thể sẽ thống nhất mặt trận."

"Có cùng kẻ địch? Ý cậu không phải nói..."

Nhìn Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy giơ ngón tay chỉ vào mình, lại chỉ vào hẳn, tỏ ý: Còn không phải là chúng ta sao?

Thang máy đã xuống tới nơi, Thẩm Ngọc Thư kéo cửa, bước nhanh ra ngoài.

Tô Duy đi theo phía sau, hỏi: "Cậu định đi đâu bây giờ?"

"Hỏi y tá tình hình của Liễu Trường Xuân hai ngày hôm nay."

Kết quả hỏi thăm không như mong muốn.

Nghe Thăm Ngọc Thư hỏi xong, mấy y tá chăm sóc Liễu Trường Xuân đều trăn miệng một lời đáp: Ngoại trừ tuần bộ tới thăm vấn và Liễu Nhị ra thì hai ngày nay không có ai tiếp xúc với Liễu Trường Xuân, mặc dù có một vài người bạn của Liễu Trường Xuân nghe tin đến thăm nhưng đều bị tuần bộ ngăn không cho vào.

Thăm Ngọc Thư lại hỏi về Liễu Nhị, y tá nói Liễu Nhị luôn ở bệnh viện cùng ông ta, Liễu Trường Xuân vừa mới hồi phục, không ăn được nhiều thứ, thế nên chuyện ăn uống của Liễu Nhị cũng được giải quyết ở nhà ăn của bệnh viện, họ cũng không thấy hẳn nói chuyện với ai khác.

Liễu Nhị không phải là người nhanh nhạy, Thăm Ngọc Thư cho rằng cho dù có người hợp tác với Liễu Trường Xuân thì cũng sẽ không chọn hẳn làm kẻ đưa tin, nhưng Thăm Ngọc Thư sau đó đi hỏi các nhân viên y tế và những lao công phụ trách quét dọn phòng bệnh khác, tất cả đều nói rằng không nhìn thấy người ngoài ra vào phòng bệnh của Liễu Trường Xuân.

"Có phải chúng ta đã phán đoán sai không?"

Không tìm hiểu được thông tin gì, cả hai quay lại phòng của Trường Sinh.

Tô Duy nói: "Có lẽ trước khi uống thuốc độc Liễu Trường Xuân đã thương lượng với đám người đó, hoặc là có người âm thầm làm, bản thân Liễu Trường Xuân cũng không biết, hay..."

Nhìn sắc mặt Thăm Ngọc Thư, Tô Duy không nói nốt vế sau của câu: Hay lần này là Thăm Ngọc Thư suy luận sai, Liễu Trường Xuân chính là Liễu

Trường Xuân, trong căn phòng đó căn bản không có thi thể, từ đầu đến cuối chỉ có bộ hài cốt chó đen.

"Có lẽ là chúng ta đã bỏ qua điểm gì đó." Tô Duy sửa lại.

Hai người về đến trước cửa phòng bệnh, Tô Duy đang định đẩy cửa ra thì cửa phòng đã mở ra trước, Trường Sinh từ bên trong chạy ra, theo chân nó còn có sóc con Củ Lạc.

"Em vừa mới bị thương, đừng chạy lung tung." Tô Duy vội vàng giữ nó lại, hỏi: "Không ngoan ngoãn nằm nghỉ, định đi đâu thế này?"

"Không phải chạy lung tung, là em muốn tìm các anh." Trường Sinh ngẩng đầu lên, nói với Thấm Ngọc Thư: "Thấm ca ca, em không ngủ được, vừa rồi em xem lại quá trình các anh tìm hung thủ một lần..."

"Xem lại một lần?"

"À không, ý em là nhớ lại một lần quá trình truy tìm hung thủ của các anh, nghĩ ra, có lẽ Củ Lạc có thể giúp các anh tìm được hung thủ."

Trường Sinh bế sóc con lên, đưa cho Thấm Ngọc Thư, nói: "Mũi của nó rất thính, thi thể đã được ướp với nhựa thông, nhất định là có mùi của nhựa thông, có lẽ Củ Lạc có thể truy tìm được thi thể giống như chó cảnh sát vậy."

Nhắc tới chó cảnh sát, Tô Duy lập tức nhớ ra trong vụ án Câu Hồn Ngọc, sóc con cũng từng lập được công lớn, cậu lập tức đón lấy Củ Lạc.

"Trường Sinh em thật là quá thông minh, quả nhiên mấy thứ như chỉ số thông minh đều là trời sinh cả, không tin không được."

Tô Duy nói xong bèn ôm sóc con chạy ra ngoài, Thẩm Ngọc Thư vội vàng đuổi theo, chỉ nghe Trường Sinh ở phía sau gọi với theo: "Thẩm ca ca, Tô chan, các anh phải cẩn thận nha!"

"Biết rồi!"

Hai người chạy một mạch ra khỏi bệnh viện, sóc con rất bất mãn vì bị tách khỏi chủ nhân, ở trong lòng Tô Duy ngộ nguậy lung tung, mãi đến khi Thẩm Ngọc Thư đưa cho nó mấy hạt dứa, nó mới ngừng giãy giụa, ngoan ngoãn cuộn trên người Tô Duy.

"Hiện tại chúng ta không hề có manh mối, đành phải đem hy vọng gửi hết vào Củ Lạc thôi, nếu thật sự có người dùng xương chó tráo vào thì kiểu gì cũng phải xử lý bộ xương người kia, thế nên tạm thời chúng ta dùng Củ Lạc như chó cảnh sát, xem có hy vọng gì không."

"Hy vọng bọn họ không ném bộ xương người xuống sông Hoàng Phố..."

Thẩm Ngọc Thư còn chưa nói xong đã bị Tô Duy đưa tay lên bịt miệng lại, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo hẳn.

"Thẩm Vạn Năng, Thẩm mồm quạ, không được nói bậy."

Thẩm Ngọc Thư đưa tay làm dấu, ra hiệu mình sẽ không nói bậy nữa, Tô Duy lúc này mới bỏ tay ra.

Thẩm Ngọc Thư hỏi: "Rốt cuộc cậu nói với Trường Sinh thế nào mà nó biết hết toàn bộ quá trình thế?"

"Tôi chẳng nói cái gì hết."

Cậu chỉ cho Trường Sinh xem đoạn ghi hình mà thôi.

"Vậy nó làm thế nào biết được lúc chôn thi thể còn có cả nhựa thông?"

"Nó là một tiểu thiên tài mà, nó có đầu óc suy luận."

"Ô Thập Lục, cậu có lý do gì hợp lý hơn không?"

"Ừm, tạm thời không có, cho nên nếu cậu không tin, tôi cũng chẳng có cách nào khác. Có điều tôi cho rằng đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là thú cưng của chúng ta có thể đảm đương nhiệm vụ của chó cảnh sát hay không."

Ánh mắt cả hai đồng thời nhìn về phía sóc con, hai má nó căng phồng, đại khái là ăn quá nhiều nên buồn ngủ, người cuộn lại, đẩy vế lưỡi nhác.

Tô Duy bị nó ảnh hưởng, cũng không tìm được ngáp một cái, hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Vị huynh đài này, huynh thích đột nhập vào nhà người khác giữa thanh thiên bạch nhật hay là vào buổi đêm?"

"Tôi thích không phải đột nhập vào nhà người khác."

"A và B, cậu kiểu gì cũng phải chọn một."

"Ban đêm."

"Ừm ừm, cậu càng ngày càng vào nghề rồi đấy, người anh em."

Thẩm Ngọc Thư hất cái tay đang quàng lên vai mình của Tô Duy ra, nhàn nhạt hỏi: "Cậu cảm thấy hai người đàn ông trưởng thành đuổi theo một con sóc trên đường giữa thanh thiên bạch nhật, mọi người sẽ thế nào?"

"Bắt chúng ta vào bệnh viện tâm thần."

"Cho nên tôi chọn ban đêm, không phải bởi vì tôi đã vào nghề, mà vì lý trí."

"Vậy thì tiên sinh lý trí, chúng ta đi ăn cơm trước đi, sau đó ngủ một giấc, sau đó mát xa, rồi đắp mặt tẩy móng tay..."

Thẩm Ngọc Thư đã nhắc chân chạy đi rõ xa, thứ lỗi cho hần tài hèn học ít, hoàn toàn nghe không hiểu cộng sự đang nói cái gì, hần chỉ hiểu được một sự thật:

Chuyện phải quỳ lạy Tô Duy căn bản không để trong lòng!

Chương 8: Tung tích hài cốt

Buổi chiều trời đột nhiên chuyển sang âm u, tối chạng vạng thì một trận mưa giông ập tới, nhiệt độ không khí xuống thấp, điều này thuận lợi cho hành động của Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đêm nay.

Bởi vì bọn họ lên vào một căn nhà đối diện với một góc của Trường Xuân quán, từ trên tầng hai quan sát tình hình, căn nhà này là một căn nhà cho thuê, khách trọ trước vừa mới dọn đi, tạm thời không có ai ở. Xét về vị trí mà nói, chỗ này là địa điểm quan sát tốt nhất.

Chỉ có một điểm duy nhất không được hoàn hảo, đó là căn phòng này không được thông gió, vừa trải qua một trận mưa lớn xong, vậy mà Tô Duy nghi ngờ không biết liệu mình có thể bị cảm nắng không.

"Cậu bảo, lỡ như bọn họ không quay lại bệnh viện thì chúng ta làm sao bây giờ?"

Dùng kính viễn vọng quan sát tình hình ở bên kia con phố, Tô Duy hỏi.

"Nhất định sẽ quay lại, Liễu Trường Xuân sợ chết."

"Sao cậu biết được?"

"Người có càng nhiều dục vọng càng sợ chết."

"Không phải đã được giải độc rồi sao?"

"Tôi quên không nói, tôi đã rắc một ít bột ba đậu vào bát cháo mà Liễu Nhi mua."

(Ba đậu: cây thuộc họ Đậu, có thể gây viêm ruột và triệu chứng ngộ độc, nôn mửa, tiêu chảy, toát mồ hôi)

Tô Duy ngừng không nhìn nữa, buông ống nhòm xuống quay đầu lại nhìn Thẩm Ngọc Thư, vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, hết như đang kể lại chuyện gì đó rất bình thường.

"Tôi không biết cậu cũng sẽ làm ra loại chuyện này đấy!" Tô Duy kinh ngạc nói.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy ống nhòm trong tay Tô Duy, chìa về phía đối diện, thuận miệng nói: "Tiện thể thôi, nhà tôi mở hiệu thuốc, một chút bột ba đậu rất dễ 'vào tay'."

"Là 'kiếm được', đừng có học theo cách nói của tôi, cảm ơn." Sau khi chỉnh xong, Tô Duy lại nói: "Ý tôi hỏi là cậu ra tay khi nào? Hắn không phát hiện chứ?"

"Liễu Trường Xuân vừa mới rửa ruột, chỉ có thể ăn cháo, cho nên lúc đi mua cơm tối, tôi bèn tới tiệm cháo bên cạnh kì quán thử thời vận, không ngờ Liễu Nhị đi mua thật, tôi bèn thừa dịp hắn và chủ quán tính tiền ra tay."

"Bỏ có nhiều không?"

"Ừm, lần đầu tiên làm chuyện này, tôi không có kinh nghiệm, coi như là... OK?"

"Đã bảo đừng học tôi nói chuyện rồi mà, loại chuyện này tôi thông thạo nhất, sao không để tôi làm?"

"Vì muốn cho cậu niềm vui bất ngờ, tôi vốn là muốn đợi đến lúc bọn họ đau bụng chạy tới bệnh viện mới nói với cậu, giờ nói ra thì độ bất ngờ đã giảm rồi."

Tô Duy trợn mắt.

Cho dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, cậu đều sẽ không cảm thấy niềm vui bất ngờ vì loại chuyện hạ độc này.

Sau đó, cả hai thay phiên nhau giám sát tình hình kì quán, đèn trên lầu vẫn sáng, lại không thấy Liễu Trường Xuân và Liễu Nhị đi ra, sau vài lần nhìn đồng hồ, Tô Duy có chút sốt ruột, hỏi: "Bột ba đậu có phải đã quá hạn rồi không?"

"Chờ một chút, đừng sốt ruột."

"Tôi không phải sốt ruột, mà là nóng quá, lúc này thật mong có một cái điều hòa, điều hòa không có thì quạt cũng được, con người tôi rất dễ chiều, đừng hỏi tôi đang nói cái gì, có hỏi tôi cũng sẽ không trả lời..."

Tô Duy mãi nói nửa ngày, không thấy ai đáp lời, cậu buông ống nhòm xuống, quay đầu sang thì thấy Thẩm Ngọc Thư đang rũ mi mắt, dựa người vào cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Sốc con vì quá nóng nên nhảy tới nhảy lui trên người hần, hần cũng không hề phản ứng.

Lại không thèm nghe cậu nói gì rồi, Tô Duy khó chịu hỏi: "Cậu đang nghĩ gì thế?"

"Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, có chỗ vẫn không giải thích cho thông được, cảm giác đã bắt được manh mối, nhưng không rõ đó là gì."

"Cậu nói việc Liễu Trường Xuân này là giả sao?"

"Hình như vậy, lại hình như không phải."

"Vậy rốt cuộc là phải hay không?"

Thẩm Ngọc Thư lại không nói gì nữa, đôi mày nhíu lại, xem ra chính hần cũng không chắc chắn.

Tô Duy đành phải gợi ý, hỏi: "Không phải cậu bảo anh họ của Liễu Trường Xuân từng làm việc trong cung sao? Làm việc gì?"

"Ừm... Là Tiêu Dao hỏi thăm được từ đồng nghiệp, nhiều năm trước đồng nghiệp của nó cùng Liễu Trường Xuân thật đối ẩm, Liễu Trường Xuân sau khi uống rượu có nhắc một chút, nói anh họ ông ấy từng lén dắt ông ấy vào cung chơi, ông ấy còn được nhìn thấy lão Phật gia từ xa, nhưng sau khi Liễu Trường Xuân tỉnh rượu, mọi người hỏi lại, ông ấy lại một mực phủ nhận, khẳng khái bảo bọn họ nghe lầm, từ đó về sau cũng không nhắc tới chuyện này nữa."

"Nghe có vẻ không giống nói khoác, kẻ nói khoác sẽ không ngừng nhắc lại để tận hưởng cảm giác được sùng bái."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, nếu những người bịt mắt đó quả thật là đại nội thị vệ, thì khả năng Liễu Trường Xuân nói thật càng lớn. Có thể tự mình dẫn người ra vào cung, anh họ ông ta chức vị nhất định không thấp, có điều nhà Thanh đã diệt vong, sổ sách trước kia cũng không tra được, nếu không thì biết được tên là có thể nhờ Đoan Mộc Hành tìm hiểu rồi."

"Có thể hỏi Liễu Trường Xuân giả, ông ta chắc chắn biết."

"Chúng ta bây giờ đến thân phận thực sự của ông ta còn không thể vạch trần, làm sao bắt ông ta khai thật được?"

"Nhà cậu không phải mở hiệu thuốc sao? Có thể hạ độc uy hiếp, chờ ông ta khai thật rồi cho thuốc giải, cậu thấy ý kiến này thế nào?"

"Chẳng ra gì."

Thẩm Ngọc Thư nhướn mày, nhìn Tô Duy đang quơ chân múa tay bên cạnh, đội một gáo nước lạnh.

"Không có loại thuốc ấy đâu, cậu đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp quá rồi đấy."

Hai cái tay còn đang múa may trong không trung của Tô Duy khựng lại, sau khi chắc chắn kế hoạch đó đúng là bất khả thi, cậu chán nản bỏ tay xuống.

"Hóa ra phim võ hiệp đều là gạt người..."

"Có động tĩnh!"

Thẩm Ngọc Thư dùng tay huých huých Tô Duy, ý bảo cậu nhìn đi.

Đèn của một căn phòng trong kì quán tắt ngóm, không bao lâu sau, hai người từ bên trong lao nhanh ra ngoài, chính là Liễu Trường Xuân và Liễu Nhị.

Bọn họ đều khom lưng ôm bụng, nhìn có vẻ rất không thoải mái, ra đến bên ngoài là vội vàng khoá cửa lại, chạy về phía bệnh viện.

Nhìn bọn họ chạy xa, Tô Duy đưa tay làm động tác yes, cất ống nhòm đi, chạy xuống dưới, không quên nói: "Bột ba đậu của cậu phát tác chậm quá đấy."

"Có lẽ là lượng ít quá, lần sau tôi sẽ cho nhiều hơn."

Từ từ, là cậu định cho ai nhiều hơn thế?

Trong lúc chạy về phía kì quán, Tô Duy thầm nhắc nhở bản thân, sau này khi ăn đồ Thẩm Ngọc Thư đưa cho, nhất định phải cẩn thận.

Cái khóa khổng lồ trước cổng kì quán đối với Tô Duy mà nói chỉ được cái mã mà thôi, cậu nghịch nó trên tay hết như món đồ chơi, một lúc sau khoá bật mở.

Hai người Liễu Trường Xuân rời đi vội vàng, bên trong còn có mấy đèn không tắt, Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư vào trong xong, nương theo ánh đèn chạy thẳng đến hậu viện rồi vòng tới khuôn viên bỏ hoang, đi tới trước cửa căn phòng chôn khuyến cốt.

Tô Duy qua lớp giấy cửa nhìn vào trong phòng, hồ đã được lấp lại, có điều làm không cẩn thận, đồng bàn ghế vốn dĩ đặt trên đó cũng không được đưa về chỗ cũ, mùi khó chịu từ bên trong bốc ra, cậu vội vàng bịt mũi lại.

"Dùng nhựa thông để khử mùi, thế mà họ cũng nghĩ ra được."

"Đúng vậy, thực ra cách khử mùi tốt nhất là dùng mấy thứ như canxi hydroxit hoặc canxi photphat, có điều cũng may là bọn họ không hiểu, nếu không Củ Lạc cũng không có đất dụng võ rồi."

Tô Duy nghe không hiểu, cùng sóc con nhìn nhau ba giây, cuối cùng nói: "Xin lỗi, tôi sẽ không bao giờ cười nhạo người ngoài ngành nữa."

"Tôi dùng một cách khác để cậu dễ hiểu hơn nhé, canxi hidroxit tiếng Anh là calcium hydroxide, tính ăn mòn của nó rất cao nên thường được dùng trong sát trùng và..."

"Dừng!"

Với kinh nghiệm có được khi ở cùng với Thẩm Ngọc Thư trong thời gian vừa qua, Tô Duy chắc chắn một khi hẳn đã mở miệng giảng giải thì bài diễn thuyết kia cũng phải kéo dài mấy tiếng đồng hồ, mà những kiến thức đó đối với bọn họ lúc này mà nói là không cần thiết, cậu tin rằng về mặt này thì cả cậu và Củ Lạc đều đồng ý.

"Chúng ta tới đây là vì việc chính, chuyện giảng giải cậu hăng để đó đã. Củ Lạc, đến lúc mà thể hiện tài năng rồi."

Không cho Thẩm Ngọc Thư cơ hội giảng tiếp, Tô Duy nói xong là lôi sóc con ra, cho nó ngửi mùi trong phòng, rồi chìa chỗ quả thông đã chuẩn bị trước đó ra trước mặt nó.

"Củ Lạc, nếu mày có thể theo mùi nhựa thông tìm được vị trí của thi thể, thì chỗ chiến lợi phẩm này chính là của mày, một túi nhiều như vậy, đủ để cho mày ăn đến khi bắt đầu mùa đông."

Sóc con đứng thẳng người lên, hít lấy hít để túi quả, căn bản không chú ý tới lời Tô Duy.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy túi quả, chỉ ra phía ngoài, nói với nó: "Đi tìm quả thông."

Lần này sóc con nghe hiểu, vẫy vẫy cái đuôi, nhảy lên cái cây bên cạnh, lại men theo nhánh cây chạy về phía trước.

Tô Duy vội vàng đuổi theo, hỏi: "Sao nó nghe lời cậu nói?"

"Cậu nói quá phức tạp, Trường Sinh thường ngày huấn luyện nó, số lượng từ đều rất ít."

"Nhưng thứ chúng ta cần tìm có phải quả thông đâu."

"Thi thể bị ám mùi nhựa thông, đối với nó mà nói, đại khái chính là một quả thông lớn."

Tưởng tượng ra mấy hình ảnh kia, Tô Duy không khỏi lợm giọng, thăm cầu nguyện Củ Lạc sau khi tìm được thi thể thì đừng coi đó là quả thông mà gặm.

Sóc con chạy rất nhanh, nhảy vài cái lên cây rồi phi lên tường vây, lại nhảy tường vây lao ra phía ngoài.

Tô Duy theo sát phía sau, có điều xung quanh tường vây đều là cỏ dại cao ngút, cản trở cậu leo tường, chờ Tô Duy qua được tới bên kia thì chỉ thấy đường phố quanh quẽ, ánh đèn đường mờ nhạt từ xa xa chiếu tới, sóc con đã không biết chạy đi đường nào.

"Không phải chứ? Nhanh như vậy tao đuổi theo kiểu gì?"

Tô Duy lăm bằm, nhảy từ trên tường xuống đất, nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cũng thấy phía xa xa có một đốm sáng màu xanh nhạt đang nhảy lên, đó là vì trước khi đi Thẩm Ngọc Thư đã bôi bột huỳnh quang lên đuôi Củ Lạc, cũng may là như vậy, nếu không đừng mong bám theo được nó.

Tô Duy co chân nhanh hơn đuổi theo, không quên nói với Thẩm Ngọc Thư đằng sau: "Cậu khóa cửa đi, bên này để tôi."

Thẩm Ngọc Thư tiến lên khoá cửa, Tô Duy co chân đuổi theo, cuối cùng công sức luyện tập băng tường hồi đó cũng không vô ích, rất nhanh cậu đã thu hẹp khoảng cách với sóc con. Tô Duy hồng hộc thở gấp, lặn đi lặn lại lăm bằm: "Tại sao thời đại này lại không có hệ thống định vị GPS, không có hệ thống định vị GPS, không có hệ thống định vị GPS?"

Đêm đã khuya, thỉnh thoảng có người về muộn đi qua, chỉ thấy trước mắt nhoáng một cái, đầu tiên là một con vật kỳ quái lướt qua, sau đó là một bóng người kỳ quái lướt qua, chờ người đó chớp mắt muốn nhìn kỹ lại thì cả người lẫn vật đều đã không thấy đâu nữa.

"Gặp ma à?"

Tiếng lẩm bẩm bị bỏ lại đằng sau, Tô Duy dùng hết sức lực toàn thân để đuổi theo sóc con, nhưng chỉ mới chạy qua ba con phố là cậu đã chịu không nổi, tốc độ bắt đầu chậm lại, rất muốn lớn tiếng gọi Củ Lạc lại, nhưng thở gấp quá nên nói không thành tiếng.

"Bốn chân... bắt nạt hai chân... quá không... công bằng..."

Một câu mà tách ra mấy nhịp mới nói xong, còn bị tiếng còi xe át đi, Tô Duy dừng chân quay đầu lại nhìn, thấy Thẩm Ngọc Thư lái xe đuổi theo, lúc đi tới cạnh cậu thì mở cửa xe ra.

"Lên xe!"

Câu này không cần hẳn phải nói, Tô Duy căn bản là lao lên xe với tư thế bay người, Thẩm Ngọc Thư bị cậu huých vào nghiêng người sang một bên, chiếc xe đánh một hình chữ S rất lớn trên đường, may mà buổi tối vắng người nên không có chuyện gì xảy ra.

"May mà... cậu có chuẩn bị... xe... tôi sắp... chết đến nơi..."

Tựa vào vai Thẩm Ngọc Thư, giờ khắc này trong mắt Tô Duy, sự tồn tại của hãn quả thực có thể so với đấng cứu thế.

"Tôi đương nhiên là có chuẩn bị xe, chỉ có kẻ ngốc mới định chạy bộ đuổi theo một con sóc."

Tô Duy cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã off.

Đây chắc chắn là bởi vì lúc xuyên qua hố đen cậu đã bị bức xạ ảnh hưởng, chắc chắn là thế.

Dùng xe đuổi theo sóc con nhẹ nhàng hơn nhiều, nhất là giữa đêm khuya đường phố không người, Thẩm Ngọc Thư lái xe theo sau sóc con quẹo qua mấy con phố, vẫn thấy nó phóng như bay, không thấy có dấu hiệu dừng lại.

Tô Duy ngồi một bên phụ trách nhìn theo nó, thấy sóc con vẫn chạy thoăn thoắt như vậy, không kìm được bảo: " Ai có thể nói cho tôi biết, nó chạy lâu như vậy không thấy mệt sao?"

"Nó ăn cả ngày nên cần giảm béo một chút."

"Tôi có chút lo lắng là túi lương thực này không đủ."

"Tôi cũng có chút lo lắng... lo rằng chúng ta không theo nổi nó nữa."

"Gì cơ?"

Thẩm Ngọc Thư dừng xe lại, hất cằm về phía trước, Tô Duy nhìn theo, thấy phía trước là một tòa kiến trúc rất lớn.

Tường vây bên ngoài là gạch đỏ, xung quanh là những cây cổ thụ cao ngất, ở giữa là một cánh cổng đen sừng sững, xuyên qua tán cây có thể thấy được tòa nhà bên trong, mặt ngoài tòa nhà được ốp đá hồng, phong cách gần giống với kiến trúc của các biệt thự nông thôn của châu Âu, trên nóc nhà còn có cửa sổ nhỏ màu đỏ, mang đặc phong thái của thời đại này.

Ánh mắt Tô Duy dừng lại trên tấm biển bên cạnh cổng. Tô Duy thở dài, chỗ này bọn họ đương nhiên không vào được, lãnh sự quán Pháp tại Thượng Hải, ha ha, vào được mới lạ.

Củ Lạc đã nhảy lên bờ tường, lượn đi lượn lại vài vòng trên đó, quay đầu lại nhìn cả hai, như thể đang hỏi sao bọn họ lại không theo, Tô Duy vẫy tay gọi nó quay lại, nhưng sóc con còn chưa chạy chán, không thèm nghe lời cậu, vẫy vẫy cái đuôi rồi nhảy vào bên trong bức tường.

"Ai nói cho tôi biết, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ đồng bọn của Liễu Trường Xuân lén vận chuyển thi thể vào trong lãnh sự quán?"

Giữ nguyên tư thế dựa người trên xe, Tô Duy chán nản nói.

"Liệu có phải có người muốn lợi dụng thi thể để giải phẫu không?"

Thẩm Ngọc Thư nói rất nghiêm túc, Tô Duy không chắc có phải hẳn đang đùa không, đáp: "Không đâu, tin tôi đi, Thẩm Vạn Năng, trên đời này không có ai yêu thi thể hơn cậu đâu."

"Vậy thì chỉ có hai khả năng."

"Ờ?"

"Một là khứu giác của Củ Lạc có vấn đề, nó tham ăn như vậy, rất có khả năng nửa đường truy tìm sai mục tiêu. Còn có một khả năng khác chính là đồng đảng của Liễu Trường Xuân cấu kết với người nước ngoài, bọn họ biết đem hài cốt tới chỗ này, không ai dám tới điều tra."

"Vậy tại sao lại không ném thẳng hài cốt xuống sông Hoàng Phố?"

"Xung quanh bờ Hoàng Phố cả đêm đều có người tuần tra, không cẩn thận sẽ bị kiểm tra, hơn nữa cho dù có an toàn ném được hài cốt xuống sông thì cũng khó đảm bảo sau này không bị phát hiện, hệ số nguy hiểm quá cao."

Ừm, đúng là hệ số nguy hiểm quá cao... Đợi đã, thời đại này có từ 'hệ số nguy hiểm' sao?

Tô Duy bất mãn nhìn Thẩm Ngọc Thư, cảm thấy nếu hẳn còn định tiếp tục bắt chước cậu nói chuyện như vậy thì nên thu tiền học phí của hẳn.

Tô Duy ôm lấy đầu, lại tựa người vào thành xe, rên rĩ: "Hình như chúng ta lại chọn phải người không nên dây vào rồi."

"Không phải hình như, mà đúng là vậy, dù sao phiền toái mà chúng ta chọn vào trước giờ đều không nhỏ cả, cũng chẳng nên để ý làm gì lúc này."

Đúng vậy, so với các đại nội thị vệ của di lão Mãn Thanh thì người nước ngoài chẳng là cái gì.

"Muốn vào thử không?"

"Cậu điên à?"

Tô Duy ngẩng phắt đầu lên.

Đôi khi cậu thấy phục sát đất hành động không sợ trời không sợ đất của người cộng sự, Tô Duy nhắc nhở: "Đột nhập vào lãnh sự quán nước ngoài, nếu bị phát hiện, chúng ta sẽ bị bêu gương xử lý đấy."

"Tôi có chút lo lắng cho Củ Lạc."

"Trước khi lo cho nó, chẳng lẽ cậu không lo lắng chút nào cho sự an nguy của chính chúng ta sao?"

"Tôi không phải lo lắng cho sự an toàn của nó, mà lo nó thật sự coi thi thể người là một quả thông khổng lồ..."

Hai người nhìn nhau, sau đó đồng thời nhảy xuống xe, chạy qua.

Bọn họ không dám tiếp cận quá gần, đầu tiên là trốn sau một cây ngô đồng quan sát tình hình, bên trong mơ hồ có bóng người lướt qua, thoạt nhìn có vẻ là cảnh vệ đang tuần tra.

"Tôi vào tìm hiểu tình hình, cậu ở chỗ này tiếp ứng."

"Tại sao không phải là tôi tìm hiểu tình hình, còn cậu tiếp ứng?"

"Cậu biết nói tiếng Pháp à? Gặp phải một tay người Pháp thì cậu đến ứng phó cũng không ứng phó nổi."

Thẩm Ngọc Thư không nói gì, trên mặt lộ rõ vẻ hậm hực.

Tô Duy lại thêm vào: "Hơn nữa cậu cao như vậy, rất dễ bị bại lộ."

"Cậu cũng có thấp đâu."

"Không cao bằng cậu."

"..."

Hiếm khi chơi cho Thẩm Ngọc Thư một quả cân nín thở hại thế này, Tô Duy cuối cùng cũng được hưởng thụ cảm giác ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng không tỏ ra quá đắc ý, nghiêm túc đưa ra kết luận.

"Cho nên, lần này để tôi."

"Vậ... tất cả đều phải cẩn thận nhé."

Nghe Thẩm Ngọc Thư dặn dò đầy vẻ không cam tâm như vậy, Tô Duy càng cảm thấy sảng khoái, hai tay nắm vào nhau, vặn khớp xương. Làm xong động tác khởi động, cậu hướng thẳng tới lãnh sự quán.

"Củ Lạc, đừng có mang rắc rối đến cho tao, nếu không tao sẽ biến mày thành bơ lạc đúng nghĩa đấy."

Việc mạo hiểm của Tô Duy không thể tiến hành thuận lợi, cậu vừa tiến về phía trước hai bước thì từ bên kia tường vây có ánh sáng rọi lên, ngay sau đó cửa sắt mở ra, một chiếc xe hơi đi từ bên trong ra.

Để không bị phát hiện, Tô Duy đành phải nhanh chóng lách ra đằng sau cây cổ thụ, nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngọc Thư: "Đã trễ thế này, là vị khách nước ngoài nào còn có nhã hứng ra ngoài?"

"Không phải người nước ngoài."

"Hả?"

"Coi như là người quen."

Thẩm Ngọc Thư đứng sau một cái cây khác, giơ tay ra hiệu cho cậu, Tô Duy thắc mắc quay lại nhìn, thấy chiếc xe Buick chậm rãi đi ra, cửa sổ phía trước không đóng, có thể thấy người ngồi bên ghế phụ.

"Từ Quảng Nguyên!"

Từ Quảng Nguyên mặc trường bào, tóc hoa râm, hai tay đặt trên đầu gậy, từ xa đã có thể nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc ban chỉ trên ngón tay cái của ông ta.

Lại nhìn thấy Từ Quảng Nguyên ở đây, cả Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư đều rất kinh ngạc.

Từ Quảng Nguyên không có liên quan đến vụ giết người ở kì quán, nhưng hai lần xảy ra sự cố, ông ta đều tỏ ra rất có hứng thú. Nhìn thấy ông ta từ lãnh sự quán đi ra, Thẩm Ngọc Thư đột nhiên tỉnh ngộ: Từ Quảng Nguyên không phải có hứng thú với vụ giết người mà là có hứng thú với Liễu Trường Xuân.

Nói cách khác, đám người bịt mặt đêm đó rất có khả năng là do ông ta phái đi, với tài lực và thế lực của ông ta, việc thuê được đại nội thị vệ của triều Thanh trước kia không phải là chuyện khó, thậm chí...

Thẩm Ngọc Thư giật mình, nhỏ giọng hỏi Tô Duy: "Bạn có nói rằng trên người ông ta có quý khí đúng không?"

"Không chỉ là quý khí, ông ấy còn mang trên mình trường khí trấn áp người khác của vương ba... À quên, của bá vương. Tôi nghi là lai lịch của ông ta cũng tương tự Diệp vương gia."

Thẩm Ngọc Thư cũng nghi ngờ như vậy, thế nên hần mới hỏi Đao Mộc Hành Từ Quảng Nguyên có phải là người Bát Kỳ hay không, đáng tiếc Đao Mộc Hành nói không tra ra được.

"Nếu đúng là như vậy thì không có gì kỳ quái, có lẽ trước kia tôi đã gặp ông ta trong cung nên mới cảm thấy quen mặt."

"Tôi cũng cảm thấy ông ta quen mặt."

Tô Duy nói xong, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư kỳ quái nhìn mình chăm chú, xoa cái mũi, nghiêm túc lại nói: "Kẻ có tiền khắp thiên hạ tôi đều cảm thấy quen mặt."

"Làm sao bây giờ?"

Chiếc xe Buick đi ra khỏi cổng chính của lãnh sự quán, Từ Quảng Nguyên vẫy tay tạm biệt người bên trong, Thấy xe đang chuẩn bị tăng tốc, Thẩm Ngọc Thư nói: "Muộn như vậy rồi mà ông ta còn ra vào lãnh sự quán, nhất định là có vấn đề, để tôi bám theo xem sao."

"Không, chúng ta chơi chiêu rút dây động rừng đi."

"Cái gì?"

Thẩm Ngọc Thư mới vừa hỏi xong, Tô Duy liền lấy hành động thực tế thay cho lời nói, cậu nhảy ra từ sau thân cây, lao đi với tốc độ chạy đua một trăm mét vọt tới phía trước chiếc Buick.

Tài xế mới vừa giảm chân ga định tăng tốc, đột nhiên thấy một bóng người lao ra trước mặt, giật mình phanh gấp.

Chiếc xe thuận lợi dừng lại, nhưng người bên trong thì theo quán tính bị xô dúi dụi, sắc mặt Từ Quảng Nguyên sầm xuống, nhưng khi thấy người chặn đường là Tô Duy, vẻ mặt ông ta hơi thay đổi.

"Hi, xin chào ngài, Từ lão tiên sinh."

Tô Duy thân nhiên giơ tay lên, chủ động chào hỏi ông ta.

"Chúng ta thật có duyên, không ngờ đã trở thế này, hơn nữa còn ở chỗ hẻo lánh này, chúng ta vẫn có thể gặp nhau."

"Là cậu sao."

Từ Quảng Nguyên che đi vẻ không vui lúc đầu, chế nhạo: "Cậu cũng nói đã trở thế này, lại ở chỗ hẻo lánh như ở đây, cậu sao lại tới làm gì?"

"Bởi vì tôi thích đi bộ mà, đi bộ chính là môn thể thao tốt nhất để rèn luyện sức khỏe, nhất là khi không khí ở đây còn tốt như vậy, không rèn luyện một chút thì cảm thấy có lỗi với sức khỏe của mình. À, tôi nói có chút khó hiểu, đơn giản mà nói là tôi ăn no xong không có việc gì làm nên tùy tiện ra ngoài đi dạo cho tiêu cơm."

Tên này lái nhái nhiều thật đấy.

Tô Duy đoán trong đầu Từ Quảng Nguyên lúc này nhất định đang mỉa mai như vậy, có điều ông ta là người ăn học cẩn thận, hoàn toàn không thể hiện gì ra bên ngoài, chỉ cười cười, nói: "Đi bộ đúng là có lợi với sức khỏe. Cậu chỉ có một mình?"

"Tôi..."

Tô Duy nhìn trái nhìn phải, đang định xem có nên lôi cộng sự ra không thì Thẩm Ngọc Thư đã đi tới bên cạnh cậu, nói với Từ Quảng Nguyên: "Còn có tôi nữa, chúng tôi là cộng sự."

"Ồ, hai cậu nhóc, các cậu rất thú vị. Vào thời điểm này thì đàn ông bình thường chỉ thích đi bộ cùng với phụ nữ thôi."

"Tôi không thích phụ nữ."

Từ Quảng Nguyên sững sốt.

Nghe xong câu trả lời rất đúng mực của Thẩm Ngọc Thư, bằng kinh nghiệm sống cùng lâu ngày, Tô Duy lập tức hiểu ngay câu tiếp theo mà hẳn muốn nói: Tôi chỉ thích thi thể thôi, có điều thi thể không có cách nào đi bộ nên tôi đành phải tìm cộng sự.

Tại sao cậu lại phải là lớp xe dự phòng chứ? Tại sao cậu lại bị cần đến một cách miễn cưỡng như vậy.

Tô Duy khó chịu.

Ánh mắt Từ Quảng Nguyên nhìn bọn họ cũng trở nên kỳ quái, Tô Duy rất muốn nói cho ông ta biết cái gì mới là thứ Thẩm Ngọc Thư thực sự có hứng thú, nhưng nếu nói ra, cậu cam đoan ánh mắt của Từ Quảng Nguyên sẽ càng kỳ quái, thế nên việc cậu có thể làm chỉ là dừng đề tài này đúng lúc, đổi nó thành...

"Vừa rồi tôi thấy ngài đi từ trong lãnh sự quán ra, ngài đến là vì việc công hay có việc riêng thế?"

"Tiểu tử, cậu chất vấn ta sao?"

Bị phản lại một chiêu, Tô Duy cuống quýt xua tay.

"Sao tôi dám chất vấn ngài chứ? Tôi chỉ là tò mò nên mới hỏi vậy thôi. Ngài cũng biết đấy, văn phòng thám tử của chúng tôi vừa mới khai trương chưa được bao lâu, chỗ đứng còn chưa được ổn định lắm, đương nhiên là hy vọng có thể kết được càng nhiều bằng hữu càng tốt. Cho nên nếu ngài thân quen với những người nước ngoài đó thì giúp chúng tôi nói tốt vài câu, chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích."

"Ồ, suy nghĩ rất chu toàn."

"Phải vậy phải vậy."

"Bằng hữu của ta đúng là không ít, có điều đều là về làm ăn thôi, đêm nay đến đây cũng là để bàn chuyện làm ăn, có một ít rượu quý của Pháp muốn vận chuyển sang bên này, cần có sự cho phép của người nước ngoài, thế nên ta tới đây để đả thông quan hệ."

"Ồ, hóa ra thời này đã có rượu limited à."

"Cậu nói cái gì thế?"

"Không có gì không có gì, tôi chỉ là cảm thấy con mắt và cách thức của ngài đều rất lợi hại, chuyện gì cũng đi trước người ta một bước."

Không biết có phải vì bị lời khen của Tô Duy tác động hay không, trên mặt Từ Quảng Nguyên hiện lên nụ cười, ông ta giậm cây gậy chống xuống một cái: "Dám nói chuyện không có tôn ti trật tự với ta như vậy, tiểu tử, cậu cũng là người đầu tiên đấy."

"Đây là lời khen sao? Đa tạ ngài, vậy thì tôi xin nhận lấy."

Tô Duy cột nhà cùng ông ta nói đông nói tây, ánh mắt lại làm bộ lơ đãng đảo qua trên người ông ta.

Từ Quảng Nguyên hôm nay không mang đồng hồ quả quýt, Tô Duy rất muốn tìm cơ hội để nâng nó, có điều trực giác nói với cậu không được hành động thiếu suy nghĩ, muốn lấy đồng hồ quả quýt thì cơ hội còn nhiều, không được nóng vội nhất thời.

Nghĩ như vậy, Tô Duy nhìn vào trong xe.

Tài xế là một người có vóc dáng cao lớn, lúc trước từng làm tùy tùng của Từ Quảng Nguyên tới kì quán, hơn nữa, trên ghế sau hình như còn có một người nữa, có điều cửa sổ xe kéo rèm đen, nhìn không thấy khuôn mặt người đó.

Đã trở thế này, ai là người đi cùng Từ Quảng Nguyên chứ?

Trong lúc Tô Duy thâm hỏi trong lòng, Từ Quảng Nguyên nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư từ lúc xuất hiện tới giờ chỉ nói một câu, sau đó đều đứng đó chăm chú nhìn bọn họ, có điều chủ yếu là quan sát Từ Quảng Nguyên.

Quan sát càng lâu, hẳn càng chắc chắn người này trước đây mình đã từng gặp.

Thời gian đã lâu, dung mạo hẳn nhớ không rõ lắm, nhưng trường khí và khí thế kia cho dù là đến tận bây giờ, hẳn vẫn còn nhớ như in. Khi đó trường khí của Từ Quảng Nguyên còn dữ dội hơn bây giờ nhiều, có thể nói là dũng mãnh. Thẩm Ngọc Thư không nhớ rõ quần áo của ông ta lúc đó, nhưng nhớ rõ mũ ông ta có gắn lông công, là lông công ba mắt - vinh dự mà chỉ có những thân vương quận vương cao quý mới có được.

Cho nên hẳn đoán không sai, Từ Quảng Nguyên chắc chắn có dòng dõi hoàng thất.

"Cậu... tên Thẩm Ngọc Thư?"

Suy nghĩ bị gián đoạn, Thẩm Ngọc Thư định thần lại, thấy Từ Quảng Nguyên đang nhìn mình đánh giá, ánh mắt thâm thúy, trong ánh mắt và giọng nói đều mang theo một chút khó hiểu.

Trái tim hẳn cũng đập nhanh hơn, sợ có phải đối phương đã nhận ra mình không, vội vàng hơi cúi đầu, dùng giọng điệu bình tĩnh đáp: "Đúng vậy, tại hạ họ Thẩm, hạ danh Ngọc Thư."

"Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư, tên rất hay."

Từ Quảng Nguyên nhìn hẳn chăm chú, ánh mắt đầy vẻ sâu xa, nói: "Nhìn cậu không giống như người ở đây?"

"Tôi từ nhỏ lớn lên ở phương Bắc, sau khi cha mẹ qua đời, tôi đi du học ở hải ngoại suốt, năm ngoái mới về cậu nhờ người thân, sinh sống ở đây."

"Ồ..."

Thẩm Ngọc Thư thấp thỏm, phỏng đoán Từ Quảng Nguyên sẽ lại tiếp tục hỏi gì, hẳn nên đáp lại thế nào, cũng may Từ Quảng Nguyên không hỏi nữa mà nói với cả hai: "Khen cho bậc hậu sinh các cậu biết chăm chỉ cố gắng như vậy, có cơ hội ta sẽ giúp các cậu kiếm được nhiều ủy thác hơn. Có điều người trẻ tuổi làm việc, kị nhất là nôn nóng, mặc dù ai cũng đều muốn thành danh, nhưng việc gì cũng phải từng bước từng bước một vững vàng mới được."

Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư nhìn nhau, thỉnh giáo: "Lão tiên sinh, xin chỉ giáo!"

"Sự việc xảy ra hôm nay ở kì quán ta đều đã được nghe, các cậu không cần tốn nhiều sức lực đã bắt được nghi phạm, làm rất tốt."

"Tin tức của ngài đúng là linh thông."

"Đại khái là vì cuộc sống quá yên ổn, thế nên có chút gió thổi cỏ lay gì đó là lập tức sẽ được truyền đi rất nhanh."

"VẬY xem ra ngài cũng biết chuyện chúng tôi sau khi bắt được một nghi phạm xong, lại vấp phải một võ rất tệ, hiện giờ trong ngoài đều đắc tội chứ?"

"Làm việc luôn là có thua có thắng, có mặt tốt mặt xấu, các cậu còn trẻ tuổi như vậy, có gì là thua không dậy nổi chứ? Chỉ sợ thua rồi vẫn còn không biết gì mà dương dương tự đắc thôi."

Nói tới đây, Từ Quảng Nguyên nhìn Thẩm Ngọc Thư đầy thâm ý.

Thẩm Ngọc Thư giật mình, nói: "Xin tiên sinh chỉ giáo."

"Trong đánh cờ, kị nhất chính là chỉ có công mà không có thủ, đến tướng cũng muốn bay qua sông để chiếu tướng người ta, đã tâm quá lớn, ngược lại lại xem nhẹ nguy cơ bên người."

"Ý ngài nói chúng tôi phải đề phòng người bên cạnh?"

Từ Quảng Nguyên không nói nữa, khoát khoát tay với bọn họ, tài xế lái xe tiến lên, Tô Duy lại thăm dò nhìn về ghế sau, có điều rất đáng tiếc, người đó đội mũ dạ, lại cúi đầu nên nhìn không ra diện mạo.

Tô Duy đành phải từ bỏ, nhìn chiếc xe đi xa dần, xoa xoa cằm, phân tích: "Người này nhất định có vấn đề, tuy ông ta che giấu rất tốt, nhưng vẫn không giấu được chất giọng Bắc Kinh của mình, nhìn khí chất của ông ta, không chỉ là sinh sống ở Bắc Kinh rất lâu, mà còn xuất thân quý tộc nữa."

"..."

"Hơn nữa chắc chắn là đệ tử Bát Kỳ, hoặc là thượng Bát Kỳ, đội mũ miện lông công."

"..."

"Nói không chừng còn biết lão Phật gia, người thân trực hệ nữa."

"..."

Liên tiếp mấy câu cũng không thấy Thẩm Ngọc Thư nói gì, Tô Duy khó chịu, khoanh tay nhìn về phía hắn.

"Cậu trúng tà sao? Hay là lời tôi nói khiến cậu cạn lời đến mức độ này?"

Lần này Thẩm Ngọc Thư cuối cùng cũng nể mặt cậu, trầm ngâm trả lời:
"Không, là tôi nhớ ra ông ta là ai."

"Lợi hại như vậy sao, vậy ông ta là ai?"

Thẩm Ngọc Thư không trả lời nữa, đột nhiên nhìn về phía Tô Duy, vẻ mặt nghiêm túc một cách dị thường.

Trước khi chắc chắn hắn không bị trúng tà, Tô Duy nhảy lùi về phía sau một bước, tự động mở hệ thống phòng thủ của mình lên.

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?"

"Ông ta là ai không quan trọng."

"Sao lại không quan trọng? Ông ta là ai có quan hệ đến vụ án chúng ta đang điều tra..."

"Không, lời ông ta nói đã nhắc nhở, khiến tôi nghĩ đến thứ mình vẫn luôn quan tâm."

"Là gì?"

"Không xong rồi, khả năng là cá lớn đã chuồn mất, đi theo tôi!"

"Đi? Vậy bộ hài cốt kia thì sao? Củ Lạc còn ở bên trong nữa."

"Không lo được nhiều như vậy đâu, tới bệnh viện trước!"

Vẻ mặt Thẩm Ngọc Thư càng ngày càng nghiêm trọng, rảo bước hướng về chỗ dừng xe, Tô Duy tuy rằng còn có chút không hiểu, nhưng từ khẩu khí của hắn có thể biết được sự nghiêm trọng của vấn đề, bèn không nói nhiều nữa, theo sát sau hắn.

Một bóng đen nhoáng qua trên tường vôi, chính là sóc con đã thám hiểm xong trở về, nó nhảy từ trên tường xuống, bộ vuốt túm lấy quần áo Tô Duy, chít chít kêu không ngừng.

"Có phải mày đã tìm được quả thông lớn rồi không?"

"Chi chi chi!"

Không hỏi được điểm quan trọng, Tô Duy cũng không còn tâm trạng nào nói chuyện với nó nữa, đeo luôn túi lương thực đã chuẩn bị lên cổ sóc con, Củ Lạc cảm thấy hài lòng, thôi không âm ỉ nữa, theo hai người lên xe.

Sau khi Từ Quảng Nguyên lái xe đi, người ngồi ở hàng ghế sau quay đầu lại nhìn, thấy Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy vội vàng rời đi, hăn không vui hỏi: "Tại sao ngài lại nhắc nhở bọn họ?"

"Nhìn bọn chúng luống cuống tay chân, không cảm thấy thú vị sao?"

"Thú vị cái gì? Tôi bị bọn họ khiến cho không thể tiếp tục ở đây được nữa!"

Giọng gã đàn ông mang nặng khẩu âm của người ngoại quốc, hăn tức giận nói xong, thấy Từ Quảng Nguyên chẳng thèm đáp lấy một từ, không kìm được lại cười lạnh: "À, tôi đã quên mất, tôi bị hăn hại cũng là nhờ ơn của ông mà."

"Trước khác nay khác, xin đừng quên, ông còn có thể tiếp tục ở lại đây được là nhờ sự giúp đỡ của tôi."

"Sao tôi phải tin tưởng ông? Đây tất cả đều là âm mưu của ông!"

Đối mặt với sự phẫn nộ của hăn, Từ Quảng Nguyên tỏ ra rất bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Frank tiên sinh, ông ở chỗ này đã nhiều năm như vậy, hăn là biết chúng tôi có một câu: Trên đời này không có bạn bè vĩnh cửu, cũng không có kẻ thù vĩnh cửu."

"Ha ha, tôi đương nhiên biết, chỉ có lợi ích vĩnh cửu."

"Đúng vậy, hiện tại mục tiêu của chúng ta là một, đều muốn kho báu trong huyết mộ, nếu như chúng ta trai cò đánh nhau, được lợi chính là những kẻ khác. Tôi biết ông ở đây có nhiều mối quen biết, nhưng nếu muốn tìm ra bí mật Định Đông Lăng thì còn cần đến sự giúp đỡ của tôi."

Những lời này nói rất hợp tình hợp lý, Frank không phản bác, Từ Quảng Nguyên lại tiếp: "Cho nên khi chúng ta có cùng một kẻ địch, phải nắm tay hợp tác với nhau thì mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất."

"Nếu ông cũng cho rằng bọn chúng là kẻ địch, tại sao còn muốn giúp đỡ?"

"Ông cho rằng đó là giúp sao?"

Frank nhướn mày, như đang nói: Không thì sao?

"Ông biết cách tốt nhất để đánh bại một người là gì không?"

"Là gì?"

"Chính là phá hủy niềm tin của hắn, khiến hắn nảy sinh nghi ngờ đối với năng lực của mình. Còn nữa, hai tên nhóc đó thì sao tính là kẻ địch được? Bọn chúng cùng lắm chỉ là mấy quân tiểu tốt được điều đi đầu trận thôi, một khi đã mất ý chí chiến đấu thì chúng ta muốn ăn lúc nào chẳng được."

"Ông định tính toán lợi dụng bọn chúng thế nào?"

"Bọn chúng có chút thông minh, có bọn chúng đánh tiên phong, quân của chúng ta mới có thể tiến thần tốc được. Còn kẻ địch mà tôi nói, chính là đám

quân phiệt đang rục rịch ngo ngoe kia cơ."

Cơ mặt Frank giật giật, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng, hừ một câu: "Những tên thổ phỉ đó cũng dám mơ ước có được bảo tàng, thật là to gan lớn mật."

"Chính vì là thổ phỉ, làm việc mới càng không kiêng nể điều gì, nếu không mấy năm nay làm gì có chuyện lăng mộ bị trộm hết không còn gì như vậy? Theo tin tức tôi thu được, đám quân ô hợp của Tôn Điện Anh đã bắt đầu bố trí cảnh giới ở xung quanh Định Đông Lăng rồi, tôi chắc chắn cùng lắm là ba tháng nữa, Định Đông Lăng sẽ bị đào trộm."

"Vậy sao ông còn không nhanh lên, nhanh nhanh phái người đi ngăn cản bọn họ?"

"Không, để bọn chúng làm tiên phong, đương nhiên phải cho chúng chút môi béo bở, chúng ta đều xuất thân quý tộc, việc đào trộm lăng mộ tổ tông thế này sẽ bị thiên cổ bêu danh, không thích hợp với chúng ta."

"Đó là tổ tiên của ông, không phải của tôi. Bao nhiêu của cải được giấu dưới đó, ông không sợ bị đám quân phiệt đó nhanh chân đến trước à?"

"Không có bản đồ cơ quan và Hồ Phù Lệnh, những thứ bọn chúng có được chẳng qua chỉ là mấy thứ vớ vẩn mà thôi."

Nghe đến đây, Frank không khỏi nhìn lại Từ Quảng Nguyên, chế nhạo: "Ông thật đúng là một con cáo già, nếu tất cả đều ở trong lòng bàn tay, vậy sao còn phải mượn sức tôi? Tôi không cho rằng mình có giá trị như vậy đâu."

"Gia tộc các ông đã cắm rễ nhiều năm ở đây, ta nhớ rõ năm đó khi Hàm Phong để còn sống, từng rất hậu đãi lệnh tôn, ban thưởng không ít đồ vật."

Những điều này đều đã là chuyện cũ năm xưa Frank nhú mày, không rõ tại sao Từ Quảng Nguyên lại đột nhiên nhắc tới cái này.

"Thời thế thay đổi, thêm vào thẳng cháu phá gia chi tử của ông, những thứ được ban thưởng đó không biết còn được bao nhiêu, ông trở về tìm xem, nếu có thể tìm được cái đồng hồ quả quýt giống như thế này, điều đó chứng tỏ ông có giá trị."

Từ Quảng Nguyên móc từ trong túi ra một cái đồng hồ quả quýt, đưa cho Frank.

Frank cầm trong tay nhìn nhìn.

Đó là một chiếc đồng hồ tráng men, phần lưng vẽ mấy bông hoa hồng diễm lệ, mặt trên được khảm một viên trân châu ở chính giữa, mở nắp lên, kim đồng hồ bên trong đang chạy rất chính xác.

Chiếc đồng hồ này được chế tạo rất tinh xảo, là hàng thượng đẳng, có điều trong mắt kẻ đã nhìn quen những đồ quý như Frank thì nó cũng không có điểm gì đặc biệt, bèn trả đồng hồ lại cho Từ Quảng Nguyên, khó hiểu nhìn ông ta.

"Loại đồng hồ này, nhà tôi không có một trăm cũng có tám mươi, có chỗ nào đặc biệt đâu?"

"Tôi từng được nghe về một truyền thuyết, năm đó trong danh sách những thứ tiến cống cho Hàm Phong Đế, có một chiếc đồng hồ đã được trải qua đôi tay của Vu sư, nghe nói nếu gặp đúng cơ duyên, nó sẽ có được sức mạnh xoay chuyển càn khôn."

"Sao có thể chứ?"

"Tôi cũng không tin, nhưng năm đó từng có người đã làm nghi thức như vậy..."

Nói tới đây, ánh mắt Từ Quảng Nguyên nhìn vào khoảng hư vô.

Mười mấy năm trước, trong hoàng cung, những lão thần như họ đã được đích thân tham dự vào nghi thức đó, lúc ấy dùng chính chiếc đồng hồ quả quýt trong tay ông ta.

Bọn họ cho rằng có thể một lần nữa thay trời đổi đất, xoay chuyển thời gian về tới trước khi Thái Hậu bệnh chết, nhưng đúng vào thời khắc tưởng rằng có thể thành công, tất cả đều trở về nguyên trạng.

Nhất định là có chỗ nào đó đã xảy ra vấn đề, nhưng rốt cuộc là chỗ nào, ông ta không thể biết được, ông ta chỉ biết chiếc đồng hồ được dùng lúc đó đã bị hỏng, chỉ có thể tìm một cái khác thay thế, cho nên những năm gần đây mới phái người đi khắp nơi thu thập những chiếc đồng hồ quả quýt đã được Hàm Phong Đế ban thưởng ra ngoài, thậm chí đến Thẩm gia cũng không bỏ qua, nhưng bản thân ông ta cũng biết rằng sẽ không có kết quả.

Bởi vì khi cha của Thẩm Ngọc Thư rời khỏi hoàng cung đã đem tất cả những thứ được ban tặng trả lại, lúc đi hai tay trống trơn. Ông ta tin tưởng

tai mắt của mình, nếu có manh mối thì không thể không tìm thấy.

Những năm gần đây ông ta đã phái người đi điều tra không chỉ Thẩm gia, mà còn rất nhiều gia đình khác có liên quan đến hoàng cung, đáng tiếc đều không thu được kết quả gì.

Có lẽ truyền thuyết trước sau chỉ là truyền thuyết, nhưng cho dù chỉ có một chút hy vọng nhỏ nhoi, ông ta cũng không muốn từ bỏ. Ngoại trừ tiền tài, còn có quyền thế, còn có cơ nghiệp huy hoàng hơn hai trăm năm của Đại Thanh Quốc.

Frank không nói nữa, nhìn Từ Quảng Nguyên như nhìn kẻ điên, Từ Quảng Nguyên cũng cảm thấy bản thân chính là kẻ điên, có điều cho dù đã điên rồi, cảnh tượng kỳ dị năm đó ông ta vẫn muốn được nhìn lại một lần, dù có phải trả cái giá lớn đến thế nào!

Chương 9: Lần thứ hai thất bại

Trong lúc Từ Quảng Nguyên và Frank đàm luận kế hoạch của bọn họ, Thẩm Ngọc Thư phóng xe như điên, Tô Duy hỏi nửa ngày mới ra đích đến là bệnh viện, còn vì sao lại tới bệnh viện, Thẩm Ngọc Thư trước sau đều không nói gì, suốt cả đường đi chỉ lặp đi lặp lại một câu nói.

"Tôi quá ngu ngốc, bao nhiêu manh mối rõ ràng như vậy, sao tôi lại không nhận ra..."

"Hy vọng bọn họ còn chưa đào tẩu, hy vọng bọn họ đừng tàn nhẫn độc ác như vậy..."

"Rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?"

Câu này là Tô Duy hỏi, được đáp lại là: "Từ Quảng Nguyên nhất định nhận ra tôi, cho nên ông ta mới ám chỉ như vậy."

"Không thể nào, năm đó lúc cậu vào cung chơi mới chỉ là một đứa bé, con trai mười tám tuổi thay đổi không nhận ra được, hiện giờ cậu đã cao đến một mét tám mấy, cho dù không hóa thành tro, ông ta cũng không nhận ra cậu."

"Tôi không phải sợ ông ta nhận ra tôi."

"Vậy cậu cứ lăm băm này giờ là vì muốn ăn đòn à?"

"Tôi chỉ là đang cố thả lỏng cảm xúc của mình, hiện giờ tôi quá căng thẳng, mà căng thẳng là tôi không thể tập trung suy nghĩ được, thế nên tôi phải thả lỏng."

Rất tiếc bọn họ không tìm được hài cốt, nếu không Thẩm Ngọc Thư ôm hài cốt, nhất định có thể dễ dàng thả lỏng.

"Tô Duy, đứng trước một người cao lớn như tôi, cậu nhất định rất tự ti đúng không?"

Cho nên tên này thả lỏng thần kinh dựa trên nỗi đau của người khác đúng không?

"Có phải cậu thấy tôi thấp lăm không?"

"Đúng vậy, những người thấp hơn tôi đều bị coi là lùn, tôi có thể hỏi về độ lớn của nỗi ám ảnh tâm lý đó đối với cậu không?"

"Cái gì?"

Cái loại từ ngữ vượt thời đại này cậu chắc chắn chưa từng nói qua, Tô Duy nghi hoặc hỏi: "Cậu học được ở đâu thế?"

"Mỗi lần Tiêu Dao bị Đoan Mộc Hành bắt nạt xong, Trường Sinh đều hỏi nó như vậy... Tôi dùng sai rồi à?"

"Cách dùng thì đúng, có điều đối tượng thì dùng sai rồi, tôi, Tô Thập Lục từ trước đến giờ chưa bao giờ có cảm giác tự ti, còn về độ lớn của nỗi ám ảnh, tôi sẽ đánh cậu đến lúc cả người cậu đều là những nỗi ám ảnh, cậu có muốn thử một chút không?"

Tô Duy xoay xoay cổ tay, cười nham hiểm.

Hành vi bạo lực của Tô Duy không có cơ hội thực hiện, vì cậu vừa nói xong thì xe đã tới bệnh viện.

Thẩm Ngọc Thư tìm đại một chỗ dừng xe rồi nhảy xuống, xông thẳng tới cổng chính bệnh viện, Tô Duy đành phải nhét sóc con vào túi, vội vàng đuổi theo hần.

Trên mặt truyền đến cảm giác lạnh buốt, cậu ngẩng đầu lên, phát hiện không biết trời đã mưa từ khi nào, mưa không lớn, nhưng vừa đủ để xua đi cơn nóng.

Hy vọng trận mưa này không kéo dài.

Đêm đã khuya, thang máy đóng cửa, cả hai chạy một mạch theo cầu thang lên tầng của Trường Sinh, Tô Duy còn tưởng Trường Sinh gặp nguy hiểm gì, không ngờ Thẩm Ngọc Thư chạy vọt qua phòng nó.

Cuối cùng cũng hiểu được Thẩm Ngọc Thư nghĩ gì, trong lòng Tô Duy dấy lên dự cảm không lành.

"Không phải là lão vương gia..."

Thẩm Ngọc Thư đã chạy tới chỗ đối diện cầu thang, ở góc ngoặt có hai cái ghế dài, hai tuần bộ giám sát vương gia nằm trên đó, trên mặt còn che mũ, đang ngủ ngon lành.

Thẩm Ngọc Thư không thèm để ý đến họ, đẩy cửa phòng bệnh ra, chạy vào trong.

Phòng bệnh tối đen, Thẩm Ngọc Thư mò mẫm trên tường một lúc mới chạm tới sợi dây kéo, bật đèn lên.

Cửa sổ đối diện đang mở, nhưng không có gió, trong phòng rất ngột ngạt, lão vương gia nằm thẳng trên giường, không hề có phản ứng gì đối với sự xâm nhập của hắn.

Tô Duy đánh thức hai tuần bộ kia dậy, hỏi: "Hôm nay có người nào tới không? Có ai đơn độc nói chuyện với lão vương gia không?"

"Ngoài cậu và y tá ra thì không có ai tới hết, chỉ có... một mình... chú Quỳ."

"Ông ta đâu, sao không ở đây?"

"Ông ấy nói đi thăm tiểu thư Thanh Hoa, đêm nay sẽ không tới nữa, còn nhờ chúng tôi để ý ông lão, thực ra cũng không có gì phải để ý, lão vương gia ngủ suốt."

Thẩm Ngọc Thư nhìn lão vương gia, nhìn ông như đang ngủ rất sâu, tiếng mọi người nói chuyện không nhỏ, nhưng đều không ảnh hưởng gì đến ông. Thẩm Ngọc Thư chậm rãi đi đến bên mép giường, nghe mọi người nói chuyện, hần hỏi: "Chú Quỳ đi khi nào?"

"Hầu hạ lão nhân ăn cơm chiều xong rồi đi, ha, các cậu nửa đêm chạy tới đây, là sợ ông ấy một mình trống vắng sao?"

"Không, việc đó là không thể."

Thẩm Ngọc Thư đứng bên mép giường, quan sát trạng thái của khuôn mặt lão nhân, giơ tay lên thử hơi thở của ông, nói: "Bởi vì ông ấy đã chết."

"A! Đã chết?!"

Vừa nghe nói chết người, hai tuần bộ lúc này mới từ trong cơn buồn ngủ tỉnh táo lại, sợ đến tái cả mặt, vội bổ nhào tới đầu giường xem xét, bị Thẩm

Ngọc Thư ngăn lại, nói: "Lập tức gọi bác sĩ tới đây!"

"Vâng vâng vâng!"

Một người trong đó cuống cuồng chạy đi, nửa đường như sực nhớ ra điều gì, quay đầu lại dặn đồng nghiệp.

"Mau đi gọi điện báo cho cấp trên!"

Người còn lại "ừ" một tiếng rồi cũng vội vàng chạy mất.

Tô Duy tiến lại cạnh giường, thấy khuôn mặt lão nhân rất bình thản, giống hệt như đang ngủ, ngoại trừ mặt có hơi sưng và môi xanh tím ra thì không có biểu hiện gì khác.

"Ông ấy là phát bệnh đột tử sao?" Tô Duy hỏi Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư nhú mày không đáp, chỉ có ngoài hành lang là liên tiếp vang lên tiếng than vãn.

"Cậu nói xem sao lại thế này chứ? Sao bảo chết là chết được thế? Lại còn chết trong ca trực của anh em chúng ta nữa? Chúng ta liệu có bị liên lụy không?"

"Đừng nói nhiều như vậy, mau đi thông báo cho cấp trên đi."

Thẩm Ngọc Thư móc từ trong túi ra bao tay chuyên dụng đeo vào, đầu tiên là kiểm tra mức độ cương cứng của thi thể, sau đó kiểm tra đến đồng tử,

khoang miệng, hai tai và cả móng tay. Tô Duy không quấy rầy hẳn, đứng bên cạnh lẳng lẳng chăm chú nhìn.

Không bao lâu, bác sĩ và các y tá đã chạy tới, để không cản trở công việc của họ, Thẩm Ngọc Thư lùi sang một bên.

Bác sĩ kiểm tra đơn giản cho người chết, phán đoán ông ta phát bệnh tim nên đột tử, bảo tuần bộ nhanh chóng liên lạc với người nhà.

Tô Duy nhỏ giọng hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Đúng là đột tử vì bệnh tim sao?"

"Từ trạng thái bên ngoài thì có thể là như thế, có điều tôi tin rằng ông ấy bị mưu sát."

"Bị mưu sát? Là do ai?"

"Có thể tự do ra vào phòng này, hơn nữa còn chăm sóc sinh hoạt và ăn uống hàng ngày cho ông lão chỉ có một người."

"Cậu nói chú Quý? Tại sao ông ta lại muốn giết chủ của mình?"

Thẩm Ngọc Thư âm trầm không đáp, Tô Duy còn muốn hỏi tiếp, hẳn nhắm mắt lại, lẩm bẩm trong miệng, đột nhiên quay người lại, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Tô Duy bị hành động kỳ quặc của hắn khiến cho đầu óc choáng váng, trợn mắt đuổi theo.

... Người này không phải bị ma nhập rồi chứ? Nếu không thì cũng bị tâm thần. Oh no, cậu không muốn cùng điều tra với một bệnh nhân tâm thần đâu.

Tô Duy vừa rửa thầm vừa đuổi theo Thẩm Ngọc Thư chạy xuống tầng dưới, thấy Thẩm Ngọc Thư vọt vào một phòng, sau khi Liễu Trường Xuân trúng độc đã từng ở đây nhưng hiện tại trống không.

... Cái chết của lão vương gia không liên quan gì đến Liễu Trường Xuân chứ?

Nếu không phải vì vẻ mặt hiện giờ của Thẩm Ngọc Thư quá nghiêm trọng, Tô Duy sớm đã lên tiếng hỏi rồi, có điều hiện giờ cậu chỉ có thể im lặng, đem những sự việc xảy ra trong hai ngày vừa rồi sắp xếp kết nối lại với nhau, cố gắng tìm kiếm manh mối mới, có điều rất nhanh đã phát hiện việc đó chỉ lãng phí thời gian.

Thẩm Ngọc Thư chạy đến quầy y tá, tìm được cô y tá họ đã hỏi thăm lúc trước, mở miệng ra là hỏi: "Sau khi Liễu Trường Xuân nằm viện, có vị tuần bộ nào tên là Diêm Đông Sơn tới tìm ông ta hỏi thăm về vụ án không?"

"Tôi không biết, có nhiều tuần bộ tới hỏi lắm, tôi không nhớ được tên bọn họ."

Thẩm Ngọc Thư rất đẹp trai, nhưng một khi đã nghiêm mặt thì rất đáng sợ, cô y tá kinh hãi, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, không ngừng lùi về phía sau.

Tô Duy đành phải vào vai hiền lành, nở một nụ cười thật tươi chào cô ta, sau đó miêu tả lại dáng vẻ của Diêm Đông Sơn, cô y tá nghe xong liên tục gật đầu.

"Có có, ông ấy có tới."

"Có phải ông ấy chỉ đi một mình hay không?"

Lần này là Thẩm Ngọc Thư hỏi, cho nên y tá lại lắp bắp.

"Đúng, đúng vậy, khi đó người bệnh vừa mới đỡ hơn một chút, nhưng mà ông ấy ở trong phòng bệnh rất lâu, cuối cùng tôi không tìm được, đi vào nhắc nhở, ông ấy mới rời đi... Tôi không phải là nhằm vào ông ấy, tôi chỉ vì sức khỏe của bệnh nhân nên mới nhắc nhở thôi, tôi..."

"Không sao đâu, cô làm rất tốt, cảm ơn."

Nhìn mặt nàng y tá đã trắng bệch vì sợ, Tô Duy vội vàng vỗ về, chờ cậu an ủi xong, Thẩm Ngọc Thư đã rời đi, chạy lên tầng trên.

Tô Duy đuổi theo, cậu thật sự không tìm được, vừa chạy theo Thẩm Ngọc Thư vừa hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao lại có liên quan đến Diêm Đông Sơn?"

"Từ trước đến giờ vẫn luôn liên quan đến ông ta, từ lúc vụ án Hồ Phù Lệnh bắt đầu, cậu không phát hiện ra sao?"

Tô Duy ngẫm nghĩ, lắc đầu.

Cơ hội tiếp xúc với Diêm Đông Sơn của họ không nhiều, ông ta cho Tô Duy cảm giác là một kẻ lỏi đời, loại người này khéo đưa đẩy, về mặt công việc thì có thể có chỗ giúp được, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không kết giao tình cảm với loại người này.

"Chúng ta trúng bẫy rồi, Tô Duy." Giọng Thẩm Ngọc Thư trầm thấp, oán hận nói: "Chúng ta đã bị người ta dặt mũi suốt, chúng ta đều là những quân cờ, chứ không phải người chơi cờ."

Tô Duy vẫn không hiểu, cẩn thận nhớ lại vụ án Hồ Phù Lệnh.

Lúc Jacques bị giá họa ở biệt thự của Frank, trở thành người bị tình nghi, cậu nhớ rõ trong những người tới sớm nhất có mặt Diêm Đông Sơn.

Chẳng lẽ từ lúc đó bọn họ đã bị trúng kế? Không, Diêm Đông Sơn chỉ là một tuần bộ nhỏ nhoi, dặt bẫy bọn họ nhất định là kế của một người nào đó khác, là ai chứ...

Tô Duy nghĩ nửa ngày, ngoại trừ khiến cho các manh mối càng trở nên hỗn loạn ra thì chẳng nghĩ được cái gì, cậu vò đầu bứt tai, lại vỗ trán, như muốn cho suy nghĩ của mình trở nên mạch lạc hơn, Thẩm Ngọc Thư đưa tay giữ lấy tay Tô Duy, ngăn cản hành vi tự hành hạ mình này của cậu.

Cả hai quay lại tầng của Trường Sinh.

Mới chỉ trong một thời gian ngắn, người đã tới chật cả hành lang, bác sĩ và y tá thì không cần phải nói, còn có cả người bệnh ở những phòng khác cũng chạy ra xem náo nhiệt. Tuần bộ đang ngăn cản họ tới gần, hai bên đều rất to tiếng, càng làm kinh động đến những người bệnh khác, mọi người mỗi

người một miệng không ngừng cãi nhau âm ỉ, nhưng lại chẳng hiểu cãi nhau vì cái gì.

Bùi Kiếm Phong đã tới, lão vương gia tử vong liên lụy đến rất nhiều nội tình, thế nên anh ta trực tiếp tới phụ trách, ngoài ra còn có Phương Tinh Sanh và thám trưởng phòng tuần bộ Hà Phi, quần áo của họ đều rất xộc xệch, xem ra là nửa đêm đang ngủ ngon lành thì bị điện thoại khẩn cấp gọi tới.

Bùi Kiếm Phong đang nói chuyện với bác sĩ điều trị của lão vương gia, Phương Tinh Sanh đứng bên cạnh nghe, nhìn thấy bọn họ, ông ta chạy tới hỏi Thẩm Ngọc Thư.

"Tôi nghe cấp dưới nói các cậu là người đầu tiên phát hiện ra lão vương gia đã mất, cậu làm sao mà biết được?"

"Trước tiên khoan hỏi cái này, ngài hãy lập tức gọi điện thoại về phòng tuần bộ Hà Phi, hỏi xem Thanh Hoa còn ở đó không?"

"Ý cậu nói cô ta vượt ngục? Sao có thể chứ? Nhà giam của phòng tuần bộ của chúng tôi tuy không chắc chắn như đại lao, nhưng để giam mấy phạm nhân đó thì vẫn đủ sức."

"Ngài cứ đi gọi điện trước đi, nếu cô ta còn ở đó thì hãy tăng cường số người canh gác, còn nếu cô ta không còn nữa..."

Nói tới đây, Thẩm Ngọc Thư dừng lại, bởi vì hẳn cũng không biết nếu Thanh Hoa đã đào tẩu thì phải làm thế nào để truy ra hành tung của cô ta.

Phương Tinh Sanh vẫn không hiểu gì, Tô Duy đành phải giúp Thẩm Ngọc Thư nhấn mạnh: "Tóm lại ngài hãy chạy đi hỏi mau đi, cần tắc vô ưu."

"Ờ, được."

Phương Tinh Sanh bị thái độ nghiêm trọng của bọn họ ảnh hưởng, cầm đầu thuốc hất hất về phía thám trưởng của phòng tuần bộ Hà Phi, nói: "Lão Hồ, phiền ông tìm mấy anh em hỏi xem bên phòng tuần bộ có việc gì phát sinh không."

"Cứ để tôi đi là hơn."

Hồ thám trưởng nói xong, chạy đi gọi điện thoại, Bùi Kiếm Phong thấy Tô Duy và Thẩm Ngọc Thư, cũng vội vàng chạy tới, nói: "Bác sĩ nói nguyên nhân cái chết của Diệp lão gia là do bệnh tim đột phát, tim ông ấy vốn không tốt lắm, hơn nữa thời tiết nóng nực, ông ấy đi lại không dễ dàng nên mới xảy ra đột tử."

"Không phải chết vì bệnh, mà là mưu sát, nhìn mức độ lạnh cứng của xác thì ông ấy chết vào khoảng từ 5 đến 7 giờ, đúng vào giờ cơm chiều, chắc chắn là có người hạ độc trong đồ ăn, khiến ông ấy chết mà thần không biết quỷ không hay."

"Nhưng từ tình trạng bên ngoài mà phán đoán thì có vẻ đúng là vì bệnh tim."

Nếu không phải vì vẻ mặt của Thẩm Ngọc Thư quá nghiêm túc, Bùi Kiếm Phong thực sự đã cho rằng hẳn đang ba hoa chích choè, anh ta nói: "Tôi đã từng xử lý rất nhiều vụ hạ độc, không nạn nhân nào có khuôn mặt bình thản như ông ấy."

"Độc dược được phân thành rất nhiều loại, đối với ông lão trái tim vốn đã không tốt thì hung thủ chỉ cần cho một chút thuốc dòng isoproterenol là đủ để lấy mạng rồi, có lẽ còn kết hợp với cả cyclopropane gây tê nữa, như vậy thì người bị hại về cơ bản đến giây giụa cũng không có."

Bùi Kiếm Phong nghe mà mụ mị chẳng hiểu gì, Tô Duy đành phải giải thích giúp: "Cyclopropane đơn giản mà nói chính là một loại kích thích tố, khiến thần kinh hưng phấn quá độ, khí quản xung huyết, dẫn đến rối loạn nhịp tim, đối với người mà công năng của trái tim vốn đã không tốt thì nó cũng đáng sợ giống như xyanua vậy, hơn nữa còn không thể phát hiện ra nguyên nhân cái chết từ bên ngoài."

"Lợi hại vậy sao?"

Tô Duy gật đầu.

Bùi Kiếm Phong nhìn hai người bọn họ.

"Vậy hung thủ có thể là ai?"

"Diệp lão gia mắc bệnh mất trí nhớ của người già, rất bài xích người lạ, người có thể cho ông ấy uống thuốc độc chỉ có thể là người bên cạnh."

"Chẳng lẽ là chú Quỳ?"

Mặt Bùi Kiếm Phong lộ vẻ không tin, lắc đầu, ngắt lời: "Không thể nào, chú Quỳ đi theo lão vương gia nhiều năm, rất trung thành và tận tâm, sao có thể giết chủ được?"

"Lão vương gia đã chết mấy giờ đồng hồ cũng không có người phát hiện ra, điều này không bình thường. Anh có thể đi hỏi các y tá, chú Quỳnh lúc gần đi có phải đã tìm cơ dặn họ không cần phải kiểm tra phòng bệnh hay không. Nếu có thì mời bác sĩ pháp y tới nghiệm thi, đặc điểm của việc tử vong do dùng thuốc kích thích quá liều rất rõ ràng, không thể gạt được các bác sĩ pháp y có kinh nghiệm đâu."

Bùi Kiếm Phong mặt lộ vẻ nghi ngờ, có điều thấy Thẩm Ngọc Thư nói về chắc chắn như vậy, bèn bảo thủ hạ gọi mấy y tá phụ trách tới.

Đúng như Thẩm Ngọc Thư phỏng đoán, tất cả các y tá đều cùng nói rằng, chú Quỳnh hầu hạ lão vương gia cơm nước xong bèn rời đi, lúc đi còn dặn bọn họ tâm trạng của lão vương gia không được tốt lắm, bảo họ đừng tới quấy rầy. Ngày thường lão vương gia cũng thường xuyên nổi nóng, thế nên bọn họ hoàn toàn không nghi ngờ lời chú Quỳnh nói.

Nghe họ nói vậy, sắc mặt Bùi Kiếm Phong trở nên rất khó coi, chờ họ đi rồi, anh ta lập tức nói với Thẩm Ngọc Thư: "Cho tôi một lý do, tôi phải biết được vì nguyên nhân gì mà một lão bộc trung thành và tận tâm như vậy lại phản bội chủ mình."

"Tốt nhất là các anh hãy phái người truy tìm tung tích của ông ta đi, chỉ cần bắt được, ông ta sẽ tự mình nói ra."

Bùi Kiếm Phong nhướn mày, rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời này, còn định hỏi tiếp nhưng Hồ thám trưởng đã hồng hộc chạy tới, kêu lên: "Thanh Hoa đã bị đưa đi rồi, mấy anh em ở nhà nói rằng mấy tiếng trước có người cầm công lệnh của Phòng cảnh sát Cục Công Đồng tới, nói bên trên muốn đích thân thẩm vấn cô ta, không ai nghi ngờ gì nên đã để hãnh đưa người đi rồi!"

"Người mang lệnh đến chính là Diêm Đông Sơn đúng không?"

"Sao cậu lại biết?"

Đôi mắt Hồ thám trưởng mở lớn, không thể tin được nhìn về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư không trả lời thắc mắc của ông ta mà cúi đầu lẩm bẩm: "Lúc xác chết cứng lại cũng là lúc Diêm Đông Sơn đưa Thanh Hoa đi, bọn họ quả nhiên cùng hội cùng thuyền, chắc chắn bọn họ đã phát hiện ra bị nghi ngờ nên mới giết người chạy trốn..."

Nói tới đây, hăn ngẩng lên, nói với Bùi Kiếm Phong: "Hãy nhanh chóng hạ lệnh truy nã Thanh Hoa và Diêm Đông Sơn, nếu may mắn thì có lẽ còn kịp ngăn bọn họ."

"Ồ! Được!"

Nhìn mặt Bùi Kiếm Phong là biết anh ta còn không hiểu lắm tình hình trước mắt, có điều anh ta biết lựa chọn thế nào có lợi cho mình, bèn ra lệnh cho thuộc hạ, bảo bọn họ chia làm hai hướng truy tìm tung tích của phạm nhân và chú Quỳ, sau đó lại cho người đi gọi bác sĩ pháp y, chuẩn bị xét nghiệm tử thi.

Thẩm Ngọc Thư không quấy rầy họ làm việc, đi về phòng Trường Sinh.

Trường Sinh đang ngủ ngon lành, không bị sự việc xảy ra bất ngờ kia đánh động. Thẩm Ngọc Thư rời khỏi phòng, nhờ Phương Tĩnh Sanh giúp chăm

sóc Trường Sinh, Phương Tinh Sanh còn đang đẩy một bụng khó hiểu, nhưng chưa chờ ông ta mở miệng, Thẩm Ngọc Thư đã đi xa rồi.

Tô Duy theo hấn rời khỏi bệnh viện, bên ngoài trời mưa to hơn, cậu lấy tay che đầu, đuổi theo Thẩm Ngọc Thư, hỏi: "Diêm Đông Sơn hai hôm nay xin nghỉ, có phải là để chuẩn bị cứu người hay không?"

"Đây là một nguyên nhân, nguyên nhân còn lại là mắt hấn đã bị thương do cậu phun vào, hấn sợ làm việc bên ngoài sẽ bị chúng ta nhìn thấy rồi nghi ngờ nên mới ở nhà luôn."

"Bị phun..."

Nhớ tới đám người bịt mặt vây đánh họ trong kì quán đêm đó, Tô Duy bừng tỉnh, sau đó nghĩ đến những kẻ đột nhập vào văn phòng thám tử trong vụ án Hồ Phù Lệnh, cuối cùng cũng nối được các manh mối lại với nhau.

Cậu nhớ rõ công phu của Diêm Đông Sơn không tồi, so sánh thân hình của người tấn công mình với ông ta, phát hiện hoàn toàn trùng khớp. Thảo nào người ta vẫn nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Diêm Đông Sơn từng giao đấu với cậu ngay tại văn phòng thám tử, vậy mà cậu lại hoàn toàn không nghi ngờ gì đối phương.

Nếu nói như vậy thì trong vụ án Hồ Phù Lệnh, biệt thự của Jacques vừa mới xảy ra án mạng Diêm Đông Sơn đã dẫn người xuất hiện, việc này cũng không phải ngẫu nhiên.

Ngay từ đầu mục đích của Diêm Đông Sơn chính là đối phó với cậu và Thẩm Ngọc Thư, nhưng hấn lại đóng vai chính diện, khiến mọi người hoàn

toàn không nghi ngờ gì.

Nhớ lại những lần tiếp xúc với Diêm Đông Sơn, Tô Duy càng nghĩ càng cảm thấy kinh hãi, không kìm được lẩm bẩm hỏi: "Hắn nhận lệnh của ai? Thanh Hoa sao?"

"Không, nếu Diêm Đông Sơn là thị vệ của nhà Thanh thì thân phận của Thanh Hoa còn chưa đủ để sai khiến hắn, người có thể điều phái hắn nhất định phải có vai vế lớn hơn nữa."

"Nói không chừng là Từ Quảng Nguyên, chẳng phải đêm nay vì ông ta nhắc nhở nên chúng ta mới tới đây sao... Ê, cậu đi đâu thế?" Ngồi vào xe, Tô Duy hỏi.

Thẩm Ngọc Thư lái xe đi, nói: "Ngoại trừ quay về văn phòng thám tử, chúng ta còn có chỗ nào khác để đi sao?"

"Đương nhiên là có, hiện giờ đã có ba tên tội phạm chạy thoát trước mắt chúng ta, không phải nên nghĩ cách tóm bọn chúng lại sao?"

"Cậu nên về nhà ngủ một giấc để giữ gìn nhan sắc đi."

"Ngủ thì lúc nào cũng có thể ngủ, nhưng cá lớn sắp cắn câu lại thoát được, tôi không cam lòng."

"Không cam lòng thì sao? Cậu biết bọn họ chạy đi đâu à? Bùi Kiếm Phong đã phái người đuổi theo rồi, nếu bao nhiêu tuần bộ như vậy mà cũng không bắt được họ, hai người chúng ta có thể làm gì khác sao?"

Tô Duy nhìn Thẩm Ngọc Thư, khẩu khí của hắn không giống Thẩm Ngọc Thư trước kia.

Thường ngày Thẩm Ngọc Thư nói chuyện cũng bình tĩnh như thế này, nhưng sẽ không lạnh lùng như vậy, thậm chí còn có chút ủ dột.

Chuông cảnh báo trong đầu Tô Duy réo vang, nếu cậu đoán không nhầm, hai sai lầm liên tiếp hôm nay đã khiến Thẩm Ngọc Thư bị đả kích rất lớn.

Lần đầu là trơ mắt nhìn hung thủ ngay trước mặt mà không thể bắt hắn, lần thứ hai là vì nhận ra chân tướng quá muộn để lão vương gia phải chết...

Tô Duy nhíu mày, hỏi: "Có phải cậu đã đoán được chân tướng rồi không?"

Thẩm Ngọc Thư không nói lời nào.

Tô Duy lại hỏi: "Nếu cậu đã biết chân tướng, tại sao lại không nói nguyên nhân với bọn họ?"

"Nguyên nhân không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất chính là bắt được hung thủ."

"Sao lại không quan trọng? Chẳng lẽ cậu sợ giải thích bọn họ không tin?"

"Không phải sợ, mà là tôi không đủ chứng cứ chứng minh suy luận của mình."

"Thế nên mới phải đi tìm, tất cả những suy luận suông theo lý thuyết kia đều không thực tế, làm thám tử có ai không phải nghiêm túc đi điều tra đâu? Cậu tìm ra càng nhiều manh mối thì càng có lợi đối với việc truy bắt hung thủ. Cậu không chịu nói ra, chẳng qua là vì sợ mình lại một lần nữa suy luận sai trước mặt mọi người, sợ mọi người cười chê."

"Không phải!"

"Chính là như vậy đấy!"

Thẩm Ngọc Thư cao giọng, giọng Tô Duy còn cao hơn, mưa lộp bộp quất lên cửa sổ xe, dường như đang đệm nhạc cho cuộc đấu khẩu của họ, chiếc xe cứ đi trong bầu không khí cứng nhắc như vậy được một lúc, cuối cùng vẫn là Tô Duy hạ giọng trước.

"Cho dù cậu không muốn nói với người khác, nhưng tôi có quyền biết sự thật, tại sao chú Quỳnh lại muốn giết lão vương gia? Nếu ông ta giết lão vương gia, tại sao lại muốn cứu Thanh Hoa? Cậu làm sao biết được Diêm Đông Sơn và Liễu Trường Xuân có giao dịch với nhau?"

Trong xe im lặng một lúc lâu, vào lúc Tô Duy sắp từ bỏ thì Thẩm Ngọc Thư lên tiếng.

"Liễu Trường Xuân và Liễu Nhị không có cơ hội đối hài cốt, cho nên nhất định có người giúp hắn, hai ngày hôm nay những người tiếp cận Liễu Trường Xuân ngoại trừ bác sĩ và y tá thì chỉ có tuần bộ. Sau khi chúng ta cùng người bịt mắt giao thủ, Diêm Đông Sơn lại không xuất hiện nữa. Khi biết chi tiết này, tôi nên nghĩ đến mới đúng, nhưng tôi đã quá xem nhẹ, nếu không lão vương gia sẽ không phải chết."

Trong giọng nói tràn ngập sự tự trách, khiến Tô Duy phát hiện ra Thẩm Ngọc Thư cũng là một con người có tình cảm bình thường, hãnh thích giao lưu với thi thế, không có nghĩa là hãnh coi thường sinh mệnh.

"Việc này có liên quan gì đến cái chết của Diệp lão gia à?" Tô Duy hỏi.

"Có, sau khi bọn họ phát hiện không thể tiếp tục che giấu bèn quyết định bỏ xe giữ tướng... Không, có lẽ không thể nói là bỏ xe giữ tướng, trong mắt bọn họ, vị vương gia kia đến tiểu tốt cũng không bằng."

"Ý cậu là Thanh Hoa vì trốn ngục nên không ngại xuống tay giết chết cha ruột mình?"

Nghe Tô Duy hỏi vậy, Thẩm Ngọc Thư quay đầu sang nhìn cậu, giữa đôi mày phảng phất nét buồn bã.

"Ai nói đó là cha cô ta?"

"Hả?"

"Thanh Hoa từ nơi khác chuyển đến Thượng Hải, trước đó ở đây không ai quen biết bọn họ, cũng không ai từng nhìn thấy lão vương gia thực sự thế nào, cho nên ai có thể chứng minh người cô ta hàng ngày chăm sóc đó chính là lão vương gia?"

Tô Duy trước nay không nghĩ tới vấn đề này, nghe Thẩm Ngọc Thư nói vậy, cậu càng nghĩ càng cảm thấy lạ: Thanh Hoa rất tận tâm chăm sóc lão vương gia, lão vương gia cũng dựa dẫm vào cô ta. Chính từ sau khi cô ta bị bắt,

cuộc sống hàng ngày của lão vương gia mới càng trở nên lôi thôi, ví dụ như quần áo không được sạch sẽ, bím tóc không ai tết. Ông ấy không dùng thuốc hít, vậy mà trong túi chú Quý lại có lọ thuốc hít tinh xảo...

"A!"

Nghĩ đến khả năng nào đó, Tô Duy kêu lên.

Thẩm Ngọc Thư nói: "Nếu tôi là vương gia, vì trốn chạy mà phải tha hương, chỉ mai danh ẩn tích thôi chưa đủ, còn phải tìm thể thân để lúc nào cũng có người chịu nguy hiểm thay cho mình, vậy mới có thể yên tâm. Hơn nữa người này còn phải lúc nào cũng ở trước mặt, sẵn sàng nghe lệnh tôi, tốt nhất là một lão già đã lú lẫn, như vậy thì không chỉ che giấu được thân phận của mình với người khác, mà đến chính mình cũng không rõ bản thân là ai. Thời buổi loạn lạc này, việc bỏ tiền ra mua một ông lão lú lẫn không phải là việc khó ..."

"Thế nên lọ thuốc hít không phải chú Quý đưa cho lão vương gia dùng, mà là chính ông ta dùng."

"Đúng vậy, chú Quý không nhẫn nại như Thanh Hoa, càng không muốn phí sức lực cho một ông lão đã lú lẫn. Có điều tuy lú lẫn nhưng không phải kẻ ngốc, ông ấy cũng rất bài xích chú Quý, cho nên lúc ở bệnh viện mới càng ngày càng cáu bẳn, không ngừng nổi giận như vậy."

"Hóa ra chúng ta ngay từ đầu đã phán đoán sai, chỉ nghĩ rằng lão vương gia có phải đang giả ngây giả dại hay không, còn đưa bác sĩ tới kiểm tra. Ha, làm sao kiểm tra ra được chứ? Chú Quý thật đúng là một con cáo già, thấy chúng ta vất óc điều tra ông lão, nhất định là cười đến méo cả miệng."

"Đáng tiếc tôi nhìn ra Liễu Trường Xuân là thế thân, nhưng lại không nghĩ rằng Diệp lão gia cũng vậy. Hai vụ án này rõ ràng là tương tự, tại sao tôi lại không nhìn ra chứ? Nếu tôi nghĩ ra mối quan hệ giữa chúng sớm hơn vài tiếng thì ông lão kia sẽ không phải chết."

Trong giọng nói đầy vẻ ảo não, Tô Duy biết Thẩm Ngọc Thư lại đang để tâm chuyện không đáng, lúc trước là ai nói không nên vì chuyện đã rồi mà phiền não, hiện tại hẳn lại đang làm điều tương tự.

Để Thẩm Ngọc Thư không suy nghĩ quá nhiều, Tô Duy cố tình không nói nốt ý hẳn, mà hỏi: "Nếu chú Quỳ có thể dễ dàng chuồn đi như vậy, tại sao lại muốn sát hại ông lão? Nếu ông lão không chết, tuần bộ sẽ không hành động nhanh như vậy."

"Chuyện Thanh Hoa bị đưa đi không giấu được lâu, hơn nữa ông lão ở cùng họ lâu như vậy, hoặc nhiều hoặc ít thế nào cũng biết một số bí mật, ông lão đã lú lẫn nhưng không có nghĩa là ông sẽ không nói ra. Tôi vốn dĩ còn tưởng như thế là may mắn, giờ xem ra tôi đã xem nhẹ sự độc ác của bọn họ."

Đã tới văn phòng thám tử.

Thẩm Ngọc Thư xuống xe, lao vào trong phòng, Tô Duy theo phía sau, hỏi: "Cậu định làm thế nào?"

"Tìm nhiều manh mối hơn, xem có thể chứng minh lập luận của mình là chính xác hay không."

"Cậu suy luận đương nhiên là chính xác!"

Thẩm Ngọc Thư đi tới trước cửa phòng thí nghiệm, nghe Tô Duy nói vậy, hấn khựng lại.

"Cảm ơn cậu đã tin tưởng."

"Không phải tôi tin tưởng cậu, mà là ngoại trừ như vậy, tôi nghĩ không ra lý do nào có sức thuyết phục hơn."

"Nhưng bắt người phải có chứng cứ, không có chứng cứ, tất cả đều là nói suông."

"Ít nhất chúng ta đã nắm bắt được manh mối... A đúng rồi, điều này còn phải cảm ơn Từ Quảng Nguyên đã nhắc nhở."

"Tô Duy, có đôi khi tôi rất phục sự lạc quan của cậu."

Nhìn Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư nói: "Cậu còn không nhìn ra sao? Từ Quảng Nguyên nhắc nhở không phải là vì muốn giúp chúng ta, mà là cảnh cáo. Ông ta đang nói cho chúng ta biết, chúng ta đã làm gì, muốn làm gì, đều nằm trong sự khống chế của ông ta, giống như là vụ án Hồ Phù Lệnh, tôi tưởng rằng tôi đã điều tra được chân tướng, nhưng trên thực tế đó chỉ là ông ta muốn chúng ta tra ra được, nói tóm lại chúng ta đang là quân tốt cho kẻ khác."

"Quân tốt thì sao? Đừng có xem thường tiểu tốt, qua sông là con tốt bằng nửa con xe rồi đấy..."

Tô Duy nói được một nửa, Thẩm Ngọc Thư đã đi vào phòng thí nghiệm, cậu muốn theo vào, bị Thẩm Ngọc Thư đưa tay ngăn lại, sau đó cửa phòng đóng lại trước mặt.

"Ê, tôi còn chưa nói xong mà, cho tôi vào."

Tô Duy đưa tay gõ cửa, từ trong phòng truyền ra tiếng khóa trái, xem ra Thẩm Ngọc Thư quyết tâm không cho cậu vào.

Tô Duy khó chịu, gào lên về phía cánh cửa: "Tìm manh mối không sai, nhưng cũng không cần nhốt mình trong phòng thế chứ? Chúng ta cùng nhau tìm, nói không chừng có thể tìm ra manh mối nhanh hơn đấy."

"Không cần."

"Cậu là không cần tôi giúp, hay là không muốn tôi nhìn thấy tình trạng thế thảm vì liên tiếp thất bại của cậu? Chúng ta là cộng sự, trách nhiệm có hên quan đến nhau đấy, cậu thất bại chẳng khác nào tôi thất bại, thế nên có gì phải để trong lòng chứ?"

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi."

"Tôi tuyệt đối không nghĩ nhiều, cậu tin tôi cạy khóa không hả?"

Lần này dứt khoát không ai đáp lại, Tô Duy sờ vào túi, định tìm dụng cụ cạy khóa thì đụng vào một thứ lông xù mềm mại, lúc này mới nhớ ra sóc con còn đang cuộn mình ngủ trong túi cậu.

Không sờ đến công cụ, Tô Duy bình tĩnh lại một chút, Thẩm Ngọc Thư không muốn bị quấy rầy, cho dù cậu có cạy cửa xông vào cũng chẳng có gì thú vị. Thực ra cậu cũng không biết có thể giúp Thẩm Ngọc Thư tìm được cái gì, nhưng ít nhất có thể cùng hã nói chuyện, phân tán áp lực của hã.

Tô Duy không thích Thẩm Ngọc Thư tự buông bỏ mình để khóa lấp thất bại như thế, tuy lần này họ liên tiếp thua, nhưng không thể vì thế phủ nhận những nỗ lực của họ.

Tô Duy đứng trước cửa vài giây, sau khi chắc chắn Thẩm Ngọc Thư sẽ không mở cửa, cậu nói: "Được rồi, tôi đi ngủ đây, cậu cũng ngủ sớm một chút đi, ngày mai gặp."

Cậu mang theo sóc con đi lên lầu, tiếng bước chân xa dần, trả lại không gian yên tĩnh cho Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư ngồi trước bàn, nhìn đồng dụng cụ thực nghiệm, lý trí nói với hã hiện tại hã phải tranh thủ thời gian để tìm kiếm chứng cứ, nhưng tình cảm lại không nghe lời, trong đầu chỉ vang vọng lời Tô Duy nói, khiến hã rơi vào trầm tư.

Hã không phải vì liên tiếp sai lầm mới không dám cùng mọi người nói ra suy nghĩ của mình, mà là phát hiện kẻ địch mình phải đối mặt lần này mạnh đến mức nào, nếu hã không xử lý vụ án một cách ổn thỏa, vậy thì kết quả cũng sẽ lại giống như vụ Liễu Trường Xuân, biết rõ đối phương là hung thủ, nhưng không cách nào lôi ra được chứng cứ xác thực đủ để vạch trần tội trạng của hã

Không thể phủ nhận, lời nhắc nhở của Từ Quảng Nguyên đúng là đã đả kích được hẳn, khi phát hiện vụ án mình đã giải quyết căn bản chỉ là kết quả mà đối phương đã dàn dựng từ sớm, hẳn thật sự đã không kiềm chế được cảm xúc. Hẳn biết Từ Quảng Nguyên đang ám chỉ: Lần này hẳn không chỉ thất bại, mà còn bại thê thảm.

Cho nên trong tình huống như vậy, hẳn càng không thể mất bình tĩnh, bất cứ sự hoảng loạn hoặc thiếu cảnh giác nào cũng đều có khả năng dẫn tới thất bại tiếp theo. Thực ra việc điều tra cũng giống như đánh cờ, đều yêu cầu tuyệt đối bình tĩnh, so với việc hối hận vì đã đi nhầm nước cờ, hẳn càng muốn nghĩ xem kế tiếp mình nên đi như thế nào hơn.

Hiện tại hẳn nên làm gì? Nên làm như thế nào? Ngồi yên đợi xem biến hay là đánh đòn phủ đầu mới có thể tìm ra chứng cứ phạm tội của bọn họ, trả lại chân tướng sự việc?

Đồng hồ quả lắc vọng đến âm thanh đơn điệu, Thẩm Ngọc Thu định thần lại, đột nhiên phát hiện hành động do dự ngập ngừng này căn bản là đang lãng phí thời gian. Thời gian hiện giờ vô cùng quý giá, hẳn nên dùng vào việc có ích hơn. Ánh mắt xẹt qua kính hiển vi, Thẩm Ngọc Thu dẫn đo một chút, đứng dậy, đem tất cả những thứ thu thập được trong vụ kì quán lại, quyết định một lần nữa tiến hành xét nghiệm kiểm tra.

Sáng sớm hôm sau, Tô Duy bị chuông điện thoại đánh thức.

Đầu tiên là Lạc Tiêu Dao, nói rằng sáng nay cậu ta đã nghe về cái chết của lão vương gia, muốn hỏi Thẩm Ngọc Thu rốt cuộc là như thế nào, nhưng Thẩm Ngọc Thu vẫn nhốt mình trong phòng thí nghiệm, mặc Tô Duy ở bên ngoài gọi thế nào cũng không nghe, lại còn chặn một thanh gỗ bên trong.

Thế nên trừ phi Tô Duy phá cả cánh cửa, còn không dừng hòng đi vào.

"Phòng cướp đến trình độ này, bố khi."

Tô Duy tức quá hóa cười, chửi thề một câu rồi vào văn phòng gác điện thoại của Lạc Tiêu Dao.

Không bao lâu sau, chuông điện thoại lại vang lên, lần này là Vân Phi Dương, vừa nhắc máy đã nghe cậu ta kêu gào muốn thần thám tiếp điện thoại, bảo muốn có được tư liệu đầu tiên, lần này Tô Duy không tới phòng thí nghiệm để bị ghét nữa, gác luôn điện thoại.

Người tiếp theo gọi tới là Phương Tĩnh Sanh, tìm Thẩm Ngọc Thư để hỏi tiến triển của vụ án.

Tiếp nữa là đại tiểu thư của Trần gia, cô ta gọi tới không có liên quan đến vụ án, chỉ đơn thuần là muốn giao lưu tình cảm với Thẩm Ngọc Thư, còn nói đã mua đồ án sáng ở quán Ngũ Hương Trai, một lát nữa sẽ tới, lại bảo muốn qua đường Hà Phi mua sắm, muốn Thẩm Ngọc Thư đi cùng.

Tô Duy không thèm nghe cô ta dong dài, bóp mũi nói: "Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau."

Nói xong, không đợi Trần tiểu thư đáp lại, gác luôn ống nghe.

Cứ như vậy, chiếc điện thoại thường ngày không vang lấy một lần hôm nay như trúng tà, từ sáng sớm chuông đã kêu liên tục không ngừng, Tô Duy phải đóng người đưa tin cả buổi sáng, đến ăn bữa cơm cũng chẳng yên, chỉ có sóc

con là no nê, nó lại bắt lấy sợi dây thừng Tô Duy luyện công chơi đánh đu trong không trung, vô cùng vui vẻ.

Tô Duy khó khăn lắm mới ăn xong bữa sáng, mang một chút đồ ăn tới gõ cửa phòng thí nghiệm, Thẩm Ngọc Thư vẫn không để ý tới cậu. Tô Duy dán tai lên cửa nghe ngóng một lát, bên trong im ắng, chẳng nghe được cái gì.

Không biết Thẩm Ngọc Thư đang làm gì, Tô Duy nghĩ tới nghĩ lui, cho rằng hẳn sẽ không vì một chút thất bại mà nghĩ quẩn cắt cổ tay cổ chân gì đó, bèn không thèm để ý nữa, đặt bữa sáng trước cửa, nói vào bên trong: "Đồ chết tiệt, đói thì nhớ ra ăn cơm!"

Bên trong vẫn không đáp lại, Tô Duy hậm hực quay lại văn phòng, vừa mới bước vào chuông điện thoại đã vang, là Đoàn Mộc Hành gọi tới, vừa nghe anh ta nói muốn tìm Thẩm Ngọc Thư, Tô Duy lập tức kêu lên: "Tôi không phải nhân viên liên lạc, muốn tìm Thẩm Ngọc Thư thì tự đến đây mà tìm!"

"Tô Duy, cậu hình như đang rất tức giận, vợ chồng son cãi nhau à?"

"Cãi nhau cũng phải có người để cãi mới được chứ, tôi hiện giờ căn bản là không thấy mặt tên Thẩm biến thái đó. Còn nữa, Đoàn Mộc Hành tôi phải trình trọng nói rõ: tôi và Thẩm Vạn Năng chỉ là cộng sự, cộng sự đơn thuần. Quá khứ, hiện tại, tương lai, ngoại trừ là cộng sự ra, chúng tôi không có khả năng nảy sinh bất kỳ quan hệ tình cảm nào khác!"

"Hiểu hiểu hiểu, giận dữ nên muốn phải sạch quan hệ, tâm trạng này tôi hiểu..."

Hiểu cái con quỷ ấy, tên này căn bản là không nghe cậu nói gì.

Tô Duy tức giận nói: "Tôi khuyên cậu cũng đừng tới đây, có tới cũng không gặp được hãn đầu, từ tối qua đến giờ hãn nhất mình trong phòng thí nghiệm, nếu cậu muốn hỏi về cái chết của Diệp lão gia thì cứ hỏi tôi là được."

"Thực ra cũng không có việc gì lớn, chỉ là trước đây Ngọc Thư nhờ tôi điều tra Từ Quảng Nguyên, tôi đã nhờ người tìm hiểu một chút, trước mắt tra được ra là ông ta trước kia sống tại Bắc Kinh, vì việc buôn bán rượu nên cũng thường xuyên ra vào cung, cho nên Ngọc Thư nói cậu ấy có ấn tượng cũng không có gì lạ. Còn về việc ông ta có phải người Mãn hay không, tạm thời còn chưa tra được."

"Cảm tạ."

Tô Duy nói xong đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên nhớ ra một việc, hỏi: "Giúp người thì giúp cho trót, cậu sẽ giúp tôi điều tra một người chứ."

"Ồ? Tôi không giúp người miễn phí đâu, phí điều tra của tôi rất cao."

"Cứ ghi hết lên người Thẩm Vạn Năng."

"Cậu chắc chắn cậu ấy sẽ trả?"

"Không chắc, có điều người tôi nhờ điều tra cậu chắc chắn cũng có hứng thú, cho nên cậu có muốn giúp hay không?"

Tâm lý tò mò của Đoan Mộc Hành bị khơi dậy, hỏi: "Là ai?"

"Diêm Đông Sơn."

"Chính là tuần bộ giả lệnh cảnh vụ, mang Thanh Hoa đi đúng không? Tại sao lại phải điều tra về hấn?"

Bởi vì dù sao cũng đang rảnh, thêm một manh mối để đề phòng chứ sao.

Có điều những lời này Tô Duy không thể nói, nghiêm mặt bảo: "Tôi nghi ngờ hấn là người thuộc cung nhà Thanh, đằng sau hấn có bí mật rất lớn, cậu tra đi rồi sẽ biết."

"Được, tôi sẽ nghĩ cách."

Kết thúc cuộc nói chuyện, Tô Duy quyết định tự mình đi tới phòng tuần bộ một chuyến, cậu đi lên phòng ngủ trên lầu thay quần áo. Đúng lúc này điện thoại lại vang lên, Tô Duy vội vàng chạy xuống, thấy ống nghe bị sóc con hất rơi trên bàn, phía bên kia liên tục "a lô a lô", lại là Bùi Kiếm Phong.

Tô Duy đẩy Củ Lạc sang một bên, cầm lấy ống nghe, bất đắc dĩ nói: "Điện thoại nhà tôi sắp nổ tung đến nơi rồi, các người đã tính thời gian thay phiên gọi tới oanh tạc đúng không."

"Xin lỗi, tôi đã có được tin tức, gọi tới..."

"Tìm Thẩm Ngọc Thư đúng không? Vậy thì đổi hôm khác đi, hấn đang lên cơn động kinh, ai cũng không gặp."

"Nói với cậu cũng được."

"Cũng được" cái gì, hoá ra cậu chính là lớp xe dự phòng sao?

"Chuyện gì thế?"

"Bác sĩ pháp y giải phẫu thi thể lão vương gia chứng thực ông ấy chết là vì trúng độc, còn về thành phần độc dược, chính là kích thích tố mà các cậu đã nói."

"Thật tốt quá!"

"Cái gì?"

"À không có gì."

Cậu chỉ là phát hiện Thẩm Ngọc Thư không phán đoán sai, muốn tỏ ra vui vẻ một chút mà thôi.

Tô Duy hỏi: "Vậy có tin tức gì của đám người Diêm Đông Sơn và chú Quý không?"

"Không có. Đúng là gặp ma rồi, anh em chúng tôi đã lật cả Tô Giới Pháp lên tìm rồi, vậy mà một chút dấu vết để lại cũng không tìm thấy."

"Tới lãnh sự quán Pháp tìm chưa?"

"Cậu nói gì thế?"

Tô Duy nói quá nhanh, Bùi Kiếm Phong không nghe rõ. Tô Duy cũng không giải thích thêm, Bùi Kiếm Phong chỉ là một thám viên nhỏ, không có tư cách

tới lãnh sự quán điều tra, nói ra cũng chỉ tăng thêm phiền não cho anh ta mà thôi.

Nếu tối hôm qua không gặp Từ Quảng Nguyên trước cửa lãnh sự quán Pháp, Tô Duy cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra khả năng này: Nếu Diêm Đông Sơn là thủ hạ của Từ Quảng Nguyên, Từ Quảng Nguyên lại có thể tự do ra vào lãnh sự quán, vậy thì khả năng bọn họ giấu tòng phạm trong lãnh sự quán là rất lớn.

Nhưng đúng như Thẩm Ngọc Thư nói, suy luận dù có kín kẽ thế nào, không có bằng chứng thì cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, thế nên để chứng thực suy luận, cậu cần phải đưa ra chứng cứ xác thực.

Có lẽ về mặt này cậu có thể giúp được Bùi Kiếm Phong.

"Tôi sẽ tới phòng tuần bộ Mạch Lan ngay bây giờ, anh chờ tôi."

Tô Duy gác điện thoại, vội vàng chạy ra ngoài, nửa đường nhớ ra sóc con, đành phải chạy về hỏi nó.

"Tao phải ra ngoài, mày đi cùng tao hay ở nhà với Thẩm Ngọc Thư?"

Sóc con chuyển động đôi mắt, nhảy từ trên dây thừng xuống, linh hoạt chui tọt vào túi Tô Duy.

Tô Duy xoa xoa đầu nó, khen: "Củ Lạc thật là thông minh, tao cam đoan nếu mày theo Thẩm Ngọc Thư thì rất nhanh sẽ bị biến thành bơ lạc, may mắn trở thành con sóc đầu tiên được hăn giải phẫu."

Câu chuyện cười này quá lạnh lẽo, sóc con rùng mình một cái, rúc đầu vào sâu trong túi Tô Duy, chết cũng không chịu ra.

Tô Duy vội vàng chạy tới phòng tuần bộ Mạch Lan.

Cậu vốn định hỏi Bùi Kiếm Phong một chút thông tin về vụ án trước, xem có thể từ trên người nạn nhân tìm ra dấu vết gì để truy tìm hung thủ hay không, nhưng lúc tới rồi cậu mới phát hiện sự tình không đơn giản như vậy. Cậu không hiểu lắm về việc nghiệm thi, nhìn bản báo cáo nghiệm thi hết như xem sách trời.

Bùi Kiếm Phong cũng không cung cấp được thông tin gì hơn, việc anh ta có thể làm chính là điều động nhân mã truy tìm trong phạm vi lớn, đến các bang phái cũng đã chào hỏi qua; nhà ga, bến cảng bến tàu và cả những điểm quan trọng trên đường lớn cũng đều có người mai phục, kết quả lại chẳng thu hoạch được gì. Ba người kia giống như đã biến mất trong không trung, không tìm thấy một chút tung tích nào.

Hiện tượng này rất giống với cách mà kẻ giết người trong vụ Hồ Phù Lệnh mất tích, Tô Duy đoán rằng bọn họ hoặc là trốn vào lãnh sự quán Pháp, hoặc là ẩn thân ở chỗ an toàn của đồng bọn, đó là nơi người thường tuyệt đối không tìm được, thậm chí không thể lường tượng nổi.

Thượng Hải nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu không thể xác định được mục tiêu thì căn bản là mò kim đáy bể, ngoài lãng phí thời gian và công sức ra, chẳng có tác dụng gì khác.

Có điều Tô Duy bực bội không phải vì chuyện này, mà trùng hợp thế nào lại gặp Trần Phong ở đây.

So với hôm qua, Trần Phong hết như một người khác, hăn ăn mặc sạch sẽ, cùng với luật sư đi từ bên trong ra, vẻ mặt ngời ngời đặc ý.

Tô Duy hỏi Phương Tinh Sanh xong mới biết, hóa ra là phó phòng cảnh sát tạo áp lực, hơn nữa hành vi của Trần Phong không tạo thành thương tổn vĩnh viễn, cho nên Trần gia chỉ cần nộp một số tiền là có thể bảo lãnh hăn ra.

Cái gì gọi là không tạo thành thương tổn vĩnh viễn? Trường Sinh đến bây giờ còn ở trong bệnh viện, chẳng lẽ chờ đến lúc mất đi mạng người thật mới gọi là thương tổn sao?

Nếu không phải đang có chuyện quan trọng hơn phải làm, Tô Duy nhất định qua hỏi thăm hăn một phen.

Trần Phong cũng thấy Tô Duy, còn không sợ chết chủ động chào hỏi cậu.

"Thật là trùng hợp, là anh à."

"Đúng vậy, tôi tới xem cậu đã chết chưa, không ngờ ông trời không có mắt, cậu không những không chết, còn nộp tiền bảo lãnh ra được nữa."

Đối với lời châm chọc của Tô Duy, Trần Phong nhún vai.

"Đành chịu, ai bảo nhà tôi có tiền chứ."

"Đáng tiếc là nhiều tiền hơn nữa cũng không mua nổi danh hiệu thiên hạ đệ nhất, nếu không cậu đã không cần vất vả như vậy rồi."

"Không sao hết, trải qua sự việc lần này tôi đã nhận ra, coi người ta như quân cờ để đánh mới càng thú vị."

Tên này thật là thiếu đòn!

Tô Duy cắn chặt răng nghĩ, trên mặt vẫn cười tươi như hoa, còn chủ động giúp Trần Phong phủi bụi trên vai.

"VẬY sau này cần phải cẩn thận, đừng làm quân cờ cho người ta điều khiển. Xem này, mới vừa thay quần áo đã bị dính bụi rồi, nhớ mang thêm vài bộ quần áo nhé."

Trong lúc nói chuyện, Tô Duy đã trở tài trộm đồ như không, đem hết đồ của Trần Phong chuyển sang người mình.

Trần Phong hoàn toàn không cảm thấy gì, cười lạnh nói: "Nên nhắc cộng sự của cậu là hơn, nghe nói hần không có bằng chứng, suýt chút nữa phạm vào tội vu khống, tội danh này cũng không nhẹ đâu."

"Không nhọc công ngài nhớ thương, ngài làm lắm chuyện trái với lương tâm như vậy, cẩn thận đi đêm gặp quỷ."

Liên tiếp bị châm chọc, Trần Phong cuối cùng điên tiết, hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi, luật sư của hần thấy thế, lập tức chỉ vào mặt Tô Duy nói: "Cậu làm như thế là đe dọa, tốt nhất hãy lập tức xin lỗi, nếu không..."

"Cút!"

Đừng thấy Tô Duy ngày thường nhân nhở mà coi nhẹ, lúc cậu lạnh mặt thì cũng rất đáng sợ.

Luật sư bị cậu quát vậy, không dám nói tiếp nữa, quay đầu nhìn các tuần bộ khác, muốn tìm người giúp, đáng tiếc tất cả mọi người đều ra về không nhìn thấy gì, người thì nhìn trời kẻ thì nói chuyện phiếm, chẳng ai coi hăn ra gì.

"Cậu, các cậu! Được được được, tôi không thèm chấp với lũ tép riu các người!"

Tay luật sư tức mà không thể xả, ném lại một câu như vậy rồi co chân đuổi theo Trần Phong chạy ra ngoài.

Bộ dạng ngoài cứng trong nhão của hăn khiến mọi người phá lên cười, Lạc Tiêu Dao nói: "Đã ngứa mắt tên kia rồi thì chớ, cậu có chút tiền là cho rằng mình ghê gớm lắm ấy."

Tô Duy nhìn cậu ta một cái, cảm thấy người nào đó hình như đã trúng đạn, có điều Đoan Mộc Hành cũng chẳng oan, so với anh ta, Trần Phong căn bản chỉ là một tên hề.

Đương nhiên, vai hề cũng có giá trị của hề, đặc biệt là đồ vật trên người hăn.

Tô Duy đi từ phòng tuần bộ ra, tới một góc không có ai, đem đóng đồ ra xem: Một cái ví cổ, một tập danh thiếp, một hộp thuốc lá và bật lửa; còn có khăn tay thêu tên Trần Phong, khăn tay còn ướp nước hoa, cầm trong tay, mùi hương xông thẳng vào mũi.

"Đàn ông con trai lại đi dùng loại khăn tay này, đúng là..."

Tô Duy bĩu môi khinh thường.

Đồ của Trần Phong không ít, nhưng không có giá trị lắm. Tô Duy mở ví ra, lấy hết tiền bên trong, đi đường ngang qua một cây cầu đá, cậu thuận tay ném cái ví xuống sông, tiền đem cho mấy người ăn xin gần đó, ngẩng đầu nghênh ngang đi trong tiếng cảm ơn của họ.

Buổi chiều, Tô Duy tới lãnh sự quán Pháp, lôi dây thừng đã chuẩn bị từ trước ra, buộc trên cổ sóc con, giả vờ như đang cho sóc con đi dạo, tìm cơ hội quan sát tình hình bên trong lãnh sự quán.

Sóc con vô cùng bất mãn với việc bị xích cổ đi thế này, trên đường cứ tìm cách trốn khiến Tô Duy luống cuống hết cả tay chân.

Không đến nửa tiếng, cả người cậu đã đầy mồ hôi, ngoại trừ biết được sơ đồ kiến trúc bên trong và thời gian tuần tra của cảnh vệ ra thì còn biết thêm một việc: Sóc không phải chó, cho nên đừng có thông minh mà nghĩ ra trò đưa sóc đi dạo, quả thực chỉ thêm mệt thân mệt não mà thôi.

Quan sát xong địa hình, Tô Duy mang theo sóc con, mệt mỏi quay về văn phòng thám tử.

Bên trong im ắng, Thẩm Ngọc Thư vẫn còn nhốt mình trong phòng, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn ra, có điều bữa sáng Tô Duy đặt ở cửa đã không còn nữa.

Nếu không phải đã đói bụng, hẳn có lẽ cũng chẳng thèm ra.

Tô Duy khó chịu, sau khi gọi hai tiếng không được đáp lại, xông thẳng đến trước phòng thí nghiệm, đá một phát lên cửa.

"Thẩm Vạn Năng, tôi cũng biết nổi nóng đấy biết chưa? Cậu có thích tự nhốt mình cũng phải nhìn tình hình, bây giờ tất cả đều đang rối như một mớ bòng bong, cậu còn ở đây bế quan, có thấy mất mặt không hả?"

Cú đá này gây tiếng động quá lớn, Thẩm Ngọc Thư không thể tiếp tục làm lơ, trong phòng vang lên tiếng trả lời.

"Tôi đang suy nghĩ, cảm phiền không làm ồn."

"À ha, hóa ra cậu vẫn còn sống à."

"Còn sống, người chết không có khả năng ăn cơm và suy nghĩ."

"Vậy thì cảm ơn trời đất."

Những lời này là thật lòng, vì nếu Thẩm Ngọc Thư còn không đáp lại, Tô Duy thật sự sẽ nghi ngờ liệu có phải hẳn không chịu nổi thất bại nên tự mình kết liễu không, vừa mới đưa Củ Lạc đi dạo xong, cậu thật sự không còn sức để cạy cửa cứu người đâu.

"Vậy cậu còn muốn suy nghĩ bao lâu nữa?" Tô Duy hỏi qua cánh cửa.

Bên trong lại không đáp, có điều biết Thẩm Ngọc Thư không việc gì, Tô Duy yên tâm, đi lên phòng mình chuẩn bị cho chuyến đột nhập đêm nay, tranh thủ ngủ một giấc để nghỉ ngơi và giữ gìn nhan sắc.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận chiều muộn, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên, đánh thức cậu ra khỏi giấc mộng.

Tô Duy bò dậy, đầu tiên đập vào mắt chính là ánh nắng hoàng hôn chiếu xiên vào phòng, dụi dụi mắt, sau khi chắc chắn Thẩm Ngọc Thư sẽ không nhắc máy, đành phải bò dậy, xuống dưới lầu nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia là giọng nói của một người trẻ tuổi, nghe quen quen nhưng lại không hẳn, dường như có vẻ rất sốt ruột và hoảng loạn.

"Tôi tìm Thẩm Ngọc Thư, mau cho tôi nói chuyện với Thẩm Ngọc Thư!"

Thật chẳng lịch sự gì cả.

Tô Duy trợn mắt, nói: "Thẩm Ngọc Thư không có ở đây, tạm biệt."

Nói xong định gác máy, đầu dây bên kia vội vàng nói.

"Đừng gác máy! Tôi sắp chết rồi, chỉ có Thẩm Ngọc Thư mới có thể cứu tôi, mau giúp tôi tìm anh ta, xin anh!"

Cùng với tiếng kêu là tiếng đập bàn, giọng cậu ta run rẩy, tràn ngập sợ hãi, Tô Duy cuối cùng cũng nhớ ra đó là ai, cũng khó trách cậu không nghe ra ngay, vì thái độ của người ở đầu dây bên kia trước sau thay đổi quá nhiều.

"Cậu là... Trần Phong?" Tô Duy hỏi không chắc chắn lắm.

Đầu dây bên kia đáp liên tục.

"Vâng vâng vâng!"

"Là Trần Phong sáng nay gặp vẫn còn diều võ dương oai đó sao?"

"Vâng vâng vâng!"

"Là cậu à, vậy xin lỗi nhé, Thẩm Ngọc Thu chỉ có hứng thú với người chết thôi, lúc nào cậu chết rồi thì hẳn sẽ tới gặp cậu đầu tiên."

Tô Duy lần này thực sự muốn cúp điện thoại, Trường Sinh suýt chút nữa đã chết bởi tham vọng ích kỷ của cậu ta, Tô Duy không cho Trần Phong một trận đã cảm thấy bản thân rộng lượng lắm rồi, thế nên căn bản không muốn lãng phí thời gian với một bãi cứt trâu.

Phát hiện cậu muốn cúp điện thoại, Trần Phong kêu lên thảm thiết hơn, liên tục nói: "Đừng, cứu tôi với! Xin lỗi, tôi xin lỗi, xin hãy cứu tôi với!"

Tô Duy không tự chủ được nhíu mày.

Buốt hết cả màng nhĩ, Tô Duy xoa xoa tai, hoàn toàn không hiểu nổi thái độ trước sau bất nhất của Trần Phong, trong lòng vừa có chút hả giận, vừa có chút tò mò, cười lạnh nói: "Cậu không phải có rất nhiều tiền sao? Có chuyện gì mà tiền không giải quyết được thế?"

"Có! Có rất nhiều! Có người muốn giết tôi, chỉ có Thẩm Ngọc Thư mới có thể cứu tôi thôi!"

"Chuyện trái với lương tâm làm nhiều rồi, bị báo ứng nhanh như vậy sao?"

"Chỉ cần các anh cứu tôi, bắt tôi làm gì tôi cũng đồng ý! Các anh muốn bao nhiêu tiền cũng được!"

Trần Phong có vẻ rất sợ hãi, lúc nói chuyện giọng vô cùng run rẩy, hoàn toàn không để ý đến sự châm chọc của Tô Duy, nghẹn ngào không ngừng kêu cứu mạng.

Thấy cậu ta như vậy, Tô Duy cũng hả dạ, lạnh lùng nói: "Ai thèm tiền của cậu? Muốn sống phải không? Vậy đăng báo xin lỗi, thừa nhận hành vi tổn thương của cậu với Trường Sinh!"

"Được được! Không thành vấn đề!"

Tô Duy nhíu chặt đôi mày.

Cậu còn nhớ rõ lần đầu gặp Trần Phong, trên người hắn ta ít nhất cũng có vài phần ngạo khí, không ngờ khi gặp nguy hiểm trước mắt lại chẳng còn chút cốt cách nào như vậy. Điều này càng khiến cho cậu coi thường hắn, cảnh cáo: "Nhớ kỹ lời cậu nói hôm nay đấy."

"Nhất định nhớ kỹ!"

"Có điều Thẩm Ngọc Thư bây giờ không ở đây, có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp chuyển lời."

Cho dù có Thẩm Ngọc Thư ở đây thì với những gì Tô Duy hiểu về hắn, Thẩm Ngọc Thư cũng sẽ không nghe điện thoại của Trần Phong, hắn sẽ nói: Nếu Trần Phong bị bỏ tù thì tôi sẽ gặp.

Nghe Tô Duy nói vậy, đầu bên kia im lặng vài giây, sau đó Trần Phong nói vẻ không chắc chắn: "Nhất định sẽ nói lại chứ?"

Tô Duy lại lần nữa định gác máy.

Tại sao ai gọi tới cũng là tìm Thẩm Ngọc Thư, bạn bè cũng thế, trúc mã cũng thế, người theo đuổi hắn cũng thế, giờ ngay đến kẻ đối đầu cũng đích danh tìm hắn. Hắn là Ngưu Lang sao? Vạ người mê cũng không phải thể hiện thế này đâu biết chưa!

Cảm nhận được động tác của cậu, Trần Phong cuống quýt nói: "Đừng cúp điện thoại, tôi nói, tôi nói!"

"Vậy còn không mau nói đi!"

"Là như vậy, có người muốn giết tôi..."

"Vậy chuyện cậu nên làm là mời bảo tiêu."

"Những kẻ đó quá lợi hại, bảo tiêu vô dụng! Hắn là sát thủ giang hồ, tên... tên.. "

Dự cảm xấu hiện lên trong đầu Tô Duy, cậu nhớ rằng tên đó là kim bài sát thủ Kim Lang.

Trần Phong đã chứng thực dự cảm của cậu: "Hắn tên Kim Lang, là một tử tù, nhưng hắn lại có thể tùy ý ra vào đại lao, đi giết người."

"Nói đến Kim Lang, trước đó không lâu không phải cậu còn thuê hắn tìm ông chủ Tạ giết người diệt khẩu sao? Sao bây giờ lại biến thành hắn muốn giết cậu?"

"Thuê Kim Lang? Anh nói cái gì thế? Tôi căn bản không biết hắn!"

Trần Phong tức muốn học máu, có vẻ không giống như là nói dối.

Tô Duy hỏi: "Thuê người giết ông chủ Tạ không phải là cậu?"

"Không phải, tôi căn bản không muốn giết Tạ Thiên Thước, hôm đó ông ta bôi nhọ tôi, tôi còn tưởng là ông ta bị các anh xui khiến làm chứng giả."

Nếu như vậy thì thật kỳ lạ, nếu Kim Lang không phải Trần Phong thuê, vậy hắn không sớm chẳng muộn, lại xuất hiện tấn công Tạ Thiên Thước vào đúng lúc ấy là do ai sai khiến? Chẳng lẽ là Tạ Thiên Thước tự biên tự diễn? Nhìn thì có vẻ không giống... Hay là có liên quan đến Từ Quảng Nguyên?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong đầu Tô Duy hiện lên vô số câu hỏi, lại nói: "Nếu việc sát hại ông chủ Tạ không có liên quan đến cậu, vậy tại sao Kim Lang lại tìm đến cậu làm gì?"

"Đây cũng là chuyện tôi muốn biết, nhưng tôi lại chẳng biết gì cả..."

Trần Phong ở đầu bên kia đã sắp khóc tới nơi rồi, nói: "Tóm lại tôi vừa mới nhận được lời đe dọa từ Kim Lang, nói sẽ tới giết tôi, bảo tôi chờ chết. Tôi ở đây lại không quen biết ai, mấy tay cảnh sát kia chỉ là mấy cái thùng com di động, nếu mời bọn họ, sẽ chỉ càng khiến cho nhiều người biết được hành tung của tôi hơn, như vậy quá nguy hiểm. Thế nên tôi mới nghĩ, hiện giờ chỉ có các anh mới có thể giúp tôi, xin các anh đừng so đo hiềm khích trước đây, cứu tôi với!"

Kim Lang gửi thư đe dọa?

Sau khi Tạ Thiên Thước bị Kim Lang tấn công, Tô Duy từng điều tra tư liệu về Kim Lang, trên đó hình như không nhắc gì tới việc Kim Lang có thói quen gửi thư đe dọa trước khi giết người, mục đích lớn nhất của sát thủ chính là hoàn thành nhiệm vụ, việc đe dọa trước sẽ mất đi ý nghĩa.

Hơn nữa Kim Lang còn bị nhốt trong đại lao, điểm này Đoàn Mộc Hành đã chứng thực, vì thế cậu nghi ngờ việc đe dọa Trần Phong là do người khác giả mạo Kim Lang làm.

Có điều kẻ đe dọa vì mục đích gì mà làm như vậy, điều này thật khiến người ta phải suy nghĩ. Cậu không có hứng thú cứu một tên tội phạm, nhưng câu đố về Kim Lang có thể có liên quan đến việc lão vương gia bị giết và Thanh Hoa trốn ngục, cho nên manh mối này rất quan trọng.

Nghĩ đến đây, Tô Duy hỏi: "Cậu hiện giờ đang ở đâu?"

"Tôi trốn ở biệt thự của bạn, chỗ này rất hẻo lánh, tôi chưa nói cho ai biết hết. Xin hãy báo cho Thẩm Ngọc Thư tới đây ngay, càng nhanh càng tốt."

Trần Phong làm nhảm nửa ngày mới báo địa chỉ ẩn nấp của mình cho Tô Duy, Tô Duy ghi nhớ rồi nói: "Được, chúng tôi sẽ tới ngay, trước đó, cậu không được liên lạc với bất cứ ai khác."

"Được được, có điều các anh phải nhanh lên nhé!"

Trần Phong nức nở nói xong, lại lôi thôi một hồi cảm ơn nữa rồi mới cúp điện thoại.

Tô Duy đặt ống nghe xuống, lập tức chạy đi tìm Thẩm Ngọc Thu, cậu đưa tay lên định gõ cửa, nhưng giữa chừng lại ngừng lại.

Điều Trần Phong nói là thật hay giả còn chưa chắc chắn, cứ để cậu đi thăm dò trước thì hơn, Thẩm Ngọc Thư mạnh về việc suy luận, còn chuyện vượt nóc băng tường này để hẳn tham gia chỉ tổ vướng chân.

Tô Duy đổi ý, chạy về phòng, lấy giấy bút ra, viết địa chỉ của Trần Phong, lại thêm một câu bên dưới: Trần Phong gọi điện cầu cứu, tôi đi trước xem tình hình.

Viết xong, gấp giấy lại nhét trong túi đồ ăn của sóc con, rồi gọi nó tới đeo lên cổ nó.

"Mày ở nhà trông nhà, nhớ kỹ bây giờ Thẩm Ngọc Thư chính là phiếu cơm của mày, phải định kỳ quấy rầy hẳn."

Tô Duy nói xong, khoác ba lô lên, ánh mắt đảo qua mặt bàn, trên bàn còn đặt đồ vật của Trần Phong, hẳn có lẽ sau khi nhận được thư đe dọa, phát hiện vật tùy thân của mình không cánh mà bay sạch, mới càng thêm sợ hãi. Nói cách khác, hành vi của cậu vô tình đổ thêm dầu vào lửa.

"Thật đúng là ý trời."

Tô Duy cảm thán, tiện tay nhét những thứ đó vào ngăn kéo, chuẩn bị xuất phát.

Đúng như lời Trần Phong, địa chỉ mà hắn ẩn mình vô cùng hẻo lánh, cái gọi là biệt thự chỉ là một ngôi nhà bằng gỗ cổ xưa, ngôi nhà liền với rừng cây, xung quanh không có nhà nào khác, vào ban đêm càng thêm hẻo lánh vắng lặng.

Chỗ này đúng là nơi lý tưởng để trốn, nhưng cũng là chỗ tốt để giết người, cho dù nổ súng có lẽ cũng sẽ không làm kinh động đến ai.

Trời đã tối, một căn phòng trên tầng hai còn sáng đèn, Tô Duy xuyên qua bức màn, mơ hồ nhìn thấy một bóng người đi qua đi lại, có vẻ rất sốt ruột, có lẽ chính là Trần Phong.

"May mà Kim Lang không dùng súng, nếu không tên này có chết cũng không biết mình chết thế nào."

Tô Duy cảm thán xong, ánh mắt đảo qua xung quanh căn nhà, quan sát địa hình xung quanh, phán đoán mức độ nguy hiểm.

Đêm mùa Hạ trời khô nóng, lại thêm cỏ cây um tùm, muỗi bay vo ve xung quanh khiến người ta bực hết cả mình, có điều khiến Tô Duy bực bội không phải đám côn trùng, mà là cảm giác bất an không gọi rõ tên.

Làm nghề này lâu rồi, thần kinh càng ngày càng trở nên nhạy cảm, rõ ràng lý trí phán đoán nơi này không nguy hiểm, nhưng cậu vẫn không yên tâm.

Tô Duy đưa tay vỗ trán, tự an ủi nghĩ, có lẽ tại thần kinh cậu quá nhạy cảm, một người trong lúc căng thẳng hay suy nghĩ lung tung.

Cậu đề cao cảnh giác, chậm rãi tới gần nhà gỗ, không đi cửa chính mà vòng ra mặt sau, giẫm lên những chỗ gỗ lồi mà bật lên tầng hai.

Ban công tầng hai khoá cửa, có điều chuyện này không làm khó được cậu, dễ dàng mở khoá, đi vào bên trong hành lang.

Trong phòng rất yên tĩnh, ngoại trừ Trần Phong, có lẽ không còn ai khác.

Đầu tiên Tô Duy quan sát bố cục bên trong ngôi nhà, sau đó đi vào phòng có Trần Phong.

Cửa phòng không khoá, kêu lên kễ kệt khi cậu đẩy ra, Tô Duy rất kinh ngạc, không ngờ Trần Phong đến việc phòng ngự cơ bản cũng không làm.

Trần Phong đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy âm thanh, cậu ta giật thót quay đầu lại, thấy Tô Duy đã đứng trước mặt mình, vẫy vẫy tay với hấn, không cần nói cũng biết hấn kinh ngạc đến thế nào.

"Anh... anh vào bằng cách nào?"

Tô Duy đóng cửa phòng lại, nhìn xung quanh, thuận miệng đáp: "Đến cửa phòng cũng không khóa, lá gan của cậu cũng to thật đấy."

Nhìn bài trí, chỗ này có lẽ là thư phòng, sát tường là một bộ bàn ghế, bên kia là sô pha và bàn trà, đồ đạc được làm rất tinh tế, giá cả có lẽ là không rẻ, có điều tất cả đều mang hơi hướm cổ xưa, dưới ánh đèn nhìn càng nhuốm màu thời gian.

Trên bàn trà có trà và quả khô, Trần Phong không động tới, Tô Duy tiếc nuối khi không mang Củ Lạc tới đây, nếu thấy nhiều đồ ăn ngon như vậy, nó nhất định sẽ vui đến phát điên.

Trần Phong vẫn mặc bộ quần áo lúc ban ngày, có điều khí sắc đã hoàn toàn khác, tóc tai bù xù, hai mắt đỏ quạch, thấy Tô Duy không trả lời, cậu ta lặp đi lặp lại câu hỏi như thần kinh: "Cổng chính tôi đã khóa rồi! Anh vào bằng cách nào?"

"Cái cổng đó có khóa hay không cũng chẳng khác gì nhau." Tô Duy chẳng buồn giải thích, hỏi luôn: "Thư đe dọa đâu?"

"Thẩm Ngọc Thư sao không tới? Tôi muốn Thẩm Ngọc Thư tới giúp!"

"Nhất định phải là Thẩm Ngọc Thư sao?"

"Đúng vậy!"

"VẬY CHỜ NGÀY MAI ĐI."

Tô Duy nói xong quay đầu định đi, dù sao bây giờ kẻ lo sợ bị giết không phải là cậu.

Quả nhiên chưa đi được hai bước đã bị Trần Phong gọi lại, nói: "ĐƯỢC RỒI, ANH, ANH CŨNG ĐƯỢC."

Câu này nghe cứ có cảm giác cậu lại bị coi là lớp xe dự phòng.

Tô Duy bỏ đi nụ cười trên mặt, hỏi: "VẬY XIN HỎI, TÔI 'CŨNG' CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC GÌ?"

Trần Phong đánh giá Tô Duy từ trên xuống dưới, quần áo và cái ba lô trên người Tô Duy khiến hắn cảm thấy không đáng tin cậy, có điều không nói gì nữa, chạy tới bàn viết lấy ra một tờ giấy đưa qua.

Đó là một tờ giấy trắng bình thường, trên đó chỉ có một hàng chữ: Đêm nay đến lấy mạng chó của mày.

Ký tên Kim Lang.

Chữ được viết bằng bút lông, nét rất lớn, không phải viết theo một thể nhất định, có điều nét bút mạnh mẽ, thậm chí có thể nói là rất đẹp, nhìn lực bút thì có thể thấy nó được viết bởi một người đàn ông.

Tô Duy xem xong, vuốt cằm nói: "KHÔNG NGỜ TÊN SÁT THỦ NÀY CÒN CÓ CHÚT TÀI VĂN ĐẸP."

"Chuyện này và tài văn có liên quan gì? Đây là thư đe dọa, anh mau nghĩ cách, xem làm sao mới bắt được hắn."

"Không cần phải nhát gan như vậy, Kim Lang còn đang bị nhốt trong đại lao, đây phần lớn là có kẻ giả mạo."

Nghe xong lời này, ánh mắt Trần Phong bất định, Tô Duy không xem nhẹ phản ứng nhỏ này của cậu ta, xem ra thư đe dọa không chỉ đơn giản như vậy, Trần Phong nhất định còn có bí mật gì đó không thành thật nói ra.

Phát giác Tô Duy đang nhìn mình chăm chú, Trần Phong càng hoảng loạn, vội vàng mời cậu ngồi xuống, kéo bức màn ra, mở cửa sổ thông gió, nhân tiện rót trà đưa qua.

Tô Duy cầm lấy tách trà nhưng không uống, đặt nó trên bàn.

Vẻ mặt Trần Phong cứng lại, cười gượng hỏi: "Không phải anh sợ trà có vấn đề chứ?"

"Ha ha, cần tắc vô áy náy."

Đặc biệt là khi đối mặt với kẻ tiêu nhân như Trần Phong.

Đương nhiên, chuyện nghi ngờ trong trà có vấn đề là một lý do, nhưng còn một lý do khác, đó là đã uống quen trà Thẩm Ngọc Thư pha, trà của người khác không lọt được vào mắt cậu.

Nghe Tô Duy nói vậy, Trần Phong càng cuống lên, liên tục xoa tay, nói: "Trà tuyệt đối không có vấn đề, đây là đích thân tôi pha, tôi còn phải nhờ các anh cứu mạng nữa, sao lại hại anh được chứ?"

Để chứng minh lời mình nói, cậu ta cầm tách trà lên ừng ực mấy ngụm, Tô Duy nhướn mày, nghĩ thầm chẳng lẽ không biết hạ độc trong cốc trước à? Diễn trò cũng vụng về như vậy, coi tôi là thằng ngốc thật à?

Cậu cúi đầu đọc lại thư đe dọa một lần nữa, chuẩn bị chờ Trần Phong diễn xong hỏi thêm chi tiết, không ngờ Trần Phong uống trà xong, miệng phát ra tiếng kêu kỳ quái, sau đó tách trà rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

Tô Duy ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Trần Phong hai tay bóp chặt cổ, vì hoảng sợ và đau đớn mà tròn mắt muốn nổ tung, miệng há ra, khụ khụ khụ mấy tiếng, bọt trắng trào ra từ trong miệng, sau đó cuộn người ngã lăn ra đất.

Đây rõ ràng là hiện tượng trúng độc, Tô Duy trong lúc kinh ngạc, theo bản năng nhìn về phía tách trà, phản ứng của Liễu Trường Xuân khi trúng độc xyanua cũng thế này, Trần Phong không phải trúng cùng một loại độc chứ?

Tô Duy vội vàng tiến lên đỡ lấy Trần Phong, liên tục hỏi: "Cậu thế nào rồi? Có thể nhổ ra không?"

Trần Phong còn có ý thức, nhìn cậu chăm chăm ra sức gật đầu, Tô Duy tới gần, đang muốn học theo Thẩm Ngọc Thư giúp hấn nôn ra, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của cậu ta có gì đó không đúng.

Tuy ánh mắt Trần Phong lộ ra vẻ sợ hãi và hoảng loạn, nhưng thiếu đi sự không cam lòng, khi một người sắp chết, ánh mắt chắc chắn sẽ điên cuồng hơn, là sự điên cuồng toát ra vì khao khát được sống.

Tín hiệu nguy cấp nhanh chóng truyền tới đại não Tô Duy, cậu đẩy Trần Phong ra, định tránh về phía sau nhưng đã muộn, một cái khăn tay hất về phía cậu, toàn bộ bột thuốc trong khăn tay ập vào mặt cậu, Tô Duy chỉ kịp cảm nhận được mùi hương của thứ bột đó rất quái dị, thần trí đã bắt đầu mơ hồ, tiếp theo là trước mắt tối sầm, té ngã trên mặt đất.

Những chuyện sau đó cậu hoàn toàn không nhớ nữa, mãi đến khi những âm thanh hỗn độn truyền đến, ý thức của cậu mới từ từ trở về.

Tiếng động hình như vang lên từ phía cửa, rõ ràng không phải rất xa, nhưng lại mơ hồ không thể nghe rõ, cậu muốn mở to mắt, nhưng phải cố gắng rất nhiều lần mới thành công, cảnh vật trước mắt chao đảo dữ dội, chỗ nào cũng là màu đỏ, là màu đỏ nhức mắt.

Tô Duy muốn dụi mắt, nhưng phát hiện trên tay nhớp nháp, cậu đưa tay lên, thấy cả bàn tay cùng là màu đỏ, cậu muốn mở to mắt để nhìn rõ đó là cái gì, nhưng lực bất tòng tâm.

Âm thanh bên ngoài ồn ào hơn nữa, có người đập cửa phòng, tiếng vang dội vào khiến cậu càng thêm đau đầu, có điều trong số đó mơ hồ truyền đến âm thanh quen thuộc, là giọng của Thẩm Ngọc Thư, đang gọi tên cậu.

Tô Duy thở phào, cậu nghĩ nếu có Thẩm Ngọc Thư ở đây, cho dù có gặp chuyện gì nguy hiểm, hẳn cũng đều sẽ có cách giải quyết.

Cửa phòng cuối cùng bị đập tung, người đầu tiên xông vào quả nhiên là Thẩm Ngọc Thư, nhưng không giống như những gì Tô Duy nghĩ, Thẩm Ngọc Thư vọt tới bên cạnh cậu, nét mặt vô cùng cổ quái.

Phía sau Thẩm Ngọc Thư còn có một đám người, thần trí Tô Duy mơ hồ, nhìn không rõ hình dáng bọn họ, chỉ lờ mờ nghe thấy có người kêu lên sợ hãi, tiếng kêu quá hỗn độn, không nghe được rõ, cậu chỉ nghe thấy Thẩm Ngọc Thư nói với mình.

"Tại sao cậu lại giết người?"

Cả một cái lưới lớn vồ lấy Tô Duy, cậu hiểu rằng mình đã trúng kế, mở miệng định giải thích nhưng ý thức đã loãng dần, trước khi chìm vào hôn mê, điều duy nhất cậu nghĩ trong đầu là: Cả đời tóm ửng, hôm nay lại bị ửng mổ mắt.

Chương 10: Phi tượng quá hà

Trong không gian tối tăm, Tô Duy nhắm mắt lại, mặc cho những gì xảy ra trong thời gian vừa qua lần lượt kéo nhau hiện lên trước mắt, hết như đèn kéo quân, hoa lệ mà hỗn loạn, khiến người ta không thể nắm bắt được chân tướng.

Cậu chỉ nhìn thấy một sự thật duy nhất, đó là... Thẩm Ngọc Thư cho rằng cậu là hung thủ giết người, không chỉ ở hiện trường vụ án, trên tòa hãn cũng nói như vậy.

Thẩm Ngọc Thư thuật lại những gì xảy ra lúc ấy trước tòa, tuy rằng đó đều là sự thật, nhưng là sự thật bất lợi đối với cậu, là sự thật vốn dĩ hoàn toàn có thể tránh nhắc đến, nhưng Thẩm Ngọc Thư lại thuật lại toàn bộ, thậm chí còn trình bày suy luận của hắn trước mặt mọi người.

"Lúc chúng tôi xông vào, Tô Duy và Trần Phong đều ngã vào trong vũng máu, vết hầu của Trần Phong đã bị cắt đứt, hắn đã tử vong, miệng vết thương nông dần theo hướng từ trái sang phải, từ lực độ và miệng vết thương mà nói, hung thủ hành hung từ sau lưng nạn nhân, nạn nhân cao một mét bảy, cho nên hung thủ ít nhất phải cao hơn hắn nửa cái đầu mới có thể tạo thành vết thương như vậy, hung khí là một con dao, lúc ấy đang nằm trong tay nghi phạm, lưỡi dao hoàn toàn khớp với miệng vết thương."

"Nghi phạm nói nạn nhân uống trà có độc, nạn nhân uống trà xong thì trúng độc, cậu là người xông vào hiện trường sớm nhất, lại là bác sĩ, cậu có tìm được độc dược ở hiện trường không?"

"Nước trà không có độc, nạn nhân cũng không có hiện tượng trúng độc."

... Nước trà đương nhiên không có độc! Cậu là nói người chết giả vờ trúng độc, chứ không phải nói hắn thật sự trúng độc!

Tô Duy tức giận kêu lên, đương nhiên là kêu trong lòng.

"Căn cứ vào tình huống lúc đó, cậu có cho rằng có người khác sau khi giết hại nạn nhân bèn giả họa cho nghi phạm không?"

"Không có, bởi vì cửa sổ đều đã được khóa từ bên trong, căn phòng ở trong trạng thái mật thất, trừ phi hung thủ có thể chui qua khe cửa."

... Cái đệt, thể loại phòng được khóa bằng khóa mục ấy mà cũng được coi là mật thất sao? Cậu có thể dùng hơn mười cách khác nhau để khóa trái cửa mà không để lại dấu vết!

Thân là nghi phạm trước tòa, việc Tô Duy có thể làm chỉ là biện giải trong lòng, cậu biết cho dù có mở miệng biện bạch thì thẩm phán cũng sẽ không nghe, bởi vì tất cả chứng cứ đều bất lợi cho cậu. Ngoại trừ việc cậu ngắt xiu ở hiện trường vụ án thì luật sư của Trần Phong cũng ra tòa làm chứng nói vào ngày Trần Phong gặp nạn, cậu từng mở miệng đe dọa hắn.

Cậu giải thích mình tới biệt thự của Trần Phong là vì cú điện thoại kia của hắn, còn để lại thư cho Thẩm Ngọc Thư, nhưng bị Thẩm Ngọc Thư phủ nhận.

Càng kỳ lạ hơn, bức thư đe dọa Trần Phong kia cũng không cánh mà bay, Kim Lang cũng được chứng thực còn đang bị nhốt trong đại lao, đương nhiên không thể ra ngoài giết người, hơn nữa việc Trần Phong gọi điện đến văn phòng thám tử cũng không hề có lịch sử trò chuyện. Nói cách khác, không có một chút chứng cứ nào chứng minh Trần Phong đã mời Tô Duy tới biệt thự.

Về chuyện tuần bộ đuổi tới đúng lúc, là bởi vì có người báo cảnh sát, còn là ai báo, cảnh sát trưởng lại nói không tra ra, còn bảo điều này không quan trọng, dù sao đã bắt được hung thủ.

Đến cuối cùng Tô Duy cũng chán chảng thèm phản bác, bởi vì cậu đã nhìn ra: cả phiên xét xử chỉ là hình thức, hung thủ là ai không quan trọng, quan trọng là tìm một người đứng ra chịu tội.

Cho nên kể từ lúc cậu bị vu oan cho đến lúc bị phán tội rồi cuối cùng bị nhốt vào ngục, trước sau không đến năm ngày. Nói cách khác, cậu căn bản không có cơ hội giải thích, thậm chí còn chưa hiểu chuyện là thế nào thì thân đã trong đại lao.

Từ lúc cậu bị bắt giam, Thẩm Ngọc Thư không hề xuất hiện trước mặt cậu, lần gặp mặt duy nhất là trên tòa, từ đó về sau cậu chưa gặp lại Thẩm Ngọc Thư lần nào, kể cả khi đã bị nhốt vào chỗ này.

Tất cả mọi chuyện diễn ra đơn giản và nhanh chóng như vậy, đã tìm được kẻ chịu tội thay, tòa nhanh chóng kết án, để cho vụ án này lập tức biến mất trong trí nhớ của mọi người.

Duy nhất không thể quên chỉ có bản thân người bị giá họa.

Trong bóng đêm, Tô Duy nắm chặt hai tay, nhịp thở cũng thay đổi dữ dội theo cảm xúc phẫn nộ trào dâng, cậu theo bản năng sờ lên cái đồng hồ quả quýt trên cổ, nhưng không sờ thấy gì, lúc này mới nhớ ra khi cậu bị vu oan rồi bắt giam, chiếc đồng hồ và những vật phẩm khác đều đã bị tước mất.

Chiếc đồng hồ quả quýt đó là mối liên hệ duy nhất của cậu với thế giới này, cậu tới Bến Thượng Hải đều là bởi sức mạnh thần kỳ của chiếc đồng hồ. Chính vì thế, đối với Tô Duy mà nói, chiếc đồng hồ này có ý nghĩa đặc biệt.

Chính vì nguyên nhân đó nên cậu mới đặc biệt chú ý đến chiếc đồng hồ ấy như vậy, có điều hiện tại cậu phát hiện ra rằng, nó cũng không quan trọng đến mức như cậu nghĩ, ít nhất thì trong thời gian bị giam giữ này, trong đầu cậu không phải tràn ngập suy nghĩ về việc làm thế nào để tìm lại nó, mà làm thế nào để phản kích lại sự hãm hại của Thẩm Ngọc Thư đối với cậu.

Đây không phải lần đầu Tô Duy bị bán đứng, nhưng chỉ có bây giờ là cậu không thể chấp nhận được.

Những người trước kia có người là bạn bè, có người là đồng nghiệp, còn có cả người cậu từng ngưỡng mộ, nhưng bọn họ đều không phải cộng sự. Đối với cậu mà nói, cộng sự là khác biệt, là người cậu có thể phó thác sinh mệnh của mình, cậu đã trao sự tin tưởng cho Thẩm Ngọc Thư, nhưng lại bị đối phương giẫm đạp như thế!

Ăn miếng trả miếng, đây là nguyên tắc duy nhất mà Tô Duy tuân theo, cho nên khi nghe nói Kim Lang cũng đang bị nhốt ở đây, cậu đã nghĩ ra kế hoạch trả thù.

Phía đối diện vang lên tiếng bước chân, Tô Duy mở mắt ra, không ngần đầu lên xem, bởi vì trường khí nguy hiểm khi đối phương lại gần chính là minh chứng rõ ràng nhất.

"Tôi phải ra ngoài đây."

Kim Lang ngồi xuống bên cạnh Tô Duy, nói: "Trên đời này thứ tôi không thể chịu được nhất chính là bị vu oan, tuy tôi đã giết rất nhiều người, nhưng nếu không phải do tôi làm, đừng hòng đổ lên đầu tôi. Vì thế tôi quyết định ra ngoài."

Tô Duy lập tức mỉm cười, nhìn hẩn từ trên xuống dưới.

"Anh là một người rất lịch sự, lần đầu tiên tôi thấy có người trước khi trốn ngục lại đặc biệt tới đây chào hỏi."

"Tôi chỉ muốn xác nhận với cậu lần cuối thôi, nếu bây giờ cậu đổi ý thì vẫn còn kịp."

"Không, chuyện tôi đã quyết, chưa bao giờ đổi ý."

Kim Lang không hỏi gì nữa, đứng lên đi ra ngoài, nửa đường đánh giá một chút nhà tù, nói: "Chỗ này của cậu rất rộng, một mình ở một gian, cậu đã cho bọn bên trên cái gì thế?"

"Chắc là vì tôi đẹp trai?"

Để thể hiện vẻ đẹp trai của mình, Tô Duy còn cố tình đưa tay lên, làm động tác chữ bát dưới cằm, có điều bị Kim Lang làm ngơ, hãnh nói xong là quay đầu đi ra ngoài.

Có thể thoải mái đi lại trong ngục, người cũng cho người ta không ít thứ hay ho nhỉ?

Trí tò mò của Tô Duy bị khơi lên, nhìn theo bóng Kim Lang, cậu đột nhiên hỏi: "Vụ án cả nhà hơn mười người bị giết đó thật là anh làm sao?"

Bước chân Kim Lang khựng lại, nhíu mày nhìn qua.

"Bây giờ nói cái này còn có ý nghĩa gì sao?"

"Đối với chuyện đã qua đúng là vô dụng, nhưng trong lòng anh có lẽ vẫn còn để bụng đúng không?"

Dưới ánh đèn mờ nhạt, trong đôi mắt Kim Lang chợt lóe lên một tia sáng, nhưng không nói gì, xoay người nghênh ngang đi ra.

Tiếng xích sắt xa dần, Tô Duy giữ nguyên tư thế dựa người vào tường, nhắm hai mắt lại.

Tiếp theo đây sẽ có kịch vui để xem rồi, tiếc là cậu không thể tận mắt chứng kiến.

Ngày hôm sau, từ trong đại lao truyền ra tin tức Kim Lang vượt ngục, cả đại lao âm ỉ một thời gian, có điều không ai biết tình hình cụ thể, Tô Duy bị giam một mình, lại càng không thể dò la nội tình, chỉ biết chỗ này rất nhanh đã lại yên tĩnh, không ai nhắc đến vụ vượt ngục nữa.

Xem ra cậu cũng phải suy tính một chút chuyện vượt ngục, là thần trộm của thế kỷ 21, cậu không cam tâm bị nhốt một thời gian dài trong nhà lao của thế kỷ trước thế này đâu. Hơn nữa chú của Trần Phong nhất định sẽ không từ bỏ việc báo thù, hẳn sẽ không ngừng phái người tới gây rắc rối cho cậu.

Cho nên đến lúc phải suy nghĩ xem làm thế nào để tự cứu rồi. Tin rằng trong thời đại loạn lạc này, việc chạy trốn cũng không phải vấn đề gì khó khăn lắm.

Lại qua một ngày nữa, Tô Duy ăn cơm chiều, ngồi xếp bằng tròn dưới đất luyện công, trong đầu tính toán các bước đi cụ thể để vượt ngục, đang tính được một nửa thì trước mặt vang lên tiếng mở khoá. Cậu mở mắt, thấy cửa buồng giam mở ra, mấy tay cảnh ngục đi vào.

"Đã trễ thế này, , mọi người tới tìm tôi ăn khuya sao?"

Cảm giác được người tới không có ý tốt, Tô Duy ngoài miệng tươi cười, sau đó nhanh chóng đứng lên, chuẩn bị phòng ngự.

Những người đó không cho Tô Duy cơ hội phản kháng, tiến lên bẻ ngoặt tay cậu ra phía sau, ngay sau đó một cái mũ đen chụp tới.

Trước mắt Tô Duy tối sầm, thị giác hoàn toàn bị che mất, cậu bị cảnh ngục xô đẩy, thô bạo lôi ra phía ngoài.

Đám cảnh ngục người đông, nhà lao lại nhỏ, thế nên Tô Duy không phản kháng vô ích, đi theo bọn họ ra ngoài, miệng vẫn bậm rậm: "Đây là chuẩn bị đi hành hình sao? Trước khi hành hình không phải sẽ chuẩn bị ít đồ ăn ngon sao? Tôi đêm nay mới chỉ ăn một bát cháo nhỏ, thế này thật thiếu nhân đạo, tôi phải khiếu nại các người tội đàn áp phạm nhân..."

Những lời tiếp theo không thuận lợi được nói ra, bởi Tô Duy đã bị nhét khăn vào miệng, động tác vô cùng thô lỗ, suýt chút nữa thì cậu bị sặc. Cũng may đối phương thủ hạ lưu tình, không nhét giẻ lau, nếu không cậu thật sự sẽ trở mặt.

Vào lúc Tô Duy không ngừng chửi thề thì cánh tay cậu bị nắm chặt lấy, có người ghé sát bên tai cậu, khẽ gằn giọng: "Không muốn chết thì câm mẹ miệng lại!":

Hóa ra không phải muốn giết cậu diệt khẩu à?

Tô Duy ngẩn ra, rất nhanh cánh tay lại bị nắm lấy, những người đó kéo cậu đi nhanh hơn về phía trước, cậu không nhìn thấy gì, chỉ có thể mặc cho đối phương lôi kéo, bước đi xiêu vẹo, mấy lần còn vấp suýt ngã.

Động tác của họ quá thô bạo, Tô Duy gần như nghi ngờ rằng lời hắn nói vừa rồi chỉ là giả vờ trấn an, để cậu phối hợp với bọn họ, chờ tới khi cậu bị đưa tới chỗ không có ai, muốn giết muốn xẻo gì cũng tùy bọn họ xử trí.

Cho nên cậu không dám buông cảnh giác, trên đường đi theo cảnh ngục ra ngoài, tìm cơ hội dùng dây thép nhỏ mở còng tay, chuẩn bị có nguy hiểm là lập tức chạy trốn.

Bọn họ rất nhanh đã ra tới bên ngoài, gió đêm thổi tới, mang theo không khí trong lành, Tô Duy không kìm được hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy không khí của thời đại này thật khiến người ta hoài niệm.

Một lát sau cậu lại bị xô lên xe, bên trái bên phải mỗi bên một người, Tô Duy ở giữa. Cậu đoán hai người nọ không phải là những tên cảnh ngục trước đó, hành động và trường khí toát ra ở họ hoàn toàn tương phản với đám cảnh ngục.

Bọn họ giống như là những hộ vệ dày dặn kinh nghiệm đã được thông qua huấn luyện. Không xong rồi, không phải lại là đám người đại nội thị vệ đó chứ?

Nghĩ đến đây, Tô Duy càng không dám chậm trễ, nín thở, cẩn thận lưu ý hành động của bọn họ, suy xét xem tiếp theo nên ứng phó thế nào.

Chiếc xe lặng lẽ chạy rất lâu, lâu đến mức làm Tô Duy cảm thấy phát phìên: Muốn cắt muốn giết gì thì nói một tiếng đi, cứ để người ta phải nơm nớp thế này thật là không đúng, nhất là cậu bây giờ còn đang đói bụng nữa.

Nếu sớm biết đêm nay có niềm vui bất ngờ thế này, ít nhất cậu sẽ ăn nhiều hơn một chút, như vậy có đánh nhau cũng không đến mức không có sức lực đối phó.

Vào lúc Tô Duy bắt đầu nghi ngờ liệu mình có thể vì dạ dày khó chịu mà say xe không, chiếc xe rớt cuộc cũng dừng lại, cậu bị kéo xuống xe, tiếp theo là chiếc mũ trùm cũng được tháo ra.

Gió đêm thổi tới, mang theo cảm giác ướt át đặc trưng của mùa hè, phía xa có ánh sáng lóe lên, Tô Duy không kịp đưa tay lên che mắt.

Từ phía đối diện vang lên tiếng còi tàu thủy, cùng với đôi mắt dần dần thích ứng, Tô Duy phát hiện bên kia chính là bến cảng, nơi đó neo đủ các loại thuyền lớn bé.

"Các người đây là..."

Thấy rõ cảnh vật trước mắt, Tô Duy nói với mấy người áp giải mình: "Chuẩn bị xử tôi diệt khẩu sao?"

Mấy người kia mặc áo vạt ngắn bình thường, trong đó hai người còn mang kính râm, nhìn cách ăn mặc và trường khí của họ là biết dân xã hội đen, có điều Tô Duy chẳng quen biết ai hết.

Bọn họ không trả lời câu hỏi của Tô Duy, sau khi kéo cậu xuống xe bèn lên xe lại, chiếc xe rẽ sang hướng khác, nghênh ngang đi mất.

"Ê, các người..."

Tô Duy chẳng hiểu ra sao, nhìn chiếc xe đi xa, chỉ thấy nó lướt qua một chiếc Ford ngược chiều, rất nhanh, chiếc Ford màu đen đã tới bên người cậu, dừng lại.

Cửa bên ghế phó lái mở ra, một người đàn ông mặc đồ Âu đầu đội mũ da bước xuống, mắt sáng mày rậm, vừa tuần tú lại không thiếu đi anh khí, không phải Đoàn Mộc Hành thì là ai?

Nhìn thấy Đoàn Mộc Hành, Tô Duy hoàn toàn hiểu ra, cậu cười tự giễu, ánh mắt di chuyển giữa bến cảng và Đoàn Mộc Hành, nói: "Hóa ra là cậu à."

"Nhìn thấy tôi, cậu dường như rất ngạc nhiên."

"Cái đó thì không, dù sao thì cậu đúng là có năng lực này."

Với quyền thế và tiền bạc của Đoàn Mộc Hành, muốn chơi trò đổi trắng thay đen, đưa một tử tù từ đại lao ra không phải là việc khó, chỉ là Tô Duy không ngờ anh ta sẽ giúp mình, bởi vì từ lúc cậu bị vu oan cho đến khi lên tòa, Đoàn Mộc Hành đều đứng về phía Thẩm Ngọc Thư.

Thực ra chuyện này cũng có thể hiểu được, dù sao Thẩm Ngọc Thư cũng có giá trị lợi dụng hơn cậu.

"Không cần lộ ra vẻ mặt chán ghét này, tôi thích vẻ mặt ngày thường của cậu cơ."

Đoàn Mộc Hành đi đến trước mặt cậu, bỏ mũ xuống, mỉm cười nói.

Tô Duy hai tay chống eo, đáp lễ: "Nếu cậu bị bỏ tù oan uổng, còn bị phán tử hình, có lẽ cũng sẽ không khác với tôi bây giờ lắm đâu."

"Cậu đừng trách Ngọc Thư, cậu ấy chỉ nói sự thật thôi."

"Ai trách hẳn? Hẳn kiên trì theo đuổi chân lý của hẳn, tôi kiên trì theo đuổi nguyên tắc của tôi, nước sông không phạm nước giếng."

Đoan Mộc Hành phì cười, còn nói không trách, khẩu khí này rõ ràng là vô cùng tức giận mà.

Tô Duy khó chịu nhìn anh ta, Đoan Mộc Hành đành phải thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Vụ lần này của cậu thực sự rất khó giải quyết, chú của Trần Phong có kết giao với cả người của phòng cảnh sát và Cục Công Đồng, là ông ta sau lưng tạo áp lực, thế nên cho dù Ngọc Thư không nói gì thì cậu cũng sẽ bị phán có tội."

Điều này Tô Duy biết, nhưng đây cũng không phải là lý do để Thẩm Ngọc Thư có thể thấy chết không cứu, lại còn đạp thêm cho cậu một phát.

"Đã như vậy, sao cậu còn cứu tôi?"

"Cứu cậu?"

"Đừng tưởng là tôi không biết, ở trong ngục tôi vẫn luôn được chiếu cố, không có cậu chống lưng, cảnh ngục sẽ tốt với tôi như vậy sao? Thậm chí còn mạo hiểm đánh tráo tôi ra ngoài, cậu nhất định đã bỏ ra không ít tiền nhỉ?"

"Không có gì, đó chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức, cậu cũng không cần cảm kích tôi, tôi làm như vậy hoàn toàn là vì bản thân."

Tô Duy nhướn mày.

"Phiền toái cậu chọc phải lần này quá lớn, cho dù Trần Phong có phải do cậu giết hay không, văn phòng thám tử Vạn Năng cũng đều bị liên lụy. Tôi và Ngọc Thư là bạn thân từ nhỏ, không muốn cậu ấy và Lạc gia bị liên lụy vì chuyện này, nhưng tôi cũng không mong cậu gặp chuyện gì, thế nên đưa cậu đi là lựa chọn tốt nhất."

Đoan Mộc Hành giơ tay lên, một tùy tùng từ trên xe bước xuống, đưa đồ vật trong tay cho Tô Duy, là chiếc ba lô tùy thân của cậu.

Tô Duy nhận lấy nó, kéo khóa ra nhìn vào một cái, đồ vật bên trong vẫn nguyên như thế, cậu huýt sáo một tiếng, nhìn về phía Đoan Mộc Hành.

"Đây chính là một trong những vật chứng ở hiện trường giết người, cậu làm sao có được?"

"Cậu chắc không quên một cái tên khác của tôi chứ?"

Đạo tặc Câu Hồn Ngọc, đừng nói một cái ba lô, cho dù là đồ quý hơn nữa cũng có thể dễ dàng trộm được.

"Máy thú đồ chơi cổ quái của cậu đúng là không ít, tôi đoán chúng ta làm cùng nghề."

"Không có chuyện đó, tôi chỉ là thích phát minh ra mấy thứ mới lạ mà thôi."

Tô Duy khoác ba lô lên vai, thuận miệng đáp.

Đoan Mộc Hành cũng không hỏi lại, móc từ trong túi ra một phong thư đưa cho cậu.

"Đây là vé tàu đi Quảng Châu, còn nửa tiếng nữa là tàu thủy xuất phát, cậu hãy rời chỗ thị phi này, đừng bao giờ quay lại nữa."

Tô Duy nhìn anh ta một cái, cầm lấy phong bì mở ra, bên trong ngoại trừ vé tàu và một thếp tiền, còn có một tờ giấy ghi địa chỉ.

"Đây là địa chỉ một người bạn tốt của tôi ở Quảng Châu, rất đáng tin cậy, cậu tới đó, có vấn đề gì đều có thể tới tìm hẳn." Dừng một chút, Đoan Mộc Hành lại nói: "Có điều tôi tin rằng với năng lực của cậu, bất kể là tới nơi nào cũng đều không cần dựa vào người khác."

Tô Duy vẫy vẫy thếp tiền kia, hỏi Đoan Mộc Hành.

"Thẩm Ngọc Thư khỏe không?"

Dường như không ngờ cậu sẽ hỏi vấn đề này, Đoan Mộc Hành hơi sửng sốt, sau đó lập tức đáp: "Con người Ngọc Thư cậu không phải không biết, chỉ cần chui vào phòng thí nghiệm, bên ngoài cho dù có tiếng sấm nổ cũng không lay động được cậu ta."

"Ý tôi là... hẳn có nhắc tới tôi không?"

"Không có. Ừm... có lẽ nên nói là cậu ấy không có hứng thú nói chuyện với tôi, so với việc tiếp xúc với người khác, cậu ấy thích phòng thí nghiệm của mình hơn."

Điểm này thì đúng là phù hợp với cá tính của Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duy thở dài: "Hắn nên kết hôn với thi thế."

"Tôi cũng luôn nghĩ như vậy, à đúng rồi, cái này cho cậu."

Doan Mộc Hành sờ sờ trong túi áo, móc đồ ra đưa cho Tô Duy.

Ánh đèn bến cảng chiếu tới từ xa, sợi xích bạc của chiếc đồng hồ quả quýt đung đưa, nhấp trên hơi lồm xuống, đúng là chiếc đồng hồ Tô Duy mang theo khi xuyên thời gian tới Thượng Hải.

Tô Duy kinh ngạc cầm lấy nó.

"Sau khi vụ án của cậu kết thúc, phòng tuần bộ bèn đem vật phẩm cá nhân của cậu trả lại cho Ngọc Thư, có điều hắn không có hứng thú với mấy thứ này, về nhà bèn vứt sang một bên, tôi nhớ là cậu vẫn luôn mang theo chiếc đồng hồ này, thế nên thuận tay mang nó đến đây cho cậu, lần này đi xuống phía Nam, mang theo cái đồng hồ cũng tiện."

Dưới ánh đèn phản xạ, chiếc đồng hồ ánh lên sắc bạc, Tô Duy bấm cái nút phía dưới, nắp đồng hồ bật lên, kim bên trong vẫn đang chậm rãi chuyển động, bởi vì thời gian đã lâu, nhiều chỗ trên đồng hồ đã phai màu, có điều

nó vẫn chạy rất chuẩn, không nhanh không chậm, nhưng không bao giờ ngừng.

Nhìn chiếc đồng hồ, Tô Duy không khỏi muôn phần cảm khái, trước kia Thẩm Ngọc Thư vẫn luôn rất để ý chiếc đồng hồ này, suốt ngày tìm cách cầm lấy nó đem đi nghiên cứu, lần nào cũng bị cậu cự tuyệt, Tô Duy không ngờ có một ngày Thẩm Ngọc Thư sẽ mất đi hứng thú với nó, chiếc đồng hồ đi dạo một vòng, sau lại trở về trong tay cậu bằng cách này.

Thật đúng là một tên bạc tình.

Nhìn đồng hồ, Tô Duy hỏi: "Dì út và chú Lạc, còn cả Tiêu Dao, Trường Sinh, Vân Phi Dương bọn họ đều khỏe chứ?"

"Đều khỏe, chỉ là rất lo lắng cho cậu, đợi cậu bình an rồi đi, tôi sẽ tìm cơ hội nói sự thật với họ... Đúng rồi, vụ Diêm Đông Sơn tôi đã tra ra..."

Tô Duy đưa tay lên, ngắt lời hẳn.

"Không cần nói nữa, tôi không còn hứng thú nữa."

"Cũng đúng, nếu cậu đã lựa chọn rồi đi, những chuyện trước kia cũng không cần phải đau đầu làm gì nữa."

Đoan Mộc Hành nhìn đồng hồ, nói: "Thời gian không còn sớm, để tránh đêm dài lắm mộng, cậu lên thuyền sớm một chút đi."

Anh ta chỉ chỉ vào một người tùy tùng bên cạnh, Tô Duy lúc này mới chú ý trong tay Đoan Mộc Hành còn cầm một chiếc va li nhỏ.

"Có hẳn đưa cậu lên thuyền, trên đường sẽ không có ai cản cậu, trong va li là một ít quần áo đi đường, lên thuyền rồi cậu sẽ cần thay."

Nhìn cái va li đó, Tô Duy cảm thán: "Cậu chu đáo thật đấy."

"Tôi làm việc thích chu đáo cẩn thận."

"VẬY ĐẠI ÂN KHÔNG LỜI NÀO CẢM TẠ HẾT ĐƯỢC, SAU NÀY CÓ CƠ HỘI SẼ GẶP LẠI."

Tô Duy nói xong, theo tùy tùng rời đi, nửa đường quay người lại, nói: "Thẩm Ngọc Thư..."

"Tô Duy."

Ngắt lời cậu, Đoan Mộc Hành bình thản nói: "Đêm nay tôi kéo Ngọc Thư chơi cờ, cậu ấy nói với tôi một câu rất sâu xa."

Tim Tô Duy nhói lên một cái.

"Cậu ấy nói: Bất luận làm gì cũng đều phải có quy có củ, số phận của tượng là ở bên này sông, ra khỏi nơi ấy, nó không là gì hết, cho nên đừng tính toán đến chuyện phi tượng qua sông, đó là tự tìm đường chết."

Không biết những lời này có thật là Thẩm Ngọc Thư nói, hay là Đoan Mộc Hành đang ám chỉ cậu, có điều xét đến cùng, câu nói này không sai, nước cờ

này của cậu đúng là tìm đường chết.

"Tôi hiểu rồi, sau này tôi sẽ không tùy tiện qua sông nữa đâu."

Tô Duy mỉm cười trả lời: "Lần này có thể thoát được, tôi đã rất may mắn, nên biết rằng bất luận là trong truyện hay trên phim truyền hình, những kẻ bị cho đi lĩnh cơm hộp đầu tiên đều là người tốt... Nghe không hiểu đúng không? Quay về có thể hỏi Thẩm Ngọc Thư, hắn sẽ giải thích cho."

(Cụm từ này trong tiếng Trung có nghĩa là bị sa thải, bị thủ tiêu hoặc bị loại bỏ)

Tô Duy nói xong, quay người đi thẳng, lúc này cậu không dừng lại nữa, chân sải bước rất nhanh, không bao lâu sau đã biến mất trong tầm mắt của Doan Mộc Hành.

Doan Mộc Hành yên lặng đứng trên bến cảng, nhìn Tô Duy đi khuất mới ngồi lại vào xe, giơ tay ra hiệu cho tài xế.

Chiếc xe theo đường cũ quay về, đi được một lát, dừng lại sau một góc quẹo, chỗ đó có một người đang đứng, Doan Mộc Hành thò người ra mở cửa, mời hắn lên xe.

Người đàn ông ngồi vào xong, chiếc xe lại một lần nữa lăn bánh, Doan Mộc Hành nhìn sắc mặt hắn, thở dài: "Đã quan tâm đến vậy thì nên tự mình đi tiễn, lại bắt tôi ở đó làm tiểu nhân."

Thẩm Ngọc Thư mắt nhìn về phía trước, mặt không chút cảm xúc, nói: "Tôi không quan tâm, mà vì tên đó lắm mưu nhiều kế, tôi phải tận mắt nhìn thấy cậu ta lên thuyền mới an tâm."

"Tôi chỉ thấy ai đó quan tâm vô cùng thôi, tên nào tên nấy đều thế, người yêu giận nhau cũng chỉ đến thế mà thôi."

Đoan Mộc Hành mới vừa nói xong đã thấy Thẩm Ngọc Thư lạnh lùng nhìn qua, đành phải giơ tay đầu hàng, nghiêm sắc mặt nói: "Yên tâm đi, tôi đã sắp xếp tùy tùng đưa cậu ta lên tàu, có người canh chừng như vậy, cậu ta sẽ không làm bậy được đâu, hơn nữa..."

Dừng một chút, lại nói tiếp: "Cậu ta cũng không cần thiết phải ở lại nữa đúng không? Ở chỗ này cậu ấy là tội phạm tử hình, chỉ có rời đi mới có đường sống, cậu ta là người thông minh, sẽ không tự tìm đường chết đâu."

Người bình thường sẽ không, nhưng Tô Duy thì khó nói, phải biết rằng tên đó là người chơi cờ dùng nước phi tượng quá hà đấ.

Từ xa vọng đến tiếng còi tàu, Thẩm Ngọc Thư theo bản năng nhìn qua.

Rất xa, có thể mơ hồ nhìn thấy con tàu rất lớn trong màn đêm, nghĩ đến sau này không được nhìn thấy Tô Duy làm trò nghịch ngợm nữa, trong lòng Thẩm Ngọc Thư cảm thấy như mất mát gì đó.

"Như vậy thật sự tốt sao?" Đoan Mộc Hành hỏi.

Thẩm Ngọc Thư quay đầu nhìn hẳn.

Đoan Mộc Hành nổi: "Cậu không để tâm chuyện bị hiểu lầm sao? Không riêng gì Tô Duy, còn những người khác nữa, tất cả mọi người đều hiểu lầm cậu, thời gian này tôi tới Lạc gia, lần nào cũng nghe họ quở trách cậu."

"Bình thường mà, dù sao chỉ số thông minh của mọi người đều không cao."

"Xem ra trên đời này chỉ có hai loại sinh vật có thể chịu đựng được cậu, một là thi thể, hai là Tô Duy."

"Tôi cho rằng Củ Lạc cũng có thể sống hòa hợp được với tôi."

"Câu đùa này khiến tôi nghĩ rằng mình đang ở trong phòng giữ xác."

Thẩm Ngọc Thư không đáp lại lời anh ta, ngồi nghiêm chỉnh nhắm mắt dưỡng thần, Đoan Mộc Hành cũng không nói thêm nữa, chiếc xe xuyên qua màn đêm trong bầu không khí yên lặng như vậy, một mạch chạy thẳng, cuối cùng dừng lại trước cửa văn phòng thám tử Vạn Năng.

Thẩm Ngọc Thư xuống xe, nói với Đoan Mộc Hành: "Cảm ơn cậu."

"Thật hiếm có, lần đầu tiên được cậu cảm ơn."

"Lần nào tôi cũng nói cảm ơn cả."

"Nhưng chỉ có lần này là thật lòng."

"Ngủ ngon."

Thẩm Ngọc Thư nói xong định đóng cửa xe, Đoan Mộc Hành gọi hẳn lại, dặn dò: "Tất cả phải cẩn thận nhé."

Đôi mày kiếm của Thẩm Ngọc Thư hơi nhíu, Đoan Mộc Hành nói: "Tôi sợ Trần gia không chịu để yên như vậy đâu, một số kẻ có ý đồ khác cũng nhắm nhe cậu như hổ đói rình mồi, tuy tôi đã ngầm tìm người lo liệu, nhưng hiện giờ cậu chỉ có một mình, nhờ đâu có chuyện gì thì chỉ sợ trở tay không kịp. Thế nên càng phải cẩn thận mới được, nên biết rằng bất luận là ở trong truyện hay trên phim truyền hình, những người bị cho đi lĩnh cơm hộp trước tiên đều là người tốt."

Mặt Thẩm Ngọc Thư hơi biến sắc, đáp: "Cảm ơn đã nhắc nhở."

Đoan Mộc Hành nhún vai.

"Câu cuối cùng là tôi giúp Tô Duy truyền đạt lại, nếu các cậu có ngày gặp lại, cậu hãy tự mình nói với cậu ấy."

"Sẽ không có đâu."

Bởi vì hẳn sẽ không để Tô Duy bị cuốn vào thị phi nữa.

Thẩm Ngọc Thư chúc Đoan Mộc Hành ngủ ngon, đi vào trong văn phòng, Đoan Mộc Hành nhìn theo hẳn đi vào, lúc này mới ra hiệu cho tài xế, bảo hẳn lái xe đi.

"Phải về công quán ạ?"

"Không, đi tới chỗ lão gia, tôi có mấy tin mới, hẳn rằng ông ấy sẽ rất hứng thú."

Thẩm Ngọc Thư đi vào văn phòng, trong bóng đêm vọng đến âm thanh răng rắc răng rắc, hẳn bật đèn lên, phát hiện sóc con đang ăn quả thông. Nhìn thấy hẳn, Củ Lạc lập tức ôm chặt quả thông, cảnh giác ngồi xồm ở góc bàn.

"Hiện giờ chỉ còn tao và mày nường tựa lẫn nhau thôi."

Thẩm Ngọc Thư tự giễu, đi qua định ôm sóc con nhưng nó lại né tránh, cái đuôi vung vẩy, nhảy lên trên bàn cờ.

Đó là bàn cờ Thẩm Ngọc Thư và Tô Duy vẫn hay đánh, sau khi sự việc xảy ra, nó bèn trở thành vô dụng, Tô Duy chê nó vương vịu, đẩy nó đến tận góc bàn.

Vì Củ Lạc nghịch ngợm nên bàn cờ đá ở ngoài mép bàn đến phân nửa, một vài quân cờ lăn xuống một bên, cục diện lộn xộn, hết như tâm trạng hiện giờ của Thẩm Ngọc Thư.

"Lại đây."

Hẳn đưa tay vầy vầy sóc con, nó không nhúc nhích, ôm quả thông ngồi đó cùng hẳn mắt đối mắt.

Chỉ số thông minh của những con sóc khác là bao nhiêu Thẩm Ngọc Thư không biết, nhưng Củ Lạc nhà hẳn rất thông minh, nó cảm nhận được thái

độ bài xích của mọi người đối với hắn nên cũng cảnh giác với hắn hơn, không gần gũi hắn như trước kia nữa.

"Xem ra sau này tao chỉ có thể ở cùng với thi thể thôi. "

Nhớ tới cảnh náo nhiệt khi Tô Duy còn ở đây, Thẩm Ngọc Thư có chút hụt hẫng, cố gắng không nhớ lại ánh mắt phẫn nộ của Tô Duy lúc nhìn hắn trên tòa, bởi vì điều đó sẽ càng làm hắn tự trách.

Nhưng hắn cũng không hối hận, đó là lựa chọn duy nhất, hắn nói với mình như vậy.

Cục diện ván cờ này quá hỗn loạn, quá mơ hồ và cũng quá nguy hiểm, tất cả mọi người đều nhắm vào hắn, mọi người tiếp cận hắn đều là có mục đích, bao gồm cả Đoan Mộc Hành; mà hắn trong ván cờ này đã thua liên tiếp mấy nước, hắn không có tự tin có thể thắng được cả ván. Điều hắn có thể làm chính là bảo vệ Tô Duy được chu toàn, Tô Duy không thuộc về nơi này, hắn không hy vọng Tô Duy bị cuốn vào thị phi ở đây.

Cho nên hắn mới nhờ Đoan Mộc Hành giúp đỡ, hắn đối với Đoan Mộc Hành còn có giá trị lợi dụng, hắn tin rằng Đoan Mộc Hành sẽ giúp, sự thật đúng như hắn dự liệu, Đoan Mộc Hành đã làm theo lời hắn, đưa Tô Duy đi.

"Có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại nữa."

Ánh mắt đảo qua một quân tượng trên góc bàn, Thẩm Ngọc Thư cầm lên, chuẩn bị đặt xuống bên cạnh, do dự một chút, lại đổi thành đặt xuống đối diện con sông, sóc con thấy vậy, còn tưởng hắn muốn bắt mình, vung cái đuôi lên, túm lấy cái dây thừng bên cạnh rồi leo thẳng lên.

Đó là dây thừng Tô Duy dùng để luyện công, bây giờ đã hoàn toàn trở thành món đồ chơi của nó, Củ Lạc dùng đưa trên đó, có vẻ không muốn xuống chút nào.

Thẩm Ngọc Thư định bắt lấy nó, lúc đưa tay lên không cẩn thận đụng phải bàn cờ, bàn cờ vốn dĩ đã chênh vênh bên ngoài mép bàn, lại bị đụng phải, cạch một tiếng, rơi thẳng xuống đất, quân cờ rơi vãi khắp nơi trên đất.

... Củ Lạc, mày mà còn gây sự nữa tao sẽ cắt lương thực đấy!

Nếu Tô Duy ở đây, cậu ấy nhất định sẽ nói như vậy, sóc con nhất định sẽ nghe lời, ngoan ngoãn đi xuống chứ không giống hăn bây giờ, bị một con vật nhỏ làm cho luống cuống tay chân.

Nhớ tới dáng vẻ thường ngày của Tô Duy, Thẩm Ngọc Thư càng cảm thấy mất mát, đáy lòng trống trải, dường như đã đánh mất thứ gì, nhìn sóc con bướng bỉnh, hăn nói: "Củ Lạc, tao biết mày đang giận, có điều cho dù thế nào, Tô Duy cũng sẽ không trở lại nữa, tao vì tốt cho cậu ấy thôi, mày cũng không muốn cậu ấy tiếp tục ở đây để gặp nguy hiểm nữa phải không?"

Hăn biết sóc con nghe không hiểu, hăn chỉ là muốn tìm đối tượng để nói chuyện, nhưng ở đây, người có thể khiến hăn buông lỏng đề phòng, dốc bầu tâm sự chẳng có một ai.

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy tịch mịch, hăn ngồi xổm xuống thu dọn quân cờ, lại đi nhặt bàn cờ rất nặng kia lên. Bàn cờ bị rơi rất mạnh, ở giữa nứt ra một đường.

Thẩm Ngọc Thư cầm lấy nó, đột nhiên phát hiện hóa ra bàn cờ không phải là một khối gỗ hoàn chỉnh, mà phía trên và dưới là hai tấm ván gỗ được ghép vào nhau, vì ghép rất tinh xảo nên nếu không để ý kỹ thì sẽ không nhận ra.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy Thẩm Ngọc Thư bỏ việc nhặt quân cờ đấy, hần đặt bàn cờ lên bàn, nhìn vào bên trong qua khe hở, bên trong là gỗ đặc, bên ngoài cũng rất bình thường, nhưng cách ghép kia lại khiến người ta cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm.

Thẩm Ngọc Thư dùng sức kéo sang hai bên, cùng với tiếng cạch, bàn cờ bị bẻ ra, bên trong đúng là đặc ruột, nhưng chính giữa có một khe lõm hình tròn, khe lõm khảm một bức tượng, cùng với sự dịch chuyển của ván gỗ, thứ đó phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Thẩm Ngọc Thư nhíu mày, cầm bức tượng lên.

Bức tượng được đúc bằng đồng, bên ngoài mạ một lớp vàng phẫn, cảm giác lạnh lẽo của kim loại truyền vào lòng bàn tay Thẩm Ngọc Thư, bức tượng mặt hồ uy nghiêm dữ tợn, ánh mắt bén nhọn, vừa giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, lại vừa là một tín vật quan trọng.

Nhưng nó chỉ có một nửa bên phải, ở giữa bị tách ra, chỉ chừa bên mặt phải, mắt hồ dường như có sức sống, được ánh đèn chiếu vào, phát ra ánh sáng nhàn nhạt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ngọc Thư.

Thẩm Ngọc Thư cảm giác bức tượng trên tay càng ngày càng nặng.

Trong nháy mắt, tờ giấy mặt hồ mà những kẻ bịt mặt cất giữ, bức họa trong tiệm thời trang của Thanh Hoa, còn cả bức phù điêu khổng lồ trong biệt thự của Frank... Từng bức hình khác nhau của khuôn mặt hồ hiện lên trước mắt hắn.

Hắn cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân bọn họ coi chỗ này là mục tiêu, hiểu ra mục đích cuối cùng của họ là gì.

Đây là binh phù có thể triệu tập thiên quân vạn mã, là thứ mà tất cả những kẻ đương quyền đều khao khát có được, cho dù đã tới thời đại này, vẫn có rất nhiều người ôm vọng tưởng phục thời, vọng tưởng quay lại thời kỳ cực thịnh của Đại Thanh Quốc. Cho nên nắm trong tay binh phù, chẳng khác nào càng có nhiều tài phú và mộng tưởng hơn, cho dù mộng tưởng ấy rất có thể cũng hết như bọt xà phòng, chạm nhẹ một cái là vỡ.

Cho nên dù là những kẻ bịt mặt, hay là Thanh Hoa, thậm chí là tay người Pháp Frank, tất cả bọn họ đều vì những mục đích khác nhau mà dùng mọi cách, bằng mọi giá phải tìm được binh phù.

Đây là nguyên nhân nhà cũ có ma, nhưng bọn họ đã bỏ ra mười mấy năm trời cũng không tìm được đồ vật muốn tìm, bởi vì không ai nghĩ rằng tín vật quan trọng như vậy lại được nhét ở giữa bàn cờ.

Nếu không phải Tô Duy nổi hứng, lôi ra đòi cùng hắn đánh cờ, chỉ sợ đến tận bây giờ binh phù vẫn còn nằm ngủ trong tầng hầm.

Vấn đề là cha hắn chẳng qua chỉ là một quan ngự y nho nhỏ, tại sao lại có binh phù? Năm đó trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho cha hắn từ quan, xa rời quê hương tới Thượng Hải ẩn cư? Cha hắn nhất định biết

nơi này nguy hiểm nên mới không cho hắn tới gần, nhờ dì út và dựng cho hắn đi du học.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn trở lại, bởi vì nơi này mới là nhà của hắn.

Thẩm Ngọc Thư ngẩng đầu lên, ánh mắt xẹt qua giấy chứng nhận trên tường.

Bản đồ cơ quan mà Tô Duy trộm được từ chỗ Đoàn Mộc Hành còn giấu sau tờ giấy ấy, trực giác nói cho Thẩm Ngọc Thư biết, tấm bản đồ cơ quan ấy và nửa tấm binh phù này có quan hệ mật thiết.

Nhưng cụ thể là quan hệ gì thì hắn còn chưa tìm ra, bởi vì Tô Duy đến cuối cùng vẫn không nói ra bí mật mình biết cho hắn.

Một nửa binh phù ở đây, vậy còn một nửa kia ở đâu? Là đang nằm ở một chỗ nào đó mà không ai ngờ tới, hay là trong tay kẻ nào đó, chuẩn bị sẵn sàng dùng đến bất cứ lúc nào?

Thẩm Ngọc Thư nắm chặt hồ phù trong tay, gờ kim loại đâm vào lòng bàn tay, mang đến cảm giác nhoi nhói.

Trong lòng có chút nặng nề, Thẩm Ngọc Thư nhắm mắt lại, bên tai văng vẳng tiếng còi hơi tàu thủy, hắn nhớ tới nơi lần đầu gặp mặt Tô Duy, tất cả giống như chưa từng xảy ra, bọn họ đi dạo một vòng, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát.

Cho dù sau này cậu ở nơi đâu, hy vọng cậu đều bình an. Bí mật của Hồ Phù Lệnh, hãy để tôi một mình mở ra!